Magistri Antonij Trombete in tractatū formalitatū Scoti sententia.

Formalitates Antonij syreti de mente eiusdē Scoti. necnō stephani burlifer cū nouis additionibus ⁊ cōcordantiis magistri Mauricij hibernici in margine decorate.

¶ Eximij Doctoris magistri Antonij Trombete Pataui ni in tractatum Formalitatum Scoticarum sententia ad instantiā auditorum scholariū in Celeberrima pata uina vniuersitate edita incboat: cum quibusdā additio nibus vtilissimis ⁊ necessarijs.

CIrca formalitates Doc. subtilis Scoti querit̄ ⁊c. ¶ Pro declaratiōe q̄ōnis more q̄ querit̄. Utrū que distinguunt̄ formalr̄: distiguā tur etiā realiter. ¶ Notandū est: ꝙ est vna ꝓpō disputāda inter Thomistas: ⁊ Scotistas. Uidelicet. Ois distictio aut ē realis: aut est rōnis. Thomiste ꝯcedūt istā simplr̄ ⁊ absolute. Scotiste negant. ¶ Pro quarū ōp. itelligētia ꝑmo notādū est: ꝙ res capit̄ trib⁹ modis. Primo mō pro re subsistētie. 2° mō pro re existētie. 3° mō pro re q̄ditatiua ⁊ essentie. Et ista se h̄nt per ordinē. Qm̄ ois res subsistens est existēs: ⁊ ois res existēs: est res essentie: ⁊ nō eꝫ. Res subsistēs est res incōicabilr̄ existēs: vt quo: ⁊ vt qd:
Sco. i p° sen. di. 2. q. vnica. ⁊ i 3° sen. dist. i. q. i. ⁊ i q̄libet q. i9. que est tm̄ in nā subāli: ⁊ tm̄ cōpetit supposito in genere substātie: q: tale est incōicabile: vt quo: ⁊ vt qd. De cōicabili vt quo: ⁊ qd. videas Doctorē subtilē in. 7. di. i. De incōicabili vero in 3°. di. i. q. i. Et in quolibz. q. 9. Uñ preter ea que dicit Sco. pōt assignari diffinitio rei subsistētis: ꝙ res subsistēs est per se ens habēs vltimatā actualitatem nō ordinabilē ad vlteriorē actū: neqꝫ est alteri rō eēndi. A qua diffōne excludit̄ mā ⁊ forma: que non dicunt̄ isto
D. subtil' i q̄lꝫ. q. 9. mō res subsistētes: que diffō data colligit̄ de mēte Doc. subti. in quolibꝫ. q. 9. Res vero existēs est in quolibꝫ ꝑdicamēto: vel pōt esse: nō sic itelligēdo: ꝙ illud qd ē in ꝑdicamēto ⁊ in genere: sit exn̄s actu (quū omne qd ē in ꝑdicamēto abstrahat ab existētia actuali.) Sꝫ intelligendo sic ꝙ exn̄tia pōt ꝯpetere rei cuiuslibꝫ ꝑdicamēti: sed nō subsistētia. Tū q: accn̄s est cōicabile sube: vt quo. Tum q: sube est rō essendi in aliquo esse s̄m qd. Silr̄ res exn̄s est res essentie: quū eēntia ⁊ exn̄tia sint idē realiter: neqꝫ a seinuicē separent̄. Et nō eꝫ quelibet res essentie est res existēs in quocūqꝫ est: q: res eēntie in eē obiectiuo apud intellectū non est res exn̄s: pro q̄̄to repn̄tat̄ essentia rei seu quiditas per spēm itelligibilē: vt abstrahit ab oī existētia ⁊ subsistētia. Pōt. n. spēs itelligibilis repn̄tare nāꝫ abstractaꝫ ab oī supposito: ⁊ ab omni singulari: ⁊ ex ꝯn̄ti ab oī existētia. ¶ Ex quo seq̄t̄ ꝙ (quū res eēntie ⁊ in singulari distinguat̄ ab exn̄tia ⁊ a singulari. Et silr̄ in eē obiectiuo hēat aliqd esse abstractū a singulari: qd esse est ex nā rei tā in singulari q̄ꝫ in itellectu obiectiue) penes talē rē eēntie pōt accipi aliq̄ distictio q̄ nō erit realis. q: distictio realis s̄ꝫ famositatē vocabuli: ⁊ s̄ꝫ oēs ē distictio inter rē ⁊ rē exn̄tie: vel subsistētie. Quū igit̄ eēntia de se nō sit exn̄s: q: exn̄tia nō est de q̄ditate ei⁹: ⁊ vt dcm̄ ē: quū in suo esse hēat aliqd eē ex nā rei: distictio accepta penes talē rē nō erit distictio realis. Neqꝫ ēt rōnis q: nā vt distiguit̄ a supposito: siue accipiat̄ vt in ipso: siue accipiat̄ vt i itellu obiectiue: hꝫ aliqd eē ꝑter actū collatiuū itellect⁹: imo ēt ꝑter actū itelligēdi. Qm̄ ipsa nā in eē obiuo: vt relucet in spē: vel ordie tēporis vel saltē nāe ꝑcedit actum intelligēdi: qm̄ est cā ipsius effectiua: ⁊ causa: vel natura: vel tēpore precedit effectum.

Ulterius ē aduertēdū circa titulū q̄ōnis: ꝙ ista se h̄nt ꝑ ordinē. Diuisio: distictio: nō idētitas. Ois diuisio ē distictio: ⁊ nō eꝫ. Diuisio. n. quū īseq̄t̄ māꝫ: ⁊ q̄̄titatē: repit̄ur solū in mālib⁹. Distictio āt tā in mālib⁹ q̄ꝫ i spūalib⁹. Silr̄ ois distictio est nō idētitas: ⁊ nō eꝫ. Distictio. n. quū sit relatio positiua: ꝑsupponit extrema positiua. s. fundamētū ⁊ terminū. ¶ Ex quo seq̄t̄: ꝙ inter negōnē seu ꝑuatione: ⁊ habitū: seu positiuū nō pōt fundari distictio: sꝫ solū nō idētitas. Et si q̄nqꝫ īuenit̄ ꝙ habit⁹ distiguit̄ a ꝑuatiōe: aut affirmatio a negōne: h̄ hꝫ solū itelligi negatiue. hoc est: nō eadē. Et isto mō cōcedim⁹ ꝙ sortes distiguit̄ a chimera negatiue. s. ꝙ nō ē idē chimere: sꝫ positiue neq̄q̄̄. ¶ Notādū 3°. ꝙ distictio formalis accipit̄ penes formalitatē: ⁊ formalitas q̄̄tū spectat ad ꝓpositū nihil aliud ē q̄ꝫ rō conceptibilis ex nā rei: vt illa dicant̄ habere distinctaꝫ formalitatē: que h̄nt distinctā conceptibilitatē.

Ex quibus oibus appet qd querit̄ in q̄ōne. Utrū illa q̄ distiguūt̄ formalr̄ penes formalitates ⁊ eēntias vel q̄ditates distincte ꝯceptibiles: distinguantur realiter sicut res ⁊ res: loquēdo de re existentie vel subsistentie.

Ad vtrāqꝫ partem arguitur. vt in textu.

Pro intelligentia ꝑme auctoritatis adducte: est aduertēduꝫ ꝙ ꝑma: 2ª ⁊ 3ª spēs qualitatis differunt penes ista. s. esse qualitateꝫ faciliter vel difficulter mobilē a suo subiecto: ⁊ quo ad secundā esse ꝑncipiū nāle agendi vel patiēdi cū facilitate vel difficultate: ⁊ quo ad tertiā esse formā imutatiuā sensus. Que tria vel sunt modi non oppositi eiusdē qualitatis: per quos modos Arist. distinguit spēs qualitatis (intelligendo per spēs: non quidē species disperatas: ⁊ incōpossibiles: quēadmodū sunt hō ⁊ asinus: sed intelligēdo per spēs: modos eiusdē qualitatis in numero) vel ēt per ista tria intelligendo quasdaꝫ differentias accidentales insequētes differentias ⁊ formas essentiales: que q: sunt nobis ignote: circūloquimur ipas per istos modos nobis cognitos. Sed intelligendo vel vno mō vel alio modo: semꝑ ego habeo: ꝙ ideꝫ calor nūero pōt reponi in diuersis spēbus qualitatis: ⁊ quū diuerse spēs habeāt diuersas diffinitiōes: ⁊ diuersas formalitates: sequit̄ ꝙ cū eadē re numerali ⁊ exn̄tie stabit distinctio formalitatū.

Pro intellectu scōe auctoritatis est aduertēdū ꝙ actio acta est illud de q̄ dicit Arist. ꝙ est actio ⁊ passio: ⁊ nō intellexit de actione: qua agens formaliter agit. Hoc appet ex tex. Cōmē. i9. ⁊ T. cō. i9. 20. 2i. 3. phy. 20. ⁊ 2i. tertij phy. vt declarauimus in q̄ōnibus nr̄is. An actio sit formalr̄ in agente. Actio eniꝫ acta per hoc qd est esse ab agente: dicit̄ actio: ⁊ per hoc ꝙ recipit̄ in passo: dr̄ passio. Et ita per diuersas habitudines quarū vna est ad agens alia ad passum: sortit̄ diuersas denominationes.

Pro intelligentia tertie auctoritatis est cōsiderandū ꝙ si rō formalis virtutis: ⁊ rō formalis iustitie eēt vna rō formalis: q̄cq̄d esset iustitia: esset virtus moralis: ⁊ eꝫ. Qd expresse est falsuꝫ: ⁊ tm̄ virtus ⁊ iustitia sunt vna res. ergo cū eadē re stat distinctio formalitatum.

Quarta auctoritas pꝫ in textu: ⁊ de se est clara.

Pro intelligentia q̄nte auctoritatis ē notādū: ꝙ lꝫ eēntia dina sit de essentia patris: q: pr̄ cōstituit̄ in esse pr̄nitate ⁊ eēntia: tm̄ pr̄ vt pater: non est de q̄ditate essentie dine: q: nullus respect⁹ est de q̄ditate entis absoluti: ⁊ eēntia ē ad se: pr̄ ad alter: iō pr̄nitas nō est de q̄ditate eēntie. Nō itelligo tm̄ ꝙ eēntia dina sit sic de essentia pr̄is ꝙ ꝑdicet̄ ꝑ se ⁊ in ꝑmo mō de pr̄e: q: nihil ꝑdicat̄ sic ꝑ se de aliquo: nisi illud sit vnū Sco. i p°
per se: vt declarat Scotus in ꝑmo snia⁊. di. 26. pr̄ autem sen. di. 26

(quū cōstituat ex absoluto ꝛ respectiuo:q̄ nō faciūt vnū per se) de ipso nihil videt̄ sic per se p̄ri. Dico tn̄ essentiā esse de essentia patris cōstitutiue:qꝛ ꝯstituit ipm in esse: ꝛ tunc essentia si p̄dicat̄ de p̄re:predicat̄ idētice:ꝛ nō formaliter:quiditatiue:seu in p̄mo modo.

Descendendo ad d̄terminatōes q̄ōnis. circa p̄m articulū est aduertēdū p intelligētia p̄me diuisiōis:ꝙ nō solū itellect⁹ est potētia collatiua:veꝝ ēt volūtas:qđ declarat̄:qꝛ illa potentia q̄ opat̄ circa aliqđ vnū obm:nō tm̄ in se:veꝝ ēt in ordine ad aliud hꝫ actū circa vtrūqꝫ:ꝛ cōparat vnū ad aliud:volūtas est hꝫ.qꝛ nō solū amat creaturaꝫ in se: veꝝ etiā in ordine ad deū:qn̄ amat ip̄aꝫ ꝑpter deū.ergo ꝛc̄.maior videt̄ colligi de mēte Ar.in 2° de aīa.t.c.145. vbi ꝓbat sensū cōeꝫ apprehēdere sonū ꝛ colorē:qꝛ nō tm̄ apprehēdit sonuꝫ in se:sed vt differentē a colore:ꝛ ita ꝯparat vnū ad reliquū. ¶ Ex quo sequit̄ ꝙ illud est ens rōnis: qđ dependet ab actu collatiuo itellect⁹ vel volūtatis vel alteri⁹ potentie collatiue.Et per opp̄ositū illud est ens reale qđ nō sic depēdet. ¶ Et p̄ter istā diuisionē quā ponit iste auctor pono illā quā ēt dedi in q̄ōnib⁹ de vnitate nāe ꝛ de vl̄i.Ens rōnis pōt capi vel p ente in aīa subiectiue:vel obiectiue. Ens in aīa subiectiue:sicut sp̄es itelligibilis:act⁹: ꝛ habitus:ꝛ istud ens dr̄ esse rōnis:qꝛ fundat̄ in rōne:seu in potētia q̄ est rō sicuti ē intellect⁹ ꝛ appellat̄ ens rōnis subiectiue. Qđ ens rōnis nō distiguit̄ ꝯ ens reale. Qꝛ tale ens est in p̄dicamēto q̄litatis:ꝛ q̄ōlibꝫ qđ est p se in p̄dicamēto:est ens reale:imo ens ex̄ aīaꝫ.Qꝛ Ar.in.5.meta.t.c.14. distiguit tale ens extra aīaꝫ in.10.p̄dicamēta.Alio°capit ens rōnis obiectiue in aīa.Et tale ens rōnis p tāto appellat̄ ens rōnis obiectiue:qꝛ in tali eē est obm rōnis ꝛ intellectus. Tale aūt ens pōt itelligi eē in itellectu obiectiue duob⁹ modis:habitualr̄ vl̄ actualr̄.Primo mō dr̄ hr̄e eē sic qn̄ hꝫ esse p sp̄eꝫ itelligibilē nō actu mouētē itellectū: sed q̄ est in ꝓxima dispōne ad mouēdū.Et tale ens rōnis nō distiguit̄ ꝯ ens reale:imo ē aliqđ ens ex nā rei: qꝛ p̄cedit actū itelligēdi:ꝛ oēm actū collatiuū:ꝛ nō depēdet ab actu intellect⁹ in fieri ꝛ ꝯseruari. 2°mō aliqđ hꝫ eē in intellectu obiectiue adhuc duplr̄. Uno°an̄ actū intelligendi.alio° post actū itelligēdi. Primo mō obm relucens in sp̄ē intelligibili q̄ actu mouet itellectū vel terminat ip̄ꝫ: dicit̄ esse sic in itellectu obiectiue:ꝛ tale obm saltē ordie nāe p̄cedit actū itelligēdi:qꝛ causat effectiue ip̄ꝫ. Cā aūt nā p̄cedit effectū.ergo tale obm vt sic:est p̄us actu itelligēdi:nullo mō depēdēs ab ipso. ¶ Ex quo seq̄t̄ adhuc ꝙ tale obm hꝫ aliqđ eē ex nā rei: ꝛ p ꝯñs nō distiguit̄ ꝯ ens reale. 2°mō in ista vl̄tia diuisiōe aliqđ hꝫ esse obiectiue penes actū itelligēdi depēdēs ab ipso in fieri ꝛ ꝯseruari:ꝛ isto mō intētiōes scđe sūt entia rōnis q̄ nō sūt nisi p actū itelligēdi:ꝛ p actū collatiuū ipsi⁹ itellect⁹:ꝛ tādiu manēt in eē:q̄ādiu manet talis act⁹ collatiu⁹:q̄ circūscripto: immediate desinūt eē.Et istud ens rōnis ē illud de quo loquit̄ Sco.l.4 di.1.q.2. Sco.in.4.di.1.q.2.ꝛ est ꝯparatio passiua:q̄ vnū obm ꝯsideratū ꝯparat̄ ab itellu ad aliud obm cōsideratū.Et tūc ois itētio scđa est ꝯparatio passiua in obto:q̄ vnū ꝯsideratuꝫ:vt ꝯsideratū:cōparat̄ ad aliud obm: ꝛ tale ens rōnis est illud qđ olo distiguit̄ ꝯ ens reale.Et sic ens rōnis isto mō:ꝛ ens reale seu ex nā rei oīb⁹aliꝭ modis an̄dictis sufficiēter diuidūt ipm ens:qn̄ diuidit̄ in ens reale ꝛ rōnis.

Pro intelligētia scđe diuisiōis q̄ est:ꝙ ens reale diuidit̄ p ens q̄ātuꝫ ꝛ nō q̄ātū:sunt duo notāda:quoꝝ p̄mū est:ꝙ q̄ātitas accipitur vno° p q̄ātitate extēsiua s̄m quā aliqđ actu extēdit̄. Aug°.6. de tri.c.7. 2°mō p q̄ātitate ꝑfectionali:de q̄ hꝫ Aug.6.de trini.ca.7. ꝙ in his q̄ mole magna nō sunt:idē est maius qđ melius. Prima q̄ātitas īuenit̄ in corporalib⁹ solū.Scđa ī spiritualibus ꝛ corꝑalib⁹.Prima est p se in p̄dicamēto:scđa est trāscendēs.Mō qn̄ ens diuidit̄ p q̄ātū ꝛ nō q̄ātū:accipit̄ q̄ātitas 2°mō:ꝛ nō p̄mo mō. Ista sunt p̄mo diuidētia ip̄ꝫ ens anteq̄ꝫ diuidat̄ per finitū ꝛ īfinitū. Aut per vnū ꝛ multa. ¶ Primū declarat̄:qꝛ finitū ꝛ infinitū q̄ātitati cōgruūt. vt pꝫ in p̊ phyſi.tex.cōmē.15.ergo finitas ꝛ īfinitas perfectionalis suo mō cōpetit q̄ātitati: ꝛ nō nisi enti q̄āto. ḡ qđ p° phy. t. cō.15. diuidit̄ p finitū ꝛ īfinitū:necessario est q̄ātū: q̄ātitate ꝑfectionali. ¶ Scđꝫ declarat̄:qꝛ si hō cōcipiat̄ ab itellectu in esse q̄ditatiuo ꝛ circūscribant̄ oēs passiōes q̄ cōpetunt hoī s̄m ꝙ hō:ꝛ etiā s̄m ꝙ ens:nulla passio cōpetit ei neq̄ꝫ q̄ est hoīs:neq̄ꝫ q̄ est entis.Ergo in tali p̄cisiōe nō cōpetit sibi vnitas aut multitudo:ꝛ tn̄ certū est ꝙ in tali p̄cisiōe est demōstrabile de hoīe: ꝙ est ꝑfectior asino q̄ditatiue. Qꝛ in tali p̄cisiōe cōpetit sibi dr̄ia sua ēēntialis q̄ est ꝑfectior ꝛ nobilior q̄ꝫ dr̄ia asini:ex eo ꝙ gen⁹ descēdēs in ista: diuidit̄ differētijs oppositis:q̄ruꝫ vna est nobilior reliq̄. ḡ relinquit̄ ꝙ in ista p̄cisiōe hō erit q̄ātus:ꝛ tn̄ sibi non cōpetit vnitas. ¶ Et ꝯfirmat̄.qꝛ certū ē ꝙ hō in esse q̄ditatiuo hꝫ aliquē ordinē saltē fundamētalē ad p̄mū ens qđ est de⁹:sed iste ordo nō pōt esse sine p̄oritate ꝛ posterioritate s̄m ꝑfectionē.ḡ aliqua ꝑfectio seu q̄ātitas ꝑfectionalis sibi ꝯpetet. ¶ Sꝫ h̄ isurgit vna difficltas. Nā ex quo ens q̄ātū diuidit̄ in.10.p̄dicamēta.ḡ relatio erit quāta loquēdo de relatiōe p̄dicamētali:sed h̄ videt̄ falsuꝫ: qꝛ relatio diuina nō est sic quāta:qꝛ tūc (cū relatio sit in vna ꝑsona diuina q̄ nō est in alia) in vna ꝑsona nō esset ois ꝑfectio. Et ita ꝑsona diuina non esset ifinita formalr̄.ḡ multo min⁹ videt̄ ꝙ relatio in creatura icludat aliquaꝫ ꝑfectionem. ¶ Ad hoc r̄ndet̄:ꝛ p r̄nsiōe ponit̄ 2m notādū ꝙ relatio in creaturis iō est quanta:qꝛ est finita formalr̄. Relatio aūt diuina:qꝛ nō ē finita neq̄ꝫ ifinita formalr̄: iō non pōt eē quāta. Un̄ illi relatōi cui nō repugnat excedere vl̄ excedi:nō repugnat q̄ātitas finitas vel ifinitas: sed relatiōi create nō repugnat excedi.ḡ ꝛc̄. Et per oppositū relatiōi diue repugnat excedi:qꝛ illō qđ ē ideꝫ realr̄ alicui ifinito nō pōt ab aliq̄ excedi. Relō diua ē idē realr̄ deitati q̄ est ifinita formalr̄.ḡ nō v̄r excedi.ꝛ p ꝯñs nō p̄t eē finita formalr̄.qꝛ oē finitū excedit̄ ab ifinito. Neq̄ꝫ pōt dici: ꝙ tal̄ relō excedat:qꝛ excessus ꝯpetit ei qđ hꝫ rōꝫ mēsure. Relatio aūt nō pōt sic mēsurare:qꝛ qđ mēsurat ē ens p̊m ꝛ hꝫ rōnē toti⁹. Sꝫ relō ī diuis nō pōt eē ens p̊m neq̄ꝫ eē aliqđ totū:ex cui⁹ plenitudie ꝑfectōis mēsuret q̄ōlꝫ aliđ mai⁹ p accessuꝫ ad ip̄ꝫ:min⁹ p recessū ab ipo.Sꝫ tal̄ rō mēsurādi ꝯpetit ei qđ ē ens absolutū ꝛ p̄mū: q̄le nō pōt eē relō.ḡ nullo° pōt excedere:ꝛ p ꝯñs nō p̄t eē formalr̄ ifi⁹.qꝛ illō ē formalr̄ infinitū qđ excedit q̄ōlꝫ aliud:ꝛ mēsurat ipm vt dc̄m̄ est.Et sic sequit̄ ꝓpositū ꝙ relatio in creaturis ē finita ꝛ q̄āta. Relō aūt in diuis neq̄ꝫ finita neq̄ꝫ infinita.

Pro intelligentia hui⁹ qđ dicit:attributa ī diuinis est aduertēduꝫ: ꝙ attributuꝫ in diuinis vno° accipit̄ p ol eo qđ attribuit̄ alicui ꝑsone diuine:siue sit ꝑfectio q̄ditatiua siue q̄litatiua. Primo mō sicut sub̄a sp̄ūs dr̄r p̄dicata quiditatiua. Scđo mō bonitas:sapia:iustitia sunt p̄dicata quiditatiua:q̄ōlibet istoꝝ pōt dici attributū in diuinis. Scđo mō pōt accipi attributū ꝓprie ꝛ est ꝑfectio scđaria nō q̄ditatiua q̄ accipit̄ a creaturis ꝛ attribuit̄ deo via remotiōis ꝛ eminētie:ꝛ sic attributa sūt p̄cise p̄dicata q̄ adueniūt deo in scđo mō q̄ p̄dicata reperiūt̄ in creaturis:ꝛ cū sint accidētia (que accn̄talitas dic̄ iperfectionē in ipsis:maxie loquēdo de sapia ꝛ de iustitia) remouemus ab ipsis ꝙ sint accn̄tia ꝛ ꝙ distinguant̄ essentialiter a sub̄o:ꝛ ex ꝯñtiat tribuimus istis ꝙ sint sub̄a:ꝛ ꝙ sint ideꝫ ēēntialr̄.Et sic

remouemus ab istis in creaturis finitatez: ꝛ attribuim⁹
sũmitatẽ vel infinitatẽ: ꝛ dicimus ꝙ sapiã est in deo sub/
stãtia nõ accñs: eadẽ realiter: nõ distincta infinita ꝛ sum/
ma: ꝛ non finita. Et ita quecũqȝ accipiunꝫ ex creaturis ꝛ
attribuunꝫ ipsi deo via remotiõis ꝛ eminentie ꝛ nõ sunt
ꝑdicata quiditatiua: sunt ꝓprie attributa.

Pro intelligentia q̃ sũt relõnes notiõales ꝛ q̃ cões scito ꝙ relatio/
nes notiõales sũt q̃ ꝯpetũt vni ꝑsone tm̃ aut duab⁹ sicut
ꝑ̃nitas: spiratio actiua: ꝛ dr̃ notiõales a nosco noscis: q꞉
ꝑ ipsas noscunꝫ ꝛ notificanꝫ ꝑsone diue: sicut ꝑ ꝑ̃nitatẽ:
pater: ꝑ spirationẽ actiuã: pr̃ ꝛ fili⁹. Relatiões cões sunt
que ꝯpetũt oĩbus ꝑsonis diuinis: sicut idẽtitas: silitudo:
ꝛ equalitas: quarũ quelibȝ reperiꝫ formalr̃ in oĩbus.

Quia dicit iste auctor formalitatũ ꝙ daꝫ relõ ex/ trinsec⁹ adueniẽs. Est aduertẽ͂ ꝙ ꝓ/
prie ꝛ recte loq̃ndo ẜm viã doctoris subtil: respect⁹ q ẽ ꝑ
se in ꝑdicamẽto relõnis ꝓp̃e appellaꝫ relõ. Respect⁹ vo
q sunt ex gen⁹ relõnis: appellanꝫ habitudies: ꝛ respectus
ꝛ nõ ꝓp̃e relões. ¶ Pro quo ẽ notãdũ ꝙ ista se hñt per
ordinẽ: relatiuũ: relatio respect⁹ ꝛ habitudo inter q̃s rõ/
nes: rõ relatiui ẽ infima. Uñ oẽ relatiuũ est relõ vel iclu/
dit relationẽ. relatiuũ. n. vltra relationẽ quã icludit: etiã
icludit aliqđ absolutũ qđ denoiaꝫ referri ꝑ ipsaȝ relõnẽ:
sed relatio nõ includit aliqđ absolutũ. Silr̃ ois relõ ẽ re/
spect⁹: ꝛ nõ ois respect⁹ ẽ relatio: q꞉ relatio est respect⁹ in/
trinsec⁹ adueniẽs: q oriꝫ ex nã fundamẽti posito termio.
Respect⁹ aũt est qđdã cõe: ad respcm̃ intrisec⁹ adueniẽ/
tez: ꝛ ẽt extrinsec⁹ adueniẽtẽ. Silr̃ ois respect⁹ ẽ habitu/
do: nõ ois habitudo est respect⁹: q꞉ inter subm ꝛ ꝓpriam
passionẽ est habitudo: ꝛ tñ nõ est respect⁹. Silr̃ circũscri/
ptis oĩbus relatiõib⁹ ꝯẽtie diue ad attributa est aliq̃ ha
bitudo (q̃lis est fundamẽti ad fundatũ) ꝛ tñ non ẽ aliqs
respectus: q꞉ repugnat eẽntie vt eẽntia est: ad aliqđ refer
ri. Ex quo sequiꝫ ꝙ loquẽdo ꝓprie de relatiõe: solũ respe
ctus intrinsecus adueniẽs est relatio ẜm viã Doct.

Pro intelligentia diuisiõis q̃ ens diuidiꝫ i subaȝ ꝛ accñs. Est aduer
tendũ ꝙ suba dr̃ a substãdo: vel a subsistẽdo: itelligẽdo
subsistere ꝓut iportat idẽ qđ ꝑ se esse. Si accipiaꝫ suba a
substando: suba nõ reperiꝫ in deo: q꞉ de⁹ nulli substat: eo
mõ quo subm substat accñti: a quo substare denoiaꝫ suba
ꝑncipalr̃. Si capiaꝫ aũt suba a subsistere: sic de⁹ est suba.
Illud aũt qđ sic subsistit: vel ꝑ se existit: vno⁹ põt itelligi
ꝓ eo qđ per se existit: ex se ꝛ a se. Alio⁹ ꝓ eo qđ ꝑ se existit
ꝛ ex se: sed nõ a se. 3⁹ mõ ꝓ eo qđ nõ ꝑ se existit ex se: neqȝ
a se: sed in alio existit. ¶ Primo mõ de⁹ est suba: q꞉ ꝑ se
existit ꝛ a se. De⁹. n. est de se suũ esse: ꝛ hȝ eẽ ꝑ eẽntiã: alia
aũt hñt esse per ꝑticipationẽ: ꝛ sic hñt esse ab alio: ꝛ nõ a
se. Qꝫ aũt de⁹ de se sit suũ esse: appꝫ ꝑ illud Exodi. 3. ca⁹ Exodi 3⁹
Qui est misit me ad vos: vbi de⁹ denoiaꝫ h̃ noie esse: vt
denoteꝫ ꝙ est ipm eẽ ꝛ ifinitũ eẽ. ¶ 2⁹ mõ suba dr̃ oẽ il/
lud qđ est ꝓp̃e in ꝑdicamẽto sube incipiẽdo a genere ge/
neralissimo: vsqȝ ad idiuidua inclusiue. ¶ Aduertẽ͂ tñ
ꝙ per se existere accipiꝫ in isto 2⁹ mõ ꝓ eo qđ ẽ ꝑ se ens:
ꝛ nõ est in alio per inherẽtiã: ꝛ nõ accipiꝫ ꝑ se exñs ꝓ ipsa
existẽtia actuali: vt itelligaꝫ ꝙ qđlibȝ qđ est per se in ꝑdi
camẽto sube sit ꝑ se exñs tali exñtia: q꞉ q̃cũqȝ sunt per se
in tali ꝑdicamẽto ꝛ in alijs: abstrahũt ab exñtia actuali:
ꝛ rõ est: q꞉ ens exñs est vnũ per accñs: eo mõ quo albedo
intẽsa est vnũ per accñs: ꝛ sicut albedo intẽsa nõ reponiꝫ
in ꝑdicamẽto: q꞉ talis albedo intẽsa icludit aliqđ qđ est
extra q̃ditatẽ ei⁹: sic ẽt dõm est de ente exñte: vt includit
exñtiã. Sȝ per se exñs qđ est ꝑ se in ꝑdicamẽto sube: est
ꝑ se ens: vt ꝑ se ens distiguiꝫ ꝯ ens in alio ꝑ inherẽtiã: q̃ñ

inherere alicui ẽ dare esse ẜm q̃d alicui enti ꝑori simplr̃.
Quũ aũt nihil qđ est ꝑ se in ꝑdicamento sube det sic esse
ẜm q̃d: nihil qđ est in ꝑdicamẽto sube est inherẽs. ꝙ aũt ẽ
inherere sit sic dare eẽ ẜm q̃d enti ꝑori: apparet de mẽte
Doc. subt. in quolibȝ. q. 3. ¶ Ex quo seqꝫ ꝙ q̃cũqȝ sũt in Do. subt. qlȝ. q. 3.
ꝑdicamẽto sube: dr̃ isto mõ ꝑ se existere: hoc est ꝑ se eẽ.
¶ Suba 3⁹ mõ capiꝫ ꝓ eo qđ est ens ꝑ se: vt ꝑ se ens disti
guiꝫ ꝯ ens in alio: ꝛ h̃ nõ solũ ꝑ inherẽtiã vel iformatiõez
sed ẽt vt ps in toto: ꝛ isto mõ suba nõ dr̃ de parte sube in/
tegrali vel eẽntiali: q꞉ pars integralis est in alio: ꝛ silr̃ ps
essentialis. Qñ ergo diuidiꝫ ens in substãtiaȝ ꝛ accñs: ca/
piꝫ substãtia nõ ꝑmo mõ: nec 3⁹ mõ: sed scđo modo.

Pro intelligentia q̃d sit accñs est aduertẽ/ dũ ꝙ accñs vel capiꝫ ꝓ
extraneo a q̃ditate alicui⁹: vel accipiꝫ ꝓ eo qđ ꝑficit acci
dẽtaliter aliq̃d hñs esse ꝑfectũ: sic ꝙ aduenit ei in esse cõ
pleto ꝛ ꝑfecto. Primo mõ accipiꝫ: vt ꝑlurimũ: a metaphysi
cis. scđo mõ accipiꝫ physice vel logice. Primo mõ accipi
tur cõiter in fallacia accñtis q̃ cõmittiꝫ in his quoꝝ vnũ
aliquo mõ extraneaꝫ ab alio. Scđo modo accipiꝫ a Por
phyrio. ca⁹ de accñte: qñ diffinit accñs cõe: ꝛ est illud qđ
adest vel abest ꝛc̃. Applicãdo ad ꝓpositũ qñ diuidiꝫ ens
in substãtiã ꝛ accñs: accipiꝫ accñs scđo mõ ꝛ nõ ꝑmo mõ.
¶ Pro intelligẽtia distinctiõis rei q̃ diciꝫ a reor reris: est
aduertendũ ꝙ res rata diciꝫ res q̃ hȝ ratitudinẽ ꝛ firmi/
tatẽ: q̃ res est res eẽntie: vl̃ exñtie. Et illa res in creaturis
nõ poniꝫ esse ab eterno in tali ratitudine de mẽte Doct. Do. subt.
subt. vt pȝ in ꝑ. di. 36. habuerũt. n. creature ꝑcise eẽ ẜȝ q̃d i p⁹. di. 36
ab eterno: qđ est eẽ cognitũ in mẽte diua: ꝛ nõ habuerũt
aliqđ verũ esse exñtie aut essentie: ꝯ q̃d dicat Frãciscus
ꝛ Henricus de gãdauo: ꝛ sequaces istoꝝ. ¶ Aduertẽdũ
tñ ꝙ res rata nõ distinguiꝫ a figmẽtis per aliqđ eẽ verũ
ex nã rei essentie: aut exñtie: qđ habuerit ab eterno ex nã
rei: sed solũ per h̃ ꝙ tali rei nõ repugnat esse existere ꝛ ꝓ/
duci ad tale esse per aliquã potẽtiã ꝓductiuã. exẽpli grã.
hũanitas est res rata a chimera distĩcta ꝑ hoc ꝙ hũani/
tati nõ repugnat eẽ existere: sed hñ chimere. Et ita vñ en
tia q̃cũqȝ: sic distiguunꝫ a figmẽtis: ꝛ nõ per aliqđ esse ex
nã rei qđ habuerũt ab eterno ꝯ Henricum de gandauo.
Et pȝ hoc a Scoto in ꝑmo. dist. 36. q. vnica. Sco. i p⁹ di. 36. q. vnica.

Pro intelligentia diuisiõis entis in ens simplr̃ ꝛ in ens ẜȝ q̃d: est ad/
uertendũ ꝙ ens simplr̃ est ens in actu: ens ẜm q̃d est ens
in potẽtia. ¶ Pro quo notãdũ ꝙ potẽtia est duplex: que
dã est potẽtia obiectiua: quedã subiectiua. Ens in poten/
tia obiectiua est illud qđ nõ est exñs: sȝ põt esse: ꝛ est ens
qđ põt esse obm alicui⁹ potẽtie ꝓductiue qđ a cõmẽtato
re. 9. metaph. cõmen. 7. appellaꝫ res ẜm q̃d. ens in actu ẽ
illud qđ hȝ actualẽ existẽtiã in re ꝛ in effectu ꝛ diciꝫ tale
ens simplr̃ ens. de ente in potẽtia obiectiua itelligiꝫ illđ
9⁹ meta. t. c. 13. Potẽtia ꝛ act⁹ sũt eiusdẽ gnĩs: q꞉ illđ idẽ i
gñe i spẽ ꝛ i nũero: qđ ẽ in po⁹: postmodũ ẽ i actu. for. n. in
actu nõ distiguiꝫ a seipso numeralr̃: vt ẽ in po⁹: ꝛ sic po⁹ ꝛ
act⁹ nõ solũ sũt eiusdẽ gnĩs: vex ẽt spẽi: ꝛ idiuidui. ¶ Ex
quo sequiꝫ ꝙ act⁹ corñdẽs potentie obiectiue est actus
exñtie ꝛ nõ act⁹ formal: q꞉ illud idẽ qđ est act⁹ formal. s.
forma subalis ignis: põt esse in potẽtia ꝛ in actu exñtie: ꝛ
sic act⁹ formalis nõ distiguiꝫ ꝯ actũ exñtie: aut potentiã
obiectiuã. 2⁹ mõ aliq̃d diciꝫ esse in potẽtia qđ ẽ in potẽ/
tia subiectiua: ꝛ isto mõ oẽ qđ põt recipe aliquẽ actũ suba/
lẽ vel accñtalẽ: sic est in potẽtia subiectiua: de q̃ potentia
locut⁹ est Aristo. 7. meta. t. c. 8. ꝙ mã ꝑma est ens in pura 7⁹ meta. T. cõ. 8.
potẽtia. Isti potẽtie opponiꝫ act⁹ formalis: q꞉ qđ est sic in
pura potentia: nullũ actũ formalẽ hȝ: ꝛ isto mõ capiendo
potentiã: itellectus ꝛ quelibet potẽtia sensitiua ẽ in potẽ/

tia subiectiua: inq̄tū sunt potētie q̄bus formalr̄ itelligimus ⁊ sentim'. Et loquēdo de ista potētia: nō est vez q̄d dicit̄ in. 9. meta. q̄ potētia ⁊ act' sunt eiusdez generis: q̄ potētia pōt eē de genere subē: act' vō de genere accītis. Et in hoc decept' est san. Thomas: volēs: q̄ (q̄ act' sentiendi est accn̄s) potētia sensitiua sit accns: ex illa auctē supra allegata. ℂ Aduertēdū tn̄ q̄ idē fm̄ diuersam habitudinē ⁊ diuersuz respectū pōt eē in potētia obiectiua: ⁊ in potētia subiectiua. Rosa. n. q̄ nō est: sed pōt eē: per respectū ad potentiā pducentē vel pductiuā ipsi': est i potētia obiectiua: per respectū aūt ad maām de qua pducit̄: dicit̄ esse in potētia subiectiua. Potētia ḡ obiectiua ⁊ act' sunt drīe entis: ⁊ diuidunt ipm̄ ens sufficienter.

Pro intelligentia hui'. vz. q̄liter est drīa inter eē vniuocū pdicatū: ⁊ vniuoce pdicari. Est aduertēdū q̄ vniuocū pdicatū ē illud cui' cōcept' est in se vn': loquēdo de cceptu obiectiuo ex pte obiecti cceptibilis. ℂ Pro quo ē notādū: q̄ cōcept' vel capit̄ ex pte itellect': ⁊ sic act' itelligēdi dr̄ quidam ccept': p q̄ito est illud quo aliqd ccipit̄: ⁊ de illo cōceptu nō est mētio in pposito: q̄ iste cōcept' nō facit ad hoc q̄ aliqd sit vniuocū. Alio mō capit̄ cōcept' ex parte obiecti: ⁊ talis ccept' appellat̄ ccept' obiectiu': ⁊ est ipm̄ obiectū cōceptibile vt hz rel'onē actualem: ⁊ fm̄ aliquos aptitudialē sub rōne mouētis itellz aut terminātis actū itelligēdi. Dicēte doct. subt. 9. Theoro. Cōceptū dico q̄d actū intelligēdi terminat. hoc obiectū dicit̄: vel intelligibile: vel itellm̄: vel intētio. Primū cōissimū ē ad oēs potētias: scdm̄ cōe ad obiectū itellect' in potētia: vel i actu: tertiū ppriū. quartū arabes i vsu hn̄t: vt Aui. ⁊ Auer. Sicut aūt intētio equoce dr̄ de obiecto ⁊ actu: ita ⁊ cōcept'. hic aūt accipit̄ p obiecto. Hec Sco. ibi. Et exponēs istō Theorema. dicit inferi'. Cōceptū dico oē actu itellz put. s. ē in itellectu: nō vt forma: sz vt actu cognitū: hoc aūt eē in intellectu nō ē nisi hr̄e relationē actualē ad itellectuz siue itellect' ad ipz: vel vtriusq3 ad vtrūq3. Hec Sco. Ex quo ccludit̄ q̄ oē illō q̄d pōt hr̄e aliquā vnā rōnē apud itellectū mouētē ipm̄ itellectū aut terminātē: hz cōceptū per se vnū q̄ concept' ē idē apud oēs variato vocabulo ⁊ noie iportante talē cōceptū: q̄ pmo piermenias cōcept' idē sunt apud oēs. q̄cq̄d sit de noib' ipositis ad significādos istos cōcept': ⁊ isto mō lapis repn̄tat' p spēm intelligibilē vt mouet: aut vt terminat: dr̄ esse ccept': ⁊ quotiēscunq3 talis cōcept' ē in se vn': ⁊ pdicat̄ de plib' sub vno noie significāte: dr̄ eē q̄dā vniuocū ad illa: qualitercūq3 pdicet̄: siue q̄ditatiue: siue denoiatiue: q̄uo albū est vniuocū ad lignū ⁊ ad lapidē. Uniuocū vero vniuoce dictū est cui' ccept' ē in se vn': sic q̄ icludit̄ in rōne subiecti de quo dr̄: eo mō quo aial est vniuocū ad hoiez ⁊ ad asinuz. Un̄ nō ē icōueniēs q̄ aliqd dicat̄ vniuocū ⁊ nō vniuoce dictū: sic dnoiatiuū nō pdicat̄ vniuoce: lz q̄nq3 sit vniuocū. Un̄ sicut aliud ē pdicatū eē q̄d: aliō i q̄d pdicari. (In oī ente genere ē inuenire q̄d: ex p Tho. c. 7. Nec tn̄ q̄dlibet cuiuscūq3 generis pdicat̄ in q̄d: ⁊ de quocūq3: sed tm̄ de suo iferiori: in cui' rōne essenciali icludit̄.) Ita pōt dici in pposito q̄ aliud est eē vniuocū ⁊ aliō vniuoce dici. De hoc videas Sco. in. 3. dist. 7. q. i. in corpore q̄ōnis. Et in pmo. di. 3. q. 3. ℂ Aduertēdū vlteri' q̄ inter vniuocū ⁊ equiuocū nō dat̄ mediū: ⁊ fundamētū hui' est: q̄ inter idē ⁊ diuersuz: idē ⁊ nō idē nō est dare mediū. Idē eniz ⁊ diuersuz sūt imediate opposita circa ens (io. metaphyce textu cōmē. iz.) Idē ⁊ nō idē sūt imediata. Q̄z cōdictoria. ex 4'. meta. t. cō. 9. sed diffōnes vniuoci ⁊ equiuoci dant̄ per ista imediata. ergo illa quoz sunt diffōnes: sunt imediata. ℂ Notādū vlteri' q̄ sicut itētio pma. vel cōcept' pmaz intētionū q̄dā sūt trāscēdētes: q̄dā pdicamētales. Ita intētiōes scđe q̄ hn̄t applicari itentiōib' pmis: q̄dā sunt trāscēdētes: q̄dā pdicamētales. De intētiōib' scđis pdicamētalib' q̄ sūt gnāles ⁊ cōes: fac mētionē Porphyrius: ⁊ rōnabilr̄ q̄dē. Q̄z ordinabat librū suū ad librū pdicamētoz Arist. ⁊ ita vle ⁊ cōe de quo loq̄t̄ Porphyri' est solū applicabile ad itētionē pmā pdicamētalē. Sz aliud est vle trāscendēs: q̄d est itētio scđa. Q̄d. vz. nō est applicabile ad aliqd q̄d sit genus: spēs: drīa: sed solū ad illō q̄d abstrahit ab oībus istis: ⁊ est extra oē pdicamētū. Et de isto vli nō locut' ē Porphyri'. q̄d vle ccetit enti inq̄tuz ens ē. ⁊ passiōib' suis. Ex quo ccludim': q̄ (q̄uū vniuocū ⁊ equocū sint intētiōes scđe q̄ pn̄t applicari rebus pdicamētalib': ⁊ ēt trāscēdētib') ens est vniuocū tali vniuocatiōe. Sz si loq̄mur de vniuocatiōe applicabili ad genus aut ad rē pdicamētalē: ens nō est vniuocuz tali vniuocatione: sz equocū. Et sic itellexit Porphy. i de vlib'. ca' de spē. cū dixit. Si q̄s oia ētia vocet: equoce nūcupabit ⁊c.

Pro intelligentia huius q̄d cōiter dicitur q̄ cōceptus trāscēdens est ille qui pdicat̄ de multis generib' gnālissimis: vel de vno genere gnālissimo: vel de aliquo q̄d nō ē in pdicamēto. Est aduertēdū q̄ nō ē de rōne trāscēdētis q̄ pdicet̄ d oib': sed aliqd pōt eē trāscēdēs: q̄d pdicat̄ solū de vno genere gnālissimo: ⁊ aliud ē trāscēdēs: q̄d nō pdicat̄ de aliquo genere. Exēplū pmi. Sapiētia fm̄ suā rōnē formalē pdicat̄ de sapiētia creata q̄ est p se in gn̄e: ⁊ de sapia diuina: q̄ est ex genus. Ex'' scđi. Infinitas: necessitas: sūt transcendentia ⁊ nō pdicat̄ nisi de deo. q̄ aūt ista dicant̄ esse trāscendētia appet per illud cōe dcm̄. vz. q̄ illud q̄d competit alicui extra gen' est trāscēdens. Un̄ ē Regl'a Sco. in. 8. di. q. 3. pmi snia z: q̄ illud q̄d est idifferēs ad finitū ⁊ infinitū: dr̄ esse trāscendēs: q̄ q̄cq̄d est in genere: siue sit gen': siue drīa: siue spēs: quodlibz tale ē finitū. Gen' enī est finitū: q̄ est in potētia ad drīas: ⁊ natū pfici per ipas. Drīa est finita: q̄ caret actualitate generis: cū nō icludat ipm̄ gen' in suo cōceptu formali. vt hz videri in 3'. metaphysice. Spēs est cōstituta: ⁊ sic etiā finita: q̄ cstituta ex realitatib' finitis. Ex quo sequit̄ q̄ (q̄uū q̄dlibet q̄d est in genere sit de se finitū) q̄d est indifferēs ad finitū ⁊ ifinitū: est trāscēdēs. Et ita sapiētia ⁊ quodlibz cōsimile dicet̄ esse trāscendēs. Ex hoc apparet q̄ illud q̄d ccetit ifinito: nō pōt eē in genere: ⁊ sic ifinitas vel q̄titas pfectionalis ifinita nō est in genere. Probat̄ ēt q̄ trāscēdēs possit eē illud q̄d dr̄ tm̄ de vno: ⁊ nō de plurib'. ℂ Pro quo est notādū: q̄ sicut de rōne generis gnālissimi est: q̄ non hēat aliq̄d supraueniēs genus: q̄ aūt de multis spēb' dicat̄ hoc accidit ei: q̄ stat genus eē sine multis spēb': sicut dicit Doct. in. 8. di. i. q. 3. Ut hoc pdicamētū q̄n̄ est genus gnālissimū: ⁊ tn̄ paucas hz spēs sub se: vel forte nullas: vt inquit ipse. Ita dicendū est q̄ de rōne trāscēdētis est q̄ nō sit per se in genere. q̄ aūt dicat̄ de multis: hoc accidit sibi. ℂ Hoc ēt probat̄: q̄ entia nō tm̄ sūt passiōes simplices que sūt trāscēdētes: sicut vnū: verū: bonū. Sz ēt sunt passiōes disiuncte: q̄rū q̄libz pars passiōis disiūcte ē trāscēdēs: sicut tota ē trāscēdēs: ⁊ tn̄ aliq̄ ps tātū vni ccetit: ⁊ nō plurib': sicut ē de ista: necessariū vel cōtingēs: finitū vel ifinitū. Necessitas eni ⁊ infinitas tm̄ competūt deo. ℂ Sed q̄ dictū est q̄ aliq̄d est genus q̄d tn̄ nullas spēs hz: insurgit difficultas q̄uo hoc possit eē vez: q̄ genus diuidit̄ p drīas oppositas. ḡ ad min' gen' hēbit duas spēs. ℂ Ad hoc rn̄det̄: q̄ genus ē illud q̄d de se est aptū natuz diuidi in drīas oppositas: q̄d gen' hz aptitudinē ad sic diuidi: lz nō hēat potētiā ad sic diuidi: vel actū. Differt aūt aptitudo a potētia. Naz aptitudo ē inclinatio alicui' fm̄

Scot. 9. theorema.
p'thopi. c.x.
io. meta. t. cō. ii.
4. meta. t. cō. 9.
Sco. l. 8. di. q. 3. pmu snia z.
D. sub. i. l. 8. di. pmi. q. 3.

se ad aliqd: vel magis nō repugnātia ad illud. Potētia āt est ordo ad actū: sic q illud qđ est sic potēs: possit attingere actū. Pōt eni potētia eē sine aptitudie: vt pole est graui eē sursuz: nō tñ aptū est ibi eē: qz repugnat ei fz se: τ aptitudo est sine potētia: vt cecus est aptus natus ad videndum: nil eni dr̄ puatū: nisi cū est aptū natū hr̄e habitū fz Ar̄.in postp̄dicamētis.caº de oppōne. τ .5.meta.cº de puatiōe.t.c.27. Nō est aūt possibile cecū videre: qz a puatiōe ad habitū nō est nālis regressus. Sic nulli vlī q̄tū est ex sua forma repugnat dici de multis: hec tñ aptitudo impediri pōt: vt qz nō sunt multa de qb' dicat. hec Sco. in de vlibus.q.18. ¶ Oz si tu dicas. ipole est aliqd esse aptū natū dici de plurib' drñtib' specie: nisi cū plura drīa specie sint apta recipe p̄dicationē illi'. Igit̄ si ista aptitudo sufficit ad genus: ɔsilis aptitudo recipiēdi sufficit ex pte spēi: igit̄ si aliqd sit genus actu: pp talē aptitudinē ista multa que pticipāt ipm aptitudinalr̄: erunt actu spēs. ḡ oē gen' multas hz actu spēs. ¶ Ad hoc r̄ndet̄. negādo istā ɔñaz. Genus est aptū natū dici de plurib'. ḡ plura drīa spē sunt apta recipe p̄dicationē ei': qz stat aptitudinē esse in vno extremoꝝ: dato q aptitudo non sit in alio. Exm̄. forma solis nata est esse in alia mā q̄ꝫ sit illa in qua est q̄tuz est de se: nec tñ est aliq̄ mā nata recipe talē formā: qz si talis argumētatio teneret in aptitudine sp eēt aptitudo in vtroq̄ extremoꝝ: τ ita pō: qz aptitudo in vno extremo nō ipedit̄ a pō: nisi pp defectū aptitudinis in alio extremo.

Ar.c. de oppōne i pºpñi τ 5ºmeta.c. d puatōe tex.cō.27 Sco.i de vlibus.q.18.

Pro intelligentia quō ens dividit̄ in ens simplex τ ɔpositū: est aduertēdū q īter ɔceptus simplr̄ simplices est cōceptus entis. passionū entis. drīarū vltimarū. modoꝝ itrīsecoꝝ: qz cōceptus talis simplr̄ simplex nō resoluit̄ in aliquē ɔceptū poꝛē: qui includat̄ qditatiue in ɔceptu resolubili: τ sic cōceptus p̄dicti drīr esse simplr̄ simplices: de qb' habet̄ in 9ºmetaph.tex.cō. vltimi. q circa qditatē simplicē nō habet̄ error aut deceptio: qz aut totalr̄ scit̄: aut totalr̄ ignorat̄: qz itelligēdū est quo ad ɔceptū formalē τ ppriū ipi': sz nō quo ad aliquos ɔceptus scdaꝝ itētionū: aut p̄marū itētionū qui p̄dicant̄ de istis a posteriori denoiatiue: seu in 2ºmō. Vñ licz dubitē vtrū sorteitas sit modus vl' drīa p se sor. Dubito quo ad ista p̄dicata q̄ sūt drīa τ mod' q̄ solū hñt p̄dicari denoiatiue τ p accñs de talib' ɔceptibus. ¶ Aduertēdū tñ q simpr̄ simpr̄ pōt accipi duob' modis: vno mō vt opponit̄ ɔpōni τ cōponibilitati. alio mō vt opponit̄ multiplicitati rōnuz formaliuz. p̄ mō deus est simpliciter simplex: qz nō cōpositus: neq̄ ɔponibilis: neq̄ secū aliqd ɔponibile. 2ºmō solū ens τ cōceptus p̄dicti sunt simplr̄ simplices: τ nō de': qz includit multiplices rōnes formales. quaruz vna non est formaliter alia. ¶ Oz si tu dicas vbi est mltiplicitas seu pluralitas aliquorū: ibi est ɔpō. ¶ R̄ndet̄ negādo h assumptū: qm̄ cōpositū est ex actu τ pō.8.metaph. iste formalitates in deo sūt actualissime: τ in sūma actualitate: τ nulla est potētialis ad alias. ḡ ibi nō pōt eē ɔpositio. ¶ Oz si tu dicas. Saltē ista multitudo formalitatū faciet vnum vnitate cumuli vel aceruí. ¶ R̄ñº q vnū vnitate aggregationis vel cumuli vel aceruí hz in se cōponētia: seu ptes que distinguunt̄ essentialr̄: Quarū vna nō est eadē realr̄ alteri: sz eēntialr̄ distīcta. Sz iste formalitates sic se hñt: q vna ē pfecte eadez alteri idētitate reali τ eēntiali. ḡ nō faciūt talē vnitatē.

T.c.15.

Pro intelligentia quō simplex dicat̄ opponi ɔpōni ex re τ re. Est aduertēdū. q quedā ɔpō est ex re τ re. sicut est cōpositio ex mā τ forma in ɔposito subali. Quedā est ɔpositio ex realitate τ realitate: sic in quolibz accñte: qm̄ accñs ē forma simplex simplicitate opposita ɔpōni ex re τ re: sz nō simplex simplicitate opposita ɔpōni ex realitate τ realitate: qz oē qđ est per se in genere tāq̄ꝫ spēs: sic ɔponit̄ ex realitate τ realitate. Quarū vna est ipoꝛtata per gen': τ alia p drīaz ppriā specificā: τ illa q̄ est gnīs est potētialis ad illā q̄ ipoꝛtat̄ per drīaz: loquēdo de tali ɔpōne ɔcedit̄ q angelus est ɔpositus tali ɔpōne. Et q dicūt aliq: q angelus τ aia sunt ɔposita ex mā τ forma: nō est verū. Si eniz ponēda eēt in eis mā: aut hoc eēt rōne susceptiuitatis τ potē passiue: quā hñt ad itelligere τ velle: τ pp h nō oz ponere talē mām: qz hui' susceptiuitas est alterius rōnis a susceptione māe: sicut hz videri ex 3ºde aia. Aia eni ex ppria sui rōne pficit̄ per istos actus: nō ex rōne māe. Aut poneret̄ in eis mā pp potētiā ad vbi: qz trāsmutari pñt de loco ad locū: τ hec potētia nō arguit māz de genere sube: vt pz p phm.8.metaph.tex.cō.12. Et iō in celo nō est mā: fm eundē: τ fm Cōmen. in de suba orbis: τ in plerisq̄ alijs locis. Aut poneret̄ mā pp potētiā ad nō eē: qz angeli annihilabiles sunt: τ pp h nō opz ponere qꝛ sunt pure forme: imo τ totū ɔpositū: tā mā q̄ꝫ forma: τ vlr̄ oē ens creatū ē in pō ad nō eē: cū sit ānihilabile. ḡ sicut mā nō hz māz pp istā ānihilationē: sic τ āgelus nō habebit talē mām. ¶ Oz si dicas Boe'. in fine libelli sui de vnitate τ vno caº.2º. dic. q angelus τ aia sunt vnū ɔiunctiōe māe. Et Aug'. de mirabilibus sacre scripture. dicit. q de' oipotens ex iformi mā cunctoꝝ visibiliū τ inuisibiliū: sensibiliuz τ insensibiliū: intellectualiū τ intellcū carētiū spēs multiformes diuisit. ¶ Dōz q h nō cogit ad ponēdā in talib' subis māz. Pro eo q Aug. aliqñ loqtur vt phs: τ tc̄ seqtur vt in plurib' opionē platonis: fuit eni platonic' in phia. Vñ posuit visionē fieri per emissionē radioꝝ: τ angelos hr̄e corpora: vt pz supra Gen. lib.3.c.4. Ait eni q demones drīr aialia aerea: qz corpoꝝ aereoꝝ nā vigent: neq̄ per mortē dissoluunt̄: qz pualet in eis eīuz apti' ad faciēdū: q̄ꝫ ad patiendū: aer. s. τ ignis. Et in plurib' alijs locis ponit opionē platonis. Sz vt magister sniaꝝ dicit lib.2.di.8. Aug. nō ita sentit: sz recitādo forsaz dixit. Vñ de his locis in qb' platonice locutus est: hic est vnus. cū ait: spūalia τ imālia ex iformi mā fore pducta. ¶ Ad Boetiū aūt dōz: q illa fuit sua opio. Neq̄ opz oēs opiones eoꝝ tenere vbi locuti sunt: vt phi: lz tenēdi sint vbi tractāt ea q̄ sūt fidei: qz ibi loquunt̄ vt sci. Aliogn teneas q visio fit per emissionē radioꝝ: qđ ē ɔ Ar.2.de aia. τ q angeli sint corporei: τ q celi sūt ignee nāe: sic Aug. aliqñ loqns platonice dixit. Igit̄ (quū nec actiones aut opōnes spūales: neq̄ trāsmutationes q̄ sunt in eis: neq̄ po' ad vbi: neq̄ potētia ad nō esse per annihilationē. Nec pp hoc q nō sūt puri act': nec pp receptionē accñtiuz: nec pp v̄ba scōꝝ loqntiū iuxta sniaz platonis: nccē sit ponere mām in talibus subis sepatis. Et vlr̄ quuz nulla via sit efficax τ demr̄atiua ad ɔcludēdū mām nisi trāsmutatio in subaz: imo ois alia via: τ ois alius pcessus ē fmo imaginabilis: τ via dialectica nō necessaria τ eēntialis: vt pz p Cōmē. p̄ phy. circa finem vlt' cōmēto. τ colligi pōt ex dcis phi ibidē. τ in.8. meta. Cōm. ɔmēto.12. supfluū videt̄ τ mere volūtariū ponere mām in talib' subis: multitudo aūt nō est ponēda sine nccītate: cū nā nihil agat frustra: vt p̄ celi. tex. ɔm.32. τ.3. de aia. tex. cōmē.45. τ semp paucioꝛib' est ɔtēta: vt pz per phm in p̄ phy. tex. cōmē.41. τ in p̄mo politice.

8ºmeta. tex.cō.12.

Boe. li. d vnitate τ vno.c.2. τ augu. d mirabilibus sacre scripture.

Aug. sup genesim.

Magr̄ sen. lib'2º di.8.

1ºphy. vlº ɔmēto. Cōm. cōmēto.12.

1ºceli. t.c. 32. τ.3. de aia. tex. c. 45. in p̄º phy. t. cō. 41. τ p̄º politicoꝝ

Pro intelligentia qd sit ɔpositio cuz his est aduertendū q est multiplex drīa inter ɔpōnez ex his: τ ɔpōnez cuz his. Pria: qm̄ cōpositio ex his est posterior τ p̄supponēs ɔpōnē cū his. scda qz in ɔpōne cū his idē est ɔponēs τ ɔpositū. In ɔpositione aūt ex his aliud est ɔponēs: τ aliud ɔpositū. 3ª drīa est: qz in ɔpōne cū his quot sunt ɔponētia: tot sūt ɔposita:

in ꝯpositione aūt ex his plura sunt ꝯponētia q̄ ꝯposita. quarta differētia: ꝙ ꝯpositio cū his reperiꝛ i quolibȝ genere cū alio genere. Cōpositio vō ex his: nō nisi in eodem genere. Ex q̄bus oībus seq̄tur ꝙ oē ens creatū est ꝯponibile ꝯpōne cū his: ꝛ sic pōt denominari ꝯpositum.

Pro intelligentia eoꝝ que dicta sunt de cōpositione: ꝛ de simplicitate. est aduertēdū: ꝙ loquendo de ꝯpōne cū his: oē ens citra deū ē ꝯpositū ex re ꝛ re ꝯpōne cū his: q̄ ꝯpositio accipiꝛ ꝑ ꝯponibilitate. Uñ quū dico: ꝙ oē ens ē ꝯpositū ex re ꝛ re. ꝯpōne cū his: itelligo ꝙ ipm qȝ ē aliq̄ res ē cū alia re ꝯponibile. ¶ Sȝ isurgit difficultas: vtrū quelibet nā ꝯponibilis sit cū accñte: ꝛ vtrū ps affirmatia isti⁹ difficultatis possit pꝫice ꝓbari. ¶ Ad qȝ rñdeꝛ: ꝙ sic. Pro cui⁹ ꝓbatiōe pma rō ē talis. Si. n. aliq̄ suba eēt nō receptiua accñtis: maxie eēt suba ꝑfectissima citra deū: sȝ ꝯñs ē falsuȝ igr̄ ꝛ añcedēs: ꝯña ē euidēs: ꝛ falsitas ꝯñtis ꝓbaꝛ. Qꝛ si sic: talis suba eēt formalr beata seipsa: qȝ probaꝛ. Naȝ vnaqueq; itelligētia fȝ Arist. formalr ē beata sua itellectiōe q̄ itelligit obiectū ꝑfectissimū itelligibile. Ergo si itellectio sua sit suba sua seipsa beatificabiꝛ: ꝛ nō aliquo extra ipam. ¶ Scdo arḡ. q̄libet itelligētia pōt itelligere infinita: qꝛ itellcs est toti⁹ entis: ꝛ fm totū ambitū entis: sȝ itelligibilia pñt eē isinita. ḡ sua itellectio (si sit suba sua) erit vnica itellectio respcū isinitoꝝ itelligibiliū: Sȝ itellectio isinitoꝝ itelligibiliū q̄ est vnica: ē isinita: qȝ ꝓbaꝛ: qꝛ due itellectiōes respcū duoꝝ intelligibiliū distincte ꝛ ꝑfecte: sunt due ꝑfectiōes. ḡ si vnica itellectio est istoꝝ duoꝝ intelligibiliū eque ꝑfecte ꝛ distīcte: ac si due distincte eēnt de illis duob⁹ itelligibilibus: illa vnica itellectio cōtinet duas ꝑfectiōes. ḡ vna vnica q̄ ꝯtinet tres itellectiōes: adhuc cōtinet tres ꝑfectiōes. ḡ vna que cōtinet isinitas itellectiones: cōtinet vnitiue isinitas ꝑfectiōes. ꝯña ista vltima ꝓbaꝛ. Ubi plalitas arguit maiorē ꝑfectionē q̄ paucitas: ibi isinitas arguit isinitatē. Sȝ sic est in ꝓposito. ḡ ꝛc̄. ¶ Tertio argr̄: qꝛ data ista positione: seq̄tur: ꝙ itellectio itelligētie nō depēdet ab aliquo obo: nisi a quo depēdet suū eē: ꝛ ita nihil iferius se: nec ēt se posset itelligere in genere ꝓpo: sȝ tm̄ i obo supiori motiue: imo nihil posset alia itelligētia itelligere: nisi in deo. ¶ Sȝ vlteri⁹ isurgit alia difficultas. Utrū loquēdo de ꝯposito ꝯpōne ex his sit verū: ꝙ q̄libȝ creatura dicaꝛ esse cōposita ex re ꝛ re. ¶ Ad quā difficultatē. rñdeꝛ. aliter est loquēdū fm. s. Thomā: aliter fm viam Scoti: fm opionē Tho. Oīa creatura est ꝯposita compōne ex re ꝛ re: tanq̄ ex positiuo ꝛ positiuo. ¶ Pro qua opione argr̄. Oē qȝ est: aut est purus act⁹ aut pura pō. Aut ꝯpositū ex actu ꝛ pō. Creatura nō est purus act⁹: qꝛ eēt deus: nec pura pō: qꝛ tūc nihil eēt. ḡ relinquiꝛ: ꝙ est ex actu ꝛ pō. ¶ Sȝ ꝯtra istā opionē instaꝛ: qꝛ si qȝlibet ens est ꝯpositū ex actu ꝛ pō: tanq̄ ex re ꝛ re: accipio ꝯponentia que sint. A. ꝛ. B. ꝛ quero. Utrū. A. ꝛ. B. sint cōposita: ex re ꝛ re: vel nō. Si dicas ꝙ nō: habeꝛ intētū. Si dicas ꝙ sic: ꝓceditur vt prius: ꝛ tunc aut erit ꝓcessus in infinitū: aut opȝ deuenire ad ꝯponentia que sunt simplicia

Sco. li⁹ di. 8. q. 2. simplicitate opposita ꝯpōni ex re ꝛ re. ¶ Diciꝛ ḡ fȝ Doc. subti. ꝙ oīs creatura est cōposita ex actu ꝛ pō sic ex habitu ꝛ ꝑuatione: qꝛ q̄libȝ creatura hȝ entitatē cuȝ ꝑuatione alicui⁹ gradus entitatis. Nulla eni creatura hȝ entitatē fm totā ꝑfectionē que nata est esse entitatis in se: ꝛ iō caret aliq̄ ꝑfectione que nata est cōpetere entitati in se. Et iō ꝑuaꝛ: sic talpa dr̄ esse ceca: qꝛ nata est hr̄e visuȝ fm rō-

ꝑ meta. c. d ꝑuatōe tex. cō. 21. nē aīalis. nō fm rōnē talpe: fm phm. 5. meta. c.° de ꝑuatione. cōponiꝛ eni creatura non ex re ꝛ re positiuis sed ex re positiua ꝛ ꝑuatiōe. i. ex entitate aliq̄ quā hȝ ꝛ ex carentia alicui⁹ gradus ꝑfectionis entitatis c⁹ ipsa nō est capax: tñ

ipm ens in se est capax: sic talpa fm se nō ē nata videre: sȝ fȝ ꝙ aīal: nec tñ ista ꝯpō ex ꝑuatiuo ꝛ positiuo est in eēntia rei: qꝛ ꝑuatio nō est de esse alicui⁹ entis positiui.

Pro intelligentia diuisiōis qua ens diuiditur in ens necīū ꝛ in ens ꝯtingens: est aduertēdū: ꝙ necīuȝ incōplexū fm esse simpliciter: Qȝdā est necīum ex se: ꝛ a se: ꝛ hoc tam fm viam phoꝝ: q̄ etiā theo. Qȝdaȝ est necīum ex se: ꝛ ab alio ex se formalr: ab alio effectiue. Necīuȝ p mō fm Theologos ē pater diuin⁹: qui hȝ nām in se simplr necīaȝ: ꝛ nō hȝ ipaȝ ab aliquo ꝓducēte seu ꝑncipiatiue: sȝ ipe est ꝑncipiū oīuȝ ꝓducibiliū tā in dīna nā: q̄ in creaturis. Dicēte Aug. 4. de trinitate. ca.° 20. pater est ꝑn^m totius deitatis. Necīum ab alio ꝛ ex se formalr fm Theologos est fili⁹ diuinus: ꝛ ēt spūs scūs qui hñt nām simplr necīam ꝛ idefectibilē: illā eni hȝ a patre ꝓducēte. Silr fm phm datur necīum a se: ꝛ ex se: qȝ est de⁹: ꝛ pma itelligētia. Silr necīuȝ ex se: ꝛ ab alio est itelligētia scda: ꝛ q̄libȝ alia intelligētia. Intelligentia eni scda hȝ entitatē intrinsecā simplr necīam: Sȝ qꝛ hȝ illā effectiue ꝛ ꝓductiue a pma: iō ista intelligentia non est necīa a se: sȝ ex se sit necīa: Neq; ista duo ꝯdicunt ex se formalr ꝛ ab alio effectiue: q̄ȝ iportant ista duo distinctas habitudines ꝛ ad diuersa in diuersis ḡnibus causarū. ¶ Sȝ h̄ insurgunt due difficultates. Prima est. si itelligētia scda hȝ eē effectiue a deo. 2ª est. si itelligētia 2ª est necīa tanta necessitate q̄ta est fili⁹ dei. ad pmā negaꝛ sic. si itelligentia 2ª hȝ esse effectiue a deo: videꝛ qȝ ꝓducaꝛ de nō esse ad esse: vt iy. de. saltē iportat ordinē nāe: sȝ qȝlibȝ tale est possibile esse vt distinguiꝛ ꝯ necīuȝ. ḡ itelligentia scda erit ens possibile nō necīuȝ: maior est nota: qꝛ qȝ ꝓduciꝛ de nō esse ad esse: reduciꝛ de pō ad actuȝ: ꝛ qȝlȝ tale est possibile eē. ¶ Scdo argr̄: qꝛ Ar. 12. meta. ꝛ Cōmēt. ibidē cōmē. 30. 41. ꝛ. 44. vult: qȝ nullo mō pō sit in sempiternis ꝛ necījs. ḡ si sempiternū ꝛ necīum ꝓduceretur ad esse: pō ad esse de necessitate esset in ipsis: ꝛ tunc sequereꝛ illud ad qȝ deducit Cōmē. in ꝑ celi. cōmē. 121. ꝛ ꝯmē. 124. ꝙ si sempiternū hēret potentiā ad esse ꝑcedentē actū: que pō reducereꝛ ad actū in sempiterno eēnt due potētie ꝯrie. quarū vna esset ad semp esse: ꝛ altera ad non esse. ¶ Et ꝯfirmaꝛ: qꝛ necīum est illud qȝ nō pōt non eē: sȝ si ꝓducereꝛ ad esse: circūscripto ꝓducente: posset non esse. ḡ nō esset necīuȝ. ¶ Ad hāc difficultatē rñdeꝛ: ꝙ potentiā ꝑcedere actū: aut nō esse: ipm esse: pōt itelligi duobus modis: vno mō ordine tpis: Alio mō ordine nāe. Si loquamur de ordie tpis: pō ꝛ nō esse: nō pōt ꝯpetere sempiternis ꝛ necījs fm viā Ar. Si loquamur de ordine nature: hoc adhuc ꝯtingit duob⁹ modis. Uno mō put ordo nature accipiꝛ positiue: alio mō tñ ꝑuatiue. Ordo nature accipiꝛ positiue iter aliq̄ quoꝝ vnū actu ꝛ positiue ꝑcedit reliquū sic in hoīe sensitiuū ꝑcedit intellectiuū. Alio° ordo nature accipiꝛ ꝑuatiue: ꝛ isto mō accipiꝛ qñ est iter aliq̄: quoꝝ vnū natura nō ꝑcedit reliquū actu ꝛ positiue respcū tertij: sȝ tñ aptū natū est in esse: nisi oppositū iducaꝛ per aliqȝ agēs extrin^m. Ex^m hui⁹ est: si sit aliqȝ perspicuū: qȝ posita eternitate mundi nunq̄ fuerit sub vmbra alicui⁹ corporis opaci: sȝ sit perpetuo illuminatū a sole: si ꝯpareꝛ tale corpus perspicuū ad lumē in se receptū: ꝛ ad vmbrā: seu ꝑuationē luminis: dicim⁹ ꝙ ꝑuatio illa respectu talis corporis ordine nāe ꝑcedit illuminationē nō quidem q̄tū ad inesse qȝ vnq̄ in fuerit: sȝ soluȝ q̄tū ad aptitudinē: qꝛ talis ꝑuatio nata est inesse ꝑus nā q̄tuȝ est ex nā istius corporis perspicui: nisi per agens extrin^m illuminatio in ipso cāretur. Cōsile ex^m est de mā comparata ad formā ꝛ ad ꝑuationē forme: que mā nunq̄ ē sub ꝑuatiōe: sȝ derelicta sue ꝓprie nāe ꝑus nata est esse sub ꝑuatiōe: q̄

Aug. 4° d tri. c. 20

Cōm. cō. 30. 41. ꝛ 44.

Cōsita. l ꝑ° celi cōmēto. 121. ꝛ. 124.

Require Sco. i 2° di. 1. q. 2. ꝛ i q̄. q. 7. circa hāc

sub forma:ꝛ hoc loquēdo de forma in cōi:ꝛ de ꝑuatione
sibi corrñdente. Applicādo ad ꝓpositū:loquēdo de ordi/
ne nāe positiue pō ꝛ nō eē nō ꝑcedit actuz in sempiternis
ꝛ necījs:ſz solū ordine nāe ꝑuatiue. Et h̄ est qđ hȝ Cōmē.
Cōm.12° meta. cōmēto.41. 12.meta.cōmē.41.ꝙ si pō est in stellis ꝛ sempiternis:nō ē
mō potētiali:volēs ꝙ pō in ipsis ad totū motū nō ꝑcedit
actū positiue:ſz tn̄ ꝑuatiue:qꝛ talis mot⁹ est ab agēte ex/
triseco:mō sic ꝓduci de nō eē ad esse:ꝛ de pō ad actū isto
mō non repugnat necīo ex se licȝ bn̄ repugnet necīo a se.
Ex quo appet ꝙ possibile qđ distinguit̄ ꝯ necīuz est possi
bile dictū a pō ꝑcedēte actū vel ordine tpīs:vel nāe posi/
tiue:ſz possibile dictū a pō ꝑcedēte actum tn̄ nā ꝑuatiue
nō distinguit̄ ꝯ necīum:ſz distinguit̄ ꝯ ipoſe. ¶ Per hoc
rñdet̄ ad illud qđ dr̄:ꝙ illud qđ ꝓducit̄ ad esse hēbit po/
tentiā ad eē ꝛ ad nō eē:verū est:capiēdo eē ꝛ nō esse eo or
dine quo dictū est:ꝛ quū infert̄:ꝙ in eodē erūt due potē/
tie ꝯrie:q̄rū vna eēt ad semꝑ eē:altera ad nō eē:circūscri/
pto efficiēte. Rñdetur ꝙ intelligētia 2ª ꝓducta ab intel/
ligētia p̄ma hȝ nām necīā:per quā itrisece ꝛ formalr̄ pōt
semꝑ eē:ꝛ per ipsā nām q̄tū est ex se:nō pōt nō eē. Sȝ tn̄
qꝛ talis nā est ab efficiente:ipso circūscripto per ipoſe:po
terit nō eē:ſz ista pō per quā pōt nō eē:est extrisece:ꝛ nō ē
ex pte nāe. Mō ꝙ aliqđ vnū possit sp eē pō intriseca:ꝛ nō
eē pō extriseca ꝛ accn̄talr̄:hoc nō est incōueniēs:neqꝫ iste
po⁹ sunt ꝯrie.qꝛ nō sunt respcū eiusdē:ꝛ ſm idez. Et per h̄
vult Cōmē.ꝙ nā simplr̄ possibilis nō pōt cōuerti in ne/
cessariā: Aut fieri necīa:qꝛ possibile hȝ ex se vn̄ possit non
esse:ꝛ necīuz hȝ ex se vn̄ nō possit nō eē.ģ si aliqđ possibi/
le fieret necīum:in ipso eēnt due po⁹ ꝯrie:ex quo habet̄ ſz
ipm:ꝙ quū mot⁹ sit de se possibilis:nō pōt esse nā necīa.
¶ Ad vlt^m cū dr̄.necīuz est illud qđ nō pōt nō eē. Ista ꝓ/
positio hȝ veritatez de necīo ex se a se:ſz nō de necīo ex se
ꝛ ab alio. ¶ Uel pōt dici ꝙ necīum q̄tū est ex nā intrise/
ca ꝛ ex se:nō pōt nō esse:circūscripto quolibȝ alio:cui⁹ cir/
Sco.i p° sent.di.2. q.6. cūscriptio nō iplicat ꝯdictionē:ponēdo illđ eē: vt hȝ sco.
in p̄ sniaꝝ.di.2.q.6. Rñdēdo ad p̄mū arg^m p̄ncipale. Nā
ponēdo intelligētiā scđaz eē:circūscripta p̄ma:ista circū/
scriptio est per ipoſe.ꝛ iplicat ꝯdictionē:qꝛ effect⁹ ēt sim/
plr̄ necīus nō pōt eē:circūscripto eo:a quo eēntialr̄ depē/
det:ſz bn̄ pōt nō esse per circūscriptionē icōpossibilē. In/
telligētia 2ª sic depēdet a p̄ª.ģ ꝛc̄. ¶ Ad 2^am difficultatez
dico ꝙ (ſm viā phoꝝ ponentiū intelligētiā scđaz eē ne/
cessariā:data ista pōne) intelligētia scđa nō est necīa tāta
necītate:q̄ta est fili⁹ diuin⁹ ſm viā theo. Intelligētia enī
scđa si est necīa est sic necīa in nā distincta a p̄ma. fili⁹ aūt
diuin⁹ hȝ eandē nām:ꝛ ex ꝯn̄ti eandē necītatē cū patre:ꝛ
ita fili⁹ diuin⁹ nō pōt nō esse:circūscripto quocūqꝫ alio ſz
entitatē ꝛ nām. Un̄ licȝ possit nō eē circūscripto patre ꝓ/
ducente:pater tn̄ diuin⁹ nō est alius ſm entitatē seu nāȝ.
Sȝ nō est sic de itelligētia scđa:qꝛ poterit nō eē:circūscri/
pto aliquo alio ſm entitatē:qꝛ circūscripta p̄ma intelligē
tia q̄ est alia a scđa ſm entitatē:poterit nō eē. Mō ex hoc
arguit̄ sic:illud qđ nō pōt nō eē circūscripto quocūqꝫ alio
ſz entitatē ē ens magꝭ necīū eo qđ pōt nō eē:circūscripto
alio ſm entitatē:ſz fili⁹ diuin⁹ est hꝫ:ꝛ nō itelligētia scđa.
ģ fili⁹ diuinus est ens magis necīum q̄ȝ intelligētia scđa.
¶ Qꝫ si tu dicas. fili⁹ diuin⁹ per te est necīus ex se:ꝛ nō a
se. Pater diuin⁹ est necīus ex se:ꝛ a se. Ergo pater diuin⁹
dr̄ esse magis necīus q̄ȝ fili⁹. ¶ Ad h̄ rñdet̄:ꝙ necīuz ex
se ꝛ a se est magis necīuz eo qđ est ex se ꝛ nō a se vbi hēat
distinctā nām ꝛ nō eandē:ſz vbi necīum ex se ꝛ a se sic sit
necīum in eadē natura:quīz ad eandē nām sequat̄ eadē
necītas:seqtur ꝙ ista duo sunt eque necessaria.

Pro intelligentia quō aliqd sit necīum ſm
qd: sic creatura est necīa
ab eterno:Est aduertendū:ꝙ deus ab eterno ꝓducit q̄lli
bet creaturā in esse cognito ꝛ itellecto:qꝛ q̄libȝ creaturā
intelligit ab eterno:ꝛ tale esse cognitū est eē ſm qd:ꝛ non
est aliqđ verū esse eēntie:aut exn̄tie: vt hȝ Sco.in.36.di. Scot. p° sen.di.36 q.1.
1.q.1.ꝯ Henricū de Gandauo:qui voluit res hr̄e eē eēntie
ab eterno. ¶ Qꝫ si tu dicas.ꝙ de⁹ itelligit q̄libet creatu/
rā ab eterno:quū necīo sic itelligat.ģ nō poterit esse sine
ista itellectione:ꝛ ex ꝯn̄ti sine obo cognito:sed de⁹ est ens
maxie necīuz:creatura in esse cognito vel nō est necīa:vl̄
si est necīa:nō tāta necītate q̄ta est de⁹.ģ maxie necīum
in suo eē dependebit a minus necāio. ¶ Ad h̄ rñdet̄.ꝙ
necāriuȝ a se qđ est maxime necāriuz:pōt esse absqꝫ oī re
pugnātia q̄tum est ex parte sui sine eē reali cuiuscūqꝫ nō
necāry a se:qꝛ nō est ꝯdictio:q̄tuȝ est ex pte p̄oris absolu
ti:ꝙ ipm sit sine posteriori. Tn̄ illud necāriuȝ nō pōt esse
sine eē cognito cuiuscūqꝫ alteri⁹:qꝛ eē eius necāio requi
rit cognitionē alterius:ꝛ per ꝯn̄s alterum in esse cognito.
¶ Uel pōt dici ꝙ aliud est aliqđ necāriū reqrere:vel co/
exigere aliqd ad sui eē. Aliud est ꝙ ad eē necāriū alicui⁹
aliud necāriū ꝯsequat̄. Dico ģ ꝙ de⁹ nō depēdet ab eē co
gnito creature:nȝ ꝑexigit tale eē cognitū ſz bn̄ tale eē co/
gnitū ad eē ipsi⁹ necāio ꝯseqt̄: Mō nō ē icōueniēs ꝙ ad
eē alic⁹ magis necāry:aliqd mīn⁹ necāriū ꝯsequat̄.

Pro intelligentia quō ens diuidit̄ in depen
dēs:ꝛ in idependēs: ē ad/
Ar.12° me.t.c.52 uertēdū ꝙ Ar.12.meta.tex.cō.52.ponit ex intētione sua
oīa hr̄e ordinē eēntialē īter se:ꝛ magꝭ ordinē eēntialē ad
vnū p̄mū. Ex quo vult hr̄e ꝙ (quū iste ordo eēntialis sit
ordo eēntialis depēdentie) oīa eēntialr̄ depēdent a p̄mo
ente ꝛ (quū nihil sit eēntialr̄ depēdēs ab aliq̄ in essendo:
a quo nō hȝ esse in aliq̄ genere cāe) vult ꝙ oīa dependēt
a deo tanq̄ȝ a cā finali ꝛ efficiēte. ¶ Qꝫ si tu dicas. queād/
modū tȝ via cōis:ꝙ oīa depēdent a deo:vt a fine. ¶ Con
12° meta. t.c.36. tra h̄ est textus ei⁹.12.meta.tex.ꝯ.36.vbi loqtur de p̄mo
mouēte dicēs ꝙ mouet sic appetibile ꝛ itelli^le.hꝫ āt mo/
uens nō mota:sic aūt ds mouet intellīātiā sibi ꝓximā:igit̄
cāt itellr̄e:ipi⁹ itelln̄^e. Sȝ illđ itellr̄e vt cōiter dr̄ ſm Ar.
ē idē qđ sba itelln̄^e.ģ ꝛc̄. ¶ Si dicat̄ ꝙ illđ mouere ē me/
taphoricū ꝛ nō ꝓprie aliqd cāre. ¶ Cōtra.oīs intellectio
que nō est eadem obo:causat̄ ab obo:ꝛ vr̄ ꝙ effectiue ſm
Cōmē.ibidē dicētē:ꝙ balneū in mēte mouet vt efficiēs:
ꝛ vt ex̄ mouet vt finis.ģ itellectio itelligētie causabit̄ ef/
fectiue a p̄mo ente. ¶ Qꝫ si tu dicas. Intellectio itelligē/
tie scđe ꝛ ei⁹ sba depēdet a p̄ma vt cā finali: ꝓpterea qꝛ
p̄ma itelligētia terminat depēdētiā scđe:ꝛ finit ipaȝ:ꝛ sic
ꝑcise vt a fine:ꝛ nō vt ab efficiēte ¶ Cōtra hoc dicit pħs
ꝙ itelligētia p̄ma nō solū mouet vt termināa depēdētiā
itelligētie scđe:imo vt mouens ad actū amādi:qꝛ mouet
vt amatū ꝛ desideratū.ģ est cā amoris itelligentie ꝛ itel/
lectiōis:ꝛ nō nisi effectiue:vt argutū est.ģ ꝛc̄. ¶ P̄.si de⁹
sit finis entiū solū termināȝ depēdētiā eoꝝ in rōne finis:
illud terminare dependentiā isto mō nō est nisi ꝑexigen
tia entitatis diue:qꝛ vnūqđqꝫ ad suū esse reqrit entitatez
dei:ſz hoc nō pōt esse ſm mentē pħi.qꝛ ne dū de entitate
dina:imo de entitate oīs spēi:pħs habuit pro īpossibili ꝙ
vniuersūȝ posset ea carere. Un̄ si deus nō eēt aliter cā fi/
nalis nisi qꝛ ei⁹ entitas reqrit̄ ad entitatē alioꝝ:spēs hu/
mana eēt cā finalis:qꝛ necāio reqrit̄ ad entitatē aliaruȝ
spēꝝ ſz pħs:ꝛ si eēt dr̄ia nisi i h̄:qꝛ ds eēt mai⁹ ens:q̄ȝ spēs
hūana:ſz q̄ ad ꝑexigētiā necīā ita reqrit̄ spēs hūana sicut
ds ad eē alioꝝ. Alia q̄ faciūt ꝓ ista ꝯne dimittāt̄ vsqꝫ als.

Pro intelligentia quō relō creature ad deū
sit eadē realr̄ fundamto:
Sco.2° sent.di.1. q.5. ꝛ vr̄ q̄cūqꝫ sine qua fundamētū esse iplicat ꝯdictionē:vi
deas Sco.in.2.di.1.q.5.vbi diffuse ꝑtractat istā mām.

Pro intelligentia quō vnū dicit multiplr: est aduertendū fm pħm 4°meta.tex.cō.3.(quā sniam insequit doctor subtilis:in z°snia ꝑ.di.3.q.6.ꝛ in eodē lib°.di.iz.q.i.)ꝙ ens ꝛ vnū cōuertunt:ꝛ quot modis dicit ens:tot modis ꝛ vnū. Ens āt dr̄ vno mō trāscendēter.z°mō ens dr̄ generice:ꝛ hoc:aut fm genus gnālissimū:aut fm genus subalternuȝ. Ens ēt dr̄ specifice fm spēm spāissimā. Et vlti°mō ens dr̄ singularitr sicq̄ qōlibȝ indiuiduū dr̄ esse ens singulr vel idiuidualr:sic ens dr̄ tot modis:ita ꝛ vnū:qꝛ vnitas est passio adequata enti. Vñ quot sūt rōnes formales ꝯceptibiles ex nā rei in aliquo vno:tot sūt vnitates ex nā rei in eodē. Quū aūt in isto dnr̄ eē plures rōnes formales sic ꝯceptibiles.s.entitas:suba:corpus viuēs:aial:hō ꝛ hic hō:tot in hoie sunt vnitates ex nā rei:ita ꝙ sicut iste rōnes formales sunt plures ꝛ distincte ex nā rei:sic ēt ꝛ ipse vnitates sunt sic distincte. ¶ Nec valȝ dicere:ꝙ itellect°facit istas rōnes formales ꝯceptibiles:qꝛ itellc̄s per actū suū itelligēdi siue sit simplex apprehensio:siue sit ꝯpositio:ꝛ diuisio:nō facit rōnē talē eē ꝯceptibilē:sȝ per ꝑus ipsa est ꝯceptibilis ex nā rei:ꝛ distincto actu itelligibilis:q̄ꝫ itelligat act° itelligēdi poni in esse. Vñ iō ipsaȝ rōnē ꝯceptibilē itellc̄s nr̄ itelligit(loquēdo de istis rōnib° formalib° obtiuis repertis in re)qꝛ in se:ꝛ ex nā sui est itelligibilis: ꝛ nō iō est itelligibilis:qꝛ eā itellc̄s nr̄ itelligat. ¶ P.actus itelligēdi depēdet ab ista rōne ꝯceptibili:sic a cā sȝ cā nā ꝑcedit effectū:ꝛ nō ponit in eē per suū effectū.ḡ ista rō est cōceptibilis in se. Tūc sic. Mltiplicato aliquo subo ex nā rei:cui adequat aliq̄ passio:multiplicat ꝛ ipsa passio:sȝ multiplicat ens fm distinctas rōnes ꝯceptibiles in aliq̄ vno indiuiduo ꝛ singulari.ḡ multiplicat ei°passio sibi adeq̄ta q̄ est ei°vnitas. ¶ Scdo notādū est.ꝙ vnū ꝛ multa sunt opposita.ex.io.meta.qō est itelligēdū ꝙ ista sunt opposita vbi accipiant fȝ idē ꝛ respcū eiusdē:sȝ vbi difformiter accipiant vnitas ꝛ multitudo:nō opponunt.ex^m.si enim aliqd est vnuȝ nūero:ipoīe est ꝙ sit pl̄a pl̄alitate nūerali q̄ opponit vnitati nūerali:sȝ vbi vnuȝ accipiat fm gen°:aut fȝ spēm:tale vnū stat cū pl̄alitate nūerali:ꝛ h̄ qꝛ pluralitas nūeralis seu multitudo:sȝ sit dispata respcū vnitatis specifice aut generice:nō tñ opponit ei:ꝛ q̄diu aliq̄ mltitudo nō opponit vnitati:nō tollit ꝛ destruit illā vnitatē:sȝ est ei compossibilis:qꝛ vnitas non tollitur aut destruitur nisi per eius oppositum ꝛ incōpossibile. Ex quo apparet quomō sit verū ꝙ aliqua dicant esse vnū transcendenter:ꝛ tñ plura generice:ꝛ fȝ gen°:ꝛ sic descēdēdo vsq̄ ad idiuidua:ꝛ hec dicta sint de particulo.

Quantum ad z^m arti^m ꝑncipalem ꝛc̄. ¶ Pro declaratione distōnis qua distinguit intellc̄s in agētē ꝛ possibilē:est aduertēdū:ꝙ intellc̄s agēs fȝ Sco.dr̄ actiuus ꝛ ꝑductiuus. Actiuus:pro q̄to respicit passuȝ ꝙ est itellect° polis. Productiu° pro q̄to respicit actū intelligēdi ꝛ aliquā formā ꝑductā in ipso intellectu possibili:vñ intellc̄s agens nō dr̄ ꝑductiuus qꝛ ꝑducat itellcm̄ possibilē:sȝ solū ex rōne ꝑdicta:qꝛ ꝑducit aut actū intelligēdi:aut spēm intelligibilē in itellectu possibili. Et nō dr̄ actiuus:qꝛ agat in actū itelligēdi aut in spēm:sȝ qꝛ agit in itellcm̄ possibilē. ¶ Intellc̄s ēt possibilis dr̄ tripl̄r fm Doct.dr̄ vno mō passiuus. z°mō receptiuus:ꝛ 3°mō opatiuus. Dr̄ passiuus in ordine ad itellcm̄ agentē in q̄tuȝ est actiuus. Dr̄ receptiuus in ordine ad actū intelligendi ꝛ ad spēm quā recipit. Nō eni itellc̄s possibilis recipit intellcm̄ agentē:sȝ spēm intelligibilē aut actuȝ intelligēdi.ḡ in ordine ad ista dr̄ receptiuus. Intellc̄s polis vltimo mō dr̄ opatiuus pro q̄to formalr itelligit:ꝯponit ꝛ diuidit ꝛ discurrit. Vñ formalr opari in ipo est suū ꝑpriū itelligere. Iste tres rōnes in itellcū poli sic se hñt:ꝙ due ꝑme.s.rō passiui ꝛ rō receptiui dicūt iꝑfectionē:ꝙ eni aliquid patiat ab aliquo recipiēdo aliquā ꝑfectionē:hoc arguit iꝑfectionē in ipso:ꝙ ēt aliqō passuȝ recipiat in se aliqō receptibile:hoc ēt dicit iꝑfectionē:qꝛ receptiuū ꝛ receptibile semꝑ distinguunt eēntialr:ꝛ vnū nō includit reliquū per identitatē:que distinctio eēntialis arguit max°s iꝑfectionē:ꝛ ꝑpterea nō ponit in diuis. Sȝ 3° rō itellcūs polis que est eē opatiuū seu formalr opari:nō ponit aliq̄ꝫ iꝑfectiōeȝ:imo ꝑfectiōeȝ:ꝛ ita ponit in diuis intellc̄s sub rōne opatiui:ꝛ nō sub rōne passiui aut receptiui. Consilr q̄tū ad rōnes ꝯpetentes itellectui agēti:eē ꝑductiuū dic ꝑfectiōeȝ in tali itellcū:sȝ esse actiuū dicit iꝑfectiōeȝ. Primū pȝ.ex snia pħoꝝ ponentiū nobilī^ma entia hr̄e aliqueȝ casualitatē ꝑductiuā respcū istoꝝ iferioꝝ.ḡ esse ꝑductiuū nō ponit iꝑfectiōeȝ in eo cui ꝯpetit talis rō ꝑductiuitatis.sȝ ēt actiuū in itellcū ꝛ in aliquo cuicūq̄ cōpetit:ponit iꝑfectiōeȝ ex ꝑte acti ꝛ ex ꝑte passi:qꝛ passuȝ inq̄tum passuȝ:vt dictū est.dicit iꝑfectiōeȝ. Silr actum inq̄tum actū ponit distōneȝ eēntialē:ꝛ ꝑꝑ h̄ remouet a deo:ꝙ habeat itellcm̄ actiuū ad intra:tū qꝛ ibi nō est passum:tū qꝛ ibi nō est distinctio eēntialis:sȝ bene in deo ad itra ponit itellc̄s agēs sub rōne ꝑductiui. ¶ Scdo nōndū est pro itelligētia ꝑpōnis Ar.3°de aia.tex.cō.i8.vbi hȝ:ꝙ intellectus agens est oia facere:ꝙ due sunt rōnes ꝯpetētes itellectui agenti:vt colligit de mēte Cōmē.ibidē.quarū vna est facere pō itelligibilia actu itelligibilia. alia est facere pō itellecta actu itellecta. Illud obm dr̄ esse pō itelligibile qō hȝ eē in fantasmate repñtatū:qō fantasma est iproportionatū mouēs respcū itellc̄s polis:quū sit mālē ꝛ extensuȝ:ꝛ intellcūs polis imālis ꝛ inextēsus: ꝛ iō tale obm relucēs in fantasmate nō est actu itelligibile:qō possit pō ꝑpinqua mouere itellectū possibilē:sȝ solū in pō remota. Obm aūt repñtatū per spēm itelligibilē dr̄ esse actu itelligibile:qꝛ spēs repñtans est ꝑportionatuȝ mouēs respcū itellcūs polis:ꝛ h̄ est qō ingt ibi Cōmē.3°de aia.cōmē.i8. qoffiñ itellc̄s agētis est trāsferre obm de ordine in ordinē:hoc est de ordine māliuȝ ꝛ corporaliū ad ordinē spūaliū ꝛ imāliuȝ. Qm̄ tale esse hȝ obm in repñtatiuo ꝛ in spē:quale eē hȝ ipm repñtatiuū. Sȝ fantasma qō est spēs repñtans hȝ esse mālē ꝛ extensuȝ.ḡ ꝛ obm repñtatū per ipsȝ hȝ sic esse mālē ꝛ extensuȝ. Et silr dōm est de spē itelligibili ꝛ obō repñtato per talē spēm:ita ꝙ sicut spēs itelligibilis hȝ eē imālē:sic obm repñtatū per ipm hȝ ꝯsilē eē. Ex quo seqtur ꝙ ibi est duplex trāslatio:q̄rū vna est realis:ꝛ altera metaphorica. Pria est.qua itellc̄s agens de fantasmate ꝑducit spēm itelligibilē:ꝛ ista est translatio seu productio realis. Alia est metaphorica qua obiectū transfertur metaphorice ꝛ silitudinarie ad tale esse: quale habet ipm repñtatiuū:vt dictū est. Ex quo apparet quid sit itellectus agens:ꝛ qualis sit eius operatio.

Ar.3° de aia. t.c.i8

Alb.sco. i q̄b.q.8

Aduertendum vlterius:ꝙ itellectuȝ agētē eē oia facere pōt itelligi vel q̄tū ad ꝑmā opationē que est facere pō itelligibilia actu itelligibilia. vel q̄^m ad scdaȝ:que est facere pō itellecta actu itellecta. Si ꝑ mō:h̄ pōt itelligi:ꝙ de quocūq̄ itelligibili possit abstrahere spēm itelligibilē:ipm formalr repñtantē. Et si sic:hoc dcm̄ est falsū:ꝛ apud pħos:ꝛ apud theologos:qꝛ a relationib° ꝛ respectib° nō pōt itellc̄s agens abstrahere spēm intelligibilē:sȝ solū ab absolutis. Si vō tu itelligas ꝙ respcū cuiuscūq̄ obti intelligibilis possit abstrahere spēm ipm formalr vel virtualr repñtantē:sic intellectus agēs est oia facere:ꝑpterea:qꝛ nihil itellc̄s possibilis pōt itelligere:nisi per aliquā spēm que sit formalr

vel virtualr repñtatiua:ꝛ isto mō spēs absoluti virtualr
repñtat respcm̄ ꝛ relationē. Scōm theologos intellect⁹
agēs nō est oīa facere ꝙ possit de quocūqꝫ obō abstrahe
re spēꝫ itelligibilē:ēt si sit absolutuꝫ:qꝛ ſm San. Tho. in
pᵃ pte.q.12.arti°.2°.nō pt abstrahi spēs itelligibilis que sit
formalr repñtatiua eēntie diue:imo ēt de subyo imālib⁹
ſm Sco. ꝛ etiā de suba mālī nō pōt abstrahi spēs aliq̄ for
malr repñtans talia oba. Rō pmi dicti est:qꝛ spēs adeq̄
tur obo:nulla autē creatura pōt adequari essentie diue. ḡ
nulla spēs itelligibilis in nobis pōt haberi de essentia di
uina. Rō scdi dicti est:qꝛ itellect⁹ agens nō abstrahit nisi
a fantasiabilib⁹:ꝛ eꝫ ɔñti a sensibilib⁹. Sꝫ tales sube pdi
cte nō sunt fantasiabiles:neqꝫ sensibiles. ḡ nō pñt hr̄e ꝓ
priā spēm in itellcū:assumptū aūt ꝙ itellcūs abstrahat a
fantasiabilib⁹ ꝛ sensibilib⁹:appet per hoc ꝙ nihil abstra
hit itellc̄s nisi a fantasiabilib⁹:ſꝫ fantasmata sunt a sensi
bilib⁹;dicēte Ar. 2°.de aīa.circa finē. Est aūt fantasia mo
tus factus a sensu ſm actū. ḡ fantasia nō mouet̄ nisi a sen
sibilib⁹:suba aūt siue sit mālis:siue imālis:nō est sensibi
lis:qꝛ est snia Cōmē.2°.de aīa. Sēsus nō se ꝓfundat vsqꝫ
ad subam rei. ḡ suba nō est fantasiabilis:quare segtur ꝓ
positum:ꝙ nō hꝫ ꝓpriā spēm in intellectu.

Ar. 2° de aīa.tex. cō.161.

Pro intelligentia hui⁹:qđ est intellectū pos
sibilē oīa fieri:pōt itelligi
ꝙ possit recipere oēm actū intelligēdi de quocūqꝫ intelli
gibili:ꝛ sic est veꝝ ſm mentē phi:qꝛ itellc̄s est toti⁹ entis:
ꝛ ſm oēm ambitū entis:vel pōt itelligi ꝙ intellc̄s possibi
lis sic oīa fieri ꝙ de quocūqꝫ possit hr̄e aliquē actū itelli
gendi:ſꝫ nō oēm. Et isto mō ɔcedit̄ a theologis intellcm̄
possibilē eē oīa fieri:qꝛ lꝫ de quocūqꝫ itelligibili possit re
cipe actū itelligēdi ex nālib⁹ q̄tū ad rōnes gnāles ꝛ cōes
vel q̄tuꝫ ad illas rōnes que sunt abstrahibiles a sensibi
libus:nō tñ q̄tuꝫ ad rōnes ꝓpas ꝛ specificas. ꝛ q̄tuꝫ ad
respectū qui terminat̄ ad deū sub ꝓpria rōne deitatis.

Alterius pro intelligētia hui⁹ qđ ponit̄ in lr̄a:ꝙ in
tellect⁹ agens:ꝛ itellc̄s possibilis sūt due
formalitates. Aduertendū ꝙ itellectus agēs pt capi duo
bus modis:vno mō ꝓ intellcū:cui⁹ ē abstrahere spēm i
telligibilē. alio mō pōt accipi intellectus agēs pro illo in
tellcū cuius est causare effectiue intellectionē siue actuꝫ
intelligendi. Si pmo mō capiat̄ itellectus agēs:sic talis
intellectus ꝛ intellectus possibilis sunt due potentie for
maliter distincte ex nā rei;ꝛ hn̄t disticta formalitates.
Si vero capiat̄ itellectus agēs ꝓ illo itellectu cuius est
causare actū intelligēdi:ꝛ dicat̄ ꝙ intellectus possibilis
ɔcurrat actiue ad actū itelligēdi:vt sustentat Sco. i quo
libetl.q.15.ꝛ in pᵒ sniarū di.3.q.7.ð noticia genita.tūc itel
lectus agēs ꝛ possibilis nō sunt due potētie formalr disti
cte ex nā rei:neqꝫ hn̄t duas formalitates:vt declat Sco.
in quoli.q.dcā. Nōndū tñ ꝙ pō pōt capi vel pro respe
ctu pōlitatis:vl pro fundamēto respcūs. Si pᵒ mō:tūc in
tellect⁹ agēs ꝛ posis:(dato ꝙ idē intellc̄s causet in seipso
actū itelligēdi)distinguunt̄ formalr ꝛ sunt due poᵉ respe
ctiue itellc̄s agēs ꝛ posis: ꝛ h qꝛ ali⁹ est respcūs pōlitatis
actiue:ꝛ ali⁹ est respcūs pōlitatis passiue. Qui duo respe
ct⁹ appellant̄ due poᵉ respectiue:qui respcūs vlteri⁹ fun
dant̄ in vno ꝛ eodē absoluto qđ est suba itellc̄s posis:seu
ipsa pō fundamētalis. Si vō capiat̄ pō pro fundamēto ꝓ
pimo pōlitatis itellc̄s agēs ꝛ posis(Cū sint vnū ꝛ idē ab
solutū ex nā rei simplr idistinctū)sic nō sunt due poᵉ for
malr distincte:ꝛ hoc ſm Sco. in prefata.q.quolibeti.

Sco. i q. q.15.ꝛ i.2° di. 3.q.7.

Pro intelligentia quō duplex sit act⁹ est ad
uertēdū:ꙗ 3ᵉ est act⁹ in i
tellectu:qdā est act⁹ rect⁹:qdā reflexus:qdaꝫ collatiuus.
Act⁹ rect⁹ est ille qui directe terminat̄ ad obm exꝫ:ꝛ hꝫ ten
dentiā in obm ipm vt in terminū. Act⁹ reflexus est actus
qui terminat̄ ad actū pexistētē in pō ꝛ hꝫ relonē tenden
tie:vel tendētiā in ipm. Qñqꝫ vō talis act⁹ reflex⁹ hꝫ ten
dētiā i pōꝫ cogscēte:iq̄ꝫᵐ cogscēs ē:qñqꝫ vō hꝫ tēdētiā in
obꝫ iq̄ꝫᵐ ē cognitū. Exᵐ pᵐ. si itelligo me itellr̄e iste act⁹ q̄
itellō me itellr̄e terminat̄ ad ipꝫ itellr̄e tāq̄ ad terminū.
Exᵐ 2ᵐ. Si itelligo me itellītē:tc iste act⁹ terminat̄ ad me
sub ea rōne:sub q̄ itelligo. Exᵐ terty. si itelligo me itellr̄e
lapidē:iste act⁹ terminat̄ ad lapidē vt itellm̄:ita ꝙ act⁹ pōt
eē ɔuersiu⁹ ꝛ reflex⁹:ꝛ sup seipꝫ itelligētē ꝛ sup actū itelli
gēdi:ꝛ sup obm itellm̄ inq̄ꝫᵐ est intellm̄. Act⁹ aūt collati
uus est act⁹ q̄ ɔpat̄ vnū obm ad aliō:ꝛ h est satis maniᵐ.

Notandum vlterius ꝓ itelligētia tertyꝫ notat̄:
ꙗ rō capit̄ duob⁹ modis: vno°.capi
tur rō ꝓ rōne obiectiua:alio mō pro eo qđ est formalr rō.
Pmo mō dicim⁹ ꙗ diffō est rō obiectiua: de qua rōne
facit mentionē Arist. in diffinitiōe vniuocoꝝ ꝛ equocoꝝ
qñ inquit. Uniuoca sūt illa quoꝝ rō ꝛc̄. Silr in.7.meta.
ca°.de partib⁹ diffōnis.t.c.33.hꝫ Arist. ꙗ sicut rō ad rē:ita
partes rōnis ad ptes rei. Silr oīs cōceptus obiectiu⁹ qui
pōt terminare actū intelligēdi ex nā rei appellat̄ rō apō
Arist. Et isto nomie vtit̄ Ar.5.meta.ca.de fal.t.c.34.vbi
hꝫ ꙗ rō in se falsa:est de oī falsa:ꝛ rō in se vera: est ɔcept⁹
q nō includit partes ad scinuicē repugnātes. Alio°.capit̄
rō ꝛ scdo mō pncipalr ꝓ rōne formali: seu ꝓ eo qđ est for
malr ratio:ꝛ h duob⁹ modis. vel ꝓ rōne q̄ est actus pm⁹:
vel ꝓ rōne q̄ est actus scdus. Si rō capiat̄ pactu pᵒmo:sic
accipit̄ ꝓ potētia rōcinatiua q̄ ē formalr potētia rōnalis:
ꝛ talis rō:q̄dā est vlis:q̄dā particularis. Rō vlis est itel
lectus qui discurrit ꝛ rōcinat̄ circa vlia. Ista aūt potētia
rōnalis capit̄ ab Ar. duob⁹ modis:vno mō ꝓ potētia cu
ius est rōnabilr discurrere etiā circa vlia. Alio°. ꝓ poten
tia:cui⁹ est rōnabilr eligere ꝛ determiare de agibili. pᵒmo
mō sic est intellect⁹ potētia rōnalis per essentiā:qꝛ ei⁹ sic
est discurrere circa vlia. scdo mō volūtas dr̄ rōnalis per
eētiā:qꝛ eius est eligere:quū sit potētia electiua: ꝛ ei⁹ est
determinare ad alteruꝫ oppositoꝝ:vt est de mēte Ar.9.
meta.tex.cōmē.10. Quā sniaꝫ habꝫ ipse Cōmē. in prefato
cōmē. volēs:ꙗ potētia q̄ est oppositoꝝ sicut est itellect⁹:
determinat̄ ab appetitu. Si vero rō capiat̄ ꝓ rōne parti
culari:sic vel capit̄ pro potētia rōcinante circa particula
ria:ꝛ talis est ipsa cogitatiua:vt hꝫ videri in scdo de aīa a
ɔmen. ꝛ ēt in 3°. Uel capit̄ rō particularis ꝓ potētia colla
tiua:ꝛ isto mō nō solū cogitatiua:veꝝ etiā imaginatiua ꝛ
sensus cōis possunt appellari rō:qꝛ quelibꝫ istaꝝ pōt ope
rari circa obiectū:nō solū in se: veꝝ etiā in ordie ad aliō:
referēdo vnū ad reliquum:qđ appet de sensu cōi:q ponit
dr̄iam iter extrema sensibilia:inq̄tū sensibilia sūt:ꝛ pac
ceptat vnū sensibile magis q̄ reliquū:qđ nō est sine actu
collatiuo:quo cōparat vnū obm ad reliquū. Rō si capit̄
ꝓ rōne formali:q̄ est actus scdus:sic accipit̄ pro discursu:
quo potētia discursiua formalr discurrit a pmissis ad cō
clusionē: capit̄ ēt ꝓ ipso actu collatiuo:quo vnū obm re
fert̄ ad reliquū. Qꝫ aūt iste act⁹ collatiu⁹ dicat̄ esse rō aut
actus rōnis:appet de mēte Sco. in pᵒ sniaꝝ.di.45.q.vni
ca.vbi vult:ꙗ potētia volitiua:ꝛ quecūqꝫ alia q̄ sit colla
tiua possit cāre rōnē ꝛ distinctionē rōnis. Ultimo mō rō
capit̄ ꝓ forma:vt est de mēte Ar.3°.meta.t.cō.tertyꝫ:vbi
appellat spēm ꝛ formā dom⁹:rōnē. Et forma dr̄ eē rō:qꝛ
oē illud:qđ est pncipiū agēdi actiōe reali vel actiōe inten
tiōali:dr̄ rō agēdi:sed forma sic est pnᵐ respectu vtriusqꝫ
actiōis:ꝛ maxie est pnᵐ cognoscēdi rē cui⁹ est forma. Igi
tur forma sic potest dici ratio.

Ar. 1 anteṗdicamēᵗ. 7.t.c.33. T.cō.34. Ar.9° me.t.c.10. Sco. 1ᵒ sen.di.45 q.vnica. Ar.3° me.t.c.3.

Pro intelligentia pme ɔnis in q̄ ponit̄ qđ
sit idētitas rōnis. Est ad

nertendū φ duplex est ɔcept⁹: vnus ex pte rei q̄ cōcipit: alius ex pte itellect⁹. Ex parte itellect⁹ duob⁹ modis pōt accipi concept⁹ iste: vno: ipsa itellectio appellat ɔcept⁹: q̄ itellectio est illud quo itellect⁹ itelligit τ ɔcipit obiectū. Scdo mō cognitio passiua q̄ obm ɔcipit τ cognoscit: ap pellat ɔcept⁹: τ ipsa itellectio qua itellect⁹ itelligit dr cō ceptus: q2 p ipsā itellect⁹ ɔcipit obm: τ ipsa cognitio passi ua etiā appellat ɔcept⁹: q2 per ipsā obm ɔcipit ab intelle ctu. Prim⁹ ɔcept⁹ q̄ est itellectio: est ens reale τ absolutū de pdicamēto qualitatis. Scds ɔcept⁹ q̄ est ipsa cognitio passiua: est ens rōnis respectiuū τ nō absolutū: τ nō ē nisi respect⁹ rōnis derelict⁹ in obto: ex applicatiōe itellectus ad ipm obm. ¶ Scdo notādū est φ q̄n itellect⁹ itelligit aliqd obiectū: puta lapidē intelligentia simplici est ɔside rare duo in lapide itellecto. s. nām lapidis que itelligit: τ ipm esse cognitū qd acqrit lapis ab intellectu. nā lapidis q̄ intelligit est ens reale: s3 esse cognitu3 est ens rōnis: vt dictū est: τ q2 vnūqdq3 ens ɔsequit sua ppria vnitas: nā3 lapidis q̄ intelligit: ɔsequit vnitas realis. Ipm eē cogni tu3 ɔsequit vnitas rōnis: q̄n q̄le est ipm esse: talis ē vni tas ɔsīs eē. Unitas aūt quū sit primū fundamētū idēti tatis ex. 5. meta. ca° de ad aliqd. Unitas ɔsīs esse cognitū est fundamētū idētitatis rōnis. Unitas etiā ɔsīs nāz la pidis q̄ intelligit est fundamētu3 idētitatis ex nā rei. Ex quo sequit ppositū φ q̄n intellect⁹ aliqd intelligit itelli gentia simplici: nō cōparādo: aut referēdo illud qd itelli git ad aliud (cū babeat ɔceptū indistinctū oīo ex pte rei τ ex parte ipsi⁹ intellect⁹ nō distiguētis ips3 obm ab alio) obiectū vt h3 esse cognitū p vnitatē ɔūte3 tale esse cogni tu3: fundat identitatē rōnis. Et boc est qd dr: φ ola ista q̄ cōcipiunt per se: pseitate terty modi: boc est in se: τ solita rie cognoscēdo ipsa τ nō referendo ad alia: dnr fundare idētitatē rōnis. ¶ Et ex B apparet qualr sit vez illō qd dicunt scotiste: φ idētitas rōnis est absolutissima: boc est nō depēdens ab actu collatiuo itellect⁹ aut alteri⁹ poten tie collatiue. Uñ absolutum pōt intelligi duob⁹ modis: vno: vt distinguit ɔ respectiuū: alio: vt distinguit ɔ dpē dens. Si pmo mō capiat absolutu3: idētitas rōnis nō est absolutissima: q2 est respect⁹ rōnis. Si vo capiat absolu tu3 scdo mō: sic est absolutissima: boc est idepēdēs idepē dentia opposita depēdētie qua depēdet ei⁹ oppositū: qd est distictio rōnis q̄ depēdet ab actu collatiuo: τ cōstituit in eē per talē actum: sed idētitas rōnis est absoluta ab oi tali depēdentia. ¶ S3 hic isurgit vna difficultas. Nam certū est φ idētitas rōnis est relatio: τ relatio ē iter extre ma q̄ sunt fundamētū τ terminus: idētitas aūt rōnis est eiusdē ad se: sed nulla relatio est eiusdē ad se nisi sit per actū collatiuū intellect⁹. q̄ idētitas rōnis dependebit ab actu collatiuo itellect⁹ vel alteri⁹ potētie collatiue. ¶ Et ɔfirmat p Ar. 5. meta. ca° de codē: τ est tex. nō bñs ɔmē. imediate sequens. tex. ɔmē. 15. Idētitas est vno: q̄n intel lectus vtit vno vt duob⁹. Ex quo sequit φ sm Ar. idēti tas queciq3 est iter aliq̄ duo: τ q̄ si est eiusde3 ad se: B erit per actū collatiuū itellect⁹. ¶ Ad boc rñdet: φ duplex ē relatio: quedā est relatio actualis: q̄da3 aptitudinalis seu fūdamētalis. Relatio actualis siue sit realis: siue rōnis: semp est iter aliq̄ duo extrema in actu: aut sm rē: aut sm ɔsiderationē itellect⁹. Si sit relatio aptitudinalis ē inter aliqua duo extrēa in actu solū in aptitudine τ in potētia: ita φ nō reqrit extrema actualr extātia: sed solū potētia liter. Si loqmur de relatiōe actuali: dicim⁹ φ identitas rōnis actualr nō pōt fundari in obiecto cognito cognitio ne simplici: pptera q2 obm appbensu3 simplici appben siōe vt sic cognitū nō est aliq̄ duo in actu p ɔsiderationē intellect⁹: sed idētitas q̄ fundat in tali obiecto sic cognito (que est idētitas rōnis) est idētitas aptitudinalis τ fūda mētalis: p q̄to fundat sup vnitatē ei⁹: qd pōt esse aliqua duo in actu per ɔsideratiōnē itellect⁹: q2 itellect⁹ pōt vti vno τ codē: vt fundamēto τ termio idētitatis: τ tūc vtit vno vt duob⁹ eo mō quo loquit Ar. 5. meta. loco pallega to. ¶ Ex quo nos cōcludim⁹: φ l3 in tali obiecto sic app benso fundet idētitas rōnis aptitudinalis: nō tñ actualr: q2 ista solū est in illo qd cōsiderat ob intellectu insētū cō sideratū est: τ per cōsideratiōnē alteri cōparat: ex quo ap paret qd sit idētitas rōnis τc. ¶ Ex quo infert vnu3 coz relariū: φ nō dat identitas rōnis actualis sine actu colla tiuo intellectus: boc ps ex dictis: q2 quū talis idētitas sit relatio rōnis: est inter aliqua extrema ɔparata adinuicē per actum collatiuum intellectus.

Pro intelligentia scdē ɔnis notandū est: φ pma via τ maxia ad de mōstrādū distōnē inter aliq̄: est via ɔdictiōis. Et boc pre supponendo φ ɔdictio sit maxia oppositio τ simplr p⁹: φ sit pma ps: q2 psupponit ab olb⁹ alys: φ sit maxima: de B est difficultas. Tñ pars affirmatiua tenet a Francisco de maronis in cōflatu. di. 38. q. vlt. τ Landulpbo in. 4. sen. di. i. q. i. lic3 Burleus teneat oppositū. Ex B ɔcludit φ di stinctio rōnis est inter illa que s3 aliqd eē rōnis sunt fun damēta ɔdictionis: sic in ppōne in qua idē pdicat de se ipso: vbi idē sm rem: τ ex nā rei fundat duas intētiōes se cūdas oppositas: vel saltē disparatas: sic sunt itētio subti τ intētio pdicati in ista ppōne: bō est bō. vbi idē est subm τ nō subs: vt a pte pdicati: τ silr idē est pdicatū: vt est a pte predicati: τ nō predicatū: vt a parte subiecti.

Pro intelligentia quō iter entia realia τ ra tiōis est distinctio rōnis: est aduertēdū: φ (quū distinctio sit relo mutua) in vtro q3 extremo pōt fundari sup ente reali: τ terminari ad ens rōnis. τ ē3. Si fundet in ente reali ad ens rōnis: pōt pba ri talē distōnē esse distōnem rōnis duplici via. vna est ex depēdentia ad ens rōnis: q̄n quū relo depēdet ab extre mis: q̄cūq3 dependet ab ente rōnis: de necessitate est ens rōnis: q2 depēdētia semp est ad pus τ ad psecti⁹: Ex qua via pbat nō tm distōnē fundatā in ente reali: τ termina tā ad ens rōnis eē ens rōnis: verū etiā relōnē fundatā in ente rōnis: τ terminatā ad ens reale. Q2 quū eque bñ re latio depēdeat a fundamēto sic a termino: si dependebit a fundamēto rōnis: nec̄io seqtur ips3 eē ens rōnis. Et ita ista via est gnālis olb⁹ distōnib⁹ rōnis. S3 alia via spālis ad pbandū distōnē rōnis est ex bitudine ad terminū: q2 quū relo icludat bitudinē ad fundamētū tanq3 aliqd qd est passio ei⁹ τ cōpetit per se ei in 2⁹ mō: τ bitudinē ad ter minū tanq3 aliqd qd ɔpetit ei p se τ in p mō: essentiali⁹ pōt pbari distōnes rōnis eē ens rōnis per bitudinē ad termi nū. Assumptū aūt de bitudine ad terminū φ cōpetat per se in p mō relōni: apps per Ar. i pdi. ca. de ad aliqd: τ vbi cūq3 diffinit respcm p bitudinez ad terminū τ nō ad fun damētū. q̄ illa distinctio q̄ fundabit in ente reali τ termi nabit ad ens rōnis: nec̄io erit ens rōnis ex bitudie ad ta lē terminū. ¶ S3 B isurgit difficultas: vtrū distō funda ta in ente rōnis τ terminata ad ens reale (.s. distō q̄ fun dat in ista intētiōe q̄ est gen⁹: τ terminata ad aial qd est i tentio p⁹:) possit pbari eē ens rōnis ex bitudine ad termi nū. ¶ Et rñdet: φ sic: psupponendo p φ distinctio h3 in berētiā ad suū fundamētū q̄ ē eadē realr sibi: sic p se pas sio est eadē subo cui⁹ est passio. Presupponit 2⁹: φ inberē tia si sit ens rōnis: τ idētificat suo fundamento: de nec̄ita te fundamētū erit ens rōnis: q2 qcūq3 est ens rōnis: nō pōt idētificari enti reali. Isto stāte arguit sic. inberentia distōnis q̄ est fundata in ente rōnis: est eadē sibi realr: s3

[margin notes:]

5. meta. ca. 10.

Aristo. 5. me. tex. ii p ūte ɔm.

Ar. 5. me.

Frāciscus di. 38. q. vlt. τ Landulphus in 4° di. i. q. i.

Ar. i pdi. c. 6 ad aliquid.

ista iherētia est ens rōnis. ergo ⁊ distictio erit ens rōnis. Assumptū ꝓbat. qꝛ inherētia talis distictiōis fundat in distinctiōe: ⁊ terminat ad ipm ens rōnis. ergo hꝫ habitudinē ad terminū rōnis: sed oīs relatio q̄ hꝫ habitudinē ad terminū rōnis est ens rōnis. ergo ista inherētia q̄ talē hꝫ habitudinē ad ens rōnis: erit ens rōnis. ꝯña pꝫ. ꝓpterea qꝛ inherētia distinctiōis fundat in distictiōe: ⁊ terminat ad illud ens in quo fundat distinctio: ⁊ tale est ens rōnis: vt dictū est. ergo ꝓpositū. Et sic pꝫ ista via.

Pro intelligentia q̄ sit distinctio rōnis nāe rōcinabilis. Notādū est ꝙ distictio que est a nā rōcinabili: est distinctio nāe circa quā pōt itellect⁹ rōcinari de qua itellect⁹ pōt venari multos cōcept⁹: vt illa nā dicat esse rōcinabilis que pōt cāre de se multos ꝯcept⁹ in intellectu possibili siue reales siue rōnis. Mō idem simplex in re oīo nō pōt causare multos cōcept⁹ in intellectu: nisi per actū collatiuū intellectus. Probat assumptū. qꝛ vnū obm nāliter agens in intellm possibilē dispositū ad eius intellectionem: nō causat nisi vnicū cōceptū: qꝛ quū agat ꝫ vltimū virtutis sue causat oēm cōceptū quē pōt causare. ergo cū sit vnicū in re: causabit vnū ꝯceptū de se. Probat hoc. qꝛ vna res nata ē facere vnū ꝯceptū adequatū: qꝛ alias nō esset vnū cognoscibile nec vnico actu cognoscibile: sed istū conceptū sibi adequatū formādo: videt imutare intellectū q̄tū natū est ipm imutare. ergo nō formabit nisi vnū ꝯceptū: ⁊ ita nō alium ⁊ aliū. Ex quo sequit ꝙ si formabit aliū ⁊ aliū cōceptū: hoc erit precise per actū collatiuū intellect⁹. Qꝛ si detur ꝙ faciat aliū ⁊ aliū cōceptū: obiectū nō erit vnū ⁊ simplex in re: sed de necessitate oꝫ dare ꝙ in ipso sit aliqua distinctio ex nā rei ꝑcedens oēm actum intellectus. Et ita qđ tu dicis esse distinctionē rationis a nā ratiocinabili: dico eā distinctionē esse a nā ex parte rei.

Pro declaratiōe qūo intellect⁹ sit falsus q intelligit rē aliter q̄ sit: dicendū est ꝙ ille itellect⁹ qui sic intelligit intellectiōe cōpositiua aut diuisiua est falsus. ¶ Pro quo ē notādū ꝙ opatio itellect⁹ est duplex: quedā est icōplexa: quedā cōplexa: vt est de mēte Ar. 3. de aīa. t. c. 21. Opationi icōplexe nō opponit falsitas: sed solū ꝑuatiue ei opponit ignorantia. Sed opatiōi cōplexe opponit ignorantia ꝑuatiue ⁊ falsitas positiue ⁊ ꝯrie. ¶ Aduertēdū tñ ꝙ opatio icōplexa: quedā est circa qditatē simplr simplicē: intelligendo per talē quiditatē illam. s. que nō hꝫ conceptū resolubilē in aliquē priorē conceptū quiditatiuū: sicut cōcept⁹ entis suarū passionū: differentiarū vltimarū: ⁊ suorū modorum per quos ꝯhit ipm ens. Alia est quiditas nō simplr simplex: sed cōposita: ⁊ est ipsa quiditas resolubilis in aliquos cōceptus seorsū ꝯceptibiles. Si loquamur de itelligentia que est circa quiditatē ꝑmo mō: intellectus itelligens talē quiditatē semp est verus: ⁊ in ipso nō cadit deceptio ⁊ error: ⁊ ꝫm hoc pōt intelligi illud Arist. 9. meta. tex. cō. 22. ꝙ intellectus circa qđ qđ est: semp est ver⁹. Et hanc eandē sniam hꝫ. 3. de aīa. tex. cō. 26. vbi vult ꝙ intellectus circa qđ qđ est sic est verus: quēadmodū sensus circa ꝓpria sensibilia. Si loquamur de quiditate cōposita: lꝫ intellectus simplici intellectiōe apphendēs ipsā quiditatē: nō sit formaliter falsus: tñ pōt bene eē falsus virtualiter: ⁊ est qñ intellectus apprehēdit quiditatē sub ratione aliqua sibi repugnāte ⁊ cōtradicente: sicut qñ intellectus intelligit simplici apprehēsione hoīem irrationalem. Et hoc mō locutus est Ar. 5. meta. cap⁹ de falso: vbi vult ꝙ ratio in se falsa est de oī falsa. Modo falsitas isti⁹ rōnis in intellectu nō est falsitas formalis: sed est falsitas virtualis. Sicut exēpli grā. hō irrōnalis non est ꝯplexio formalis: quēadmodū est illa que exprimit per hoc verbum substantiuū est. s. dicēdo homo est irrōnalis: sed solum est cōplexio virtualis: ita ꝙ qualis est ꝯplexio falsa: talis est falsitas cōsequens talē cōplexionē. Ad oppositū applicādo: quū intelligētie simplici ⁊ incōplexe nō opponat falsitas eo mō quo dictū est: intelligere rem aliter q̄ sit intellectiōe simplici: nulla est falsitas: que intellectio est solū precisiua ⁊ abstractiua: ꝯsiderādo aliqđ vnū abstractū ab alio: non cōsiderādo illud a quo fit abstractio: quēadmodū mathematicus abstrahit lineā a mā sensibili. Sed intelligere rem aliter q̄ est: itelligētia cōpositiua aut diuisiua. (⁊ hoc intelligēdo aliquā cōplexionē formalē vel virtualē) iste intellectus est falsus formaliter vel virtualiter. Nec sequit. itelligo rōnem abstractā ab aliquo (puta lineā a materia sensibili) nō intellecta mā sensibili: igit intelligo lineā esse sine mā sensibili. ꝯña nō valet. permutas enī abstractionē simplicē veram: ⁊ non mendacē: in abstractionē diuisiuā ⁊ mendacē: de quarū ꝑma habet. 2. phy. t. c. 18. ꝙ abstrahentiū nō fit mendacium. ⁊ sic patet ad articulum.

Pro declaratiōe secundi articuli partialis secundi articuli ꝑncipalis preter distinctionē entis quā pōt auctores formalitatū: est aduertēdū ꝙ res ⁊ ens capit tribus modis. Uno mō pro oī ente qđ hꝫ esse: vel pōt habere esse extra animā: ⁊ isto mō loquit Auic. ꝑmo metaph. ca. 5. ꝙ ens ⁊ res sunt cōia oībus. 10. generib⁹: qđ nō est intelligendū ꝙ ens precise q̄tū ad vocē sic sit cōe: qꝛ certū est: ꝙ apud oēs ē vn⁹ concept⁹ rei ⁊ entis indifferēs ad oīa. 10. ꝑdicamenta: qui cōceptus nō variat q̄uis voces ⁊ noīa (significātia in diuersis linguis talē ꝯceptū) varient: qꝛ ꝑmo ꝑiermenias. Cōceptus sunt idem apud oēs: sed nō voces significātes ꝯceptus. Scđo pōt accipi ens ⁊ res vt distinguit ꝯ modū ⁊ circūstātiā rei: ⁊ isto modo nos dicimus: ꝙ illa que important habitudines ⁊ respect⁹ nō sunt ens ⁊ res: sed isto modo sumptū ens cōuertit cum absoluto: ⁊ sic substātia: q̄titas ⁊ qualitas tñ dicunt res ⁊ ens. Cetera aūt dicuntur aliqd rei. Isto mō accepit Boetius in libro de trinitate. pꝫ inquit que sint differētie ꝑdicationū: alie quidē q̄si rē mōstrant: alie quidē quasi circūstantiā rei: qꝛ ista predicant sic ꝙ ꝫm se rē aliquā monstrant. Ista vero non esse: sed extrinsecus aliqd apponūt. Uult enim ꝙ illa que iportant habitudines ⁊ respectus nō ꝑdicāt esse isto mō sumendo esse: sed solū circūstantiā ⁊ modū entis. Unde vocat circūstantias entis ipsas habitudines. Tertio mō poterūt capi ens ⁊ res ꝓ eo cui per se ꝑmo cōpetit eē eo modo quo loquit Ar. de ente. 7. meta. tex. cō. 2. vbi vult ꝙ accidentia nō sunt entia nisi qꝛ entis cui per se ꝑmo cōpetit esse: qđ quidē ens est substātia: sic etiā loquit in eodem. 7. ipse Ar. tex. cōmē. 14. vbi vult ꝙ qualitas ⁊ cetera accn̄tia nō sunt entia: nisi eo mō quo logici dicūt: non ens esse. Logici dicūt ꝙ nō ens est: non quidē simplr: sed nō ens: sic etiā accn̄tia nō sunt entia cui ꝑ se ꝑmo cōpetit esse: sed sunt hui⁹ entis. Ex quo ꝯcludim⁹ ꝙ ens acceptū isto 3° mō est ens reale: ⁊ ex nā rei: qꝛ est ens extra animā nō depēdens ab opatione anime in fieri ⁊ in conseruari. Sꝫ in ꝑmo mēbro accipit ens cōissime ⁊ res. In scđo accipit strictius. In tertio mēbro strictissime. Ex quo apparet qūo accipiat illud qđ est res: ⁊ qūo accipiat aliqd rei.

Pro intelligentia qūo ens dicat qditatiue de absoluto ⁊ respectiuo: est aduertendū ꝙ ens ꝑus diuidit in absolutū ⁊ respectiuū q̄ diuidat in. 10. genera gnālissima. Ex quo sequit ꝙ quū ens predicet de ꝑmis partib⁹ suis subiectiuis q̄ nō sunt simplr simplices: sic predicat qditatiue de absoluto

Ar. 3. de aīa. t. c. 21

Ar. 9° me. t. c. 22 ⁊ 3. de aīa t. cō. 26.

Ar. 5. me. t. cō. 34.

Et est de mēte doc. sub. dubiis q. 3.

Ar. 7° me. t. c. 2 ⁊ i eodē t. cō. 14.

⁊ respectiuo que mediant inter ens ⁊.io.genera. ¶ Sed
hic oritur difficultas: q̄ si ens p̄dicat̄ i quid de absoluto
⁊ respectiuo que mediāt iter ens ⁊.io. p̄dicamēta.igit̄ p̄
dicamēta nō erūt genera gnālissima. ɔ̄ñs est falsuz. ergo
añs. ɔ̄ña p̄bat̄. q̄ absolutū ⁊ respectiuū p̄dicant̄ in qd de
differētib⁹ spē. ergo qðlz p̄dicamētū hēbit gen⁹ supraue
niens. ¶ Ad hāc difficultatē est rn̄sio cōis q̄ qðlibz isto
rum. vz. absolutū ⁊ respectiuū est transcendens: q̄ nullū
contrahit̄ ad p̄dicamēta per dr̄ias essentiales sed tm̄ per
modos. ¶ Sz ɔ̄. q̄ Sco. ponit in. 7. meta. q̄ si inherētia
accn̄tis esset de essentia accn̄tis: q̄titas: qualitas: ⁊ rela
tio non essent generalissima. ⁊ ɔ̄ñam p̄bat. q̄ inherētia
videt̄ esse eiusdez rōnis in omnibus accn̄tibus. igit̄ si est
de essentia ipsorum: ab ipsis poterit abstrahi vnus cōce
ptus cōis dict⁹ i quid de ipsis: qui esset inferior conceptu
entis: ⁊ superior eis. omnis talis inquit ipse est cōceptus
generis. igit̄ ⁊c. ¶ Ad hoc respōdet̄ q̄ absolutum: qð est
cōe subē qualitati ⁊ q̄titati: nō pōt esse genus: q̄ est idif
ferens ad finitū ⁊ infinitū: ⁊ nullū tale pōt esse genus: vt
est de intentione doctoris sub. in. 8. di. i. q. 3. nec obstat q̄
ens finitū cōtrahit̄ ad decem genera: q̄ lz qðlibet qð est
in genere sit finitū: nō tm̄ qðlibet dictū de generib⁹ est fi
nitum. vt pz. absolutū ḡ qð dicit̄ de subā quātitate ⁊ q̄li
tate est transcendēs. Sed du^m est de respectiuo vtz pos
sit saluari q̄ nō sit gen⁹. pōt p̄babiliter dici q̄ respectus
cōis qui dicit̄ de respectu creato ⁊ increato nec̄io est trā
scendens: q̄ sicut qð est indifferens ad finitū ⁊ infinituz
formaliter nō pōt esse genus: ita qð est indifferens ad fi
nitum ⁊ infinitū identice nō videt̄ posse esse genus: q̄ de
necessitate si est genus est actualiter finituz: cū sit contra
hibile per differētias eēntiales: ⁊ qðlibet tale est finituz:
⁊ qð est huiusmodi nō pōt idētificari realr̄ ifinito. ¶ Et
ad rōnem Scoti dicit̄ q̄ posita illa ipothesi q̄ inherētia
esset de eēntia accn̄tis siue absoluti siue respectiui: tūc h̄
qð dico inherens esset genus ad accn̄tia: q̄ diceret̄ in qd
de omnibus istis: vt qðdaz cōe ad oīa ista: ⁊ nec̄io impor
taret nām limitataz ⁊ finitaz: q̄ inherens nec̄io est depē
dens: ⁊ per ɔ̄ñs finitū. igit̄ nihil p̄hiberet ipm esse gen⁹.
¶ Sed ɔ̄. q̄ hoc idez sequit̄ ad positionē doctoris. quia
inherētia aptitudinalis est passio accn̄tis denoīatiue su
pti: vt vult ipse in q̄rto. dist. iz. q. i. omnis passio insequit̄
aliqð subm̄ xui p̄ se p̄mo (qn̄ talis passio est eiusdē rōnis
i multis: sicut est in proposito. vt pz) tale subz nō est nisi
aliqua nā cōis omnibus accn̄tibus. quare ⁊c. ¶ Ad hoc
dicit scotus q̄ inherentia est in aliquo determinato gene
re tanq̄ spēs: cum sit respectus extrinsecus adueniēs: vt
declarat ipse in p̄allegata. q. Et tunc r̄ndetur ad argumē
tum: q̄ si inherens est cōe ad. 9. genera: est tm̄ cōe per de
nominationē: ⁊ nō est incōueniens q̄ aliquid vnius gnīs
denoiet aliquid alterius: ⁊ tunc euaditur hoc q̄ sit gen⁹
ad. 9. genera. ¶ Sed ɔ̄. q̄ ponit̄ q̄ inherentia est passio
necessitatis: ⁊ passio nō pōt esse spēs: q̄ tal' passio nō est p̄
se ⁊ directe in genere. ¶ Ad hoc r̄ndet̄ q̄ oporteret p̄ba
re q̄ passio: vt formaliter distinguit̄ a subo: nō posset esse
spēs alicuius generis: lz vt passio vt identice eadem non
possit esse directe spēs in genere: ⁊ sic forte intellexit sco
tus vbi supra. Dimittēdo tm̄ istaz difficultatem breuiter
r̄ndeo q̄ inherētia siue ponat̄ pertinere ad genus actōis
siue passiōis: vt determiat Sco. loco p̄allegato. est passio.
Et cū tu dicis. ɔ̄sequit̄ aliquā nām cōem. ɔ̄cedo: ⁊ dico q̄
est nā actiōis aut passionis. Et cuz tu infers. ergo ista nā
erit cōis. 9. generibus. concedo q̄ est cōis denoiatiue nō
quiditatiue: ⁊ tale cōe est actio aut passio: ⁊ sic nihil mali
sequit̄. ¶ Aduertenduz tm̄ q̄ illa p̄pō. qð cōuenit pluri
bus ⁊ nō vni per alterū cōpetit per aliquā nām cui per se
p̄mo cōpetit. nō hz veritatē nisi in passionib⁹ limitatis et
specificis: n̄ in transcendētib⁹: vt dicit Francisc⁹ in cōfla
tu: in p̄logo. q. 3. inherentia s̄m ipm poneretur passio trā
scendens. quare ⁊c. Cōsimiliter p̄dicatur ens de mā ⁊ de
forma q̄ditatiue. vt hz Sco. in. 3. di. i. q. 3. ¶ Aduertēdū Sco. i3° di. i. q. 3.
tm̄ q̄ mā ⁊ forma possunt capi pro suis realitatibus vlti
matis. hoc est p̄ suis essentiis simplicib⁹. s. mā p̄ma: vt ē
pura ⁊ nuda materia seu potentia: ⁊ nullo mō ɔ̄posita: ex
aliqua forma sibi adueniēte. Silr̄ forma pro sua simpli
ci actualitate: vt nō est aliquo mō forma cōposita: eo mō Cōmen.
quo loquit̄ Cōmē. i. phy. Cōmē. i. Que. n. sunt p̄ter mām p° phys.
p̄mā ⁊ vltimā formā sunt materie cōposite: ⁊ forme com cōmē. i.
posite. Uel possent capi ista duo p̄ essentiis cōpositis ex
vtriusq̄ realitate. Si p̄mo mō ens nō p̄dicat̄ de istis: vt
tz Sco. in. z. dist. iz. q. i. Qui vult q̄ ista duo. s. materia ⁊ Sco. 2° sen. di. 12. q. i.
forma sunt oio alterius rōnis: ⁊ p̄mo diuersa. Sz p̄mo di
uersa (s̄m Ar̄. 5. meta. ca° de eodē: vl' diuerso: ⁊. io. meta.
tex. cōmen. iz.) sunt nihil idem includentia. Ita q̄ nihil
vnius est aliquid alterius. ergo materia ⁊ forma sic acce
pta nō includūt aliquid idē q̄ditatiue. Si vero accipiun
tur vt sunt māe ⁊ forme cōposite: sic eis nō repugnat hr̄e
aliqð vnum cōmune quiditatiue qð est ens.

Pro declaratiōe quō aliquid dicat̄ ens q̄di
tatiue est aduertēdū q̄ il
lud est ens q̄ditatiue: in cuius conceptu formali includit̄
ratio entis. Illud aūt est ens denoiatiue: in cuius ɔ̄ceptu
formali nō includit̄ ens: sed ipm includit per modū adia
cētis ⁊ denoiantis: lz ipsum includat identice ⁊ realiter.
¶ Primū probatur: q̄ predicari quiditatiue de aliquo
est ipm predicare essentiā per moduz essentie: sic q̄ ratio
predicati includat̄ in rōne subiecti eo modo quo aial di
citur p̄dicari quiditatiue de homie. ¶ Scōm declarat̄.
q̄ animal predicat̄ de rōnali soluz per modū adiacentis
⁊ denominātis: non tm̄ q̄ ratio aialis includat̄ in ɔ̄ceptu
rōnalis: q̄ semper genus est extra conceptū formalē dif
ferentie: vt hz Arist. 3. metaph̄. t. cō. io. Animal tm̄ sic p̄di
catur de rōnali qð est idē realiter sibi: ⁊ est eadez res: licz
distiguat̄ formaliter. Modo ens nō p̄dicat̄ quiditatiue
de modis itrinsecis: per quos īmediate cōtrahit̄: q̄ sicut
genus est extra conceptū formalem differentie: ⁊ ecōtra:
ita cōtrahibile est extra contrahens: ⁊ econtra. Silr̄ ens
nō predicat̄ quiditatiue de suis passionib⁹: p̄pterea quia
subiectū (ex. 7. metaph̄. tex. c. i7. ⁊. i9.) cadit in diffinitio
ne passionis vt additū: ita q̄ diffinit̄ per ipm per addita
mentū: qð aūt diffinit aliquid isto modo nō est de quidi
tate ipsius. ¶ Itez p̄mo posterioꝝ de statu p̄ncipiorum. p° poste.
Propositiōes per se nō conuertunt̄. videlz in eodez mo
do perseitatis: neq̄ in aliquo alio modo: q̄ tunc nō dare
tur status in p̄ncipiis. Ex quo concludit̄: q̄ ens nō potest
includi in passionibus quiditatiue. Neq̄ etiaz pōt inclu
di in differentiis vltimis: q̄ oēs differētie differentiū ha
bent reduci ad aliqua p̄mo diuersa. ex s̄nia Arist. 5. meta.
vt allegatum est supra. igit̄ differentie vltime sunt p̄mo
diuerse: ⁊ si sic: sequit̄ q̄ nihil includūt quiditatiue: ⁊ ita
non includunt ens vltime differentie: ɔ̄sequentia p̄bat̄
ex differentia que est inter differētia ⁊ diuersa posita ab
Aristo. loco p̄allegato. Differētia enim sunt illa que sunt
alicui idem entia: ⁊ que in aliquo conueniunt ⁊ in aliquo
differunt. Sed diuersa sunt que in nullo ɔ̄ueniunt: ⁊ hoc
est qð dicit ipse in textu: q̄ diuersa sunt nihil idez ens in
cludentia. Differentia vero sunt aliqð idem ens. Ista tm̄
de quibus ens nō predicat̄ quiditatiue sunt ens realiter
identice ⁊ denominatiue vt dictū est.

Alterius pro intellectiōe nō idētitatis inter essen
tiam ⁊ modos intrinsecos est aduerten

dum ꝙ modi intrinseci essentie in diuinis sint isti. Infinitas intensiua: necessitas: exñtia: eternitas: qui modi quomodo sint modi intrinseci iferius declarabif. Distinctio que est inter istos est minima: nõ solũ in ordine ad essentiã: verũ etiã cõparando vnũ ad aliũ. Est inquã minima: qꝛ isti modi sunt idẽ realiter: ⁊ etiã formaliter cũ essentia diuina saltẽ negatiue: qꝛ nullã distinctã formalitatẽ hñt ab essentia: qȯ inferius ȯclarabif: q̃uo modus sit idẽ formaliter rei cuius est modus.

Pro declaratiõe q̃uo est distictio inter eẽntiam ⁊ attributũ. Uidẽdũ sm̃ Theologos: q̃d sit attributũ. Attributũ in diuis vno modo capif large pro eo qȯ deo attribuif: siue sit p̃dicatuz quiditatiuũ siue denominatiuũ. Et isto modo substãtia: spũs: ens: dicunf attributa in deo. Scȯo modo capif stricte: pro eo qȯ appropriaf alicui persone diuine: eo mõ quo potentia attribuif patri: sapientia filio: bonitas spiritui sancto: ⁊ isto modo oĩa appropriata diuinis personis quomȯcunq̃ approprienf dicunf attributa. Tertio mõ sumif strictissime qȯ describif sic. Attributum est perfectio secũdaria: non quiditatiua: que accipif ex creaturis ⁊ attribuif deo: via remotionis ⁊ eminentie. Per hoc qȯ dicif perfectio secũdaria nõ quiditatiua: excludunf oĩa predicata que p̃dicanf quiditatiue de deo: ⁊ in p̃mo modo dicendi per se sicuti sunt. Ens: substantia: spũs. Et isto modo tñ illa que predicanf in quale ⁊ denominatiue: dicunf attributa in deo: sicuti sunt bonitas: veritas: sapientia: iustitia: de quibus hꝫ Aug. 15. de trinitate. ca°. 5. vel. 8. Si dixeris bonũ: sapientẽ: humilẽ: spũm: hoc nouissimum qȯ posui substantiã significare videf: cetera vero: substãtie qualitates. Et breuiter illa p̃dicata que se hñt vt passiones essentie diuine dicunf a theologis attributa. Et addif in descriptiõe. qȯ accipif ex creaturis: ⁊ attribuitur deo: via remotionis: qꝛ ista attributa reperiunf in creaturis cum aliquibus iperfectionibus a quib⁹ remouentur per itellectũ ⁊ attribuunf deo cũ sũmitate ⁊ eminentia. Exẽpli gratia. Sapiẽtia est in hoĩe ⁊ hꝫ istaz iperfectionem: qꝛ est accidens eius: ⁊ vlterius ꝙ distinguitur essentialiter a natura hominis: ista iportant imperfectionem tam in natura hoĩs: q̃ in natura sapientie. videlꝫ accidentalitas: ⁊ distinctio essentialis: ꝙ enĩ aliquid sit in se accidens: hoc dicit iperfectionẽ: qꝛ dependentiã ad illud cui inheret: ꝙ etiã distinguaf vt habeat distinctã naturam ab alia nã: hoc arguit iperfectionẽ: qꝛ plurificatio naturarũ nõ stat sine potentialitate ⁊ carentia actualitatis: qꝛ illud qȯ diuidif ⁊ nũeraf in plura: hꝫ aliquã actualitatem a diuidentib⁹ sicut (qꝛ natura generis diuiditur per differẽtias:) expectat aliquã actualitatẽ ⁊ p̱fectionẽ a differẽtijs diuidẽtibus. Et sic distictio eẽntialis ⁊ diuisio arguit iperfectionẽ. Intellectus ḡ cõsiderans accñtalitatẽ ⁊ distinctionẽ eẽntialẽ in sapiẽtia: remouet ab ipsa ꝙ sit accidẽs: ⁊ ꝙ sit distincta eẽntia ab eo in quo est: ⁊ sic ponit sapientiã in deo nõ esse accñs: sed substãtiã non distinctã essentialiter: sed eandẽ: intelligẽdo eãdẽ essentialiter: hoc est realr: nõ tñ quiditatiue ⁊ in p̃mo mõ. Et non solũ remouet a sapiẽtia istas iperfectiões antedictas: verum etiã attribuit sibi sũmitatẽ ⁊ eminentiã: dicendo ꝙ in deo est sapiẽtia: substãtialis: subsistẽs: ⁊ eadẽ realr deo: sũma ⁊ eminentissima: ⁊ ita apparet descriptio attributi.

Aug. 15. de tri. c. 5.

Pro declaratiõe que sunt notões in deo: est aduertẽduꝫ ꝙ notio dicif a nosco noscis. Ille relatiões dicunf notiões in deo: que cõpetunt aut vni p̱sone tñ: aut duab⁹. Exemplũ p̃mi. paternitas est notio patris: ⁊ nõ cõpetit alij a patre. Exẽplũ scȯi. spiratio actiua est notio patris ⁊ filij: qꝛ pater ⁊ fili⁹ spirant actiue spũꝫ scm̃: ⁊ dñr notiões: qꝛ notificãt diuersas personas vel ducũt in noticiã ipsaꝝ. Paternitas notificat patreꝫ: spiratio actiua patrẽ ⁊ filiuꝫ. Silr spiratio passiua ⁊ filiatio sunt notiones filij ⁊ spũsſci. ¶ Et est aduertendũ ꝙ spirare est p̱ducere per modũ volũtatis: ita ꝙ p̱ductio seu actio p̱ueniens a volũtate appellaf spiratio actiua. Dicere aũt (vt est notio in diuinis cõpetẽs patri) est p̱ducere per modũ intellectus: ita ꝙ actio seu p̱ductio p̱ueniẽs ex itellectu siue in deo: siue in creaturis appellaf dictio actiua: ⁊ respectus passiuus in actu intelligendi corñdens dictioni actiue: appellaf dictio passiua. ⁊ cõsilr dicaf de spiratiõe actiua: ⁊ de respectu passiuo sibi corñdente: qui est respectus fundatus in actu volendi. Ex quo sequif ꝙ cũ pater in diuinis p̱ducat filiuꝫ per intellectũ: dicit filiũ: ⁊ quũ pr̃ ⁊ fili⁹ p̱ducãt spm̃scm̃ per volũtatẽ: ambo dñr spirare spm̃scm̃. Ex quo appareꝫ: q̃uo est distinctio inter notiones istas: ⁊ essentiã: ⁊ notiones: ⁊ essentiã: ⁊ silr inter essentiã ⁊ attributa.

Pro declaratione q̃uo suba: nã ⁊ eẽntia distinguanf. Est aduertẽduꝫ ꝙ ista se hñt per ordinẽ: subsistẽtia: suba: natura: eẽntia: quiditas: ⁊ formalitas: inter que vltima ratio ⁊ ifima est subsistẽtia. Subsistẽtia enĩ est incõicabilis exñtia incõicabilitate opposita duplici cõicabilitati: quaꝝ vna ẽ: qua vle cõicatur suis inferiorib⁹. Alia est qua forma cõicatur materie: de quib⁹ pertractat doctor subti. in p̃mo sniaꝝ. di. 7. q. vnica. Subsistẽtia. n. est suppositũ in genere sube: vel (Si transferf ad diuina) est suppositũ in natura diuina. Unde breuiter subsistentia est incõicabilis exñtia in natura subali. Ista est eius descriptio. ¶ Ex q̃ sequif ꝙ oĩs subsistẽtia est suba: ⁊ nõ ecõtra. Qꝛ certum est ꝙ substãtialis forma est suba: ⁊ tñ nõ est subsistentia aut subsistẽs: qꝛ nõ icõicabiliter exñs: sed materie cõicatur: vt quo in ratõe forme informantl qȯ cõicari vt quo: est esse illud quo tanq̃ p̃ncipio formali aliq̃d hꝫ esse. Unñ si queraf quo (isto mõ) ignis est ignis: cõuenienter respõdebif ꝙ sua forma substãtiali est ignis. ¶ Silr oĩs substantia est nã: ⁊ nõ ecõtra. Primũ apparet: qꝛ nã 2° phyſi. est dicta tam de forma q̃ de materia. Scȯm etiã p̱baf. qꝛ certũ est ꝙ qualitas aliqua est natura. Quũ sit natura (vt diffiniunt theologi) vis insita rebus ex silibus silia p̱creans. Unñ oĩs forma actiua isto mõ est natura. ¶ Similiter omnis natura est essentia: ⁊ nõ ecõtra. Primũ apparet: tum qꝛ qȯ est p̃ncipiũ ⁊ causa alicui⁹ entis est ens ⁊ hꝫ essentiã: tum etiã qꝛ certũ est ꝙ oẽ qȯ diffinif importat aliquã essentiã: ⁊ quecunq̃ spẽs exñs in p̃dicamento. Relatio est spẽs per se in p̃dicamẽto: igitur est aliq̃ essentia: sed relatio nõ est natura: qꝛ nõ est forma actiua. Naꝫ si nõ põt per se terminare actionẽ realeꝫ p̱pter minimaꝫ eius entitateꝫ: multo min⁹ poterit per se p̃ncipiare actionem realem. ¶ Silr oĩs essentia est q̃ditas: ⁊ nõ ecõtra. tum qꝛ quiditas est magis abstracta q̃ essentia: tum etiã qꝛ si essent ideꝫ 9uertibiliter: multiplicato vno: multiplicaref ⁊ reliquũ: ⁊ nõ possent multiplicari q̃ditates in aliquo: nisi multiplicarenf essentie: cuius oppositũ pꝫ in diuinis: qꝛ in deo sunt multe q̃ditates. videlꝫ entis: substãtie: spũs: ⁊ oĩum attributorũ: ⁊ tñ ibi est tñ vna essentia. ¶ Silr omnis quiditas est formalitas: ⁊ nõ econtra: ⁊ h̃ capiendo istas stricte ⁊ p̱prie: qꝛ si large ⁊ extẽsiue: secus est. Primũ p̱batur: qꝛ oẽ illud est formalitas: qȯ est distincte ⁊ seorsum cõceptibile ab alio: omnis quiditas est hmõi: quũ sit obiectũ intellectus per se ex. 3. de aĩa. tex. cõmẽ. 9. ergo ⁊c. Secũda pars p̱batur. qꝛ certũ est: ꝙ differentia essentialis est quedã formalitas: ⁊ tñ nõ est quiditas q̃tuꝫ ad modũ p̃dicandi: qꝛ nõ predicaf in quid: sed in q̃le:

Doc. sub. i p°. sñ. di. 7 q. vnica.

Nã 2° ph. de for. q̃ de mã. 2. physicoꝝ. cõ. 10.

3. de aĩa. cõ. 9.

non predicaṫ per modū potentie:sed per modū actus qȯ
est predicari in quale. Et sic habeṫ ordo istoꝝ.

Pro declaratiōe descriptiōis formalitatis.
Notandū est ꝙ rō capitur
duob⁹ modis. Uno⁹ ꝑ rōne formali: vel ꝑ eo qȯ est for-
maliter rō. Alio⁹ ꝑ rōne obiectiua seu obiectali qȯ idē ē.
Rō formalr̄ sūpta: q̄dā est act⁹ pm⁹: q̄daʒ act⁹ scȯs. Act⁹
pmus: sicuti est intellect⁹: q̄ est potentia rōcinatiua circa
vlia. Silr̄ cogitatiua q̄ est q̄dā rō formalis: ꝛ act⁹ pm⁹ rō-
cinatiu⁹ circa singlaria: vt ē de mēte Cōmē. ꝛ alioꝝ. Rō
formal̄ ꝑ actu 2⁹ est ipe discursus: ꝛ opatio itellect⁹ seu al-
terius potētie rōcinatiue. Rō vero obiectalis nō est nisi
ipm obm qȯ obijciṫ potētie rōcinatiue: ꝛ attingiṫ ꝑ actū
ipsius: qꝛ ergo formalitas est obm intellect⁹ qȯ attingiṫ
per actū ipsi⁹: appellaṫ rō obiectalis: seu obiectiua. Et bre-
uiter oē cōceptibile ab intellectu pōt dici rō obiectiua.

Secundo ponit in diffōne formalitatis cōprehēsa
in re ꝛ ex nā rei. Notādū est ꝙ aliqd est
cōprehensibile seu itelligibile ex se ꝛ ex nā sui: aliqd vero
est intelligibile cāliter ꝛ effectiue ab actu intelligēdi itel-
lectus. Illud est cōprehēsibile ex se ꝛ ex nā sui qȯ hʒ esse
reale nō dependēs ab actu itelligēdi in eē ꝛ in cōseruari:
sicut sūt oia entia realia extra aiaʒ. Sʒ aliqd est cōprehē-
sibile causalr̄ ab intellectu: qꝛ ꝓduciṫ in esse ab actu itel-
ligēdi ꝛ depēdet ab ipso in esse ꝛ in cōseruari. Et sicut hʒ
entitatē ꝛ esse ꝑ actū itelligēdi: ita hʒ suā cōprehēsibilita-
teʒ: ꝛ nō dñr ex se ꝯprehēsibilia: sed ex alio. s. ab itellectu:
ħ describiṫ formalitas respcū eoꝝ q̄ hñt esse ꝛ itelligibi-
litatē ex nā rei ꝛ nō eoꝝ q̄ sic ḋpēdēt ab itellectu vt dcm̄
est: sic sūt itētōes scȯe ꝛ entia rōnis: q̄ tādiu hñt eē ꝛ itelli-
gibilitatē q̄diu itelliguṫ ab itellu in itētiōib⁹ pmis: quo
actu itelligēdi cessante: cessat eē istaꝝ itētionū scȯaꝝ.

Tertio addiṫ in descriptiōe formalitatis. quā non
oʒ. Pro euidentia hui⁹ est notanduʒ ꝙ due
sunt rōnes obiectales cōcurrētes in obto alicui⁹ potētie
quarū vna est rō mouēdi. alia est rō terminādi actū ipsi⁹
potētie. Et hoc pōt colligi de mente Arı.3. de aia. vbi hṙ 3o de aia. T.c. 54.
ꝙ obm ad potētiā se hʒ vt motiuū ad mobile: vel vt ter-
minatiuū ad terminabile. Rō mouēdi cōpetit obto pro
q̄to mouet ipaʒ: ꝛ ei iprimit aliquā formā. vnde qȯcūq̄
obm causet in potētia aliquā spēm ipsi⁹ aut aliquē actū:
illud obiectū mouet potentiā. Rō terminādi ꝯpetit ob-
iecto ꝑ q̄to est illud circa qȯ versaṫ opatio potētie: vel
sub alijs verbis: pro q̄to potētia tendit in ipm obm ꝛ hʒ
ad ipm respectū tendētie ꝛ attingētie: vt in terminū. Pri-
ma rō nō est eēntialis obiecto. Tū qꝛ nō cōpetit oib⁹ ob-
iectis: sunt eni multe potētie simplr̄ actiue respectu obie-
ctoꝝ a q̄bus nullo mō ipse potētie patiuṫ: aut aliqd reci-
piūt: sicut nutritiua ꝛ augmētatiua respectu alimēti. Tū
etiā qꝛ relatiōes sunt obiecta: ꝛ tñ nihil causant in itelle-
ctu: neq̄ spēm intelligibilē: neq̄ actū itelligēdi: ꝛ hoc ꝑꝑ
minimā entitatē ipsaꝝ. Tum ēt qꝛ rō mouendi pōt cōpe-
tere alij ab eo qȯ est obm potentie. Ut si de⁹ infunderet
alicui intellectui geometriā ꝛ habituʒ eius: de⁹ moueret
intellectū recipiētē talē habitū: ꝛ tñ deus nō eēt obiectū
geometricū cognitū ꝛ intellectū per talē habitū infusuʒ.
Ex quo sequiṫ ꝙ rō mouendi est accñtalis obiecto. Rō
vero terminādi est sibi eēntialis: qꝛ nihil est obm poten-
tie circa qȯ nō versaṫ opatio potētie: ꝛ in qȯ potētia non
tēdat vt in terminū. Ex quib⁹ oibus cōcludiṫ: ꝙ formali-
tas est illud qȯ pōt ꝑ se terminare actū itelligēdi: ꝛ nō oʒ
ꝙ moueat itellectū. Appet ḡ descriptio formalitatis ꝛc̄.
¶ Ulterius est aduertēduʒ ꝙ nōnulli Scotiste ponunt
modos itrinsecos hr̄e formalitatē: vt dicit Auctor istarū
formalitatū: qȯ nō est bñ dictū: neq̄ ad mētē docto. sub.

Qꝛ formalitas ēt large accepta est rō ꝑ se cōceptibilis ab
intellectu sic: ꝙ ex se pōt terminare actū itelligēdi. Mō
gradus intrinsec⁹ q̄ditatis non est per se ꝯceptibilis sine
q̄ditate cuius est gradus: ḡ vt sic: nō hʒ formalitatē. Exē-
plum hui⁹: nō pōt itellect⁹ ferri ꝛ terminari ad intensio-
nem albedinis: quin termineṫ ad ipam albedineʒ: ꝛ hoc
est qȯ dicūt nōnulli diffinientes modū intrinsecū dicen-
tes: ꝙ modus est q̄ nō hʒ cōceptū precisuʒ a formalitate
cuius est modus: ꝛ est incōceptibilis per se. Dicamus igiṫ
ꝙ formalitas cōpetit oibus entib⁹ per se: ꝛ distincte ꝯce-
ptibilibus: ꝛ nō illis que sunt cū alio cōceptibilia.

Pro declaratiōe q̄uo formalitas f̄m aliq̄s
Scotistas sit cōis ad rea-
litatē ꝛ ad q̄ditatē: est aduertendū ꝙ eo mō quo distigui-
tur res: eo mō distinguiṫ realitas: ꝛ hoc de mēte Doc. sub- Doc. sub. l. 4. dist. 46. q. 3.
tilis in. 4. dist. 46. q. 3. vbi hʒ ꝙ nō opʒ exponere res per
realitates vel formalitates: qꝛ eadē est distictio rei ꝛ rei:
realitatis vel realitatis: formalitatis vl̄ formalitatis: hec
ipse. Res igiṫ quedā est eēntie: quedā exñtie: sic realitaſ.
Quedā est realitas eēntie: quedā exñtie. Prima realitas
appellaṫ obiectiua: scȯa appellaṫ subiectiua. Pria ideo
dṙ obiectiua: qꝛ pōt esse obm itellectus: ꝛ ideo eo mō quo
aliqua res pōt esse obʒ intellect⁹ ꝛ itelligi: eo mō iportat
realitatē obiectiuā: ita ꝙ si est ꝑ se obm itellect⁹: ꝛ per se
intelligiṫ ꝛ nō ꝑ accñs: ꝛ cū alio: seu saltē pōt sic intelligi:
sic per se iportat realitatē obiectiuā. Sʒ realitas subiecti-
ua iō dṙ subiectiua: qꝛ subijciṫ q̄ditati ꝛ nāe q̄ditatiue: et
quū singulare vt singulare est: sit subiectū q̄ditatis: ideo
appellaṫ res vel realitas subiectiua. Ex hoc cōcludimus
f̄m istos scotizātes (cuʒ quib⁹ ego nō cōuenio) ꝙ forma-
litas est cōis ad realitatē obiectiuā: ꝛ q̄ditatē: volētes ipi
ꝙ realitas obiectiua est q̄cq̄d pōt distincte cōcipi ꝛ itelli-
gi sine alio cui cōpetit aliq̄ vnitas ex nā rei. Formalitas
aūt cōpetit cuicūq̄ qȯ hʒ eē ex nā rei extra nihil: siue sit
ꝯceptibile per se: siue cū alio: ꝛ isto mō dicerēt ꝙ modus
itrinsecus hr̄et formalitatē: qꝛ est ꝯceptibilis cū alio: sed
nō iportaret realitateʒ: qꝛ nō posset ꝑ se sine alio mouere
intellectū: aut terminare actū intelligēdi. Ego aūt tenen-
do cū Doc. subtili dico: modos itrinsecos nō hr̄e aliquaʒ
formalitatē: sed coincidūt in eundē cōceptū formalē rei
cuius sunt modi itrinseci: ita ꝙ sicut nō hñt realitatem ꝛ
q̄ditatē pter realitatē ꝛ q̄ditateʒ rei quā insequnṫ: sic ēt
nō hñt formalitatē aliaʒ a formalitate rei: ꝛ ita dico: ꝙ il-
lud hʒ ꝓpriā formalitatem qȯ est per se cōceptibile sine
alio: vel qȯ idē est: qȯ pōt per se terminare actū itelligen-
di absq̄ hoc ꝙ aliud terminet. ¶ Aduertēdū scȯo ꝙ for-
malitas ē cōior realitate obiectiua. Pro quo est notādū
ꝙ realitas obiectiua capiṫ duobus modis: vno mō: ꝑ oi
ente positiuo qȯ hʒ eē ex natura rei: sic ꝙ nō depēdet ab
actu intelligēdi in fieri ꝛ in ꝯseruari: neq̄ ab aliquo actu
collatiuo ipsius itellect⁹: ꝛ isto mō nō solū res extra itel-
lectū oio in effectu ꝛ in re dicunṫ esse realitates obiecti-
ue: verū ēt oēs quiditates pdicamētoꝝ que sūt abstracte
a singularibus in intellectu obiectiue repñtate ꝑ aliquā
vnā spēm repñtantē: dicunṫ sic realitates obiectiue: quia
iste q̄ditates in tali esse sunt añ actū itelligēdi vt repñtā-
tur per spēs: ꝛ nō depēdent ab ipso actu itelligendi in tali
esse in fieri aut in cōseruari: imo causant actū itelligendi
iste q̄ditates in tali esse: qꝛ obm intelligibile pñs in specie
itelligibili causat actū itelligēdi: ꝛ hoc est qȯ dicit Arı.2. Ar. 2. de aia. t.cō. 60.
de aia. ꝙ obm in aia obiectiue ꝛ repñtatiue: reducit itel-
lectū de potentia essentiali ad potentiā accñtalē. vñ tex.
cōmē. 60. inquit hec. s. vniuersalia in ipsa quodāmō sunt
aia. vnde in ipsa est intelligere cū velit. Qꝛ aūt sic reducit
est cā actus ꝛ operatiōis ꝓueniētis a tali potētia. Ex quo

nos habemus φ iste quiditates sunt cause actus itelligē
di in tali esse: ꝛ ꝓcedunt ipm actū ordine nāe in isto esse:
Scot. pᵃ ꝓpositōe theoremā-tum. ꝛ hoc est qḋ hꝫ Sco. in pͥma ꝓpōne Theorematū. Intel
ligibile nā ꝓcedit itellectionē. Alio᷑ realitas obiectiua ca
piꝭ ꝓprie ꝛ stricte ꝓ oī ente positiuo: qḋ est extra intelle
ctū oīno in effectu ꝛ in re. Cui corrn̄det ad extra aliq̄ vni
tas ex nā rei circūscripto oī actu itellectus ꝛ abstractiuo:
ꝛ intellectiuo: qḋ sic est extra: φ pōt ꝑ se terminare actuꝫ
itelligēdi: circūscripto quocūq̄ȝ alio: ꝛ isto modo nos dici
mus φ. x. genera gnālissima: ꝛ quecūq̄ȝ sūt in recta linea
ꝑdicamētali dr̄ie vltime: vel etiā nō vltime: siue specifi
ce: siue indiuiduales: iportāt aliquā realitatē obiectiuaꝫ.
Silr̄ ꝓprie passiōes specifice: seu ꝑdicamētales: sic ipor
tant talē realitatē obiectiuā: q₂ oībus istis corrn̄det aliq̄
vnitas ex nā rei extra intellectū oīo: ꝛ isto modo capiēdo
realitatē: formalitas q̄ dr̄ rō per se cōceptibilis ab intel
lectu: est cōior realitate obiectiua: q₂ illa diciꝭ tā de his q̄
sunt in ꝑdicamēto: q̄ȝ de his q̄ sunt extra genꝰ ꝛ sunt trā
scendētia: sicuti ens: vnū: verū: bonū ꝛc̄. de q̇bus tn̄ nō dr̄
realitas obiectiua: q₂ nulli enti qḋ est indifferēs ad finitū
ꝛ infinitū: seu (qḋ ideꝫ est) qḋ reperiꝭ in deo: ꝛ creatura:
corrn̄det vnitas ex nā rei in rōne sua ꝯceptibili eꝭ intel
lectū oīo. Igiꝭ si rō ꝯceptibilis entis vt est indifferēs ad
deū: ꝛ creaturā ad finitū ꝛ infinitū: hꝫ aliquā vnitateꝫ ex
nā rei: illa nō est extra itellm̄ oīo: sed solū ꝯpetit enti per
actū itellectꝰ abstrahētis talē rōnem a suis inferioribꝰ: q̄ȝ
rō (quū ꝑus abstrahaꝭ ab itellectu agēte per aliqḋ repn̄
tatiuū ipsiꝰ: q̄ȝ intelligaꝭ ab intellectu possibili) hꝫ vnita
teꝫ aliquā ex nā rei: q₂ ante actū itelligēdi. Sed tn̄ nō eꝭ
intellectū oīo: q₂ hꝫ eē talis rō in itellectu obiectiue ꝛ re
ꝑsentatiue. ¶ Ex hoc cōcludunꝭ duo correlaria. pͥmū φ
capiēdo realitatē obiectiuā large: oīs formalitas est rea
litas obiectiua ad itentionē istaꝫ quā posui. 2ᵐ correla
riū est: φ capiēdo realitatē obiectiuam stricte: nō oīs for
malitas est realitas obiectiua: etiā dato φ talis formali
tas sit rō per se ꝯceptibilis sine quocūq̄ȝ alio. hoc vltimū
correlariū ꝓbaꝭ. q₂ certū ē φ ens ꝛ oīa trāscēdēᵗᵃ hn̄t talē
formalitatē ꝑter modos itrīsecos: ꝛ tn̄ nō hn̄t aliq̄ȝ reali
tatē obiectiuā isto mō sūptā.

Pro euidētia quō realitas obiectiua sit cōior
gditate. Est aduerteᵐ φ illud ꝓpe ē gditas: qḋ ꝑtinet ad
gditatē aliquā: vel de q̄ aliqd ꝑdicaꝭ gditatiue: Ita quū
passiōes specifice neq̄ȝ ꝑtineāt ad gditatē: neq̄ȝ includāt
aliqd quiditatiue: nō iportant quiditatē: ꝛ tn̄ important
realitatē obiectiuā: vt est euidens ex dictis.

Pro euidentia tn̄ huius: quō aliquid ꝑtineat
ad quiditatē est aduertendū:
φ aliquid ꝑtinet ad quiditatē cōstitutiue qḋ non ꝑtinet
ad quiditatē predicatiue. Exēpli grā. Dr̄ia specifica cōsti
tuit quiditatē: ꝛ tn̄ nō ꝑdicaꝭ in quid. Nā predicari in gd
est ꝑdicari essentiā per modū eēntie: aut per modū per se
stantis: sed dr̄ia specifica nō ꝑdicaꝭ per modū per se stan
tis: sed ꝑ modū forme informātis ꝛ denoīantis. ġ nō pre
dicaꝭ in quid. Et q₂ actus eēntialis rei diciꝭ esse q̇dā q̄li
Ar. 5. me. T. cō. 19. tas ad modū loquēdi Ar. 5. meta. caᵒ de quali: ideo dr̄ia
specifica ꝑdicaꝭ in quale: ꝛ ita lꝫ cōstituat quiditatē: non
tn̄ predicaꝭ per modū gditatis. Unde possumꝰ dicere φ
ꝑdicat quiditatē q̄tū ad rē ꝑdicatā ꝛ iportatā per ipam:
nō aūt q̄tū ad modū predicādi. tum q₂ nō ꝑdicaꝭ ꝑ mo
dum potētie seu determinabilis. tum q₂ nō predicaꝭ per
modū ꝑ se stātis: sed per modū actꝰ ꝛ forme informātis:
seu alteri adiacētis. Ex quo apparet φ aliqd est quidita
tiuum cōstitutiue qḋ nō est ꝑdicatiue gditatiuū.

Pro intelligentia quō spēs spālissima dicit
totā essentiā indiuiduo-
rum. Est aduertendū φ essentia vno mō capiꝭ pro eē gdi
tatiuo: alio mō pro eo quo aliqd hꝫ per se esse: ꝛ vnuꝫ esse
per se: si capiaꝭ essentia pͥmo mō: sic spēs spālissima dicit
totū esse quiditatiuū indiuiduoꝝ: q₂ tale eē quiditatiuū
est illud cui nō repugnat pluribꝰ cōicari: q̇cq̇d aūt addit
indiuiduū supra spēm: ei repugnat pluribus cōicari. ergo
nō importat aliquā quiditatē supra spēꝫ. Si vero capiaꝭ
essentia scḋo mō (quum indiuiduū addat supra spēꝫ dif
ferentiā indiuidualē que facit vnū per se cū natura speci
fica) sequiꝭ φ tota eēntia resultans ex nā specifica ꝛ tali
differētia: nō importaꝭ per ipsaꝫ spēm specialissimā.

Pro intelligentia idētitatis ex nā rei ē ad
uertēdū φ extrema istiꝰ
ꝓpōnis hō est hō: nullā distinctioneꝫ possunt hr̄e secluso
omni actu collatiuo intellectus: q₂ si quā distinctionē ha
bent: hn̄t ꝑcise in ratiōe subiecti ꝛ ꝑdicati: q₂ hō vt subie
ctū differt ab hoīe vt ꝑdicatū. Ratio aūt subiecti ꝛ ꝑdi
cati (quū sint intētiōes scḋe q̄ cāntꝭ ꝑ actū collatiuū itelle
ctus cōparātis vnā pͥmā intētionē vt ꝯsideratā ꝛ intelle
ctā ad aliā pͥmā intētionē vt intellectā) distinguunꝭ sm̄
rōnē. Ex quo sequiꝭ φ nulla distinctio fundabiꝭ in istis
extremis: nisi virtute itellectꝰ ꝯsiderātis ꝛ ꝯparātis vnū
ad reliquū: ꝛ ita erit tantū distinctio rōnis ꝛc̄.

Pro declaratiōe quō diffō ꝛ diffinitū disti
guanꝭ ex nā rei. Est aduer
tendū φ diffinitio ꝛ diffinitū possunt capi vel ꝓ eo qḋ si
gnificant: vel pro eo qḋ denominānt. Si pͥmo mō sic diffō
ꝛ diffinitū iportant tn̄ intentiōes scḋas: ꝛ inter ista vt sic
nō pōt fundari aliqua distictio: nisi rōnis. Si capianꝭ 2ᵒ
mō: importantꝯcepꝰ significātes vel significatos q̄ sūt
pͥme intentiōes. ¶ Et inter istos ꝯceptus de necessitate
fundaꝭ distinctio aliqua ex nā rei: qḋ declaratur ex pͥmo
poste. qḋ gd est alterius extremi est mediū in demōstra
tione potissima. Igiꝭ altera premissaꝝ non differt a ꝯne:
nisi sicut diffō a diffinito: vt pꝫ discurrēdo in multis. Sꝫ
ꝑmissa est ꝑ se nota ꝛ euidēs itellectui: cōclusio aūt ē de
mōstrata: ꝛ nō ꝑ se nota: ġ aliqua nō idētitas ꝛ distictio ē
inter illud qḋ iportaꝭ ꝑ diffōnē: ꝛ illud qḋ iportaꝭ ꝑ diffi
nitū. Alioquin idē oīo ꝛ ex nā rei esset per se notuꝫ ꝛ eui
dens: ꝛ ēt nō per se notū: sed demr̄atū: qḋ ē ꝯdictio. ¶ Et
cōfirmaꝭ hoc: q₂ tūc in demōstratione esset petitio pͥnci
pij: q₂ eque notū per eque notū: aut incognituꝫ per eque
incognitū demōstrareꝭ. ¶ Itē sequiꝭ φ in demōstratio
ne eēnt tn̄ duo termini. vꝫ. terminus subiecti: ꝛ terminꝰ
passiōis: ex quo diffinitio ꝛ diffinitū essent oīno idē ex nā
rei. ¶ Cōfirmaꝭ hoc per Ar. pͥmo physi. in ꝓhemio: susti Ar. pᵒ physicoꝝ T. cō. 5.
nent hoc idem noīa ad diffinitionē: qḋ totū ad partes: q₂
sicut partes iportant distincte: quicq̇d importat totū cō
fuse: sic diffinitio iportat eandē quiditateꝫ distincte: quā
diffinitū iportat cōfuse. Igiꝭ conceptus diffiniti ꝛ diffini
tionis nō sunt oīo idem: ꝛ intelligo per cōceptus: cōcepꝰ
obiectiuos: hoc est ipsa vl̄ia cōceptibilia ꝛc̄.

Pro intelligētia quō totū cōpositū distigui
tur ex nā rei a suis partibꝰ.
Est aduertendū φ triplex est cōpositū: qḋdā est ꝯpositū
cōpositione logica: qḋdā cōpositione physica: ꝛ qḋdaꝫ cō
positione metaphysica. Primo mō species: sumēdo spēꝫ
formaliter ꝛ logice. s. pro intentione pͥma: vt hꝫ habitudi
nem ad istam intentionē scḋam que est species: est cōpo
sita ex genere ꝛ differentia. Scḋo modo homo ꝛ qḋlibet
cōpositū essentiale cōponiꝭ physice ex materia ꝛ forma:
vt ista sunt partes essentiales intrinsece. Tertio mō totū
cōpositum cōpositione ex actu ꝛ potētia: seu ex realitate
actuali ꝛ realitate potētiali. ¶ Primo mō inter totum ꝛ
partes cōponentes est distinctio rōnis: q₂ hō nō hꝫ rōneꝫ

speciei q̄stum ad intentionē scđam ipsius:nisi per cōsiderationē intellectus. Et silr partes nō cōponūt in rōne generis ⁊ drie:nisi per ꝯsiderationē. ergo ois distinctio que fundabit̃ inter ista:erit distinctio rōnis. ¶ Loquēdo de scđo cōposito:nō tn̄ inter totum ⁊ partes cōponētes fundatur distinctio ex natura rei:que dicit̃ media iter distinctionē rōnis ⁊ realem:vex̄ etiā fundat̃ distinctio realis. ¶ Pro quo est notandū ꝙ ex alio est ꝙ inter aliqua sit distinctio ex natura rei:⁊ ex alio ꝙ inter illa sit distictio realis. Distinctio ex natura rei precise attendit̃ penes hꝫ: ꝙ extrema distinctionis sunt fundamēta cōtradictiōis: aut ꝙ de ipsis possunt verificari duo cōtradictoria:circūscripto omni ope intellectus. Sed distinctio realis attēdit̃ penes hoc:ꝙ extrema se hn̄t sicut res ⁊ res existētie vel subsistētie:vt declarabit̃ iferius. Et qꝛ totū eēntiale: ⁊ partes eēntiales q̄ sunt materia ⁊ forma possunt eē fundamēta ꝯtradictionis:⁊ de ipsis nata sunt verificari ꝯdictoria:circūscripto oī ope intellectus (hoc est ꝙ tali ope circūscripto habēt talē aptitudinē vt de ipsis possint talia ꝯtradictoria verificari) ex hoc precise hn̄t ista extrema:ꝙ distiguant̃ ex natura rei. Pro q̄sto vero ista eadē extrema se hn̄t sicut res ⁊ res modo p̄dicto:distinguunt̃ realiter. Qđ melius inferius declarabit̃. ¶ Sed capiendo tertiū cōpositū qđ est metaphy. totū ⁊ partes cōponētes distinguunt̃ solū ex natura rei:⁊ hoc s̄m viā Docto. subtilis. (Quicq̄d dicat Burleus ꝙ hō distinguat̃ realiter a forte.) ¶ Hoc assumptū ꝓbat̃. qꝛ certuꝫ est ꝙ aial ⁊ rōnale cōponunt hoīem:cōpositiōe metaphysica:⁊ animal ⁊ rōnale sunt idē realiter homini. ergo hic nō potest fundari distinctio realis. Silr si capiat̃ aial pro realitate potentiali ⁊ ꝯbibili:⁊ rōnale pro realitate ꝯtrahente que ambe realitates sunt rōnalitas ⁊ aialitas:quū iste quiditatiue ⁊ in p̄mo modo includant̃ in homie:nō distinguūtur realiter ab ipso:q̄uis forte illa a quib' accipiunt̃ iste quiditates seu realitates quiditatiue. s. aia sensitiua ⁊ aia intellectiua:distinguant̃ realiter ab hoīe. Aialitas eni sumit̃ ab aia sensitiua:⁊ rōnalitas ab aia intellectiua. Stat eniꝫ ꝙ ipse res a quib' accipiunt̃ isti cōceptus formales ⁊ obiectiui. videlꝫ aialitatis ⁊ rōnalitatis: distinguantur realiter a toto:⁊ ꝯcept' obiectiui nō sic distinguant̃ realiter:sed solū ex natura rei ⁊c̄. ¶ Sed hic insurgit vna difficultas:quā hꝫ Auer. in. 7. meta. Cōmen. 20. vbi habꝫ:ꝙ Sor. nihil aliud est q̄ȝ aialitas ⁊ rōnalitas. ergo nulla distinctio poterit fundari inter totū metaphysicū ⁊ partes eius cōponentes. ¶ Ad hoc r̄ndet̃:ꝙ hꝫ intelligi dictuꝫ suum:ꝙ Sor. nihil aliud est ⁊c̄. integratiue ⁊ constitutiue:qꝛ quū partes constituant adequate ip̄m totuꝫ:⁊ integrent:ip̄m totum nō est aliud a partibus cōstitutiue:hoc est ab ipsis adequate cōstituet̃. Sed ꝓpter hoc nō vult ꝙ Sor. non sit aliquid aliud formaliter ⁊ ex natura rei a partibus cōstituentibus:⁊ ista responsio est si ipse teneat totū dicere tertiā entitatē distinctā a suis partibus. Sed tenēdo oppositū (vt videt̃ esse de mēte ipsius p̄mo physicorum. Cōmen. 17. ꝙ licet totū sit aliud a parte seorsuꝫ sumpta:nō tamē ab omnibus simul sumptis: quāuis ibi exponat̃ ꝙ intelligit de toto integrali ⁊ q̄ntitatiuo:) tunc dicendū est ꝙ in. 7. metaphysice loquitur cōformiter ad p̄ncipia sua:sed qꝛ nos tenemus oppositū. s. ꝙ totuꝫ dicit tertiā entitatem distinctaꝫ a partib' simul sumptis:ideo in hoc est negandus: qꝛ ex principijs oppositis sequūtur opposite conclusiones ⁊ diuerse ⁊c̄.

Auer. 7° me. c. 20.

Auer. p° phy. c. 17.

Pro declaratiōe diffinitionis que dat̃ de modo itrinseco:est aduertendū ꝙ (vt teneo de mente aliquoꝝ Scotistaꝝ) Modus intrinsecus est p̄mo diuersus ab omni quiditate: ita ꝙ nō est quiditas neqꝫ pertinēs ad quiditatē alicui'. Qđ declarat̃:qꝛ dato opposito hui':sequeret̃ ꝙ quicq̄d cōstitueret̃ in aliquo esse per ip̄m modū cōstitueret̃ in eē formali ⁊ quiditatiuo:⁊ ita quū in eadē albedine indiuiduali sint plures gradus intrinseci:q sunt modi intrinseci ei': quot essent gradus:tot essent formalia cōstituta per ipos gradus. Et quū s̄m veritatē inter quoscūqꝫ gradus assignatos possint esse infiniti gradus (quū gradus sit perfectio quāta ⁊ diuisibilis:qꝛ acq̄sibilis per motū) Sequeret̃ ꝙ inter quoscūqꝫ duos gradus possent esse ifinita eē formalia ⁊ quiditatiua:qđ est euidenter falsuꝫ. ¶ Et cōfirmat̃. qꝛ certū est ꝙ albedo vt tria: ⁊ albedo vt. 4. hn̄t eandē diffinitionē ⁊ sunt eiusdē rōnis formalis. ergo gradus ipsi, nō cōstituunt in aliquo esse quiditatiuo diuerso. ¶ Scđo est notandū ꝙ quiditas ⁊ formalitas cui' ē modus intrinsecus nō est de quiditate ipsius modi:neqꝫ ꝯꝫ. Primū pꝫ ex dictis: qꝛ si quiditas esset de rōne formali ⁊ essentia gradus cuicūqꝫ adueniret ipse gradus ꝯstitueret in esse quiditatiuo:⁊ ita nō posset alicui aduenire:vel discedere ab illo sine deperditiōe eē quiditatiui: ex quo in suo cōceptu includeret quiditatē:qđ est euidenter falsum. in exemplo de albedine:qꝛ albedo vt tria:⁊ albedo vt. 4. nō distinguunt̃ quiditatiue. ¶ Scđꝫ ꝓbat̃. qꝛ nullū posterius est de essentia prioris:sed gradus intrinsec' est posterior quiditate:sicut itensio albedinis ē posterior albedine. Igitur gradus nō est de essentia rei. ¶ Confirmat̃ hoc:qꝛ res diffinitur s̄m se diffinitione quiditatiua: vt abstrahit ab omni gradu:sicut albedo abstrahit ab oī gradu:igit̃ gradus nō est de ꝯceptu formali rei cuius est gradus ⁊c̄. ¶ Tertio est notandū ꝙ (q̄n diffinit̃ gradus intrinsecus ꝙ est ille qui aduenięs vel discedēs a re:non variat rationē eius formalē) nō habet intelligi ꝙ nō variat rationē formalem illius cui aduenit. sed cōstituti ꝑ ip̄m gradū:⁊ per illud cui aduenit:qđ probat̃:quia si itelligeret̃ tantū de rōne formali illius cui aduenit: sequeretur ꝙ gradus intrinsecus ⁊ dr̄ia essentialis nō differrēt: quia certū est ꝙ differētia eēntialis aduenięs generi nō variat rationē formalē eius:sicut rationalitas nō variat rationē formalē aialis. Ex quo seq̄t̃ (quū differētia essentialis variat rationē formaleꝫ eius: qđ constituit̃ ex ipsa ⁊ ex eo cui aduenit:vt patet inductiue in oībus: ⁊ gradus non sic variat tale cōstitutuꝫ per ip̄m: qꝛ qđlibet tale est eiusdem ratiōis formalis cum alio qđ cōstituit̃ per ipꝫ) ꝙ differētia essentialis est alia a mō intrinseco. ¶ Quarto notandū est ꝙ modus intrinsecus ꝓ tanto dicitur intrinsecus: qꝛ nō igreditur quiditatē eius cui' est modus ⁊ nō distinguit̃ ab ipsa formaliter positiue: sic ꝙ habeat distinctā formalitatē ab eo. Non tn̄ conceditur ꝙ sit idē formaliter sibi. ¶ Pro quo est notandū ꝙ aliq̄d esse idē formaliter alicui contingit dupliciter. Uno mō positiue: alio modo negatiue. Positiue illud est idē formaliter alicui qđ est de eēntia eius:⁊ de itrinseca formalitate ipsius eo modo:quo aial est de essentia hominis. Alio modo aliquid est idem formaliter alicui negatiue:qꝛ videlꝫ nō habet distinctā formalitateꝫ. Unde ad hoc vt aliq̄d sit idē formaliter alicui: ista duo que nūc posita sunt cōcurrūt de se:⁊ hoc si illud qđ est idem formaliter sit ideꝫ cōpleta idētitate formali. Exemplū:dicimus. n. ꝙ aial ratiōale est idem formaliter hoi. p̄mo qꝛ est de essentia sui. scđo qꝛ nō habet distinctā formalitatē ab hoīe. Ex quo sequitur ꝙ illud cui cōpetit aliqua istarū conditionū:pōt dici eē idē formaliter:⁊ cui deficit pōt dici nō eē idē formalr ꝑfecta identitate formali. Cōsimiliter dicimus aliqua distingui formaliter posse esse duobus modis. Uno modo negatiue. alio modo positiue. Negatiue:qꝛ nō est de eēn-

tia illius a quo distinguit᷑. Positiue:qꝛ bꝫ distinctam for/
malitatem ab illa. Unde ista duo concurrunt in pfecta
ꝛ cōpleta distōne formali:qꝛ bene seqtur a.distinguit᷑ for
maliter a b.ergo a.nō est de essentia b.ꝛ bꝫ distinctā for/
malitatē a b.ꝛ hoc si perfecta distōne formali distingui/
tur. Ex quo seqtur:ꝙ cui cōpetit aliqua istarū cōditionū:
potest dici distingui formalr:silr cui deficit:pōt dici non
distingui formalr. Ex his cōcludit᷑:ꝙ modus itrinsecus
est idez formalr ei cui⁹ est modus:vno modo sic:alio mō
nō. Est eni formalr idē:qꝛ non bꝫ distinctā formalitatē:ꝛ
nō est idem formalr:qꝛ nō est de essentia eius. Et ideo di
cit᷑ modus eē idē formalr ei cui⁹ est modus negatiue.vꝫ.
qꝛ nō bꝫ distinctā formalitatē.nō tñ positiue:ꝙ sit de in/
trinseca rōne ei⁹. Cōsilr dicit᷑:nō distingui formalr positi
ue:qꝛ habeat distinctā formalitatē:sꝫ tm̄ negatiue:qꝛ nō
est de essentia eius. ¶ Sꝫ ꝯtra istā determinationē ad/
ducunt᷑ plura sophismata. Primū est.qꝛ modus est idez
formalr negatiue ei cui⁹ est modus:ꝛ vlterius distinguit᷑
formalr negatiue:ergo idē erit distinctū formalr negati/
ue ab aliquo ꝛ idē formalr negatiue eidem:qd̾ videt᷑ con
tradictio:ꝛ maxime:qꝛ idē ꝛ diuersuz sunt opposita ime/
diata circa ens. si ista vniformiter accipiant᷑:sicuti est in
ꝓposito. ¶ Ad hoc rñdetur ꝙ eē idez formalr negatiue:
ꝛ distingui formalr negatiue sunt opposita:si sumant᷑ re/
spectu eiusdē:ꝛ sm̄ idē:sed si respcū diuersoꝝ nō incōue/
nit:sic est in ꝓposito. Cōcedo modū intrinsecū esse idem
formalr negatiue:per hoc qd̾ est nō habere distinctā for/
malitatē:ꝛ distingui formalr negatiue per hoc qd̾ est nō
esse de essentia eius. Sed iste due rōnes diuerse sunt:vt
de se pꝫ.ģ idē ꝛ diuersum sic sumpta in ordine ad ista an/
tedicta nō opponunt᷑. Unū non est veruz:ꝙ idē dicat᷑ esse
idē formalr alicui:qꝛ sit de eēntia:ꝛ distingui:qꝛ nō sit de
eēntia. Et silr ꝙ aliquid sit idem alicui formaliter:qꝛ nō
habeat distinctam formalitatē:ꝛ distingui formalr:quia
habet distinctam formalitatē.quare ꝛc̄. ¶ Aliud sophis/
ma est:tu dicis:ꝙ modus itrinsecus est idē formalr nega
tiue ei cuius est modus:ꝛ nō positiue: Cōtra hoc arguit᷑.
Sit modus a.res cui⁹ est modus sit b.Arguo sic.a.nō est
idē formalr positiue ipsi b.ꝛ est.ģ distinguit᷑ formalr po/
sitiue:ꝯña tenet a negatione oppositi imediati ad positio
nē alterius cum cōstantia subiecti respcū illius cui oppo/
sita nata sunt cōuenire. ¶ Ad hoc rñdet᷑ negando ꝯñaz:
qꝛ licꝫ idem ꝛ distinctū sint imediate opposita circa ens
vt simplr sumunt᷑ ꝛ absolute:non tñ vt sumunt᷑ cū deter
minatiōe.s.cū ly.formalr.aut positiue:sed sunt mediata:
ꝛ inter ipsa est dare mediū. Exemplū in ꝯtradictoriys de
qbus minus videt᷑ ꝙ habeant mediū:album ꝛ nō albuz
sunt imediate opposita:ꝛ tñ albuz formalr seu quiditati/
ue ꝛ formalr seu quiditatiue nō albuz:nō sunt imediata:
qꝛ quelibet istarū est falsa. Soꝛ.est formaliter albus. Et
ista similr. Soꝛ.est formalr non albus:qꝛ dato opposito:
seqtur:ꝙ negatio albedinis cōpeteret Soꝛ.quiditatiue:
ꝛ in p̄mo mō. Similr in ꝯtrariys imediatis:sanū ꝛ egruz
absolute sumpta sunt imediata circa obm aptuz natum:
ꝛ tamē cū ly formalr: sunt mediata:qꝛ aial formalr est sa
num neqꝫ formalr neqꝫ egrum. ¶ Applicando ad ꝓposi
tum:idem ꝛ distinctū absolute sumpta sunt imediata cir
ca ens:nō tñ determinata per ly formalr positiue:sed ha
bent mediū. Qd̾ declarat᷑:premittēdo hanc regulaz. Qd̾
quādocūqꝫ sunt aliqua duo equipollentia aliqbus duo/
bus:si inter illa equipollentia datur mediuz.igit᷑ ꝛ inter
illa qbus sunt equipollentia:sed esse de essentia alicuius:
ꝛ habere distinctā formalitatē sunt equipollentia identi/
tati formali positiue:ꝛ etiā distinctioni sibi correspōden/
ti:ꝛ datur aliqd̾ mediū inter hoc qd̾ est esse de essentia:et
habere distinctā formalitatē:qꝛ illud qd̾ inseqtur aliud:
ꝛ nō est quid aut formale nisi quiditate:aut formalitate
eius qd̾ insequitur: Tale inquā nō est de eēntia illius qd̾
insequit᷑:quū illud possit diffiniri sine isto ꝯsequēte:neqꝫ
habet distinctā formalitatē ab illo:qꝛ nō esset quid ꝛ for/
male formalitate illius: Ergo seqtur:ꝙ dabitur etiā me/
dium inter hoc qd̾ est esse idem formalr alicui positiue:
ꝛ distingui formaliter positiue:neqꝫ ista sunt opposita ne
qꝫ imediata circa idez ꝛc̄. ¶ Sꝫ est aliud sophisma. Tu
dicis ꝙ a.nō est formalr idem positiue ipsi b.intelligēdo
per a.ipm moduz intrinsecuz.ergo est formalr nō idē po
sitiue ipsi b. Ista ꝯña tenet ex 2°.perihermenias cuz debi/
to medio:ꝛ tunc vltra.a.est formalr non idē positiue ipsi
b.ergo distinguit᷑ formalr positiue:vltima ꝯña pꝫ:qꝛ non
idem ꝛ distinctū vident᷑ esse equipollentia. ¶ Ad hoc re
spondet᷑ negando p̄mā ꝯñam. Et ad ꝓbationē dicit᷑:ꝙ il
lud scd̾i perihermenias bꝫ intelligi in predicatis simplici/
bus:ꝛ non cōpositis.vꝫ a negatiua de predicato finito ad
affirmatiuā de predicato infinito valꝫ ꝯña. vnde non se/
quitur.a.non est album lignum.igitur a.est non album li
gnum.sic in ꝓposito:licet sequeret᷑.a.non est idez:ꝛ est:er
go est non idem. Non tñ seqtur.a.non est formalr idem:
positiue.ergo est formalr non idem positiue.tū ex dictis
tū etiam qꝛ in affirmatione non infinitatur totum qd̾ est
a parte predicati:qꝛ ly formaliter affirmatur. ¶ Tamē
gratia disputationis admitto istā p̄mā ꝯñam. Sed nego
scd̾aꝫ.a.est formalr nō idem positiue.ergo distinguit᷑ ꝛc̄.
Qꝛ hic arguit᷑ a supiori ad suuz inferius. Unde omne di/
stinctum est non idem:sed non econtra. Chymera eni est
non idem soꝛ.ꝛ tamen non distinguitur a soꝛ.vt patet ex/
ponendo ly differt. Item etiam qꝛ pro aliquo priori cōpe
tit alicui non identitas:pro quo non competit distinctio:
qꝛ certuz est:ꝙ homini in esse quiditatiuo competit hoc:
vel saltem intellectus pōt vere enunciare de hoie in tali
esse ꝙ est non idē asino:ꝛ tamen non potest enunciari ve
re:ꝙ homo in p̄mo modo sit distinctus ab asino:qꝛ(quū
distinctio sit passio entis:ꝛ passio superioris est per se pas/
sio iferioris).seqtur ꝙ distinctio non pōt cōpetere homi
ni ꝯsiderato in esse quiditatiuo:aut in p̄mo modo. Et cō/
firmatur:qꝛ opposita cōtradictoria sunt priora oppositis
cōtrariys:ꝛ etiam relatiuis:sed idem ꝛ nō idez sunt oppo/
sita cōtradictoria:idem ꝛ distinctuz opponunt᷑ vt cōtra/
ria:vel relatiue.ergo in aliquo priori ꝯpetit alicui esse idē
vel nō idem ꝙ̄ꝫ cōpetat sibi esse idē vel diuersum.

Pro intelligentia quomodo modus itrinsecus non sit per se cōceptibilis sine re cuius est modus:est aduertenduz:ꝙ quidaz
modus isequitur naturam specificam ꝛ quiditatem:qui/
dam vero insequitur esse indiuiduale. Exēplū p̄mi.quā/
titas perfectionalis que insequitur naturam specificā al/
bedinis vt albedo est:est modus intrinsecus eius demō/
strabilis de ipsa natura albedinis: vt abstrahit ab omni
esse indiuiduali:qꝛ considerando naturaz albedinis sm̄
se:ꝛ in esse qditatiuo:albedo est perfectior nigredine. Est
ꝛ alius modus qui insequitur esse indiuiduale ꝛ singula/
re:ꝛ isto modo nos dicimus ꝙ itēsio ꝛ remissio in forma
intensibili ꝛ remissibili est modus ꝛ gradus intrinsecus
eius quantum ad esse indiuiduale. Unde nigredo:vt.4.
sm̄ gradum indiuidualem(hoc est qui insequitur ipsam
in esse indiuiduali)est perfectior ꝛ intensior albedine vt
duo:licet albedo vt duo dicatur esse perfectior ꝛ itensior
gradu intrinseco essentiali insequente naturam albedis
vt albedo est: Qꝛ quod est per se p̄mo demonstrabile de
aliqua natura in cōmuni:per se non p̄mo competit cuili/
bet idiuiduo illius nature. ¶ Ex qbus ifertur ꝙ modus

intrinsecus non est per se ⁊ distincte cōceptibilis sine illo
eē qđ ꝯsequit̄. Ista ꝓpositio declarat̄: illud qđ nō h̄z for-
malitatē distinctā ab alio: nō h̄z distinctā ꝯceptibilitatē:
vt declaratū est superius: sed modus intrinsecus est h̄m:
vt dictū est in p̄cedentib⁹. g̊ ⁊c̄. ¶ Et cōfirmat̄: ⁊ redit in
idem. Q̄dcūq; est idem formalr̄ alicui eo mō quo dictuȝ
est supius: nō pōt distincte itelligi seu cōcipi sine illo: sed
modus intrinsecus est h̄m. igit̄ ⁊c̄. Maior ꝓbat̄: q2 cogni
tio p̄fecta ⁊ distincta non videt̄ posse terminari ad aliqđ
vnū qđ est idem alteri s̄m conceptuȝ suum formalē: nisi
etiā ad illud alterū terminet̄. ¶ Et iterū cōfirmat̄: q2 si
illa que sunt idem realr̄: non possunt perfecte ⁊ distincte
cōcipi absolute ⁊ simplr̄ vnū sine alio: quanto magis hoc
erit verū de his que coincidunt in eundē cōceptū forma-
lem: sicuti est modus ⁊ esse qđ ꝯsequit̄ modus.

Pro declaratione quō īfinitas necessitas ⁊ existentia sunt modi i-
trinseci in deo: īsurgit vna difficultas. Dcm̄ est enī φ mo
dus intrīsecus nō variat rōnem formalē eius cui⁹ est mo
dus. Ex hoc īfert̄: φ quū necessitas ⁊ īfinitas varient rō-
ne. n formalē entis: seqtur φ ista nō sint modi intrinseci.
Assumptū ꝓbatur: q2 certū est: φ ens īfinitū ⁊ ens finitū
distinguunt̄ essentialr̄ ⁊ q̄dditatiue. Sed ista distinctio nō
est nisi penes finitatē ⁊ īfinitatē tanq̄ per p̄ncipia distin-
ctiua. Igit̄ finitū ⁊ īfinitū nō sunt modi: ⁊ qđ dixi de istis
duob⁹. s. finito ⁊ īfinito. dico etiā de istis nec̄io ⁊ ꝯtingen-
te. ¶ Ad hoc r̄ndet̄: φ ens finitū ⁊ infinitū possunt capi
duob⁹ modis. Uno mō formalr̄: alio mō fundamentalr̄.
Ens īfinituȝ formalr̄ acceptū capitur pro ꝯceptu obtiuo
exn̄te in aīa obiectiue per aliqđ rep̄ntatiuuȝ ipsius. s. per
sp̄em itelligibilē vnā aut plures: q2 qđ h̄z esse obtiuuȝ in
anima rep̄ntatur per aliqđ rep̄ntans in rōne obiecti: ⁊ vt
obm̄ ipsi anime. Ens īfinitū fundamentalr̄ acceptum est
ipsa essentia infinita: vt h̄z esse in re extra aīam oīno: cui
corrn̄det oīno vnitas realis in re extra intellectū. Et isto
modo ens īfinitum est ipse deus a quo accipit̄ cōceptus
realis obiectiuus in intellectu: ⁊ ab ipso abstrahit̄ seu ab
aliq̄bus abstrahuntur sp̄es ex q̄bus itellectus potest ab-
strahere conceptuȝ entis īfiniti obiectiue. Si loquamur
de conceptibus obiectiuis abstractis: isti cōceptus vt re-
lucent in itellectu obiectiue nō distinguunt̄ quiditatiue;
neq; sunt alterius rōnis formalis: q2 tm̄ distinguunt̄ pe-
nes finitatē ⁊ īfinitatē: qui sunt modi vt dcm̄ est: ⁊ non di
stinguunt̄ in rōne formali entis abstracta ab aliq̄bus sen
sibilibus: in quā fertur itellectus absq; hoc φ feratur in
illa a q̄bus abstraxit: q2 (quuȝ itellectus sit abstractiuus
⁊ p̄cisiuus. ex 3° de aīa) pōt abstrahere ⁊ p̄scindere vnū
conceptuȝ ab aliquo: seu rōnem aliquā īclusam in aliquo
⁊ illam considerare: nō ꝯsiderando obm̄ a quo abstraxit;
⁊ tunc illa que sunt cōiuncta in re ⁊ īseparabilr̄ vnita s̄m
esse potest separare ⁊ diuidere s̄m considerationē: vt p3
Cōmē. 12 me. t. c. 39 per Cōmē. 12. metaph̄. tex. cōmē. 39. pōt etiā itellectus il-
lam rōneȝ determinare per aliqua que sunt vnita s̄m eē:
⁊ cuȝ illis cōsiderare. Ex quo seqtur: φ si determiat ipsaȝ
rōnem per modos intrinsecos: illa rō sic determinata di-
stinguet̄ modaliter. Non obstante: φ res que subsunt: vl
substernunt̄ isti rōni: distinguant̄ essentialr̄ ⁊ q̄ditatiue.
Capiendo ens īfinitaȝ fundamentalr̄: nihil aliud est nisi
essentia ⁊ natura: cui competit esse de se ⁊ a se: hoc est esse
ens per essentiā habens oēm conditionē reqsitaȝ ad esse
qđ est esse per se: ⁊ (cū īfinitas sit conditio reqsita ad per-
fectissimū esse) ad tale esse de se: qđ est esse per essentiaȝ:
Imediate seqtur īfinitas itensiua. Nam (quū īfinitas nō
Sco. i p° di. 2. q. i. ⁊ repugnet enti: ⁊ nō possit aliquod esse ens sūme perfectū
sine īfinitate itensiua: vt declarat Sco. in p̄ sen. di. 2. q. i. ⁊
in quoli. q. 7.) seqtur: φ posita ista natura que h̄z esse per ⁊ q̄ls. q. 2
essentiā: ad ipsaȝ imediate seqtur īfinitas intensiua. Ens
aūt finitū in re: ⁊ in effectu (quū nō sit esse de se: s3 sit ens
per participationē) nō habebit oēm conditionē reqsitaȝ
ad esse: aut que possit competere enti: ⁊ ita nō habebit īfi-
nitatem ex quo seqtur φ de necessitate habebit finitateȝ
⁊ limitationem in suo esse. Ex q̄bus oībus cōcluditur φ
ens īfinituȝ in effectu ⁊ in re est natura talis ad quā ime-
diate seqtur īfinitas itensiua: hoc est habens omnē perfe
ctionē entis: q̄ntum possibile est talem perfectionē ꝯtine-
ri in aliquo vno. Ens aūt finitū ē talis natura in se forma
liter: ad quā īmediate seqtur finitas itēsiua: que due nāe
in re seipsis essentialr̄ distinguunt̄: ⁊ nō precise per finita-
tem ⁊ īfinitatē: a q̄bus q̄ntūcūq; diuersis potest intellcūs
abstrahere aliquā vnam rōnem cōmunē entis: vt decla-
ratū fuit in q̄one nostra de vniuocatione entis.

Pro declaratione quomodo existentia di catur esse modus intrin
secus essentie diuine: vel de esse ipsius. Est aduertenduȝ:
φ Doctor subtī. in. 2. di. p°. q. de ꝓpositione per se nota: q̄ Doc. sub. in. 2. di. i. q. i.
in p̄ncipio distinctiōis pertractatur ab ipso: videt̄ dicere:
φ esse existere sit de eē: ⁊ de rōne formali nature diuine.
Unde habet φ ista ꝓpositio. deus est: vt cognoscit̄ a bea
tis in patria: est p̄mo ⁊ imediata: ⁊ ē per se in p̄mo modo.
Cui sententie adherent adeo nōnulli Scotiste: vt velint
existentiam esse de quiditate nature diuine; cuȝ q̄bus mi
nime cōuenio: ⁊ aliquid declaraui in questione nostra de
esse: ⁊ essentia: φ ad mentem Doctoris subtilis nō potest
existentia esse de intrinseca rōne formali essentie diuine:
⁊ repeto breuiter vnā rōnē positam ibi. ¶ Quecūq; duo
in suis conceptibus simplicissimis ⁊ abstractissimis nō se
formaliter includunt: sic φ vnū nō sit de essentia alteri⁹:
in nullo vno sic vniunt̄ formalr̄. Sed ita est: φ ens ⁊ exi-
stentia in suis ꝯceptibus simplicissimis ⁊ abstractissimis
non seinuicem formaliter īcludunt. igitur ⁊c̄. Maior est
manifesta: q2 si conceptus non includit formaliter conce
ptum: vbicūq; isti conceptus manēt s̄m ꝓprias rationes
vnus non includit formaliter alium: q2 manente propria
ratione formali alicuius: manet eadē identitas vel diuer
sitas ad alium conceptum. minor autē ꝓbatur per Boe-
tium super predicamēta: qui vult: φ in tm̄ differt essentia
ab existentia: φ predicamēta fiunt de esse essentie: ⁊ non
de esse existētie: Aliogn in hyeme rosa nō eēt per se in pre
dicamēto. ¶ Et confirmat̄ ꝓpositum p̄ncipale: Certum
est φ illa que sunt cōmunia deo ⁊ creature sunt eiusdē ra
tionis: s̄m Doctorem subti. in p̄mo. di. 3. ⁊. 8. ⁊ alibi. sed ita doct. sub. in p° di. 3. ⁊. 8.
est φ existentia est in creaturis: ⁊ in deo. igit̄ ⁊c̄. Et tūc vl
tra. Existentia in creaturis est modus intrinsecus ipsarū:
⁊ non de conceptu formali eaȝ: vt p3 in oībus suis libris.
Igitur ⁊ in deo existentia erit modus. ¶ Nec obstat: qđ
dicit in p̄mo sententiarū. dis. 2. q. i. quā determinat ibi: φ
esse existere imediatissime cōueniat essentie diuine: ⁊ φ
ꝓpositio in qua predicatur esse de deo: non est per se scđi
modi; sed p̄mi modi: ⁊ est imediatissima: ad quaȝ omnes
alie ꝓpositiones resoluuntur: enunciātes aliquid de deo
qualitercūq; concepto. Hec Scotus ibi. ¶ R̄ndetur: φ
ista ꝓpositio deus est: vt cognoscit̄ a beatis in patria: non
est per se secūdi modi: q2 in tali ꝓpositione secūdi modi:
p̄dicatū est extra rationē formalē sui subiecti: ⁊ habet di-
stinctam formalitatē ab ipso subiecto: ita φ nō tm̄ distin
guitur formaliter negatiue: veruȝ etiā positiue. de qua di
stinctione formali habituȝ est supius. Sed hoc nō pōt di
ci de existētia respectu essentie diuine: q2 talis existētia nō h̄3
distinctā formalitatē ab eēntia: sed coincidit cuȝ essentia
in eundē cōceptuȝ formalē: sic φ licet nō sit de eēntia na-

ture diuine: ⁊ de intellectu eius: tñ (q2 est modus itrinsecus eius) nõ habet aliquẽ cõceptũ formalẽ distinctuz ab ipso: ⁊ ꝓpter hoc ꝓpositio in qua enunciat̃ esse de deo: dicitur esse per se ꝑmi modi: sic ꝙ nõ egredit̃ ꝑmũ moduz. ¶ Et ad illud qð dicit̃: ꝙ est imediatissima: vez est: quo ad oẽs ꝓpõnes que enũciant ꝓprietates ⁊ passiones: vel quasi passiones de deo: q2 predicata istarũ ꝓpositionum egrediunt̃ ꝑmũ modũ: ⁊ distinguunt̃ formalr a deo. Sz nõ est verũ ꝙ dicat̃ esse imediatissima ꝓpositio data: respectu ꝓpositionũ in q̃bus enũciant̃ ꝑdicata q̃ditatiua: sicuti est: ens: suba: spũs. Ista sunt intimiora eẽntie q̃ȝ existẽtia. ¶ Uel (tenẽdo: ꝙ existẽtia ꝓcedat infinitatẽ): dicetur ꝙ ꝓpositio data: nõ solũ est imediatissima respcũ ꝓpositionũ dictarũ: verũ etiã respectu ꝓpositionuz in q̃b9 enunciant̃ modi intrinseci de eẽntia diuina: ita ꝙ ꝑus de9 est existẽs: q̃ȝ sit ifinitus: necesse esse: ⁊ sic de alijs modis itrinsecis: ⁊ ita ad ipsaz oĩa predicata modalia resoluunt̃. Utrũ aũt existẽtia precedat infinitatẽ in deo vel nõ: De B als. Trĩ
Doc. sub. in. 8. di. 1. q. 3.
Doct. subtri. in. 8. di. 1. q. 3. vz. Utrũ deus sit in genere: Rñdendo ad ꝑm argum: dicere videt̃ ꝙ ifinitas precedat esse existere in deo. Ex quo põt hẽri ꝓbabilr: ꝙ ipse voluerit existẽtiam esse moduz intrinsecuz: q2 certũ est sz ipm: ꝙ infinitas est modus eẽntie: igit̃ sm ipm erit existẽtia modus eius: ꝯña ꝓbat̃. q2 si illud qð est itimius exñ9 ipsi essentie est modus intrinsecus: ⁊ nõ de q̃ditate essentie: multo magis illud qð est remotius ab essentia: ⁊ quẽadmoduz est existentia: vt ipse dicit.

Pro declaratione

quõ ifinitas est de rõne formali essentie diue sz
Landul. ꝑh9: ꝓlo. ꝑ. sen. q. 1.
Landulphum: est aduertẽdum: ꝙ ipse nõ sensit ifinitatẽ esse de cõceptu quiditatiuo ⁊ formali essentie: imo videt̃ sensisse oppositũ: q2 ꝓbat in ꝑ sen. in ꝓlogo. q. 1. ꝙ sicut relationes fundate sup eẽntiã ⁊ ifinitatẽ distinguunt̃ formaliter: ⁊ ex nã rei: ita ifinitas ⁊ essentia in diuinis. Uñ arguit ipse sic. Quecũq3 relõnes adequãt sua fundamẽta: si vna non icludit alterã ex nã rei ⁊ formalr: nec fundamẽtũ formalr icludit fundamẽtũ. Sed ita est: ꝙ iste relõnes in diuinis. vz. identitas: ⁊ eq̃litas: adequãt sua fundamẽta: q2 idẽtitas adequate fundat̃ in eẽntia diuina: eq̃litas adequate in ifinitate. Igit̃ ⁊c̃. Sed certũ est ꝙ idẽtitas nõ est formaliter eq̃litas: neq3 de itrinseca rõne eius. Igit̃ nec eẽntia erit de rõne ifinitatis: nec ẽ ꝯ. ¶ Et ꝯfirmat̃: q2 si eẽntia ⁊ ifinitas essent idẽ formalr: sic ꝯcederet̃ ꝙ pater per essentiã est idẽ filio: ita ꝯcederet̃: ꝙ per ifinitatẽ sic esset idẽ. Qð nõ ꝯcedit̃ ab aliquo Theo. Dicamus igit̃ ꝙ eẽntia q̃ditatiue nõ icludit ifinitatẽ: ⁊ hec põt esse vna bona ꝓbabilitas: q2 nullũ ꝑus icludit tanq3 aliquid de eẽntia sui ipm posterius: q2 semꝑ qð est de rõne alicui9 est prius illo: sz ita est ꝙ ifinitas est posterior eẽntie: q2 ifinitas est q̃ȝtitas virtualis ⁊ ꝑfectionalis eẽntie diuine: q̃ȝtitas autez perfectionis semꝑ est posterior re cui9 est ꝑfectio. igit̃ ⁊c̃. Est ĝ eẽntia quedã realitas in re ad quã imediate nata ẽ sequi ifinitas intẽsiua. Sic̃ creatura est quedã res ⁊ eẽntia qua posita in esse: ad ipsaz seqtur finitas ⁊ ꝑfectio finita. ¶ Et ad illud qð tu dicis: ꝙ Sco. in quolz dicit ꝙ ifinitas est de rõne formali nature diuine: hoc negat̃ ipm dixisse. Et si dicat ꝙ iõ sit eẽntia diuina: q2 ẽ ifinita: ly. q2. põt iportare vel notã cãlitatis formalis alicui9 ꝑtinentis ad ꝑmũ modũ dicẽdi per se: vel alicuius qð ꝯcomitãter seu reductiue pertinet ad ꝑmũ moduz. Et breuiter hoc ẽ verum: ꝙ essentia iõ sit essentia loquẽdo de eẽntia diuina: q2 est ifinita: vel q̃ditatiue: vel cõcomitãter. Primũ negat̃: scðm cõcedit̃: q2 ifinitas vt dictũ est: nõ h3 distinctã formalitatẽ ab essentia: sz reductiue ꝑtinet ad rõnez formalẽ eius: q2 coincidit in eundẽ ꝯceptũ formalẽ cũ eẽntia.

Pro declaratiõe

quõ dr̃ia iportat realitatẽ distinctã a genere: declaratuz est supius: q̃d sit realitas. ⁊ q̃d formalitas. Realitas tñ pro nunc accipit̃ a re: q2 est abstractũ ipsius. Res aũt vt dictũ est quedã est res eẽntie ⁊ q̃ditatis: quedã est res existẽtie: vt in ꝑ arti9 declauimus in ꝑn9. Sic duplex est realitas: quedã est realitas essentie: quedaz existẽtie. Genus ⁊ dr̃ia (quaz abstrahant ab esse existẽtie in recta linea predicamẽtali): non iportant aliquã realitatẽ existẽtie ⁊ subiectiuã: sed tñ realitatẽ eẽntie: ⁊ obiectiuã: ⁊ realitas generis se h3 vt potentia respectu realitatis dr̃ie: que se h3 vt actus respectu generis: ⁊ appellant̃ ille realitates obiectiue: q2 quelibet ipsarũ põt esse obiectũ ꝓprium ⁊ formale intellectus: sic ꝙ q̃libet ipsarũ põt per se ⁊ seorsuz ab alia terminare actuz intelligẽdi. Qr aũt realitas vna istarum sit realitas potẽtialis: ⁊ alia actualis: vna se hẽat vt act9: altera vt potentia: declarat̃ per similitudinẽ ad compositũ eẽntiale: qð est per se vnũ. Uñ sicut est in ꝯposito reali: ita est in cõposito rõnis. Sz sic est, ꝙ in ꝯposito reali tale ꝯpositũ nõ est per se vnuz: nisi realitates cõponẽtes sic se hẽant: ꝙ vna sit actus: ⁊ altera potentia: vt vult Ar. 8. meta. tex. cõ. 15. vbi nõ assignat aliã rõnez quare cõpositũ sit per se vnuz: nisi ꝙ hoc est vt actus: ⁊ hoc vt potẽtia: sic erit in cõposito rõnis: ꝙ cõceptus per se vnus apud intellectũ est ꝓpterea: q2 realitates cõponẽtes: vna est actus: ⁊ altera vt potentia. Igit̃ (quũ ꝯceptus spẽi sit per se vn9 ⁊ cõstituat̃ ex realitate generis: ⁊ ex realitate dr̃ie) necessario vna erit actus: ⁊ altera vt potentia. Sz certuz est ꝙ realitas a qua accipit̃ dr̃ia nõ põt hr̃e rõnez potẽtie respectu realitatis a qua accipit̃ genus: q2 realitas dr̃ie nõ est ideterminata: sz est actus determinãs realitatez gñis. Et (quaz determinare sit cõditio ⁊ ꝓprietas actus: q2 act9 determinat ⁊ distinguit. ex. 7. meta. tex. cõ. 49. ⁊ determinari actuari: ⁊ perfici sint ꝯditiones ⁊ ꝓprietates mãe seu potentie) seqtur ꝙ realitas generis se hẽbit vt mã: ⁊ vt potentia. Realitas võ dr̃ie se habebit vt actus. Ex his nos cõcludimus: ꝙ (quiaz ens non possit hr̃e rõnez potẽtie respectu modoꝝ intrinsecoꝝ: qui ꝯtrahũt ipz ad iferiora) nõ põt ꝯceptus entis eẽ ꝯceptus generis: ⁊ nõ iportat aliquã realitatẽ potẽtialẽ ⁊ perfectibilẽ ab ipso mõ ꝯtrahẽte: q2 illud qð est idifferẽs ad finitũ ⁊ ifinitũ: sic ꝙ est ideterminatũ ad qðlibz istoꝝ nõ põt eẽ aliqð potẽtiale ⁊ ꝑfectibile per aliud: q2 statim ꝙ de se icludit aliquã potẽtialitatẽ respcũ ꝯtrahentis: nõ posset stare cũ ifinitate itensiua: q2 qð est de se potẽtiale ⁊ ꝑfectibile per aliud est de se finitũ ⁊ limitatũ. Sed qð est tale nõ põt esse ifinitum intensiue: q2 tunc starent duo opposita in eodem: igit̃ ens indifferens ad finitũ ⁊ infinituz intensiue: nõ põt esse potẽtiale ⁊ ꝑfectibile per moduz qui ꝯtrahit ipm. ¶ Sed cõtra arguit̃: q2 ꝯceptus qui determinat̃ ⁊ ꝯtrahit̃ videtur esse potẽtialis ad cõceptũ determinantẽ ⁊ ꝯtrahentẽ. Cõcept9 entis est h9: q2 ꝯtrahitur per modos itrinsecos: qui ꝯcept9: vt dic̃ Sco. sunt q̃litatiui: ⁊ ꝑdicant̃ in q̃le: igit cõceptus entis erit in põ ad istos modos: vt ad act9 ꝑficiẽtes ipm. ¶ Et ꝯfirmat̃: q2 oẽ diuisibile est sic in põ ad diuidẽtia ꝙ actuat̃ ⁊ ꝑficit̃ per ipsa: sz ens sic diuidit̃ ꝑ modos itrisecos. ĝ ⁊c̃. ¶ P̃. si diuidit̃ ⁊ per diuisionẽ descendit in deũ ⁊ creaturã: aut totũ ens est in deo: aut pars entis. Si ꝑ mõ (cũ totũ sit illð ex̃ qð nihil est. ex snĩa Ar. 3° phy. tractatu de ifinito qui est. t. c. 63.) ĝ nihil erit ens ex̃ deũ. Si võ dicas ꝙ ꝑs entis erit in deo: seqtur ꝙ de9 non erit ens simplr sz sm q̃d: q2 sm partẽ. ¶ Ad ista rñsuz ẽ i qõne nr̃a de vniuocatiõe entis: ⁊ ꝑ nũc tñ ꝑstringẽdo q̃ dicta sũt ibi. Rñdet̃ ꝙ vbicũq3 ẽ ꝯtrio realitatũ ꝓpe ꝑ aliã realitatẽ distictã: ibi de necessitate est põ in ꝯtrahibili respe

Arist. 8. me. t. c. 15

7° meta. t. c. 49.

ctu realitatis ꝯhentis:ſʒ vbi eſt tantũ ꝯtrᷓ ꝯceptus rea-
lis per modos intriſecos;ibi nõ opʒ eẽ potẽtiã reſpcũ cõ-
trahẽtis. Primũ declaratᷣ:qꝛ ſi realitas ſiue eſſentie:ſiue
exiſtie ꝯhatur per aliã realitatẽ:neccĩo vna realitas pfici-
tur per aliã ⁊ actuatᷣ:⁊ ſic vna eſt põ:altera eſt actus:quẽ-
admodũ eſt in oĩbꝰ vlibꝰ ꝯhibilibꝰ in pdicamẽtis;⁊ in.10.
generibꝰ. Eſt ẽt ibi põ in talibꝰ ꝯhibilibꝰ:qꝛ qõlibet tale ẽ
finitũ ⁊ limitatũ;quũ ens finitũ diuidatᷣ in.10.pdicamen
ta;qõlibʒ aũt qõ eſt finitũ caret aliquo gradu pfectionis
qui natus eſt ꝯpetere ſibi ſub rõne entis:cui enti nõ repu
gnat iſinitas quã excludebat ens finitũ:⁊ ita dr̃ ens fini-
tũ puari iſinitate:eo mõ:quo talpa puatᷣ viſu:nõ inqꝫᵐ tal
Ar.5.me. T.cõ.27. pa:ſʒ inqꝫtũ aial:vt hʒ Ar.5.meta.ca.de puatiõe. Ex quo
ſeqtur ꝙ (quũ ens finitũ in rõne entis careat iſinitate i-
tenſiua) dicitᷣ eſſe puatũ ⁊ in põ ad actualitatẽ:⁊ pfectio-
nẽ quã iportat iſinitas. ⸿ Itẽ ex alio. Qõlibet genus qõ
ꝯhitᷣ per dr̃iaʒ:ẽ in põ ad ipſaʒ dr̃iaʒ:⁊ ad actualitatẽ quã
ipſa iportat:qꝛ nõ hʒ ex ſe ipm genus vt icludat realitatẽ
dr̃ie ꝯtrahẽtis formalr̃ ⁊ qditatiue:qꝛ genꝰ eſt pmo diuer
Ar.3° me.t.c.10 ſuʒ a dr̃ia:ex ſnia Ar.3.meta.tex.c.10.qꝛ ſicͭ mãle ẽ extra
formale oĩno ⁊ nõ icludit ipm:ſilr̃ genus ex ſe nõ icludit
ipſam dr̃iam ꝯhentẽ ẽt identice ⁊ realr̃:qꝛ ſi genus ⁊ dr̃ia
ſunt idẽ realr̃:ſicuti eſt aial ⁊ rõnale:ſũt idẽ ſolũ rõne ter
tij.ſ.hoĩs:in quo cõueniũt;ita ꝙ rõ idẽtificationis realis
vniꝰ ad alteꝝ:eſt hõ:in quo ambo vniunᷣ. ⸿ Scdõ ſ.vʒ.
ꝙ ꝯtractio ꝯceptus realis per modos intriſecos nõ inclu
dat potẽtialitatẽ in ipo ꝯtrahibili) declaratᷣ. Qꝛ ꝯtractio
ꝯceptus realis per modos intrinſecos eſt in oĩbꝰ trãſcen-
dentibꝰ:quoꝝ qõlibet ẽ idifferẽs ad finitũ ⁊ iſinituʒ que
indr̃ia tollit oẽm potẽtialitatẽ a ꝯtrahibili. Non enĩ ſtat
ꝙ aliqd de ſe ſit in põ ⁊ pfectibile per aliud:⁊ de ſe poſſit
eſſe infinitũ. Qm̃ ſtatim ſequeretᷣ ꝯtradictio:ꝙ.ſ.eẽt fini
tũ ⁊ infinitũ. ⸿ Hoc idẽ pbatᷣ.vʒ.ꝙ tale idifferẽs nõ ſit
potẽtiale ad aliquã actualitatẽ ex pte modoꝝ ꝯhentiuʒ.
Nã modi itrinſeci ſũt idẽ realr̃ ⁊ formalr̃ ipſi ꝯhibili:vt
aliqualr̃ declaratũ eſt ſupius. Modi enĩ intrinſeci nõ di-
ſtinguunᷣ formalr̃:ſic ꝙ hẽant diſtictã formalitatẽ:quã-
uis nõ ſint de eẽntia ipſiꝰ:vt dcm̃ eſt. Ex quo ſeqᷣ ꝙ mul
to magis ſunt idẽ realr̃:⁊ ꝯcepᵗ qui ꝯtrahitᷣ per tales mo
dos hʒ ex ſe vñ icludat realr̃ ⁊ formalr̃ ipſos modos in-
trinſecos:⁊ nõ hʒ rõne tertij in quo ꝯtrahẽs ⁊ ꝯtrahibile
cõueniant:vt cõtrahibile icludat realr̃ ⁊ formalr̃ modos
ꝯtrahẽtes:qõ non reperitᷣ in his q̃ ꝯtrahunᷣ per ea q̃ hñt
diſtinctas realitates ⁊ formalitates a ꝯtrahibili. ⸿ Sed
adhuc inſtatᷣ:qꝛ certũ eſt:ꝙ licʒ ens ꝯtrahatᷣ per modos:
tñ ꝯceptus entis eſt poꝛ ex nã rei:qꝫ ſit modus cõtrahẽs:
qui exẽpli grã.ſit a.in illo poꝛi quo ens pcedit ipm a.⁊ di-
ſtinguitur ex nã rei:ens nõ icludit a.⁊ põt determinari g
a.g̃ eſt in põ ad a. ⸿ Ad h̃ rñdetᷣ:ꝙ eſt prioritas ex nã rei
entis ad a.⁊ ſilr̃ diſtinctio ex nã rei.⁊ ꝙ in illo priori ipm
ens nõ determinatᷣ per a.ſed quũ tu infers.g̃ eſt in põ ad
a. Rñdeo negãdo ꝯñaʒ. ⸿ Pro quo eſt notãdũ:vt dixi-
mus i qõne pallegata de ente:ꝙ 3ˣ ẽ põ.vʒ.phyſica:⁊ rea-
lis;alia metaphyſica:alia eſt logica.que diſtinctio ſumitᷣ
in ordĩe ad ppões que pñt eẽ vel phyſice:vel metaphy-
ſice:vl̃ logice. Pria põ eſt qua aliqd caret alio realr̃:⁊ eſt
capax ipſiꝰ:quẽadmodũ ſupficies carens albedine:eſt in
põ ad albedinẽ:cuius eſt capax. Alia põ.ſ.metaphyſica ẽ
ſm quã aliqd nõ icludit aliud qditatiue;⁊ in ſuo cõceptu
formali:ſic ꝙ illud nõ ſit de eẽntia ipſiꝰ. Tertia eſt;q̃ ali-
quid in ꝯceptu nõ icludit repugnãtiã ⁊ ꝯdictionẽ ad ali-
quid;de qua põ logica;ac ẽt phyſica facit mẽtionẽ Ar.in
5ᵒ meta.caᵒ de põ. De põ vᵒ metaphyſica facit mentioneʒ
Ar.9.meta.qñ cõparat potentiã ad actũ. Quibꝰ pmiſſis:
rñdetur negãdo:ꝙ in illo priori ipm ens ſit in põ phyſica

reſpcũ ꝯtrahẽtis;⁊ cõceditᷣ ꝙ eſt in potẽtia metaphyſica:
qõ nihil aliud eſt dicere;niſi ꝙ ens nõ includit tanqꝫ ali-
quid de eẽntia ſui ipm ꝯtrahens. Et ꝯceditᷣ ſilr̃ de poten
tia logica ꝙ ens ſic ſumptũ eſt in põ ad ꝯtrahẽs:qꝛ ex cõ-
trahente ⁊ ꝯtrahibili ſit vnũ poſſibile logicũ;qõ in ſuo cõ
ceptu vel in eſſe nõ icludit repugnãtiã ⁊ ꝯdictionẽ. Potẽ
tia phyſica repugnat neccĩo ex ſe:⁊ cuicũqꝫ qõ eſt formalr̃
in nã neccĩa:⁊ ſic etiã repugnat enti. Sed põ metaphyſica
⁊ logica neccĩo ex ſe nõ repugnat neqꝫ etiã alicui qõ ẽ for-
malr̃ in nã neccĩa:vt pʒ diſcurrendo per multa. Nã certũ
eſt:ꝙ h̃ ẽ poſſibile logicũ.vʒ.deũ eſſe:⁊ tñ deuʒ eẽ eſt ſim
pliciter neccĩum;⁊ ſic de multis alqs. Nãe tñ neccĩe repu-
gnat potẽtia phyſica que eſt receptiua alicuius actus:ita
ꝙ (quuʒ natura neceſſaria ſit actualiſſima) nõ põt eẽ in
potẽtia receptiua reſpectu alicuiꝰ actus. ⸿ Sʒ ꝯtra iſta-
tur;qꝛ certũ eſt:ꝙ ꝯceptus entis pdicatᷣ in quid:⁊ modi i-
trinſeci predicanᷣ in quale:pdicari in qd eſt pdicari per
modũ potẽtie:pdicari in quale ẽ pdicari per moduʒ actꝰ:
igitur in ente eſt aliq̃ potẽtia pfectibilis per actũ. ⸿ Re
ſpondetᷣ ꝙ pdicari in quid quãdoqꝫ ſumitᷣ a potẽtia ſic
ꝙ illud qõ predicatᷣ:predicatᷣ per moduʒ potentie.quan-
doqꝫ iſte modus predicandi ſumitᷣ ab eſſentia:ſic ꝙ illud
qõ predicatᷣ:predicatᷣ per moduʒ eſſentie:vel ſubſiſtẽtis
vel per ſe ſtãtis. Sic etiã predicari in quale eſt predicari
per moduʒ actus;vel per moduʒ adiacentis ⁊ inherẽtis:
ſicut apparet in multis differẽtijs eſſentialibus:vel etiã
in qualitatibus. Ex hoc reſpondetᷣ:ꝙ ens nõ predicatur
per moduʒ potentie:ſed per moduʒ eſſentie:⁊ per ſe ſtan-
tis: qꝛ pmũ qõ eſt habitũ in re eſt eſſentia rei: Dicente au Auctor de cãis
ctore de cauſis:ppõne.4. Prima rerũ creataruʒ eſt eſſe:
⁊ ita ens predicatᷣ per moduʒ ſubſiſtẽtis aut per ſe ſtãtis;
⁊ nõ per moduʒ potẽtie;q̃ oĩa repugnãt ei qõ eſt ex ſe for-
malr̃ neceſſariũ;vel permiſſiue. Similr̃ modi intrinſeci
ſi predicanᷣ in quale;nõ predicanᷣ per moduʒ actꝰ:ſʒ per
modũ adiacentis ⁊ inherẽtis:qꝛ nullus ipſoꝝ includitur
quiditatiue in ente:ſic ꝙ ſit de eſſentia ipſiꝰ: vt dictũ eſt
ſupra. ⸿ Ex his rñdetur ad ſcdaʒ inſtantiã pncipalẽ ad-
ductaʒ ſupius;que erat:ꝙ omne qõ diuiditᷣ eſt in potẽtia
ad diuidẽtia:ꝯcedẽdo maiorẽ vbi fiat diuiſio per aliq̃ di-
uidẽtia:que ſunt diſtincta realr̃ vel formalr̃:ſic ꝙ hẽant
diſtictas formalitates a diuiſo:aliter negatur maior. In
pposito aũt modi itrinſeci nõ hñt diſtinctã formalitatẽ
ab ente:neqꝫ dicunt diſtinctã realitatẽ.q̃re ⁊c. ⸿ Ad 3ᵘᵐ
difficultatẽ rñdetᷣ:ꝙ totũ ens ꝯtrahitur ad deuʒ:ſic itel-
ligendo:ꝙ in deo nihil deficit de nã entis. Et quum tu di
cis:ergo extra deuʒ nihil erit entis. Negatᷣ ꝯña. Ad pba-
tionẽ rñdeo:ꝙ iſta eſt diffinitio totius. Totũ eſt illud ex-
tra qõ nihil eſt.i.cui nihil deeſt requiſitũ ad ipm totũ. Et
ſic cõcedo;ꝙ in deo nihil deeſt requiſituʒ ad nãm entis;
ſed cũ hoc ſtat:ꝙ ipm ens nõ ſit preciſe in deo ⁊c.

Pro declaratione quomõ differẽtie ipor-
tant diſtinctã realitatẽ:
Eſt notãdũ:ꝙ ipſe in ſe ſũt quedã realitates obtiue ⁊ for
males. Tuʒ qꝛ eis cõpetit vnitas ex nã rei extra intellm̃
oĩno. Tũ qꝛ ſunt obiecta formalia:que pñt per ſe ⁊ ex nã
rei terminare actuʒ intelligẽdi:de qbus realitatibꝰ obti-
uis ſatis dictũ eſt ſupius:declarãdo diffõnem formalita-
tis. Ex quo ſeqtur:ꝙ (quuʒ modi itrinſeci nõ pñt per ſe ⁊
diſtincte terminare actũ itelligẽdi:vt habitũ eſt ſupra)
ſic nõ iportãt diſtictas realitates obtiuas. ⸿ Ex h̃ appet
declaratio hꝰ:ꝙ rõnalitas vel irrõnalitas nõ ẽ modus i-
triſecus aialis:qꝛ itellecto aiali iqꝫtũ aial ẽ:in qcũqꝫ gra-
du q ꝯpetit ſibi ſub rõne aialis:aut ſub rõne ſenſitiui:nõ
pp h̃ itelligitᷣ eſſe rõnale:vel irrõnale. ⸿ Qꝛ ſi tu dicas.
videtᷣ ꝙ rõnalitas ſit quedaʒ perfectio ⁊ gradus anima-

ble: quũ cõstituat aial in gradu sublimiori. ¶ R̃ndetur. q̃ rõnalitas nõ cõstituit aliqd in esse sensitiuo: sed in esse itellectiuo: qd̃ esse est diuersuz ab esse aialis ⁊ sensitiui: ⁊ sic de oibus aliys dñtijs. Uñ itelligendo aial in rõne pfectissima sensitiui: qd̃ eẽ cõpetit sibi in eo q̃ aial est: nunq̃ itelligit eẽ sub rõnalitate vel irrõnalitate: qd̃ nõ est verũ de re cõparata ad suos modos itrīsecos: qz itellecta albedine sub pfecto gradu sibi possibili cõpetere: vt albedo ẽ (nõ excedẽdo ↄsideratiõnẽ albedinis sub rõne q̃ talis) itelligit necio sub hoc gradu intẽsionis aut sub illo ⁊c̃.

Pro declaratiõe quõ ens ipozrat vnũ cõceptũ realẽ: ⁊ nõ realitatẽ est nõndũ: q̃ nõ ois ↄceptus realis est realitas ppe̋ sumpta: quã oñiem posuimus supius in p̃ arti° pncipali: declarando: que dña eẽt inter vniuocũ ⁊ vniuoce dictũ. Pro nunc tñ dicendũ est: q̃ cõceptus entis est cõceptus realis obiectiua. Tũ qz abstrahit imediate a re. Tũ qz nõ hz esse in itellectu obiectiue per actũ intelligẽdi a quo depẽdeat in eẽ ⁊ in ↄseruari. Neq̃ ẽt depẽdet ab actu collatiuo itellcũs: vt dcm̃ est loco pallegato. Nõ est tñ cõcept° entis realis: realitate subiectiua ,ppterea qz talis ↄcept° entis abstrahit ab oi tali realitate subiẽa ⁊ extñ: ⁊ ab oib° suis iferiorib°: in qbus hz esse subiẽuũ. ¶ Quõ aũt iste conceptus possit abstrahi ab aliqua re aliquo mõ: vt ↄceptus cõis ⁊ vlis: ẽ notãdũ q̃ illa que sunt vnita ⁊ ↄiũcta in re: ⁊ insepabilia fm ee̋ põt itellcũs abstrahere ⁊ diuidere vnũ a reliquo. Unaqueq; eni res hz gradũ intrin̄ isepabilẽ ab ipa: quã rẽ intellcũs põt abstrahere ⁊ ↄsiderare: nõ ↄsiderando illud a quo abstraxit: ⁊ ita quũ in re in effectu fit aliq̃ essentia infinita hñs gradũ ifinitatis sibi insepabilr̃ ↄiunctus fm esse põt itellcũs diuidere eẽntiã abstrahẽdo ab ifinitate: ⁊ tũc cõcipere eẽntiam nõ cõcepta infinitate: ⁊ sic cõcipiendo eẽntiã vt essentia est: hz intellcũs cõceptũ obiectiuũ: nõ tñ cõem essentie infinite: verũ etiã cuilibz eẽntie. Cõsilr dicẽduz est de quacũq; alia essentia finita que (quũ hẽat gradũ intrinsecũ inseparabilẽ ab ipsa fm eẽ) erit tñ sepabilis ab illo gradu fm cõceptũ. ¶ Aduertendũ q̃ si realitas obiectiua capiat pro rõne formali cõceptibili: que hz esse in itellectu obiectiue ante actũ intelligendi per intellcm̃ abstrahentẽ: ⁊ nõ tm̃ capiat realitas pro re extra itellectũ: oino cõcedimus cõceptũ entis esse quãdã realitatẽ obtiuã: ⁊ ↄceptũ cõem entis sumi ab aliqua realitate: vt ↄceptus adequatus illi. Sz capiẽdo realitatẽ alio mõ: nõ est verũ q̃ talis ↄceptus sumat ab aliq̃ realitate: vt ↄceptus sibi adequatus: sz pcise vt cõceptus inadequatus: qz enti (vt dictũ est) non corrñdet vna nã: aut vna res ex intellcm̃ oino. Et fm hũc modũ dicẽdi locutus est Scotus in p̃ sen. di. 8. q. Utr̃ deus sit in genere. respondendo ad p̃mũ argumentũ pncipale. Sco. I p°. di. 8. q. 1.

Aduertendum quõ ↄceptus entis dicat eẽ finitus: vel ifinit° negatiue: q̃ ifinitũ negatiue est illõ q̃ excludit finitatẽ: ⁊ nõ ponit aliquid repugnãs finitati. Infinituz vo ↄie ⁊ positiue est illud qd̃ nõ tm̃ excludit finitatẽ: veruz etiã ponit aliqd repugnãs finitati. p̃ mõ ↄceptus entis est ifinit° negatiue: qz licet nõ ponat finitatẽ nõ ponit tñ seu in se nõ includit aliqd repugnãs finitati. 2° mõ de° est ifinitus ↄie ⁊ positiue per exclusionẽ finitatis ⁊ positionẽ ↄrij: seu repugnãtis ad finitatẽ. Qd̃ dixi de infinito dico etiã de finito: ponẽdo consimilem distinctionem.

Pro declaratione quõ realitas ⁊ modus intrinsecus eius nõ possit vt duo obiecta formalia terminare cognitionẽ intuitiuã intellcũs. Uidẽdũ est quid sit cognitio intuitiua: ⁊ qd sit cognitio abstractiua. Cognitio intuitiua intellcũs est rei existẽtis: vt extã est in ,ppia nã ⁊ existẽtia. Cognitio abstractiua est rei nõ existẽtis in se: sz in aliquo repñtatiuo. Prĩa causat ab obo in ,ppia existẽtia ⁊ nã sic visio imediate causat ab obo visibili ex̃ in re: ⁊ non causat fm Doct. subti. a specie visibili imediate. Licz ipsa necio preexigat: ita q̃ ordo actus videndi ad spẽm visibilẽ nõ est ordo effectus ad cãm: sz tm̃ ordo duoȝ effectuũ ordine quodã puenientiũ ab eadez cã: que est obm̃ extra. Ita q̃ pus causat spẽs in sensu: q̃ actus videndi: que spẽs quasi disponit sensum ⁊ excitat ad actũ sentiendi. Cognitio autẽ abstractiua fit ab obo pñte in aliqua specie: quẽadmodũ actus imaginãdi fit ab obiecto imaginabili nõ presente in se: sed presente in aliqua specie existẽte in vtute imaginatiua qui actus sic causat a specie q̃ nõ ab obo ex: imo nullo mõ existẽte in rerum natura: causa sa specie actus imaginãdi: sic imaginoz patrem meũ: aut aliuz qui non est. Cognitio abstractiua est imperfectioz ⁊ obscurioz q̃ cognitio ituitiua: qz actus cognoscendi natus est esse distinctioz in potẽtia cognoscente q̃to obiectũ fuerit ei perfectius pñsens: sz obm̃ perfectius est presens potẽtie cognoscẽti quãdo est presens in se q̃ sit presens in aliqua specie represẽtãte. Igitur actus cognoscendi intuitiuus qui est ab obiecto pñsente in se est distinctioz q̃ actus cognoscendi abstractiuus. Doc. sub. in 2° di. 3. q. 9.

Ista duplex cognitio. s. intuitiua ⁊ abstractiua: non debz negari ab intellectu: quia perfectio que competit potẽtie inferiori: non debet negari a potentia superiori nam que sparsa sunt in inferioribus collecta sunt in superioribus. Et Aristo. 2° de generatione. textu cõmenti. 58. Dicimus nãm desiderare qd̃ melius est: vbi nõ apparet impossibilitas. Ex quo infert q̃ vtraq; cognitio intuitiua ⁊ abstractiua põt reperiri in itellectu: vel saltez sibi nõ repugnat. Arist. 2° de gñatione t. c. 58.

Arist. tñ nullã fecit mentionẽ de cognitione intuitiua in intellectu: sz tñ de abstractiua: ponẽs intellectuz agentẽ esse necessario requisitũ ad abstrahendas species intelligibiles a fantasmatibus ad hoc: vt intellectus itelligat. ¶ Qd̃ tamẽ cognitio intuitiua competat itellectui: pbatur ex hoc: qz ,ppium actuz intelligẽdi ⁊ ,ppiam operationem intellectus cognoscit intuitiue qui ab ipsa mouetur vt presens est in ,ppia natura ⁊ existẽtia. ¶ Applicãdo ad ,ppositum: cognitio intuitiua (quãq; sit distincta ex parte sui ⁊ ex pte obiecti) nõ põt ad aliqd terminari per se: nisi sit distinctũ ↄceptibile ⁊ hẽat distinctã ↄceptibilitatem. Et ita (quãq; res ⁊ modus intrinsecus eius nõ sint distincta ↄceptibilia: neq; distincta obiecta formalia) intuens ista duo (hoc est cognoscens intuitiue) nõ itelliget vnũ sine reliquo. Si tñ cognoscant ista cognitiõe abstractiua q̃ est cognitio impfecta ⁊ indistincta: ⁊ q̃ nõ est ipsi° rei: vt hz esse in re: poterit terminari talis cognitio ad remm ipsaz: absq; hoc q̃ termineẽ ad modũ eius intrinsecũ.

Pro declaratione quid sit ratio q̃ditatiua tm̃: ⁊ ratio quiditatiua ⁊ formalis: est notandũ: q̃ ratio quiditatiua solũ: est illa que predicat de aliquo in quid: seu in aliquo includitur quiditatiue. Dato q̃ nõ includat aliquẽ vnũ ↄceptũ qualitatiuũ: qui. s. predicet in quale. Et isto mõ cõceptus entis cõmunis sic est cõceptus quiditatiuus: q̃ nullũ conceptũ q̃litatiuũ in se icludit. Sz rõ quiditatiua ⁊ formalis est rõ constituta ex cõceptu: qui predicat in quid ⁊ cõceptu qui predicat in quale: vt est rõ ↄstituta ex genere ⁊ differẽtia: que rõ est tm̃ spẽi siue spãlissime: siue subalterne. Ex qua distĩone nõnulli Scotiste dicũt: q̃ modus intrinsecus variat rationem quiditatiuam tm̃: ⁊ non rõnẽ quiditatiuam ⁊ formalẽ: que. vz. est constituta ex quid ⁊ quale: quã opinionez: vt dictuz est: ego non teneo: qz dico modus nullã rõnem quiditatiuam variare.

¶ Et si dicat̃ qḋ finitas ⁊ infinitas variãt rõnez entis: q2 ens finitũ ⁊ infinitũ distinguunt̃ eẽntialr̃ ⁊ quiditatiue.
¶ R̃n̄suz est supius: qḋ capiẽdo ens finitũ ⁊ ĩfinitũ substratiue ⁊ fundamentalr̃: illa duo distinguunt̃ eẽntialr̃: ⁊ nõ p̃cise rõne finitatis ⁊ ĩfinitatis: sed eẽntie ipse: ad quarũ vnã sequtur ĩfinitas: ⁊ ad alterã finitas: in re extra ĩtellectũ se ipsis eẽntialr̃ distinguunt̃: sic eẽntie .10. p̃dicamẽtoꝝ nõ solũ per modos distinguunt̃ ex intellcu̇: verũ ẽt se ipsis eẽntialr̃ distinguunt̃. Si v̄o capiat̃ ens ĩfinitũ ⁊ finitũ formalr̃: ⁊ in itellcũ obiectiue: sic illa duo dr̄r eẽ eiusdẽ rõnis ⁊ in intellectu tñ distingui modaliter. Neq3 inconuenit res substratas in se distingui eẽntialr̃: ⁊ tñ ꝙ cõceptus abstract⁹ ab ipsis per intellectum sit vnius rõnis in ipsis: qui postmoduz determinatus per modos ab intellectu sit alius ⁊ alius soluz modaliter ⁊c̃.

Pro declaratione distõnis ex nã rei: ⁊ pro cõplemẽto eoꝝ que dicenda sunt ad distõnẽ talẽ est notãduz: ꝙ talis distinctio ex nã rei solũ ⁊ p̃cise est ex hoc: ꝙ aliq̃ p̃nt esse fundamẽta ꝯdictionis: ita ꝙ quecũq3 sunt talia ꝙ de ipsis p̃nt v̄ificari duo ꝯdictoria ex nã rei: circũscripto oĩ opere itellc̃s: illa distinguunt̃ ex nã rei. Nõ dico tñ ꝙ ꝯdictoria possint actualr̃ v̄ificari de aliqb⁹ duob⁹ sine actu itellc̃s v̄ificantis ⁊ enũciãtis ꝯdictoria d̄ illis qb⁹ applicant̃: q2 affirmatio ⁊ nega.̃ sunt ex opere itellc̃s. S3 dico ꝙ de aliqb⁹ duobus ꝯdictoria sũt v̄ificabilia ex nã rei: sic ꝙ ex nã eoꝝ circũscripto oĩ opere itellc̃s: nata sũt eẽ fundamẽta ꝯdictionis: ⁊ q̃cũq3 sunt talia tali distõne distinguunt̃. ¶ Nõn̄ᵐ tñ ꝙ in eodẽ p̃nt plures spẽs distõnũ ꝯcurrere: q̃ ab eodẽ sub distinctis rõnibus sumunt̃. Exẽpli grã. si a. ⁊ b. distinguunt̃ p̃ot esse ꝙ a. ⁊ b. possint esse fundamẽta ꝯdictiõis. P̃ot ẽt eẽ: ꝙ a. ⁊ b. sint plures q̄ditates seu formalitates. Silr̃ p̃ot esse ꝙ a. ⁊ b. sint distincte res exñtie vel subsistẽtie: ⁊ ꝙ hẽant distictas naturas ⁊ eẽntias. Penes hoc: ꝙ a. ⁊ b. sunt fundamẽta ꝯdictionis: inter ista fundat̃ distictio ex nã rei. Penes hoc: ꝙ a. ⁊ b. sunt due formalitates: fundat̃ distinctio formalis. Penes hoc: ꝙ sunt res ⁊ res fundat̃ distinctio realis. Penes hoc: ꝙ sunt plures nãe ⁊ eẽntie: fundat̃ distinctio eẽntialis. Illud tñ qḋ est rõ ⁊ cã vni⁹ distõnis: nõ est rõ alterius. ¶ Nõn̄ᵐ ẽt ꝙ distinctio ex nã rei p̃ot accipi vt q̄dã gen⁹ ad oẽs spẽs distõnum q̃ sunt p̃ter opus intellc̃s: ⁊ sic accipiẽdo: vnaq̃q3 distinctio siue sit formalis: siue realis: siue eẽntialis: est distictio ex nã rei: q2 gen⁹ ꝯuenit suis speb⁹: ⁊ p̃dicat̃ de illis. ¶ Alio mõ capit̃ distinctio ex nã rei: vt est spẽs distõnis in cõi: q̃ est p̃ter opus intellc̃s: ⁊ isto mõ est spẽs ꝯdistincta ⁊ disperata ꝯtra oẽs alias spẽs: sic ꝙ distictio formalis vt formalis est nõ est distinctio ex nã rei inq̃tuᵐ talis: q2 vt dcm̄ est: ab alia rõne accipit̃ vna distinctio: ⁊ ab alia alia. Et ita distinctio q̃ ẽ penes hoc ꝙ a. ⁊ b. p̃nt eẽ fundamẽta ꝯdictionis: nõ est distinctio accepta penes h̄: ꝙ a. ⁊ b. sũt plures q̄ditates ⁊ formalitates: q̃m alia est rõ vni⁹. v3. eẽ fundamẽtuz ꝯdictiõis: ⁊ alia est rõ: ꝙ aliqd sit in se formale: seu formalitas in se. Et per h̄ soluuntur multe difficultates.
¶ Insurgũt eñi tres partie difficultates. P̃ria est. vtruz distinctio ex nã rei posita sit ab Ar̄. ¶ Ad quã difficultatẽ breuiter r̃ñ.̃ ꝙ sic: ⁊ h̄ apparet. ex s̄nia eius in 3° de aia. Ar̄. 3. de aia. t. c. 9.
t. cõ. 9. vbi h3: ꝙ aliḋ est magnitudo ⁊ magnitudis eẽ: caro. ⁊ carnis esse: ⁊ vult: ꝙ magnitudis eẽ alia v̄tute apprehendat̃ ⁊ cognoscat̃: ⁊ alia v̄tute magnitudo. Esse eñi magnitudis apprehẽdit̃ per itellcm̄: ⁊ magnitudo per sensũ: S3 certũ est: ꝙ magnitudis eẽ non distinguit̃ realr̃ neq3 formalr̃ a magnitudine: q2 q̄ditas ⁊ eẽntia: ⁊ illud cui⁹ est q̄ditas sunt idẽ realr̃ ⁊ formalr̃: vt p3 de se: ⁊ est de mente 7° me. t. cõ. 20.
ipsi⁹: in. 7° meta. t. cõ. 20. vbi h3 ꝙ singulũ qḋ q̄d ẽ nõ est aliud a sui met suba igit̃ nulla ẽ distinctio realis ⁊ formalis iter magnitudis esse: ⁊ magnitudinẽ. Et tñ ꝯcedit ipe: ꝙ iter ipsa est aliq̃ alietas ⁊ distinctio ⁊ ista distinctio nõ p̃ot eẽ p̃cise rõnis. Tũ q2 extrema. s. magnitudis eẽ: ⁊ magnitudo: nõ sunt entia rõnis: qḋ nec̃io reqrit̃ ad distõnez rõnis. Tũ ẽt q2 dicit: ꝙ ista duo p̃dicta per aliã ⁊ aliã virtutẽ apprehendunt̃: oba aũt apprehẽsa ab vtraq3 p̃o. s. sensitiua ⁊ itellectiua: p̃cedũt actũ sentiẽdi ⁊ itelligẽdi: sicut cã p̃cedit effectũ. g̃ nõ sunt aliq̃ ꝯstituta in eẽ p̃ tales act⁹ ⁊ ita nõ p̃nt eẽ entia rõnis. ¶ Hoc idẽ h3 Ar̄. in. 7. meta. Ar̄. 7° me. t. c. 41.
tex. cõ. 41. vbi h3: ꝙ in ꝯceptis cũ mã nõ est idez qḋ q̄d ẽ cũ eo cui⁹ est. Nõ disputãdo de q̃ mã itelligat Ar̄. certũ est ꝙ qḋ q̄d est soꝛ. nõ est idẽ soꝛ. oĩno s̄m oẽs. S3 ista non idẽtitas seu distictio nõ p̃ot eẽ nisi ex nã rei: q2 nõ realis neq3 formalis. Nõ ẽt rõnis: qḋ p̃bat̃: q2 posito soꝛ. ⁊ q̄ditate soꝛ. in eẽ: nec̃io isurgit h̄itudo diuersitatis vni⁹ ad alterũ añ oẽm actũ itelligẽdi: que h̄itudo isurgit ex nã ipsoꝛũ extremoꝝ nullo itellcũ ꝯsiderãte. g̃ ista h̄itudo diuersitatis erit relo ex nã rei. ¶ Insurgit alia ⁊ sc̄da difficultas. Utrũ Ar̄. fecerit mentionẽ de modis itrisecis quos tu ponis esse distinctos ex nã rei a q̄ditate. Ad qḋ r̃ndet̃: ꝙ Ar̄. de istis p̃dicatis modalib⁹ nõ fecit mẽtionẽ. p̃pterea: q2 ista p̃dicata nõ sunt nec̃ia ad demõstrationẽ: tantũmõ eñi curauit de illis: q̃ formalr̃ ingrediunt̃ demonstrationẽ: sic̃ sunt p̃dicata p̃mi ⁊ sc̄di modi. quũ igit̃ modi itrinseci nõ p̃dicent̃ per se in p̃ mõ de q̄ditate: quũ nõ sint de eẽ ipsi⁹: vt dcm̄ est. s̄. neq3 ẽt in 2° mõ: quũ nõ hẽant distinctã formalitatẽ ab ea: p̃pterea istos modos Ar̄. p̃termisit. S3 nõ posuit istos modos. g̃ negauit ipsos: Negat̃ ꝯñs: q2 loc⁹ ab auc̃te negatiue. nõ t3. De istis tñ fec̃ mẽtionẽ Boe⁹. in li° de trinitate. cũ dixit. aliq̃ p̃dicata rẽ monstrãt: aliq̃ nõ: s3 extrisec⁹ aliqd apponũt. ¶ Insurgit alia difficultas: ⁊ vlti°. Utrũ distinctio q̃ est iter q̄ditatẽ ⁊ modũ q̃ d̄r eẽ ex nã rei: sit modalis vel q̄ditatiua. Ad qḋ r̃ndet̃: qḋ distõ q̃ fundat̃ in q̄ditate: ⁊ terminat̃ ad moduz: p̃ot dici q̄ditatiua ex p̃te fundamenti: ⁊ modalis: ⁊ ex p̃te termini: ⁊ illa q̃ fundat̃ in mõ ⁊ terminat̃ ad q̄ditatẽ p̃ot dici eꝯ. ¶ Aduertẽdũ tñ: ꝙ v̄r talis distõ magis denoianda eẽ a termino: q̃3 a fundamẽto: q2 respcũs v̄r magis eẽ talis per illud qḋ est de eẽntia sui: q̃3 per illḋ qḋ est extrisecũ ⁊ accñtale: h̄itudo ad terminũ est de eẽntia respcũs: quũ diffiniat̃ per ipsaz: vt p3 in p̃dicamẽto de ad aliqd: ⁊ h̄itudo ad fundamẽtũ est ei extrinseca ⁊ accñtalis: q2 nõ est de eẽntia ipsi⁹ q̃uis sit ei⁹ passio. Igit̃ magis denoiatur ab h̄itudine ad terminũ: q̃3 ab h̄itudine ad fundamẽtũ. Si tñ teneret̃ via aliquoꝝ: ꝙ respcũs distĩguit̃ penes fundamenta: vt v̄r ponere Ar̄. in ca. de ad aliqd. 5. meta. Ar̄. 5. me. t. cõ. 20.
tunc dicat̃ ꝯñter: ꝙ distinctio que fundat̃ in q̄ditate: est q̄ditatiua: nõ obstãte ꝙ terminet̃ ad modũ. Uel p̃ot dari 3° r̃nsio. ꝙ denoiatio respectus h3 fieri ab ignobiliori: ignobilioꝛ aũt est modus q̄ditate. Igit̃ quecũq3 distictio que est inter modũ ⁊ quiditatẽ: erit modalis.

Quantum ad 3ᵐ arti.ᵐ in quo vidẽduz ẽ de idẽtitate ⁊ distõne formali ⁊c̃. ¶ Pro itelligẽtia quõ q̄ditas sit forma: Nõn̄ᵐ est ꝙ q̄cq̄d est rõ agẽdi vel actione reali in mãm vel intẽtionali in sensuz aut intellectuz. de nec̃itate est act⁹ ⁊ forma. ¶ Qḋ declarat̃ de actione reali per Ar̄. 3° phy. tex. cõ. 17. Semp̃ inq̃t ipe 3°. phy. t. cõ. 17.
existimabit̃ aliq̃ spẽs mouẽs. De actiõe intẽtionali p̃batur illud per. 9. meta. ⁊ est tex. cõ. 20. Omne scitũ ⁊ cognitũ cognoscit̃ s̄m ꝙ est in actu: ⁊ incipit hic tex. inueniunt̃ 9° meta. t. c. 20.
diagrãmata actu ⁊c̃. Quuz igit̃ quiditas ⁊ nã sit rõ agendi ⁊ p̃nᵐ formale totale quo agẽs agit: sequtur: ꝙ vt sic habeat rõnẽ forme. Qz aũt sit p̃nᵐ formale agendi appet: q2

ꝓm omnes illud est ꝑncipiū sic formale in quo agens assimilat sibi passium: sed tale in quo assimilat est ipsa nā: qz ignis generans assimilat sibi ignē genituz in natura qua agit: ita ꝙ lz assimilet in forma partiali tanq̄ȝ in ꝑn. partiali quo: assimilat tn̄ in sua nā tāq̄ȝ in ꝑncipio totali quo: ⁊ ita sequit̃ ꝙ recte appellabitur forma tale principium. ¶ Per idem pōt ꝓbari hoc ex parte termini generationis: qz terminus formalis: quo est nā totius cōpositi: que nā est rō terminādi ipsaȝ generationē. Sed qcqd est terminus formalis generatiōis: habȝ rōnē forme. igitur ⁊c̃. ¶ Ad hoc facit ꝙ Arist. vbicūq̧ loquit̃ de forma: appellat ipam qd̕ quid erat esse: vt in .5. meta. caplo de causa: ⁊ in .7. caplo de partibus diffinitionis. quare ⁊c̃.

5. meta. t. c. 2.

Pro declaratiōe eoꝝ que ꝑdicant̃ ꝑ se ꝑseitate ꝑmi modi: aut scd̕i modi: ⁊ ēt q̄ntū ad alios modos de q̄bus loquit̃ Ar. ꝑ poste. Notādū est ꝙ oē predicatū pro tanto per se cōpetit subiecto: pro quāto in ipso hȝ cām seu rōnē formalē inherentie predicati ad ipm subiectū. ¶ Pro quo est notanduȝ qd̕ predicatū aut est intra cōceptū formaleȝ subiecti: aut extra: si ꝑmo mō sic est predicatū pertinēs ad ꝑmuȝ modum dicendi per se: qz in tali modo predicatū est de intellectu subiecti. Si vero predicatū est extra subiectū: aut hȝ cām intrinsecā in subiecto aut nō. Si ꝑmo mō. Aut illa cā enūciat̃ expsse ⁊ distincte: seu explicite: aut nō. Si ꝑmo mō: sic habet̃ quartus modus dicēdi per se: qz in isto exꝑmit̃ cā predicati: vt dicēdo interēptus interijt ꝑ interēptionē. Si vero cā nō enunciat̃ expresse sic habet̃ scd̕us modus: vt dicēdo. Hō est risibilis: vbi respectu risibilitatis nō exprimit̃ cā: que est aīal rōnale. Si vero ꝑdicatuȝ nō hȝ cām in subiecto itrinsece: dūmō subijciat̃ illud qd̕ ꝓm sui nām natū est subijci: ⁊ est vltimatū subm: sic habetur tertius modus: q ꝓprie pertinet ad subam ꝑmā ⁊ singularē: q̄ꝛuis iste modus magis dicat̃ modus eēndi ꝑ se: q̄ȝ modus dicēdi ⁊ ꝑdicandi. ¶ Aliter pōt declarari differētia inter 2m modū dicēdi per se: ⁊ q̄rtū modū. In 2o eniȝ mō in subiecto: nō tn̄ icludit̃ ꝓxima rō inherentie formalis predicati ad subm: verū etiaȝ illa rō inherentie est simpliciter necessaria respectu ꝑdicati. Sȝ in quarto mō licet includat̃ in subiecto ꝓxima ratio inherētie: illa tn̄ nō est necessariū: sed cōtingēs: ⁊ isto modo dicimus ꝙ iste ꝓpositiones. Calidū calefacit: volūtas vult: sunt per se in quarto mō: vbi ꝑdicatū nō necessario cōpetit subiecto sed contingēter. Un̄ licet calidū necessario caleat: qd̕ calere est operatio eius imanēs ⁊ intrinseca: nō tn̄ calefacit necessario: qz calefactio est operatio transiēs in māriam exterioreȝ: que est ipm passum: qd̕ pōt nō calefieri ab ipso calido: vel ex imoderata distātia vel ex indispōne passi. Sed dato ꝙ calidū. s. ignis nullū haberet passum sibi approximatum: adhuc veꝝ est dicere: ꝙ ignis calet. ¶ Aduertendum vlterius: ꝙ perseitas ꝓpositionis est ex hoc: ꝙ predicatū habet cām intrinsecaȝ in subiecto: vel q̄ntū ad esse predicati vel q̄ntū ad inherentiam eius formaleȝ. Perseitas ꝑmi modi est ex hoc solum ꝙ subiectū est cā inherentie formalis ꝑdicati: qz si aīal cōpetit hoī: cōpetit ei per humanitatē: qz ista est vera. Hō inquātū hō est animal. Sed subiectū nō est cā predicati q̄ntū ad esse in tali ꝓpōne per se ꝑmi modi: sed magis ecōtra: ⁊ hoc est qd̕ dicit Cōmē. 2. de aīa. cōmē. 67. Sȝ in scd̕o mō aut q̄rto subiectū nō tn̄ est cā inherentie formalis: verū etiā cā predicati q̄ntum ad esse: vt hȝ etiam ibidem Cōmen. ¶ Ulterius est notandū ꝙ ꝑseitas ꝓpositionis est ex hoc: ꝙ ꝑdicatuȝ inest subiecto: nō per aliud: ita ꝙ q̄nto subiectū est minus aliud a ꝑdicato: tāto ꝓpō est magis per se. Et ꝓm hoc pōt dari latitudo ⁊ gradus in propositionibus per se ꝑmi modi. Naȝ ꝓpō in qua predicat̃ pars diffinitiōis de diffinito est minus per se: q̄ȝ ꝓpō in qua predicat̃ tota diffinitio de diffinito. Nā certū est: ꝙ si dico. Hō est aīal: ly aīal est predicatū magis distinctū ab hoīe: q̄ȝ hoc predicatum aīal rōnale: qm̄ in ꝑma ꝓpositiōe si predicatum est idem formaliter subiecto: nō est idem identitate adequata ⁊ mutua sicut est in ista: hō est aīal rōnale. vbi ē omnimoda identitas formalis: lȝ non sit idētitas ex nā rei: vt supra diximus: ⁊ vlterius ꝓpositio in qua idē predicatur de seipso: vt dicendo. Hō est hō (quū predicatū sit idem formaliter subiecto identitate mutua ⁊ adequata: ⁊ vlterius sit idē idētitate ex natura rei: distinctū tn̄ distinctione rōnis) talis ꝓpositio maxime dicet̃ esse in ꝑmo mō. ¶ Notanduȝ tn̄ ꝙ si loquamur de ꝓpositionib' realib' que habent cōplexionē realē: ⁊ ex natura rei inter extrema. s. inter subiectū ⁊ predicatū: ꝓpositio in quo idē predicat̃ de seipso nō est ꝓpositio realis: qz nulla complexio seu cōpositio realis pōt esse inter ista extrema que nullā distinctionē habēt realem: ⁊ ex nā rei: sed si distinguunt̃: tn̄ distinguunt̃ distinctiōe rōnis. Sed extrema ꝓpōnis in qua ideȝ predicat̃ de seipso: sunt hō. vt pȝ de se. qz ideȝ nō distinguitur a seipso nisi distinctiōe rōnis que est per actum collatiuū intellectus. ergo ⁊c̃. ¶ Ex quo sequit̃ ꝙ Aristo. faciens mētioneȝ de ꝓpositionib' ⁊ cōplexionib' realibus que sunt per se: nō facit mentionē de ꝓpōne per se in qua idē predicat̃ de seipso. Uel dicēdū ꝙ ordinat ꝓpositiōes ꝑ se ad demōstrationē: ⁊ de istis facit mentōeȝ que ad ipam necessario requirunt̃. Propō aūt predicta nō est necessaria ad demōstrationē. igit̃ ⁊c̃.

Pro declaratiōe q̄uo in ꝓpositiōibus per se dat̃ stat': declarat̃ (preter ea que ponit Sco. 3. di. ꝑmi: que recitat iste auctor formalitatū) Presupponēdo ꝙ sicut nō dat̃ circulus in dependētia essentiali q̄ntū ad esse rei: ita nō dat̃ circulus in dependētia ꝑdicatoꝝ a subiecto q̄ntū ad inherentiā formaleȝ predicati ad subm. Nā quū perseitas ꝓpōnis sit ex hoc ꝙ subm est cā ꝑdicati: vel includit cām ipsi': vel q̄ntuȝ ad esse: vt in ꝓpōnib' per se scd̕i modi: vel q̄ntū ad inherētiā formalē: ⁊ nō q̄ntū ad esse: vt in ꝓpositionibus per se primi modi: sequit̃ ꝙ (quuȝ in omnibus istis in subiecto sit rō formalis inherentie predicati ad ipm subiectū) nō poterit ipm subiectū dependere a predicato q̄ntum ad talē inherētiā formalē. Qz si. A. est rō ꝓpter quā. B. sibi inest formaliter ⁊ ꝓm se: nō poterit. b. ecōtra habere rōnē in se ꝓpter quā. a. sibi insit. Alioqn daret̃ circulus i istis depēdētijs formalibus: seu q̄ntū ad inherentiā formalē eoꝝ que predicant̃. Nec valet dicere: ꝙ ꝓpositio per se secundi modi cōuertit̃ in ꝑ se primi modi: sicut ista. Homo est risibilis: cōuertit̃ in istā. risibile est homo: vbi cōuersa est per se scd̕i modi: ⁊ cōuertēs est ꝑmi modi: qz subiectū accidentis ꝓprij vel cōis non cadit in diffinitione accidētis nisi ex additione: vt hȝ Aristo. 7. metaphy. diffuse. Ergo nō poterit subiectū qd̕ est homo diffinire per se ipm accidens qd̕cūq̧ sit: ⁊ per consequēs ista nullo modo erit per se. risibile est homo. ¶ Et cōfirmat̃. sicut datur status in causis materialibus ⁊ efficientibus realibus: ita dat̃ status in ꝑncipijs formalib': per que vnuȝ alteri formaliter inest. Sed ita est ꝙ subiectū qd̕ est homo: est ratio formalis: per quā risibilitas sibi inest. ergo nō poterit ipsa risibilitas esse rō formalis per quā homo sibi insit. Et per hoc vult habere Ar. ꝙ dat̃ status in ꝑncipijs cōcurrentibus ad ipam demonstrationē. Ita ꝙ in istis deuenienduȝ est ad aliqd̕ vnum ꝑmū imediatū: quo non est alteruȝ prius ⁊ imediatius: quū in istis sit ordo essentialis: qui de necessitate presupponit aliqd̕ vnū primū ⁊c̃.

7. me. t. c. 12. 13. 19.

Cōmē. 2. de aīa. cōmen. 67.

Pro intelligẽtia q̃uo rõ ĩ se falsa sit de omni falsa ⁊ de quocũq₃ falsa:est notandũ ꝙ rõ in se falsa est illa cuꝰ ptes ad seinuicez formalr repugnãt:vt vult Ar.in.5.meta.ca.de falso. Unde nihil aliud est talis rõ nisi cõceptus hñs in se formalẽ repugnantiã partiũ in se. Ex hoc arguit̃ ꝙ (q̃uũ illud qd̃ est ex se ⁊ intrinsece formalr repugnãs:cuicũq₃ alteri est repugnans ⁊ incõpossibile:qꝛ qd̃ ẽ tale in se respectu cuiuscunq₃ semꝑ est tale:qꝛ habitudo ⁊ cõparatio rei ad aliqd extrinsecũ:nõ tollit illud qd̃ cõpetit rei ex se ⁊ intrinsece: qꝛ qcũq₃ respectꝰ siue rei:siue rõnis aduenĩẽs alicui fundamẽto nõ tollit rõnẽ ⁊ nãm fundamẽti. ergo rõ in se falsa (si h₃ in se formalẽ repugnantiã ⁊ incõpossibilitatẽ) respectu cuiuscũq₃ sic erit incõpossibilis. ¶ Et ꝯfirmat̃.qꝛ formaliter repugnãtia sũt illa que suis rõnibꝰ formalibꝰ repugnãt.ḡ manẽtibꝰ istis semꝑ erit repugnãtia formalr nõ solũ eoꝝ in se:veꝝ ẽt in respectu ad qd̃cũq₃ aliud. meta'. c.34.

Pro declaratione q̃uo valeat argũᵐ a pte in mõ ad totũ in mõ ꝯstructiue. Est notandũ ꝙ totuz in mõ est terminꝰ ꝑ se sumptꝰ sine determinatiõe diminuẽte vel distrahẽte sed cũ determinatiõe dimissiua:sicut dicimꝰ ꝙ si hõ determinat̃ ꝑ ly mortuus determinat̃ ꝑ dictionẽ distrahentẽ. Et isto mõ nõ valet a pte ad totũ.sed si determinat̃ ly hõ ꝑ hoc qd̃ ẽ albũ aut nigrũ (q̃uũ tales determinatões sint dimissiue: ⁊ nõ distractiue de rõne hoĩs) valet a pte in mõ ad ip₃ totuz. Unde ꝓ tãto terminꝰ sumptꝰ absolute sine determinatiõe accipit̃ vt totũ:qꝛ accipit̃ vt vl̃e cõe ad oĩa sua supposita:⁊ ꝓpter hoc appellat̃ totum. Sed qñ accipit̃ cum determinatiõe cũ restringat̃ solũmodo ad aliqua supposita:dicet̃ esse pars respectu suppsiue sine determinatõe: ⁊ a parte ad totũ in mõ val₃ argumentũ affirmatiue: sed a toto ad partẽ:destructiue ⁊ negatiue.

Pro declaratiõe ꝑdicatiõis denoĩatiue:est notandũ qd̃ predicatio denominatiua:extendẽdo nomẽ ꝑdicatiõis denoĩatiue est duplex. Quedã est per se:quedã est ꝑ accñs. Per se:q̃dã a ꝓori:quedã a posteriori:ꝑdicatio per se a posteriori est ꝑ se in scd̃o mõ:qñ.v₃.passio ꝑdicat̃ d̃ subiecto: ⁊ ista appellat̃ a posteriori:qꝛ sumit̃ ab aliquo qd̃ est posteriꝰ ⁊ extrinsecũ a subto. Predicatio per se a ꝓori:q̃dã est ꝑ se ⁊ directe in ꝓ mõ. ⁊ q̃dã indirecte. directe est qñ ꝑdicatũ ẽ pars eẽntialis ⁊ intrinseca subiecti:vel diffõ ipsiꝰ:sicut dicẽdo Hõ est aĩal:vel hõ est aĩatus. Uñ qd̃lib₃ ꝑdicatũ istoꝝ est cõcretũ denoĩatiuũ denominãs ipm subm: vel si non vis accipere istã:hõ est aĩal:ꝙ ipsa sit denoĩatiua: saltem ista erit denoĩatiua:hõ est rõnalis. Propõ ꝑ se dnoĩatiua a ꝓori indirecte ⁊ reductiue ꝑ se in ꝓ mõ: est qñ forma in cõcreto predicat̃ de susceptiuo forme:⁊ nõ de ꝯposito ex susceptiuo ⁊ forma:vt est ista. Corpꝰ est aĩatũ:vel aĩal est rõnale:que ꝓpõnes reducunt̃ ad alias ꝓpõnes directe in ꝓmo mõ. Propõ denoĩatiua per accñs est sicut ista. Hõ ẽ albus:cuius ꝑdicatũ nullã h₃ reductionẽ neq₃ ad subm: neq₃ aliqd qd̃ subiectũ includat:cũ quo possit facere vnũ per se:quẽadmodũ est in aliis predictis.

Potest al'r declarari sufficiẽtia ꝑdicatõis dnoĩatiue sic. Oĩs ꝑdicatio denoĩatiua:aut est a ꝓori:aut est a posteriori. Si a ꝓori:sic est in ꝓ mõ directe vel idirecte. Directe:vt ista. Hõ est rõnalis. idirecte: vt ista:aĩal est rõnale. Si vero sumat̃ ꝑdicatio denoĩatiua a posteriori:q̃dã est ꝑ se:quedã per accñs. Si ꝑ se:aut subm denoĩatũ includit rõnẽ formalẽ inherẽtie ꝑdicati ad ipm subm necessariã:aut nõ. Si ꝓmo mõ:sic est ꝓpõ per se scd̃i modi:in cuius subiecto nõ tñ includit̃ rõ inherentie predicati ad subm:veꝝ ẽt rõ simplr nec̃ia:qꝛ sub₃ est cã necessaria predicati:⁊ q̃ñtũ ad esse: ⁊ q̃ñtũ ad inherẽtiam formalẽ:ꝙ si rõ talis inherẽtie nõ sit nec̃ia:sic habetur q̃rtus modus:vt dicẽdo. Uolũtas vult. Calidũ calefacit:in quaꝝ subiectis nõ ĩcludit̃ rõ nec̃ia talis inherentie. Si võ sumat̃ ꝑdicatio denoĩatiua a posteriori: ⁊ ꝑ accidẽs:ista est duplex. Quedã est intrinseca:q̃dã extrinseca. Intrinseca:qñ predicatũ denoĩatiuũ vel illud qd̃ ĩportat̃ ꝑ ipsuz:inheret subto:sicut dicẽdo. Hõ est albꝰ. Extrinseca võ ⁊ denoĩatiua est:qñ illud qd̃ ĩportat̃ ꝑ predicatũ nõ inheret subiecto formalr:sed alicui extra subm:vt dicendo. Lapis est visus. ¶ Et est notãduz ꝙ hic extẽsiue loqmur de predicatiõe denoĩatiua. vt v₃.ipsa nõ distiguitur ꝯ ꝑdicationẽ dnoĩatiuã essentialẽ:quã sniaz h₃ Sco. in quol₃.q.3.vñ illa est ꝓprie denoĩatiua: qñ ꝑdicatũ nõ ĩcludit̃ in ꝯceptu formali subiecti. vt exẽplificat ipe dicẽdo. Corpꝰ ẽ aĩatũ. Alia eni ĩportata ꝑ ꝑdicatũ nõ ẽ de intellectu subiecti:⁊ id̃ notat ipse aliq̃ q̃ ibi sunt vidẽda ⁊c̃.

Pro declaratiõe ꝑdicatiõis idẽtice:est aduertẽdũ ꝙ ꝑdicatio idẽtica ꝓpa h₃ duas ꝯditiones:q̃rũ vna est ꝙ cõiter fit in abstracto:sic ꝙ abstractũ ꝑdicat̃ de abstracto: ⁊ hoc loquẽdo de predicatiõe idẽtica vt distiguit̃ ꝯ formalẽ predicationẽ:siue sit formal' q̃ditatiua:siue denoĩatiua vt dcm̃ ẽ. Alia ꝯditio idẽtice ꝑdicationis est ꝙ qd̃l₃ extremũ ipsiꝰ: vel alteꝝ tm̃ est ĩfinitũ ꝑmissiue vel actualr ⁊ positiue: ⁊ ita ista predicatio idẽtica nõ fit nisi in trãscẽdẽtibꝰ q̃bus põt ꝯpetere ĩfinitas ĩtẽsiua:vl' in diuis vbi sũt predicata actualr ĩfinita. Exẽplũ ꝓmi. vt dicendo. entitas est veritas:vel bõnitas est entitas. In ꝓma vtrũq₃ extremũ est trãscẽdẽs:⁊ ĩfinitũ ꝑmissiue. In scd̃a alteꝝ tm̃ ⁊ quelibet istaꝝ verificat̃ per idẽtitatẽ realez extremoꝝ precise sic qd̃ ꝑdicatũ ẽ idẽ realr subto. Et (q̃uũ oĩs ꝓpõ affirmatiua sit vã ꝓꝑ idẽtitatẽ ꝑdicati ad sub₃) ꝓ tãto iste dicte ꝓpõnes erũt ṽe. Exᵐ scd̃i de predicatiõibꝰ diuis. Eẽntia diuina est bonitas:vel eẽntia diuina ẽ ꝑ̃nitas. In pᵒ vtrũq₃ extremũ est ĩfinitũ actu. In 2ᵒ alteꝝ tm̃:qꝛ nulla relatio in diuinis est formalr ĩfinita sed solũ idẽtice.i. ꝓꝑ idẽtitatẽ relatiõis realẽ ad eẽntiã diuinã tãq₃ ad fundamẽᵐ. ¶ Uñ ẽ aduertẽdũ ꝙ ĩ his q̃ sũt ĩfiꝰ sic: fit ꝑdicatio idẽtica: qꝛ rõ idẽtificatõis realis ẽ. Uel 3ᵐ aliqd̃ in q̃ illa q̃ sũt idẽ realr ꝯueniũt (quẽadmodũ aĩal ⁊ rõnale dicunt̃ eẽ idez realr: qꝛ ꝯueniũt in hoĩe in q̃ ambo sũt ĩseꝑabilia: q̃ si abstrahãtur ab isto 3ᵒ:nõ remanẽt eadẽ:qꝛ ab eis tollit̃ rõ identificatiõis realis. Lipsuz 3ᵐ. Et ꝓꝑ h̃ negat̃ ista: aĩalitas ẽ rõnalitas:qꝛ ista duo ĩ abstracto nõ ampliꝰ ꝯcernũt aut cõnotãt ipsuz 3ᵐ:in quo ꝯueniũt s₃ abstrahunt̃ ab oĩ ꝯnotatiõe ipsiꝰ: ⁊ ꝓꝑ hoc remanẽt distincta: ⁊ ꝓpõ cõstituta ex istis est falsa) Alia rõ idẽtificatiõis realis ẽ ĩfinitas vtriusq₃ extremi ꝓpõnis vel alteriꝰ tm̃: ⁊ h̃ vel ꝑmissiua vel actualis:qꝛ ĩfinitas ĩtẽsiua ex se ⁊ ex nã sui h₃ qd̃ identificet sibi vl' extremo cuiꝰ ẽ ĩfinitas:id cui sit cõpossibile:vl' põt sibi ineẽ formalr.i.actualr. Et rõ ẽ.qꝛ nõ pñt eẽ duo infinita realr diuersa:vt declarat̃ a Doc.sub.ꝓmo sniaꝝ. di.2.q.3.Et in quolib₃.q.5. Unde (q̃uũ ĩfinitũ dicat̃ esse ens simplicissimũ) q̃cq̃d cõpetit sibi trãsit in eiꝰ ꝑfectaz idẽtitatẽ:q̃ est realis idẽtitas. Ex quo sequit̃ ꝙ q̃ñtũcũq₃ duo extrema ĩfinita:vel actu: vel ꝑmissiue abstrahant̃ a 3ᵒ (dũmõ abstractio fiat in ĩtentõibꝰ ꝓmis ⁊ nõ scd̃is) sꝫ extrema abstracta ĩcludũt seu cõcernũt ipsaz ĩfinitatem ex q̃ ĩfinitate remanet rõ idẽtificatiõis realis alteriꝰ extremi ad ipsũ. ¶ Et h̃ ꝺclarat̃ ꝑ h̃ qm̃ l₃ ens ⁊ bonũ sint idẽ realr in hoĩe:si tñ abstrahant̃ ab ipso ꝑ noĩa ꝓmaꝝ ĩtẽtionũ q̃ sũt entitas:⁊ bonitas:⁊ format̃ ista ꝓpõ entitas est hõitas:ista adhuc est ṽa ꝑ idẽtitatẽ:qꝛ adhuc extrema sũt ĩfinita. Licet si abstraherent̃ ꝑ noĩa scd̃aꝝ intẽtionũ Doc.sub.I ꝓᵒdi.2.q. 3.⁊ q̃lib₃ q.5.

in q̄ abstractiõe significaẽ rõnẽ ꝛ q̈ditatẽ esse abstractaꝫ ab oĩb⁹ suis posteriorib⁹: ꝛ ex ɔñti a modis itrīsecis q̄ sũt finitas ꝛ ĩfinitas) ĩ ista abstractiõe ꝓpõ affirmatiua nõ ẽ vera. Ut dicẽdo rõ formalẽ entis ẽ rõ bonitatis. Nã ly rõ formalis est nomẽ scđe ĩtẽtiõis queẽadmodũ est dictũ. Et ꝑꝑ h̄ ista ẽ falsa: q2 nõ remanet ĩ extremis rõ idẽtificationis vni⁹ ad alteꝝ: sꝫ ꝑscidunẽ extrema ab ipsa. Et ista abstractio q̄ fit ꝑ noĩa scđaꝝ intẽtionũ ẽ vltĩa q̄ fieri possit.

Circa hoc qđ dicĩ: q̄ de subiecto vltiate abstracto nõ põt ꝑdicari aliqđ ꝑdicatũ nisi ĩcludaẽ ꝑ se p̄mo mõ in subĩo. Est aduertẽdũ q̄ subĩm vltimate abstractũ abstrahiẽ ab oĩb⁹ suis ĩferiorib⁹: ꝛ ab oĩ habitudine ad ipsa ĩferiora. Ita q̄ sicut in ɔcreto ɔcernebat ipsa ꝛ cõnotabat: ita in abstracto abstrahiẽ ab oĩ tali cõcernẽtia ꝛ ɔnotatiõe: ꝛ vt sic nõ põt verificari ꝓ ipsis: neq3 supponere: sꝫ tm̄ ꝓ his que ĩcludunẽ in ipso subĩo in p̄mo mõ dicẽdi ꝑ se: qđ tñ est intelligẽduꝫ de mẽte Doct. sub. q̄ subĩm respectu illi⁹ ꝑdicati p̄mi modi nõ se hẽat vt totũ respectu ipsi⁹: vel per additionẽ ad ipm ꝑdicatũ: ꝑꝑ

Doc. sub. in 3° me. q. vnica.

p̄mũ negaẽ ista a Doct. subti. in. 3. meta. ꝛ in alijs locis q̄3 pluribus: hũanitas est aĩalitas: q2 subĩm se hꝫ vt totum: ꝛ ꝑdicatũ vt pars. Silr negaẽ ista. humanitas est aĩalitas ꝛ rõnalitas: q2 subiectũ se habet per additioneꝫ ad predicatum: q2 vltra aĩalitateꝫ ꝛ rõnalitatem: humanitas addit quoddã tertiũ cõstitutũ ex vtroq3: q2 hũanitas est tertia entitas totius distincta a ꝑtibus cõstituẽtib⁹. Et ꝑꝑ h̄ q2 ꝑdicatũ ꝛ subiectũ in his abstractis nõ sunt oĩo idem: ideo remanet ꝓpõ falsa. Et ita seq̄ẽ q̄ hũanitas vltimate abstracta est tm̄ ipsa: ꝛ tm̄ verificaẽ de seipsa eo modo

Auic. 5° me. c. p°.

quo loquitur Auicẽ. 5. metaphy. Equinitas est tantũ equinitas. ¶ Et si dicaẽ Cõmen. 7. metaphy. cõcedit istã (vt alias dictũ est) scꝫ. est aĩalitas ꝛ rõnalitas. ¶ Rñsuꝫ est superius in scđo arti. partiali. s. ꝑcedẽti. tractando quõ totuꝫ cõpositũ distinguaẽ a partib⁹ suis ex nã rei.

Pro declaratiõe quõ adiectiuũ ꝛ verbũ ꝑdicanẽ formaliter: est aduertẽdũ q̄ ꝑdicari formalr est ꝑdicari per modũ forme ĩformãtis ꝛ ĩherẽtis in quadã adiacẽtia ꝛ ĩherẽtia formali: ꝛ ꝑ modũ q̄lificãtis vel q̄si q̄lificãtis: ꝛ ita (quũ actio

5° meta. t. cõ. 19.

ꝛ qualitas sint idẽ: vt est de mẽte Ar. 5. meta. cap° de q̄li. vbi vult q̄ dĩa in subã vno° est q̄litas q̄ est actus eẽntialis cõstituti per ipam) Scđm hoc põt poni duplex ꝑdicatio formalis vna est formalis denoiatiua que ẽ respectu ꝑdicati qđ ꝑdicaẽ per modũ act⁹ accñtalis seu accñtalr qualificãtis. Alia est formalis q̈ditatiua que est respectu ei⁹ qđ ꝑdicaẽ ꝑ modũ act⁹ eẽntialis essentialr q̄lificãtis. Exẽpluꝫ p̄mi. vt hõ est alb⁹: vel hõ est risibilis: vel hõ generat. Exẽplũ scđi. hõ ẽ rõnalis. ¶ Ex hoc ɔcludiẽ q̄ qñ termin⁹ ꝑdicati ex modo ꝑdicãdi nõ põt ꝑdicari nisi formalr: si ꝑdicaẽ de subiecto vltimate abstracto (quũ tale subĩm tm̄ accipiaẽ in esse q̈ditatiuo: ꝛ quo ad illa tm̄mõ q̄ in ipso includunẽ q̈ditatiue: q2 in ista abstractiõe circunscribiẽ ab oĩbus posteriorib⁹ ꝛ ab oĩbus his q̄ sibi insunt per accñs) ꝓpõ talis formalis nõ erit vera: nisi sit ꝑ se primi modi. ¶ Aduertẽdũ tñ q̄ ista regula Doct. subt. que

Doc. sub. i p° di. 5. q. i.

habeẽ in p̄mo sñiaꝝ. dist. 5. q. i. hꝫ multas instãtias: quas oẽs excludit ꝛ soluit Fran. de Mayronis in p̄mo sñiaꝝ. di. ꝑdicta: ꝛ iõ ibi videas. ¶ Aduertẽdũ q̄ ꝑ syllogismũ expositoriũ videẽ posse ɔcludi oppositũ huius regule de subiecto vltimate abstracto: sic arguẽdo. Hic pr̄ generat hec eẽntia diuia est hic pr̄. ergo hec essentia generat. ɔclo videẽ seq̄ ex p̄missis. ¶ Ad hoc rñsuꝫ est: qđ sicut ex duabus p̄missis: quaꝝ vna est de nec̃io: ꝛ altera de cõtingẽti nõ seq̄ẽ nisi ɔ̄ de cõtingẽti: vel q̄ hẽat exponi ꝑ cõtingẽs: ita ex vna p̄missa formali: ꝛ ex altera idẽtica nõ seq̄ẽ nisi ɔclo idẽtica: vel q̄ hẽat exponi ꝑ idẽticã: ita hec ɔclo non habet cõcedi que iferẽ nisi ſm hunc sensuꝫ: q̄ hec eẽntia est id qđ generat: que ꝓpõ est tm̄ idẽtica. ¶ Uel dicẽdũ est q̄ syllogismus expositorius hꝫ reduci ad syllogismũ q̄ regulaẽ per dici de oĩ. Aut dici de nullo. Sic q̄ p̄misse in syllogismo expositorio hñt reduci ad vlem affirmatiuã vel negatiuã: ꝛ sic reducẽdo: altera p̄missaꝝ erit falsa: sic arguẽdo. q̈cq̈d est hic pr̄ generat: eẽntia est hic pr̄. igiẽ eẽntia generat: maior est falsa: q2 q̄uis cõcedaẽ q̄ eẽntia sit hic pater idẽtice: nõ tñ conceditur q̄ essentia generat: q2 ista ẽ tm̄ formalis. Quid sit aũt syllogismũ regulari ꝑ dici de oĩ: vel dici de nullo: videẽdũ ẽ in p̄mo ꝑoꝝ.

Pro declaratiõe ꝑdicatiõis essentialis est aduertẽm̄ q̄ ꝑdicatio eẽntialis est illa in qua denotaẽ cõsubstãtialitas ꝛ origo extremoꝝ ipsius: que cõsubstãtialitas nõ est nisi identitas nũeralis nãe ꝛ eẽntie: ꝛ cũ in duob⁹ suppositis non possit esse aliq̄ vna subã nũero siue eẽntia nisi in diuinis suppositis: quoꝝ vnũ originaẽ ab alio: iõ ista ꝑdicatio eẽntialis repiẽ tm̄mõ in diuinis: ꝛ ita ista ꝑdicatio est eẽntialis: dicẽdo filius est de eẽntia pr̄is. Cuius sensus est fili⁹ originaẽ a pr̄e: vt cõsubstãtialis. ¶ Et q2 ly de. nõ tm̄ ĩportat habitudinẽ p̄ncipij originantis: verũ etiã cõsubstantialitatem p̄ncipij ad p̄ncipiatũ. aduertendũ q̄ ly. de. distinguitur ab ista ꝑpõne ex. ſm Aug. vt recitat magister in p̄mo sñiaruꝫ. di. 36. Unde ly ex. ĩportat tm̄ habitudinem cãe efficiẽtis: ꝛ nõ ĩportat cõsubstãtialitatẽ cause ad cãtũ seu p̄ncipij ad p̄ncipiatũ: ly de. ĩportat vtrũq3 vt dictum est. Et ꝓpterea cõcediẽ q̄ creatura est ex deo: ꝛ nõ conceditur q̄ sit de deo ſm eundem Augustinũ ibideꝫ. Unde ſm ipm omne quod est de aliquo est ex illo: ꝛ nõ ecõtra: ꝛ hoc capiendo istas ꝑpões ſm eaꝝ ꝓpriã significationẽ: sed capiendo large ꝛ extensiue istas: vna q̄q3 pro alia accipitur que due ꝑpositiões extẽsiue accepte non tm̄ ĩportant habitudinem cause efficiẽtis: seu p̄ncipij originãtis: verum etiã habitudinẽ cause m̃alis: ꝛ quũ in diuinis nõ ponaẽ m̃ã nec quasi materia: tm̄modo ibi importabunt habitudinẽ p̄ncipij originãtis: sed vltra hoc ly de. importat consubstãtialitatẽ quã nõ importat ly ex. ¶ Aduertendũ q̄ cõcediẽ ista ꝓpositio. filius est fili⁹ eẽntie in cõstructione intrãsitiua: vt ly filius. cõstruiẽ cũ suo casuali intrãsitiue sic q̄ nõ denoteẽ aliud per ly filius: ꝛ suũ casuale cũ quo construiẽ: ꝛ tunc est sensus: filius est fili⁹ eẽntie: hoc est filius est filius qui est essentia: ꝛ nõ cõcediẽ q̄ sit essentie filius absolute: q2 tunc notareẽ q̄ eẽntia esset

Aug. 7. de tri. c. 3.

correlatiuũ filij: qđ est falsuꝫ: q2 eẽntia ſm Aug. 7. de trinitate. ca° 3. ad nihil referẽ: q2 hꝫ ipse q̄ si essentia diceretur relatiue ad aliud: iam nõ esset essentia. Probaẽ etiaꝫ rõne q̄ eẽntia nõ possit referri: q2 oẽ qđ referẽ ad aliđ distinguiẽ realiter ab illo (quũ ad relationẽ realẽ tria requirunẽ. vꝫ. extrema realia: realis distinctio extremoꝝ: ꝛ q̄ posito vno extremoꝝ: ex nã ipsius insurgat habitudo ad reliquũ necessario: vt hꝫ Sco. in p̄mo sñiarũ. dist. 31. q. i.)

Sco. i p° di. 31. q. i.

Sed eẽntia nõ distinguiẽ realiter a filio neq3 ab aliqua diuinarũ personarũ. igitur non põt esse correlatiuũ filij. ¶ Ulteri⁹ cũ generare nõ possit cõpetere eẽntie abstracte a suppositis. sequiẽ q̄ nõ poterit eẽ correlatiuũ filij.

Pro declaratione vnitatis aduertendum q̄ gradus vnitatis per aggregationem ꝛ totius cõpositi per accidens: differunt: quoniaꝫ vnum per aggregationem nõ ponit ordinẽ eẽntialem inter partes ipsius. Nã ordo inter partes cumuli vel aceruí est ordo situalis: aut ſm sitũ: qui ordo est simpliciter accñtalis: ꝛ nõ est ordo ĩsurgẽs de necessitate ex natura partiũ ordinatarũ: q2 illa ꝑs que est ꝑor ſm situꝫ

formaliter ꝛ actualiter ex se ꝛ per relationē eiꝰ formalē. ¶ Ex quo sequit̄ ꝙ oīe eēntiales ꝛ quecūqȝ predicata q̄ditatiua ꝓprie dicunt̄ esse idē formalr̄ ipsis ꝯstitutis: ꝛ nō eꝯ. Cuiꝰ oppositū dicit ꝯpositoꝛ formalitatū. ¶ Aduertendū tñ ꝙ identitas formalis capit̄ duobus modis. Unoꝰ ꝓp̄e. alioꝰ iꝓprie. idētitas formalis ꝓprie sumpta est īter illa: quoꝝ vnū est de cōceptu formali alteriꝰ: ꝛ in ipso īcludit̄ ꝑ se in p̄ mō. Idētitas formalis large ꝛ iꝓprie sumpta est īter illa q̄ cōueniūt in aliq̄ q̄ditate ꝛ formalitate: que idētitas potius dr̄ in formalitate ꝛ q̄ditate q̄ȝ denominet̄ formalis aut q̄ditatiua. Pꝛio mō sumēdo idētitatē soꝛ. ꝛ Plato nō sūt idē formalr̄: qꝛ vnuȝ nō ē de ꝯceptu formali alterius. 2ꝰ mō pñt dici esse ideȝ formaliter: qꝛ sunt idem in formalitate ꝛ q̄ditatiue specifica.

Alterius notandū est pro intellectu: q̄ūo suba nō includit̄ q̄ditatiue in accñte: suba nō est idē formaliter accñti: qꝛ accñs diffinit̄ per subaȝ ex additiōe: vt vult Ar. 7. meta. t. cō. 17. ꝛ. 19. Unde ꝓ tāto aliq̄d dicit̄ additū alteri: pro q̄ꝫto extraneat̄ a rōne eius formali: ꝛ ita q̄uū suba sit extra rōnē formaleȝ accñtis cadit in diffinitionē eius: vt additū: ꝛ ita duplr̄ suba dicit̄ additū accidenti. Tum qꝛ nō est de intellectu eius. Tum qꝛ nō facit vnū per se cū illo: sed vnuȝ per accñs: ꝛ hoc qꝛ suba nō est per se potētia respectu accidētis: nec accñs est per se actus respectu sube: sed soluȝ actus substātialis determinat̄ ad subaȝ: sicut ad per se potentiā. ¶ Et si tu dicas ꝙ accñtia nō sunt entia: nisi qꝛ entis: ex. 7. meta. tex. c. 2. Ex quo inferatur ꝙ substātia sit causa formalis quiditatiua ipsius accidentis. ¶ Respondet̄ ꝙ ly quia. est nota causalitatis efficientis ꝛ nō alicuius cause formalis. Unde vniuersaliter q̄ðlibet causatuȝ est illud q̄ð est: quia est a sua causa: non tamen sequit̄ ꝙ illa causa dicatur esse ratio formalis intrinseca essendi ipsi causato: aut etiam ordo ꝛ habitudo ad talem causam.

T. cō. 17. ꝛ. 19. 7ꝰ meta.

7ꝰ meta. T. cō. 2.

Pro intelligētia q̄ūo itellectꝰ ꝛ voluntas nō sunt attributa: est aduertēdum ꝙ sicut rōnalitas ꝛ intellectualitas est de rōne q̄ditatiua hoīs: vel saltē non est extra rōnē formalē eius q̄ditatiuam: sic itellectualitas nō est extra rōnem formaleȝ essentie diuine: ita ꝙ si ipsa diffiniret̄ itellectus caderet in diffinitiōe eius: ꝛ hoc vult Doc. subti. in quolibet. q. i. ꝛ in p̄mo snīaꝝ. di. 26. Qð dictū est de itellectu seu pe rōne itellectuali: dicendū est de rōne volitiui que rōnes ad se inuicem sequunt̄: ꝛ ita itellectus ꝛ volūtas nō dñr ꝓprie attributa in diuinis: qꝛ nō sic distinguunt̄ formaliter ab essentia diuina: quēadmoduȝ vnitas: veritas: ꝛ bonitas: sapientia: ꝛ hm̄: que proprie vident̄ esse predicata q̄litatiua essentie diuine ꝛ in nobis ꝑdicant̄ vt passiones.

Doc. sub. q̄lȝ. q. i. ꝛ i p̄ꝰ di. 26

Pro declaratiōe q̄ūo formalitas dicatur a forma: lȝ superius aliqualiter dictū sit: est aduertendū ꝙ formalitas si dicit̄ a forma: nō dicit̄ a forma partis: sed a forma totius: qua aliq̄d hȝ esse quiditatiue: talis aūt forma quedā est ratio ꝛ p̄ncipium formale quo aliquid est adequate seu hȝ esse q̄ditatiuum totale: quedam vero est p̄ncipium formale partiale quo res habet esse quiditatiuuȝ partialiter. Exēplū p̄mi. conceptus formalis diffinitionis: sicut gratia exempli: animal rationale respectu hominis est p̄ncipiuȝ quo adequate homo est hō: pars tamē diffinitionis: sicuti est aīal: aut rōnale est illud quo partialiter homo est hō: seu habet esse quiditatiuuȝ partiale: hoc declarat̄ ex sententia Arist. 7. metaph. tex. cōmē. 33. Ubi vult ꝙ ratio: idest diffinitio hȝ partes: ꝛ sicut tota ratio se habet ad totā rē: sic partes rationis ad partes rei. Diffinitio autē est quiditas adequata diffinito vel importat taleȝ quiditatē adequate. Formalitas igitur sumitur vel a forma declarāte totā quiditatē rei adequate: vel partialiter.

Ar. 7. me. T. cō. 33.

Pro declaratiōe q̄ūo ista cōsequentia non valȝ A. ꝛ B. sūt plura eēntialia. igitur A. ꝛ B. sunt plures essentie; adducit auctoꝛ formalitatuȝ ꝙ ad plurificationē consequētis in aliqua cōsequentia bona ꝛ formali nō sequit̄ plurificatio antecedentis: ꝛ adducit exemplū. Videlȝ ista ꝯsequentia est bona: soꝛ. est sciens. ergo habet scientiā: non tamē sequit̄ soꝛ. habet plures scientias. ergo est plures sciētes. A simili ista cōsequentia est bona: hoc habet essentiam. ergo est essentiale. Sed nō valet a plurificatione cōsequentis ad plurificationeȝ antecedentis. Videlȝ A. ꝛ B. sunt plura essentialia. igitur plures essentie. ¶ Sed cōtra istam declarationem instatur: quoniā nō arguitur a simili in ista consequentia secūda. videlȝ in ista. soꝛ. est sciens. ergo hȝ scientiam: qꝛ in ista arguitur a concreto ad abstractuȝ: ꝛ ab effectu formali ad cām formaleȝ. Et in p̄ma: videlicet in ista A. habet essentiā. ergo est essentiale arguit̄ ab abstracto ad concretū: ꝛ a causa formali ad effectuȝ formalem. Similiter in secūda. Arguit̄ a posteriori ad prius: ꝛ in p̄ma ecōuerso. Unde in scða arguitur ab hoc cōcreto q̄ð est sciens ad ipam scientiā. Concretuȝ aūt significans formā se habet vt posterius respectu forme. In p̄ma aūt cōsequentia arguit̄ ab essentia ad essentiale: q̄ð est posterius essentia. ¶ Ideo aliter dicendū est ad p̄mā cōsequētiam ꝙ ipsa nō tenet. videlicet a plurificatione cōsequētis ad plurificationem antecedētis per hoc mediuȝ: quia consequens est posterius antecedente: modo plurificato posteriori non plurificatur prius: seu non est necesse ipm plurificari: qꝛ stante vnitate in priori potest esse pluralitas in posteriori: sicut apparet in multis. s. in substātia in accidēte: ī causa ꝛ causato in vniuersali ꝛ particulari: vbi stāte vnitate cōmunis ꝛ vniuersalis: plurificant̄ species ꝛ particularia. Quū igitur essentia sit prioꝛ eo q̄ð dicitur essentiale non solū in inferendo: verū ēt in essendo. (Intelligendo essentiale in diuinis esse illud q̄ð imitat̄ essentiam diuinā in modo eēndi ꝛ ꝑdicandi: vt declarat Sco. in quolibet. q. i.) Sequit̄ ꝙ si plurificent̄ eēntialia in diuinis cum tali pluralitate stabit vnitas eēntie diuine. Et ita nō valet plura essentialia. ergo plures essentie.

Scot. in q̄lȝ. q. i.

Pro secunda consequentia: notandū est ꝙ cōcretum denominatiuuȝ significans formam accidentalem significat ipam formā cōnotando suppositū q̄ð hȝ ipsam formam: q̄ð suppositū est prius forma: ꝛ tale concretū denominatiuū: nunq̄ȝ dicitur plurificari ad plurificationē forme accidētalis: nisi ratio suppositi plurificet̄: sicut in exēplo de hñte plures scientias: nō dicit̄ plures scientes: lȝ habeat plures scientias: ꝛ hoc qꝛ cū tali pluralitate formarū accñtaliū stat vnitas suppositi habētis formas: ꝛ ita ꝯñtia nō valet a plurificatiōe forme ad plurificationē concreti iportātis formā: ꝛ cōnotātis suppositū. Unde arguēdo a cōcreto denoīatiuo ad ipaȝ formā denominantē: lȝ arguat̄ a posteriori ad p̄us q̄ꝫtū ad formale significatū cōcreti denoīatiui: tamē q̄ꝫtū ad cōnotatū ipsiꝰ cōcreti: arguit̄ a priori ad posteriꝰ: ꝛ ita ex duplici medio negat̄ scða ꝯñtia. Tum ex rōne dicta ꝙ concretū importās formā: ꝛ suppositū nō plurificatur ad plurificationē forme: nisi ratio suppositi plurificetur. Tum etiā qꝛ plurificato posteriori: nō est necesse ipȝ p̄us plurificari. Prima regula habet̄ a doctore subtili in quolibet. q. ii. Scða regula habet̄ in tertio snīaruȝ. di. 8. q. vnica: ꝛ pro parte. q. 2. ꝛc̄.

doct. sub. q̄lȝ. q. xi.

Aduertenduȝ pro declaratiōe distinctiōis iter eēntiā ꝛ relationes ꝑsonales: ꝙ

quũ oppositio ɔ̃dictoria sit p̃ma ꝛ maxima oppõ: vt nũc
suppono. Ex tali oppõne habet̃ potissime via ad ɔcludẽ-
dũ nõ idẽtitatẽ ꝛ distictionẽ iter aliq̃. Et ꝓpter hoc docet
Arist.7. thop.c.9 Ar.7.thopi. ꝙ ꝓpõ ꝛ ꝓblema facilr̃ destruit̃ ꝑ ɔ̃dictõẽʒ
inuentã in ipsis: sed difficulter cõstruit̃. Quũ aũt ita sit: ꝙ
ẽẽntie diue ꝛ relatiõib⁹ ꝑsonalib⁹ cõpetãt opposita ꝓua-
tiue.s.esse cõicabile ꝛ incõicabile: ꝛ h̃ nullo itellectu cõsi-
derãte: ꝛ opposita ꝓuatiue sunt ɔ̃dictoria circa subʒ aptũ
natũ. Tum q꞉ sunt imediata circa tale subm. Tũ ẽt q꞉ al
terũ coꝝ dicit formalr̃ purã negationẽ. Igit̃ fundamẽta
q̃bus hec applicant̃ ɔ̃hñt aliquã distinctionẽ inter se. Uñ
quecunqꝫ alie oppõnes distincte ɔ̃ oppõnẽ ɔ̃dictoriã: ad-
dunt aliq̃d distrahẽs ꝛ diminuens de rõne oppõnis ꝛ re-
pugnãtie. pʒ de ꝓuatiõe ꝛ habitu q̃ addũt positionẽ subti
determinati. pʒ de ɔ̃rÿs ꝛ relatiuis q̃ addũt positionẽ in
vtroqꝫ extremo: ꝛ sic distrahũt a vera repugnantia: ꝛ ita
(quũ oĩs oppõ includat oppõnẽ ɔ̃dictoriã: ꝛ pro tãto oĩs
oppositio est oppõ ꝛ repugnãtia inq̃ʒtũ eã icludit: ꝛ ex cõ-
sequẽti sit cã essendi alÿs: vt sint opposita) sequit̃ ꝙ (sicut
alie oppõnes cõcludũt distinctionẽ inter extrema) mul-
to magis oppositio ɔ̃dictoria: ꝛ ita (cũ ẽẽntie ꝛ relationi
ꝑsonali cõpetãt ɔ̃dictoria.s.esse cõicabile ꝛ nõ cõicabile:
ad se ꝛ nõ ad se: ꝛ hoc ex nã rei.s.nullo itellectu ɔ̃sideran
te) sequit̃ ꝙ erit aliq̃ distictio inter ẽẽntiã ꝛ relatiões: ꝛ
hec est nõ realis; neqꝫ ẽẽntialis: igit̃ formalis ꝛ ex nã rei.
¶ Sʒ obÿcit̃ ꝙ oppõ ɔ̃dictoria nõ sit maxima oppõ: q꞉
iferius est perfecti⁹ suꝑiori: q꞉ addit ad ipm: sicut hõ ad
aial. g̃ si ɔ̃dictio est suꝑior ad oẽs alias oppõnes: q꞉ inclu-
dit̃ in eis. ergo alie oppõnes erunt maiores. ¶ Rñdet̃.
aliquãdo ɔtingit ꝙ inferius vel includẽs addet aliquid
distrahẽs a rõne suꝑioris inclusi: sicut color icludit lucẽ:
ꝛ oĩs color est lux: ꝛ nõ est color ita ꝑfecta lux: sicut lux in
seipsa: ita in ꝓposito: oĩs oppõ addit ad ɔ̃dictionẽ ɔditio
nẽ distrahentẽ a maxima repugnãtia: queadmodũ exẽ-
plificatũ est superi⁹ de ꝓuatiõe: cõtrarÿs: ꝛ relatiuis.

Aug.7.6 trini.c.8. ò magnit e multo magis c.6. **Pro intelligẽtia** auctoritatis Aug. dicẽtis ꝙ
alio pater ẽ: ꝛ alio pater est
pater. Est aduertẽdũ ꝙ ẽẽntia diña est ꝓn^m formale: quo
vnũ qδqꝫ in diuinis hʒ esse simplr̃: qδ non tm̃ est verũ de
suppositis: vex etiã de oĩbus alÿs. Sʒ paternitas aut re-
latio ꝑsonalis est ꝓn^m formale quo suppositũ est supposi-
tum. Ex quo sequit̃ ꝙ si querat̃ de ꝓn°: quo pater est: ꝛ hʒ
esse quiditatiuũ. Rñdet̃ ꝙ pater ꝑ essentiã hʒ esse q̃dita
tiuũ: ꝛ essentiale. Sed si querat̃ quo pr̃ est pater: ꝛ hʒ esse
suppositale. Rñdet̃ ꝙ p̃nitate est pr̃. Ex quo ifert̃ disti
ctio formalis iter ista.s. iter p̃nitatẽ ꝛ ẽẽntiã; q꞉ illud qδ
est ꝓn^m quo formale in supposito respectu esse ẽẽntialis;
distinguit̃ ab eo formalr̃ qδ nõ est sic ꝓncipiuʒ quo. Sed
ẽẽntia ꝛ paternitas sunt h̃: q꞉ respectu alicui⁹ esse essen-
tia est quo: respectu cui⁹ nõ est paternitas: ꝛ ecõtra. g̃ ꝛc̃.
¶ Ulterius aduertẽdũ ꝙ gen⁹ ꝛ dr̃ia distiguunt̃ plusq̃ʒ
genere: q꞉ genus ꝛ dr̃ia in nullo genere cõueniũt: siue sit
dr̃ia vltima: siue nõ vltima: q̃libet dr̃ia est ꝓmo diuersa a
6° thopi. c.8. genere: vt est de mente Ar.3.meta. vt supra allegatũ est
ꝛ.6.thopi.cap°.8. ¶ Probat̃ etiã rõne: q꞉ in diffõne esset
nugatio: q꞉ genus semel diceret̃ rõne sui: ꝛ semel ratione
dr̃ie in qua includeret̃ q̃ditatiue. Igit̃ bis diceret̃ gen⁹.
Et vlterius non posset tolli ista nugatio penes diuersum
modũ concipiendi: aut predicãdi eo modo quo dicit̃ ꝙ
in ista. A. est color albus euitat̃ nugatio: q꞉ albedo ratiõe
coloris dicit̃ semel q̃ditatiue ꝛ rõne sui denoĩatiue: ꝛ ita
penes diuersuʒ modũ dicẽdi ꝛ ꝑdicãdi tollitur nugatio.
In ꝓposito aũt nõ posset euitari hõ nugatio q̃ñ idẽ dice
retur quiditatiue: q꞉ si exẽpli gratia rõnale includat q̃di
tatiue aial: si dicat̃. hõ est animal rõnale: animal dicetur
quiditatiue de homine: semel in se: q꞉ iterum quditatiue
rõne rationalis. igitur bis dicetur quiditatiue.

Pro intelligentia q̃uo aliq̃d est necessariũ:
qδ tm̃ est per accñs. No-
tanduʒ est qδ dicit Cõmen. p̃ phys. cõmen.66. vbi hʒ ꝙ Com. p° phy.c.66
ꝓuatio per accñs cõcurrit ad esse cõpositi: ꝛ tm̃ ipsa priua
tio est necessario requisita ad generationeʒ eius: ꝛ ita est
ꝓncipium per accidens cõpositi: licet necessario requisi-
tuʒ: sicut est in cõpositione in re: ꝙ ex aliquo per accidẽs
necessario tamẽ req̃sito: fit ꝛ generatur illud qδ ẽ per se:
ita (in cõpõne intellectuali: ꝛ in complexis apud intelle-
ctũ) per oppositũʒ ex his que sunt per se: põt sequi illud
qδ est per accidens. Quia nõ est maior ratio ꝙ ex per ac-
cidens sequat̃ per se (dũmodo per accñs sit necessariũ)
q̃ʒ qδ ex per se sequat̃ per accidens necessarium. ¶ Pro
quo est notãdũ ꝙ perseitas ꝓpõnis est ex eo ꝙ ꝑdicamẽ
tũ hʒ cãm intrinsecã in subiecto q̃ʒtũ ad inherẽtiã ei⁹ for
malẽ vt dcm̃ est superius: mõ vbi ꝓpositio cõuertat̃ sim
pliciter per se nõ cõuertit̃ in per se: q꞉ daret̃ circulus q̃ʒtũ
ad cãlitatem ꝛ dependentiã istius inherẽtie formalis: q꞉
sicut subiectũ esset cã ꝑdicati isto mõ: ita ꝑdicatũ esset cã
subiecti eodẽ modo: ꝛ ita circulus in depẽdẽtia ẽẽntiali.

Pro intelligentia q̃uo in ista ꝓpõne nulla
ẽẽntia diuina distiguit̃
formalr̃: est aduertendũ ꝙ h̃ nulla fit distributio i termi
no: vel ex̃ terminũ dicẽdo nulla ẽẽntia diña: ꝓpea q꞉ ẽẽn
tia diña est termin⁹ discret⁹ ꝛ singularis ꝛ magis singula
ris: q̃ʒ h̃ hõ vel sortes: q꞉ sor. hʒ nãm q̃ idiuiduat̃ ꝑ aliqδ
sibi accñtale qδ est ꝓꝑetas idiuidualis sibi aduenĩẽs: sicut
act⁹ potẽtie. Essentia aũt diña est de se hec: ꝛ ꝑ nihil sibi
aduenĩẽs est singularis: imo ẽ singularitas q̃dã q̃ ẽ actus
pur⁹ ꝛ simplicissimus icludẽs in se vltimatã actualitatẽ.
Ex quo seq̃t̃ ꝙ nõ põt idiuiduari ꝑ aliud: nõ g̃ distribuit̃
talis termin⁹ ꝓ suo formali significato. Neqꝫ ꝓ aliq̃ ɔno
tato: q꞉ termin⁹ talis nõ ẽ capax distributiõis: quĩʒ nihil
distribuat̃ nisi sit vl̃e: qδ opponit̃ sũme singulari: sicuti ẽ
essentia diuina. ꝛ ita non fit distributio in termino in se:
neqꝫ ẽt ex̃ terminũ: q꞉ talis termin⁹.s. ẽẽntia diuina ẽ sũ-
me singularis. Terminus aũt distribuit̃ in se q̃ñ diuidit̃
ꝛ numerat̃ in plurib⁹ q̃ʒtũ ad suũ significatuʒ formale: q̃
diuisio ꝛ nũeratio repugnat essentie diuine. Distributio
ẽt fit ex̃ terminũ: q̃ñ termin⁹ distribut⁹ nõ solũ distribui
tur q̃ʒtũ ad significatũ formale: vex ẽt q̃ʒtũ ad supposita
q̃ cõnotat ꝛ ɔcernit: q̃ sũt extra significatũ formale: ꝛ pro
priũ termini cõis distributi. ¶ Ex q̃bus oĩb⁹ seq̃t̃ ꝙ syl-
logismus in quo accipit̃ ista ꝓpõ. Nulla ẽẽntia diuina di
stinguit̃ formalr̃ ab ẽẽntia: nõ regulant̃ per dici de nullo
ꝛ dici de oĩ. Sʒ vbi fieret syllogism⁹ q̃ sic regularet̃ quẽ-
admodũ esset iste. Nihil qδ est ẽẽntia diuina distinguit̃
formaliter ab essentia diuina. Paternitas est ẽẽntia. igi-
tur ꝛc̃. Propositio maior assumpta est negãda.

Pro intelligentia q̃uo oĩa absoluta cõia in
diuinis hñt ꝓpriã infini-
tatẽ: est aduertẽdũ ꝙ sicut ẽẽntia diña est radix ꝛ funda
mẽtũ oĩuʒ ꝑfectionũ diuinarũ: quũ ab ipsa emanẽt ꝛ pul
lulent oẽs ꝑfectiões diuine: vt hʒ Sco. in quolʒ.q.5.cir- Sco.l q. libet.q.5
ca finẽ: ita infinitas que inseq̃t̃ imediate ẽẽntiam diuinã
est radix ꝛ fundamẽtũ oĩs ifinitatis: ꝛ ita infinitas funda
mẽtalis ꝛ radicalis est tm̃ vna: infinitates aũt formales
plurificant̃ ad plurificationẽ ꝑfectionũ attributaliũ: ꝛ si-
cut ꝑfectiões attributales trãseũt in ẽẽntiã idẽtice ꝛ rea-
liter: ꝛ manẽt ẽm suas q̃ditates ꝛ formalitates: sic ꝙ non
transeũt in ipaʒ ẽm idẽtitatẽ formalẽ: ita oẽs infinitates
attributoꝝ trãseũt in ꝑfectã idẽtitatẽ realẽ ifinitati ẽẽn-
tie ꝛ manẽt distincte modalr̃ ꝛ ex nã rei. ¶ Sʒ hic isur-

git vna difficultas. Iste infinitates formales multiplica- te aut sūt eiusdē rōnis: aut alterius nō eiusdē rōnis: quia nihil vni⁹ rōnis videt̄ posse plurificari in diuinis. vt p3 discurrēdo ꝑ singula. Neq3 dicendū est ꝙ sint alteri⁹ rō- nis: q2 tales īfinitates sunt ꝑfectiōes ⁊ gradus ꝑfectiona les q̄ īsequunt̄ diuersas q̇ditates: mō sicut plures q̄ntita- tes molis ⁊ extensiue sunt eiusdē rōnis: ita plures q̄ntita- tes intēsiue vident̄ esse eiusdē rōnis. ❡ Et cōfirmat̄. q2 intēsio insequēs albedinē ⁊ intēsio insequēs nigredinē3 nō vident̄ eē alteri⁹ rōnis: l3 illa ad q̄ sequunt̄ iste inten siōes sint alterius rōnis. ❡ Ad hoc r̄ndet̄ fm aliquos ꝙ īfinitates iste de q̇b⁹ dcm̄ est sūt eiusdē rōnis. Et quū dr̄. Nihil vni⁹ rōnis multiplicat̄ in diuinis. R̄ndet̄ ꝙ veꝝ est ꝙ nullū tale multiplicat̄ realr̄ aut formalr̄: tn̄ moda- liter ⁊ ex nā rei nō incōuenit. Et dat̄ exemplū. in diuinis sunt plures silitudines sicut plures eq̄litates q̄ sunt eius- dem rōnis: nō obstāte ꝙ illa in q̇bus fūdant̄ silitudines sint alterius rōnis: sicut plures albedines sunt eiusdē ra- tionis. dato ꝙ hō ⁊ asin⁹ nō sint eiusdē rōnis: silr̄ paterni tas in hoīe ⁊ in asino sunt eiusdē rōnis: nō obstāte ꝙ hō ⁊ asinus sint alteri⁹ rōnis. Ex quo cōcludit̄ ꝙ nihil vnu3 ⁊ ide3 vnius rōnis multiplicat̄ realiter in diuinis: cu3 hoc tn̄ stat: ꝙ multiplicet̄ ex nā rei: aut modaliter vt dcm̄ ē. ❡ Pōt etiā dici ꝙ tales infinitates sūt alteri⁹ rationis: quēadmodū ⁊ q̇ditates quas insequunt̄ tales īfinitates. Distictio eni rōnis formalis nō sumit̄ nisi a diuersis for malitatib⁹ ⁊ q̇ditatib⁹. Quū aūt iste īfinitates nō sint q̇d nec formales nisi q̇ditate ⁊ formalitate eoꝝ que insequū tur: sequit̄ ꝙ talis distictio erit inter ipsas īfinitates: qua lis est inter suas formalitates q̄s insequunt̄. Ex quo seq- tur ꝙ quū attributa sint alteri⁹ rōnis formalis: ⁊ īfinita tes formales ipsoꝝ erūt alteri⁹ rōnis: q̄ tn̄ infinitates for males sūt vna īfinitas radicalis ⁊ fundamentalis. ❡ Est ⁊ aliud dubiū: videt̄ f3 B ꝙ vnū īfinitū possit excedi ab alio. Q2 certū est ꝙ eēntia diuina q̄ est radicalr̄ īfinita seor sum accepta sine ꝑfectiōib⁹ attributalib⁹ nō est ita ꝑfcā: sicut est sil' cū ipsis. Ex quo seq̇t̄ ꝙ īfinito possit fieri ad- ditio. ❡ Ad q̇ȯ r̄nsu3 est alias: ⁊ dcm̄ est ꝙ eēntie diuine īfinite nulla fit additio itensiue ex additiōe ꝑfectionū attributaliū: q2 in ṗ signo nāe: quo eēntia ē eēntia: ꝯtinet oēs tales ꝑfectōes virtualr̄ ⁊ eminēter (quū iste ꝑfcōnes fluāt ab eēntia tāq̄ radice ⁊ fūdamēto: ⁊ ab ipa recipiāt oēm suā ꝑfectionē: cui⁹ sūt capaces) ꝑꝑ q̇ȯ eēntia diuina sine istis ꝑfectiōib⁹ attributalib⁹ est q̇ȯlib3 istoꝝ v̄tualr̄ ⁊ eminēter. ❡ Ultimū dubiu3 est: q2 videt̄ ꝙ in diuinis possint eē īfinite īfinitates fm istā positionē: si q̄lib3 ꝑfe-
Sco.i.4 ctio attributalis ē formalr̄ īfinita. ❡ Ad q̇ȯ r̄n. f3 Sco.
di.13.q.1. in.4. s̄niaꝝ. di.13.q.1. Dicēdo ꝙ ꝑfectōes attributales sūt finite nūero seu multitudine: l3 quelib3 in se sit formalr̄ intēsiue īfinita: ⁊ sic p3 q̇d dicendū sit ad hūc articulū.

Quantum ad quartū articulū in quo videndum est de identita- te ⁊ distinctione reali ⁊c̄.

Pro declaratiōe q̄rti articli: in quo dcla- rat̄ q̇d sit idētitas realis: ponit̄ m̄tiplex ṗoritas: quaru3 vna est ꝑfectiōis. Alia nāe: alia duratiōis: ⁊ alia originis.

Prima prioritas declarāda est ṗoritas ꝑfectiōis. De qua loq̇t̄ Ap.i.10.meta.t.c.7. In vno-
Ar. 10. me.t.c.7 quoq3 genere est vnū q̇ȯ est metꝝ ⁊ mēsura oīum alioꝝ: in illo gn̄e ⁊c̄. per recessū ⁊ accessū ad istud ṗmū: oīa alia mēsurant̄. ❡ Aduertēdū ꝙ ṗmū penes q̇ȯ alia mēsurā- tur in ꝑfectiōe: q̇ȯdā est in gn̄e: q̇ȯdā est extra gen⁹. Pri- mū in gn̄e ē aliq̇ȯ ꝑfectissimū illi⁹ generis. Primū extra genus est deus gloriosus: de quo h3 Cōmē. cōmen. ṗalle- gato: ꝙ est mēsura generis sube: extrinseca tn̄. ❡ S3 hic insurgit vna difficultas: q̄ūo deus possit sic esse mensura alioꝝ quū oīa equaliter distent ab ipso: q2 oīa distant di- stantia īfinita: ⁊ distātia talis nō pōt esse: maior alia distā tia infinita: vt ṗ celi cōmē.35.⁊.8.phÿsi. ❡ Ad hoc r̄ndet̄ ꝙ licet quelib3 ꝑfectio in deo sit formalr̄ infinita: aut sal tem radicaliter: ꝑfectio tn̄ diuina vt imitabilis a creatu- ra nō est īfinita: q2 q̄libet creatura imitat̄ ꝑfectione3 dei fm gradū sibi ꝯpetentē. Et ex hoc sequit̄ ꝙ q̄lib3 creatu ra h3 suā ꝓpriā ideā in mēte diuina: que est mensura rei ideabilis: ⁊ ei ꝓportionata. Et ꝓpter hoc dixit Aug.83.q. Aug.83. q.46. Alia rōne cōdit⁹ est hō: ⁊ alia rōne cōditus ē equ⁹: q.q.46. q̇ȯ est intelligēdū ꝙ fm aliā rōnē ꝑfectiōis imitabilis in deo cōditus est hō: ⁊ fm aliā ꝑfectionem ⁊ in alio gradu imitabili cōditus est equus. Ex quo cōcludit̄ ꝙ illa crea tura magis distat: que in minori gradu imitat̄ aliquā ꝑfe ctionē in deo: ⁊ illa magis appropiquat que in maiori gra du ꝑfectionali imitat̄ ꝑfectionē diuinā. Et quū tu dicis: q̄libet creatura h3 distantiā īfinitā ad deū. Ueꝝ est acci piendo ꝑfectionē diuinā in se: sed nō vt imitabilē a crea- tura: q2 l3 in se sit īfinita: tn̄ creatura nō imitat̄ ea3 ī gra- du infinito: sed finito. Et accipiēdo illā perfectionē fm il lum gradū repertu3 in creatura: illa est tn̄ finita: ⁊ sic di- stat a deo distātia finita penes talē gradū quē imitat̄. Et q2 alia creatura imitat̄ in maiori gradu: min⁹ distat distā tia finita accepta ꝓportōabilr̄ ad gradū quē imitat̄: ⁊ sic appꝫ r̄nsio ad difficultatē. ❡ Pōt etiā aliter dici ꝙ ꝑfe ctiones in deo corr̄ndent perfectiōibus specificis creatu raꝝ: que l3 in se sint īfinite: tn̄ vna ex sua rōne formali ⁊ circūscripta īfinitate est ꝑfectior alia: sicut forte actuali- tas in deo ē ꝑfectior simplicitate aut necessitate: ⁊ rō voli tiui vel volūtatis est ꝑfectior ex se rōne itellectiui. Quo stāte pōt dici: ꝙ l3 quelibet creatura distet in īfinitum a deo: accipiēdo perfectionē sibi corr̄ndētē formalr̄ infini ta3: nō tn̄ distat in īfinitū quelib3 creatura: accipiēdo ꝑfe ctionē talē simplr̄ circūscribēdo ꝑ itellectū ꝓpriā infini- tatē: ⁊ tūc illa creatura est ꝑfectior: q̄ imitat̄ maiorē ꝑfe- ctionē in deo q̄ illa q̄ imitat̄ minorē: que l3 vt īfinite sint equales: nō tn̄ accepte in suis rōnibus formalib⁹.

Alia est prioritas gn̄ationis de q̄ h3 Ap.9.meta. ꝙ ṗora gn̄atiōe sūt posteriora fm subā: ⁊ ꝑfe ctionē: ⁊ ꝯ̄ posteriora sūt ꝑfectione. ⁊ dicūt aliq̇ ꝙ hoc ē veꝝ: vbi ṗus cōcurrit itrinsece ad eē posterioris: alr̄ non est veꝝ: ꝙ posteri⁹ gn̄atiōe sit ꝑfectius: q̇ȯ exēplificat̄ de eēntia diuina ⁊ attributis. s. sapia: bonitate ⁊c̄. Certu3 est aūt ꝙ eēntia diuina est ṗma entitas in deo via originis: vt h3 Sco. in quolib3.q.1. ⁊ tn̄ nō est posterior sube ⁊ ꝑfe- Sco.i q̄- ctione attributis: quū sit radix ⁊ fundamētū oīs ꝑfectio- libet.q.1. nis diue. ❡ Dicēdū est aliter ꝙ ꝓpositio Arist. h3 intelli gi in nā tn̄ limitata: ⁊ in eodē genere: rō ṗmi est: quia nā limitata: ex sui imperfectione semꝑ ꝓcedit de iperfecto ad ꝑfectū: ⁊ de potētia ad actū: igit̄ q̇ȯcūq3 est inductum ṗus ab agēte limitato: erit iperfectū respectu posterioris: s3 vbi agēs sit ꝑfectū: q̇ȯ ṗmo intēdit: ṗmo ꝓducit ⁊ gene rat: ⁊ ita (quū illud q̇ȯ est ṗncipalius ⁊ ꝑfecti⁹: ṗmo inten datur) ṗmo inducit̄ a tali agente. ❡ Et confirmat̄ hoc. q2 agēs ꝓpter finem ṗmo intendit finē q̄ ea que sūt ad finem primitate ṗncipalitatis ⁊ intentionis: finis aūt est ꝑfectior his que sunt ad finē: igit̄ si tale agēs sit perfectū: ṗmo attingeret finē ṗncipaliter intentū. ❡ Rō secunda pro isto ṗmo mēbro pōt esse talis. q̇cquid posterius adue nit priori in aliquo genere ab agēte limitato ⁊ iperfecto: nō aduenit ṗori nisi vt ꝑfectius cōstituat aliq̇d in illo ge- nere: igit̄ forma posterior aduenies ṗori per generatōe3: quū ꝯstituat in esse ꝑfectiori hab3 perfectius esse q̄ ṗus.

¶ Rñ scḋi mēbri est: qꝛ certū est ꝙ ad formā subalē seq
tur aliqua q̄litas ꝛ aliqḋ accñs faciens ad forme subalis
cōseruationē: qḋ accñs posteri⁹ adueniēs est imperfecti⁹
forma subali: q̄uuꝫ nō constituat aliqd in esse pfectiori q̄
sit esse qḋ habet totū compositū a forma subali.

Ar. 5. me. T. cō. 16. **Alia prioritas** est p̄oritas nãe de qua loquitur Ar. 5. meta. cap°. de p̄ori dicens.
Priora ſm nām sunt q̄cūqꝫ cōtingūt esse sine aliis: ꝛ alia
nō sine his. ꝛ est hec p̄oritas inter illa quoꝝ vni nō repu
gnat eē aut cōcipi in eē q̄ditatio sine reliquo: lꝫ q̄nqꝫ p̄us
nō possit esse sine alio ꝑpter idētitatē posterioris ad ipꝫ:
sicut subm nō pōt esse sine ꝑpria passiōe: que est sibi eadē
realiter: ꝛ creatura sine depēdētia ad deū ꝑpter candeꝫ
cām: tñ ex sua per se rōne q̄ditatiua non repugnat priori
esse sine posteriori: sicut nō icludit repugnātiā in ꝯceptu:
ꝙ possit perfecte itelligi: ꝛ cōcipi quiditatiue: sine poste
riori. Aliqñ vero p̄us nō pōt eē sine posteriori: nō q̄dē ex
nā sui: aut ex cā intrinseca: sed solū ex cā extrinseca: sicut
celū qḋ est p̄us nā motu: nō pōt esse sine motu: nō obstan
te ꝙ ex nā intrinseca sibi nō repugnat. Sꝫ hoc est ex itel
ligentia mouēte q̄ nec̄io determinaꝛ ad motū: qꝛ vt dicit
Ar. 12. meta. tex. c. 48. Subām ipassibilē optimū finem
Arist. 12. me. t. cō. 48. sortitā esse oꝫ extimare. Igiꝛ itelligētia sortita est omnē
illū fineꝫ q̄ oꝫ cōpetere sube ꝑfecte in eo ꝙ pfecta est: de
rōne aūt sube perfecte est: vt nō solū pficiaꝛ in se: verꝫ ēt
perficiaꝛ in cōicando suā perfectionē aliis ꝑducēdo: igiꝛ
istud maxime cōpetit substātiis ipassibilib⁹: sed ista suba
nō pōt ꝑducere aliqd in istis iferioribus nisi mouēdo. q̄
ista suba ex eo ꝙ pfecta est: determinaꝛ ad motū. Mobi
le ergo nō sepaꝛ a motu ꝑpter cām extrinsecā: nō qꝛ sibi
ab itrinseco sic separi repugnet. ¶ Aduertēdū tñ ꝙ (ſꝫ
aliquos) p̄oritas nãe nō est inter extrema: quoꝝ vnū sit
in aliquo signo nãe in quo nō sit aliud: sed tñ est p̄suppo
sitio hui⁹ ab hoc ita ꝙ ordo nãe est iter illa quoꝝ vnū p̄
supponit aliud. ¶ Cōtra quā opinionē videꝛ esse Ar. lo
co p̄allegato superi⁹ in. 5. meta. cap°. de priori: vbi vult: ꝙ
p̄us est sepabile a posteriori. ergo p̄ori (qḋ vocat ipse ſm
subam ꝛ nām) nō repugnabit esse in aliquo signo in quo
nō est posterius. ¶ Habet eandē snīam ipse in. 7. meta.
7° met. t. c. 3. ꝛ. 4. in p̄n°. tex. cō. 3. ꝛ. 4. vbi ꝑbat p̄mitatē tēporis: hoc est nãe
de ipsa suba: per hoc ꝙ cōtingit ipam separari ab aliis: ꝛ
alia nō ab ipsa. q̄ hic nō tñ est p̄suppositio: verꝫ etiā in ali
quo signo pōt esse p̄us: in quo nō erit posterius. ¶ Et cō
firmaꝛ. qꝛ aial ꝛ rōnale habēt ordinē nãe: iter que nō tñ
est p̄suppositio: sed ordo nãe positiu⁹. ¶ Hoc etiā argui
tur rōne: qꝛ mutatio instātanea nō est sine suis terminis:
quū sit habitudo inter terminū a quo ꝛ terminū ad quē
ꝛ habitudo seu relatio nō est sine extremis. ergo in eodē
instāti tēporis erit termin⁹ a quo ipsius mutatiōis: ꝛ ter
minus ad quē eiusdē: sed ista nō possunt eē in eodē signo
nature: qꝛ tūc esset cōtradictio ſm idē idiuisibile tēporis
ꝛ nãe. q̄ ꝑ diuersis signis nãe erit termin⁹ a quo ꝛ termi
nus ad queꝫ. ¶ Et si tu dicas. terminus a quo est in toto
tēpore p̄cedēte mutationē instātaneā seu generationē: ꝛ
terminus ad quē in instāti vltimo toti⁹ tēporis mēsurā
tis alterationē p̄cedentē. ¶ Cōtra certuꝫ est ꝙ alteratio
q̄ est mutatio successiua ꝛ in tpe se hꝫ ꝑ accñs ad mutatio
nē instātaneā. ergo remoto eo qḋ est ꝑ accñs: remanente
eo qḋ est ꝑ se: nō repugnabit mutatiōi instātanee eē sine
mutatiōe successiua: q̄ est in tpe. ¶ Et confirmaꝛ hoc. qꝛ
si de⁹ caussaret vnū subm vltimate dispositū: qḋ imedia
te applicareꝛ igni: certū est ꝙ ignis in instanti ꝑduceret
formā subalē in tali subiecto vltimate disposito: ꝛ ista ge
neratio esset instātanea: sine q̄cūqꝫ mutatiōe successiua
cōcomitāte. ¶ Hoc vꝛ posse cōfirmari per illud Cōmē.
in. 4. physico. in Cōmē. 129. vbi hꝫ: ꝙ sūt alique mutatio Cōm. 4. physi. cō. 129.
nes que fiunt in instāti vt illuminatio totius orizontis a
sole ꝛ totius domus a cādela: ꝛ vniuersaliter quecūqꝫ fa
ctio rei generate. Et postmodū querit: quō se habeāt mu
tatiōes in tpe ad istas mutatōes. Et dicit ꝙ trāsmutatio
diciꝛ equoce de trāsmutatione ꝑ se: sicuti est alteratio. ꝛ
de generatiōe q̄ est finis trāsmutatiōis. Ex quo vult con
cludere ꝙ gnātio: lꝫ sit finis trāsmutatiōis successiue ꝛ i
tēpore: nō tñ est ꝑ se talis trāsmutatio: sꝫ ei quasi accñta
liter cōiungiꝛ. De hac mutatiōe in nō tpe ēt loquiꝛ Com Cōm. p° celi. c. 121.
mēta. in p̄mo celi. cōmē. cxxi. vbi hꝫ ꝙ est aliqua talis mu
tatio in nō tpe sine alteratiōe. Ex q̄bus concludimus ꝙ
(cū generatio nō possit eē sine terminis per rōnē p̄dictā)
seq̄tur ꝑpositum ꝙ terminus a quo: ꝛ terminus ad quē
erūt in diuersis signis nãe. Teneo igiꝛ istā ꝯclōnem quā
inducūt rōnes adducte. ¶ Pro cuius itelligentia notan
dū est p̄mo illud qḋ posituꝫ est supi⁹ in diuisionib⁹ entis.
vꝫ. ꝙ ordo nãe quidā est ordo positiu⁹ iter extrema q̄dā
est ordo p̄uatiuus. ¶ Notādū est scḋo ꝙ ordo nãe q̄daꝫ
est ordo eēntialis: ꝛ iste semꝑ est iter distinctas eēntias ꝛ
naturas: q̄ ordo vt dicit Scotus in quolibet. q. 4. semper Scot. in q̄lꝫ. q. 4.
ponit iperfectionē ex parte vni⁹ extremi. vꝫ. posterioris:
qꝛ semꝑ tale posterius dependet eēntialiter a priori. De
pēdentia aūt est p̄exigētia hui⁹ ab hoc in alteritate nãe:
que depēdētia ex parte dependentis arguit iperfectōeꝫ.
Et hoc est quod dicūt nōnulli Scotiste: ꝙ ordo nãe dicit
duo: quorum vnū est processus posterioris a priori: aliud
est presuppositio huius ab hoc: ꝛ quātū ad primum ordo
nãe iportat imperfectioneꝫ in altero extremo. s. in poste
riori. Dicēdū tamē ꝙ ordo nature nō semꝑ est ordo eēn
tialis depēdentie: sic ꝙ posterius eēntialr depēdeat a p̄o
ri: qꝛ ordo eēntialis nature est iter species positas sub eo
deꝫ genere: ꝛ tamē vna spēs nō dependet ab alia eēntia
liter: qꝛ qḋ depēdet ab alio in eē: in aliquo genere cāe de
pēdet. Ex quo sequitur ꝙ vna species eēt cā alterius spe
ciei sub eodē genere. Neqꝫ pōt dici ꝙ spēs pfectior dicaꝛ
eē cā finalis respectu alteri⁹: qꝛ cā finalis est illud gratia
cuius agēs agit: sed agens ꝑducēs asinū non ꝑducit pro
pter equū: aut ꝑpter homineꝫ. igiꝛ ꝛc. ¶ Sed cōtra hoc Arist. 2. phy. tex. cō. 24.
arguiꝛ. qꝛ Aristo. scḋo phy. dicit ꝙ nos sumus quodāmō
finis oīum. ergo hō est finis asini: ꝛ per cōsequēs vna spe
cies perfectior est finis alterius: cuius oppositū tu dicis.
¶ Posset ꝑbabiliter dici ꝙ duplex est finis: vn⁹ est qui
est cā finalis. Alius est finis attingendus per operatōeꝫ.
Arist. loq̄tur ꝙ sumus finis attingēdus: nō aūt finis: qui
est cā finalis. Qꝛ vt dictū est: asinus nō est ꝑduct⁹ ab agē
te ꝑpter hoīem: licet operatio eius sit ꝑpter hoieꝫ: ꝛ hoc
nō est ꝯtra determinata. ¶ Alius est ordo nãe eēntialis
dependentie: ꝛ de isto est verū ꝙ posterius depēdet in eē
a p̄ori: ꝛ ꝑgrediꝛ a p̄ori vt a cā: qꝛ non est imaginabile ꝙ
posterius in eē depēdeat a p̄ori: ꝛ in nullo genere cāe sic
depēdeat. ¶ Distinguit tñ Franciscus ꝙ est ordo nãe: q̄ Fra. i cō. natu. dis. 43. q. 4°.
est iter nām ꝛ nām: vt dictum est prius: ꝛ iste pōt esse vel
essentialis depēdētie vt dictū est: vel eēntialis eminētie
ꝛ pfectionis sic ꝙ p̄us excedit in aliquo pfectiōe ipm po
sterius. Alius est ordo ſm ipm: q̄ est iter nāles pfectiōes:
sicuti est inter sensum ꝛ itellectu: ꝛ iter itellectū ꝛ volun
tatē. Qui ordo est ꝙ posterius p̄supponit p̄us in essendo
vel in opando. Primus ordo q̄ est iter nām ꝛ nām: semꝑ
est cū imperfectiōe alterius extremi: quia si sit ordo eēn
tialis eminentie: vnum est eminētius reliquo. Si sit eēn
tialis dependentie: patet idem quod p̄us. Ex quo sequi
tur ꝙ non est ordo nature in diuinis: qui est inter naturā
ꝛ naturam. Sed bene ordo scḋo modo acceptus: qui est
inter perfectiones naturales.

Alia prioritas est prioritas durationis. Triplex autem est duratio: vna est respectu dei: altera respectu entium permanentium: et 3a est entium successiuorum. Prima duratio est eternitas: que est conditio seu
Sco. i quol. q. 6. modus intrinsecus existentie diuine: vt habetur Sco. in quolz. q. 6. que
Boe. 5. de consol. pro. 2 eternitas describitur sic a Boetio. 5. de consol. prosa 2a. Eternitas est interminabilis vite: tota simul et perfecta possessio. Unde sicut infinitas est modus intrinsecus essentie diuine: inquantum essentia est: ita eternitas est modus intrinsecus existentie vt existentia est. Et est quedam quantitas virtualis quasi extensiua per quam deus potest coexistere cuicunque tempori: et cuilibet parti eius: etiam si partes temporis possent esse simul: vel saltem per intellectum vbi intellectus conciperet illas partes simul. Alia duratio que est entium permanentium: appellatur euum. Euum enim est mensura intrinseca entium permanentium: siue sit accidentia siue substantia: vt prescindunt a motu et mobilitate ac etiam quiete: et euum ponitur mensura sic entium permanentium: quia mensura et mensuratum debent esse vnigenea, testante Comen. in. 4. phy. co. 119. vbi habetur quod mensuratum
Com. 4. phy. c. 119 semper mensuratur per aliquid eiusdem generis aut rationis cum ipso: sicut linea mensuratur per lineam: superficies per superficiem: et corpus per corpus. Quod autem omnium entium permanentium sit ponenda talis mensura: que est euum: declaratur. Quia quecunque sunt eiusdem rationis: vt sic habent mensuram eiusdem rationis: ista patet per Comen. sed ita est: quod omnia entia permanentia: vt permanentia sunt: habent totum suum esse simul et non per partem post partem, ergo eis correspondet vna mensura eiusdem rationis que sit eorum simultanee permanentie: talis autem mensura non potest esse tempus: quia mensurat ea que
Arist. 4. phy. tex. co. 101. sunt in fluxu: et in motu. igitur etc. Alia est entium successiuorum et ista est tempus: de quo loquitur Ar. in. 4. phy. Secundum igitur hanc triplicem durationem possumus imaginari triplicem prioritatem: quarum prima non est dabilis: quod videlicet aliquid sit prius eternitate quia sicut nihil est prius deo et essentia diuina: ita nihil est prius eternitate: que est modus existentie diuine. Secunda prioritas que est eui: seu euiternitatis: ista est inter entia permanentia: quia sicut vnum ens permanens in esse precedit aliud: ita secundum suum euum quod mensurat suam propriam permanentiam: precedit euum alterius. De prioritate temporis non oportet immorari: quia illa est de se euidens. Alia prioritas principalis et 4a: est prioritas originis: que prioritas est originantis ad originatum: qui ordo originis semper est inter distincta realiter: quia nulla res est que seipsam gignat: vt sic. ex primo
p° de trini. 2° de aia. T. c. 47. de trinita. ca° p° et 2° de aia. t. c. 47. ratio huius est secundum Aug. quia idem prehaberet naturam et non prehaberet. ¶ Aduertendum tamen quod primum signum originis: secundum aliquos Scotistas: est esse a se. Secundum est esse ab alio: et quia pater est a se in diuinis filius ab alio: ideo pater est in primo signo originis: et filius in 2o. ¶ Sed ista declaratio deficit in aliquo: quia licet primum signum originis sit esse a se: hoc tamen non constituit adequate primum signum originis: quia si per imaginationem esset tamen vna persona in diuinis vt posuerunt philosophi: que nihil produceret: neque ad intra: neque ad extra: ista non esset in aliquo priori originis: et tamen esset a se. Dicendum est ergo: quod ista duo constituunt primum signum originis adequate. videlicet esse a se: et a quo alius: vel aliud habet esse. Et ita (quum pater diuinus sit a se: et ab ipso sit filius) pater dicitur esse in primo signo originis. ¶ Aduertendum tamen quod prius et posterius origine a Doc. subti. in primo sententiarum. frequenter
Doc. sub. 1° di. i. q. 2 accipitur pro priori et posteriori nature. vt ibi in p° di. q. 2. Utrum vltimus finis habeat plures rationes fruibilitatis. habet hec verba. Pater prius origine quam generet filium: est perfecte beatus: quod non est intelligendum: quod prius origine sit beatus: et posterius origine generet: quia tunc esset sensus: quod esset beatus a se: et generaret ab alio: quod est falsum. Sed habet intelligi: quod prius natura intelligit intellectione beatifica essentiam diuinam: que est obiectum perfecte beatificans: quam generet filium: quia essentialia in diuinis ordine nature precedunt no-
Sco. quol. q. i. tionalia: vt ostendit Sco. in quolz. q. i. ¶ Secundo notandum principaliter: quod realitas dicitur a reali: et reale deriuatur a re. Res autem accipitur dupliciter. vno modo pro re opinabili: et ista deriuatur a reor reris. Alio modo capitur res prout dicitur a ratus rata ratum: et ista res est essentie vel existentie: aut subsistentie. Ut declaratum est superius in primo notabili. A re existentie vel subsistentie deriuatur distinctio realis: prout est species distincta contra alias species distinctionum et non a re opinabili: vel a re essentie. ¶ Tertio notandum est: quod res in diuinis sumitur vno modo essentialiter: alio modo sumitur personaliter. Si sumatur essentialiter: est tamen vna res in diuinis singularis et existens. Si autem sumatur notionaliter et personaliter sic sunt ibi tres res suppositales et personales: ita quod licet sit ibi vna res existens vnica existentia absoluta: tamen cum tali existentia absoluta multiplicantur tres subsistentie relatiue: que sunt tres rationes suppositales: in quibus essentia diuina subsistit: licet a se existat: et de ista duplici acceptione rei fecit mentionem Aug. in primo de doct. christiana. Pater et filius et spiritussanctus sunt res quibus fruendum est: hoc est res que sunt diligende propter se: et irreferibiliter: sunt pater et filius et spiritussanctus. et he tres res sunt vna summa res: per ly. tres res: denotat tres res suppositales: per hoc quod dicit. Una summa res: denotat rem essentialiter acceptam. Augu. p° de doctria xpiana.

His presuppositis ponitur prima conclusio. Illa sunt idem realiter que sic se habent: quod vnum non potest esse sine alio absque contradictione: que conclusio sic habet intelligi: quod quotienscunque est aliquod vnum quod ex natura intrinseca non potest separari ab alio: et in nullo dependet ab ipso: illa sunt idem realiter. Per hoc quod dicitur ex natura intrinseca inseparabile: excluditur instantia que fit de essentia diuina et de respectu essentie diuine: qui causatur in ipsa per actum collatiuum intellectus diuini in comparatione ad ea que sunt ad extra: essentia diuina non potest esse sine isto respectu: quia intellectus diuinus non potest non intelligere essentiam diuinam vt imitabilem a leone: a capra: et ab alijs: non tamen sequitur quod iste respectus qui competit essentie sic intellecte identificetur realiter essentie: quia respectus rationis non potest identificari enti reali. Sed ista impossibilitas separationis est ex intellectu necessario intelligente essentiam per comparationem ad extra. Et etiam exc luditur instantia que fit de celo et motu sibi correspondente: secundum viam philosophi: quia celum si est inseparabile a motu. hoc ideo est: quia intelligentia mouens necessario causat motum in tali mobili et non est ex natura mobilis. Per hoc quod dicitur: in nullo dependens ab alio: excluditur instantia de accidente et substantia: secundum viam philosophi: qui vult passiones esse inseparabiles a subiecto: loquendo de passionibus que etiam sunt qualitates et accidentia: vt in primo phy. p° phy. t. tex. co. 39. inquit intellectus querens separationem passionum a c. 39. cod. subiecto: querit impossibilia: Eandem sententiam habet in eodem p°. t. c. 14. p°. t. c. 14 et in primo perigenesecos. t. c. ii. et in. 7. meta. t. c. 4. Excluditur etiam et p° de ge. t. c. ii. 7° instantia de toto: et partibus: quia totum distinguitur realiter a partibus: me. t. c. 4 non obstante quod non possit esse sine partibus: et hoc propter dependentiam totius ad partes. Excluditur etiam instantia de relatiuis: que realiter differunt: quia a seinuicem mutuo dependent.

Ista conclusio probatur: quia sicut contradictio dicta de aliquibus concludit distinctionem inter illa (sicut si. a. est album. b. est non album: necessario. a. et b. distinguuntur in esse albo) ita impossibilitas recipiendi predicationem contradictoriorum pertinentium ad esse: concludit identita- Sco. i 2° tem extremorum in esse. hanc rationem videas in Doc. subti. in 2° di. i. q. 5. sen. di. i. q. 5. ¶ Ex hac conclusione sequuntur multa correlaria. Quorum primum est quod omnia essentialia et notionalia essentie diuine vnica realitate reantur: hoc est vnica existentia absoluta existunt: et ex consequenti omnia que sunt in diuinis. quum habeant vnicam existentiam: sunt vnica res singularis existens. ¶ Secundum correlarium. Omnes differentie essentiales: et modi intrinseci in eodem supposito: vnica realitate reantur: et sunt vnica res ab vnica existentia. ¶ Aduertendum tamen: quod quecunque sunt in eodem supposito sic quod possint per se separari ab illo supposito: et existere propria existentia: aut suppositum existere sine illis: illa distinguuntur realiter. Differentie essentiales et modi intrinseci non habent talem existentiam secundum quam possint per se existe-

re sine illis:illa distinguunť realiter. Dñe eēntiales ⁊ modi intrinseci nō hñt talē exñtiā fm quā possint per se existere a supposito:aut suppositū sine ipsis:igiť oia dicunť esse vnica res. ℭ Tertiū corre^m. Omne supius est idem realiter cū suo iferiori. ℭ Et si arguať cōtra hoc:q2 sup^s sepatur ab iferiori.ergo distinguiť realr. ℭ Rñdetur.ꝙ si sepatur fm ꝓpriā exñtiā ab iferiori:distinguiť ab ipso:sȝ q2 supius nō existit:nisi in iferiori:⁊ nullā hȝ exñtiā de se:nō distinguiť ab iferiori realr. Uñ ꝓpositio ista. Quecūqȝ sunt sepabilia a seinuicē:distinguunť realiter:hȝ intelligi de sepabilitate illoꝝ quoꝝ qolibȝ:aut saltē alteꝝ:pōt per se existere exñtia ꝓpria.q̄re ⁊c̄. ℭ Sȝ arguiť.q2 hō existit in Platone soz.corrupto.g̃ hō realr distinguiť a soz. ℭ Hōm est:ꝙ iste due ꝓpōnes indefinite ⁊ subcontrarie sunt vere. Hō distinguiť realiter a platone:⁊ hō nō distinguiť realiter a platone. Pria ꝓpositio est vera:pro ut hō existit in soz.⁊ scđa ꝓut existit in platone:⁊ silr si arguať sillogistice.soz.distinguiť realr a platone:sozt.realr est hō.g̃ hō realr distinguiť a platone. Conclusio pōt ꝯcedi:vt ly.hō in ꝯne supponit ꝑticulariter:⁊ idefinite. Tñ posset dici ꝙ modus argnēdi cōmittit sallaciā accñtis:sicut in ista:soz.per se sanať:sozt.per se est hō.g̃ hō per se sanatur:q2 sic̃ accidit soz.ꝙ sit hō:inq̄tum sanať:vt habeť

h^o meta.i ꝓlogo. in p̊ meta.ita accidit soz.inq̄tum distinguiť a platone ꝙ sit hō:q2 distinguiť a platone realr:per formā ⁊ ꝓꝑetatez idiuidualē:⁊ nō per nām ⁊ per formā specificā. ℭ Aduertendū ꝙ illa que sunt in pō obtiua nō distinguunť realr:ꝓpterea:q2 nullā realitatez exñtie aut subsistētie habēt. Naȝ:quū distinctio realis fundeť sup talē realitatē exñtie:que nō habēt istā realitatē:nō sic distinguunť. Et vlterius ꝯcediť:ꝙ ista in pō obtiua nō sunt idē realr ꝓpter carentiā talis realitatis. Silr q̄ditates non distinguunť realiter:neqȝ sunt idem realr de se.quum nō habeant de se vllam realitatem exñtie aut subsistentie.

4° mete. t.c.3. **Pro maiori** euidentia istius articuli q̄tum ad idētitatem realē notādū:ꝙ diffinitio data de ista idētitate fundať sup dicto Ar.in.4.met. t.c.3.vbi vult ꝙ iō ens hō ⁊ vnus hō sunt idē realr:q2 nō separanť in gnōne ⁊ corruptione. Uñ ista ꝯña valȝ apud ipȝ. Ens hō ⁊ vnus hō nō separanť in gnōne ⁊ corruptione.g̃ sunt idē. Ex quo loco accipiť ꝙ illud qđ gnātur alio genito:⁊ corrumpiť alio corrupto:nō distinguiť ab eo sine quo nō pōt gnāri ⁊ corrumpi:⁊ hoc qñ ista iseparabilitas est ex nā itrinseca iseparabilis:sine oī depēdentia eēntiali ad aliud. ℭ Sed ad hoc fundamētū rñdēt Thomiste:ꝙ quecūqȝ nō separanť vel sunt iseparabilia fm esse:aut fm gnōnem ⁊ corruptionē sunt eadē:sȝ tñ nō seqť:ꝙ quecūqȝ sūt eadē ⁊ nō distincta:sint iseparabilia. Uñ bñ valet ista ꝯña.a.⁊ b.sunt inseparabilia vt dcm̄ est.g̃ a.⁊ b. sunt eadē. Sȝ nō valȝ:sunt eadē a.⁊ b.g̃ sunt iseparabilia:q2 esse idē videť esse cōius ⁊ supius ad iseparabile. Mō nō valet a pōne supioris vel cōis:ad pōnem iserioris vel minus cōis:sȝ cōmittiť sallacia ꝯñtis. Ex^m dant de relōne ⁊ suo fundamēto:que lȝ sint idē realr:tñ separanť abinuicē:q2 fundamētū pōt esse sine relōne. Licet nō econtra.q̄re ⁊c̄. ℭ Sȝ ꝯtra istaȝ rñsionē instať:q2 si aliq̄ sunt eadē ⁊ sint separabilia fm esse:seqtur ꝙ in aliquo instāti eē inest vni:pro quo instāti nō inest ipm esse alteri:sȝ pro quocūqȝ instāti duo ꝯtradictoria insunt aliqb^s:illa nec̄io distinguunť q̄tum ad eē illoꝝ ꝯdictorioꝝ (sic̄ si album inest.a.⁊ nō inest.b.a.⁊ b.distinguunť in eē albo) sic si eē simplr inest vni:⁊ non inest alteri:illa nec̄io distinguunť absolute ⁊ simplr. Uñ negata ista ꝓpōne:ꝙ.vȝ.ꝯdictoria pertinētia ad esse nō ꝯcludāt distōnez entiū in esse:tolliť ois via ad ꝓbādā distōnē in entib^s. qua via vtiť Ar.ad ꝓbādā māȝ eē distinctā a forma in p̊ phy.t.c.60.per hoc ꝙ mā manet in aliquo instanti in quo nō manet forma. h^o phyco. t.c.60.

Aug.7.de trin.ca.5.⁊.6.c.5. Hac via ēt vtitur Aug.7.de trinita.ca^o.5.⁊.6.c.5.vbi Aug. ex intētione vult ꝓbare creaturā nō esse oīno simplicē:⁊ hoc q2 manēs eadē pōt in se suscipe diuersa eē realia. Uñ dicit.eadē indistincta magnitudo manēs pōt hře hūc colorē ⁊ aliuȝ colorē:⁊ per h̄ aliud est color:⁊ aliđ est magnitudo:inqt ipe. Ista ꝯña fm ipm bona est:magnitudo manet:color non.g̃ magnitudo ⁊ color non sunt idē realr. Et ita nō hēreť argu^m ad ꝓbādū hoiem nō esse asinū:nisi ꝑ hoc:ꝙ eē pōt inesse homini:⁊ nō inesse asino.iō non sunt vnū inesse. ℭ Ad hoc rñdeť:ꝙ qñ sūt aliq̄ idē realr:manente vno manet realitas alteri^s ⁊ eadē res que est alterū:tñ nō manet sub eadē rōne. ℭ Cōtra.quero de illa ratione sub qua nō manet res:aut fuit aliqd ꝑus:aut nihil:si nihil.g̃ res ista ꝓꝑe nihil est:q2 illa rō per te in re est cōpleta rō isti^s rei q̄ nihil est:⁊ nihil fuit.si illa rō sit aliquid:quero vꝝ sit idē aliqd qđ illa res que manet:cū qua per te est eadē:aut non est idē aliqd cū ipsa.si sit idē aliqd qđ ipsa res:⁊ ista rō nūc nō est.g̃ idē aliqd qđ est ipsa res non est:⁊ per ꝯña res ipsa simul est:⁊ non est.si ista rō sit aliud aliqd a re ipsa:habeť ꝓpositū:q2 ista res q̄ non manet:est aliqd aliud a re manēte. ℭ Dant aliā rñsionē:ꝯcedēdo:ꝙ q̄cūqȝ:vna gnōne gnāntur:⁊ vna corruptiōe corrūpuntur:sunt eadē realr.tñ negať hoc:ꝙ quecūqȝ sic se hñt:ꝙ vnū nō pōt manere sine alio:ꝙ illa sint eadē realr:q2 instantia est de subo ⁊ ꝓpria passione:que distinguunť realiter:⁊ tñ subm nō pōt eē sine ꝓpa passiōe:dicētes:ꝙ alia mutatione ⁊ gnōne gnātur hō ⁊ risibile:seu risibilitas:q2 vna gnō terminať ad hōiem:que est gnō simplr:alia terminať ad risibilitatē:que est gnō fm quid. ℭ Cōtra quā pōnem arguiť. Aut eni subm ⁊ ꝓpria passio sunt ab eodē gnānte ⁊ ꝓducēte:sic ꝙ ꝓducens subm ꝓducat ꝓpriā passionē:aut subm est a gnānte:⁊ passio a subo effectiue ⁊ ꝓductiue.si p̊ mō.g̃ subm se hȝ tm̄ i pō passiua ⁊ māli respectu passionis. Sȝ ois pō talis est ꝯdictionis.ex.9.meta.t. c.17.g̃ subm poterit esse sine ꝓpria passione. Si detur 2^m 9° meta. t.c.17. membrū.igiť subm erit ꝑus ordine gnōnis ⁊ nāe:q̄ ꝓpa passio:⁊ ita in aliquo ꝑori prehabet totū suū eē:in quo nō itelligiť esse posteri^s:sȝ q̄cūqȝ sunt sic ꝑora non repugnat eis eē sine posteriori:vt allegatū est supius.g̃ nō repugnabit subiecto:esse sine ꝓpria passione.

Secunda ꝯclo hui^s articuli est ista:ꝙ illa distinguunť realr:que sic se habēt:ꝙ vnū pōt esse sine alio. Ista ꝯ pȝ ex dictis:⁊ fundať in p̊mo p̊n^o:qñ dato opposito istius:sequereť:ꝙ idē simul esset:⁊ non eēt:vt deductū est supius. ℭ Ex hac ꝯne sequuntur duo correlaria:quoꝝ p̊mū est:ꝙ totum distinguiť realr a suis ꝑtibus:loquēdo de toto eēntiali:⁊ nō itegrali seu q̄titatiuo:hoc correlariū hȝ itelligi:ꝙ totū eēntiale distinguitur a suis ꝑtibus realr distōne nō mutua:q2 lȝ partes distinguanť eēntialr a toto:quū possint per se ⁊ simul existere:sine entitate totius:nō tñ totū distinguiť a ꝑtibus:nisi terminatiue:hoc est pro q̄to terminat totā distōnez realē in ꝑtibus:qđ quō habeat intelligi dcm̄ est in articulo de idētitate ⁊ distōne formali. ℭ Habet aūt hoc dubitationē magnā:qñ sic dicere.vȝ.ꝙ partes distinguanť ⁊ sint aliud a toto:est dimittere Cōmen. Auerroym in multis locis:⁊ p̊mo in p̊ phy.cō.17.circa finē cōmē.vbi hȝ:ꝙ Cōm. h^o physicoꝝ Cō.17. totū nihil aliud est q̄ cōgregatio partiū. ⁊ paucis iterpositis subdit:qñ vnaqueqȝ partiū dř eē aliud a toto:sȝ oēs insimul nō possunt dici esse aliud a toto. Hec Cōmē.si ergo partes simul sumpte nō sunt aliud a toto. ergo partes non distinguunť realiter a toto:cuius oppositū tu dicis in p̊mo tuo correlario. ℭ Itē sic dicere sicut tu dicis:est

Cōm.7° me.cō.20 cōtradicere eidem Cōmē.in.7.meta.cō.20. Ubi loqtur
spāliter de toto essentiali ꝛ de ptibus:qꝛ in ꝑ phy.cō.iam
dicto:loqtur in vli de toto ꝛ ptibus:sic ars ꝛ liber ille re/
quirit:ibi enī de oi toto est speculatio. Jn.7.vō metaph.
cō.20.loqtur de toto essentiali:ꝛ de ptibus essentialibus.
vbi dicit hec vba. Uerbi grā. Soꝛ.est aial rōnale:soꝛ.enī
nihil aliō est q̄ʒ aialitas ꝛ rōnalitas.hec ipse. Tūc sic:soꝛ.
est qōdam totum essentiale:aialitas ꝛ rōnalitas sunt ei⁹
partes essentiales:ꝛ soꝛ.non est aliud ab istis ptibus.ḡ to
tum nō est aliud a ptibus:ꝛ per ꝯñs partes nō distinguū/
tur realiter a toto:sic tu dicis. ¶ Dissolutio aūt hui⁹ dif/
ficultatis ꝛ si difficilis est.non tñ ipossibilis. Fertur nāqꝫ
ab aliqbus:ꝙ Cōmentatoꝛ vbi ponit identitatē inter to/
tū ꝛ partes:nō loqtur de toto essentiali ꝛ de partib⁹ essen
tialibus.sʒ soluʒ cōparat totum integrale ad partes inte/
grantes ipm totum:ꝛ de istis partibus est verū:ꝙ nō di/
stinguunt̄ realiter a toto. ¶ Sed hec rñsio nulla est:qꝛ
quid diceremus ad scōaʒ auctēm vbi loqtur de toto eēn
tiali:ꝛ de partib⁹ eēntialibus:manifestū est aūt:ꝙ soꝛ.est
qōdam totum essentiale ꝛ aialitas ꝛ rōnalitas sunt ptes
eēntiales:sed iste nō distinguunt̄ a toto.puta soꝛ.ergo ꝛc̄.
¶ Nisi forte diceret̄ ꝙ in prefato cōmēto loqtur de to/
to diffinibili qō est totū metaphysicū:sʒ non de toto phy
sico ꝛ essentiali:qꝛ tale bene cōcedit distingui realr̄ a suis
Cōm.7° me.ꝯ.vl. ptibus de qua distōne loqtur in.7.meta.cō.vlt̄. Sed ꝙ
gd sit. ¶ Aliter fertur ab aliqs dicēdo:ꝙ totuʒ pōt ꝯside
rari duplr̄. Uno mō nāliter ꝛ physice:alio mō metaphy/
sice:loquēdo ergo physice de toto ꝛ ptibus:dicunt totuʒ
nō esse aliud a ptibus:ꝛ sic loqtur Cōmē.ꝑ phy.loco iam
dicto. Loquēdo aūt metaphy.dicunt ꝙ ptes realiter di
stinguunt̄ a toto:ꝛ sic predicta determinatio ꝛ predictuʒ
corre^m nō dimittit Cōmē.ptes aūt tales sunt mā ꝛ forma
ꝛ(quuʒ ipm totuʒ nō includat māʒ quiditatiue:ꝛ tanq̄ʒ
partē sue quiditatis:quū ipsa non sit quiditas:neqꝫ pars
Cōm.7° me.ꝯ.34. gditatis fm Cōmē.7.meta.cō.34.) Partes ḡ simul sum
pte distinguunt̄ a toto fm esse gditatiuū per ipsam māʒ:
qꝛ totū in tali esse:tm̄ iportat formaʒ que est tota gditas
rei. ¶ Hec rñsio sic ꝑcedens pōt molestari:deficit nāqꝫ
sic ꝑma:qꝛ nō respōdet ad scōm vbi metaphy.loqtur:nō
aūt physice. Absurduʒ enī est dicere:ꝙ Cōmē.in.7.met.
loquat̄ physice de toto ꝛ ptibus. ¶ Aliter ḡ dissoluo dif/
ficultatē vnico medio. Ad ꝑ^m ꝛ 2^m ꝙ Cōmen.loquit̄ con/
stitutiue:ꝛ itegratiue:vt sit sensus:ꝙ ptes simul sumpte
non sunt aliud a toto.i.ꝙ ptes simul sumpte:integrant ꝛ
ꝯstituūt totū:ꝛ nihil aliud ꝯstituit totū q̄ʒ ipse ptes. De ꝑ
enim palam est:ꝙ ptes ꝯtinui soluʒ ꝯstituunt ꝛ itegrant
ipm:vt duo pedalia ꝯstituunt ꝛ itegrāt bipedale:ꝛ sic de
aliqs:vt pʒ ꝑ phy. De 2°.etiam pʒ. Nam aialitas ꝛ rōnali/
tas soluʒ ꝯstituunt soꝛ.ꝛ nō aliud.s.gditatiue:ꝛ hoc appa/
Cōm.7° me.cō.20 ret in ꝯmē.s.20.7°.meta.vbi dicit Cōmē.ꝙ soꝛ.nihil aliō
est q̄ʒ aialitas ꝛ rōnalitas:que sunt gditates ei⁹. Et eodeʒ
mō dicat̄ ad oēs auctēs:que inueniunt̄ ita dicētes. ¶ Qꝛ
aūt totū sit quedā entitas addita ptibus ꝛ distincta ab il
lis realiter:apparet per Cōmē.7.meta.ꝯmē.vlt̄. ꝛ est cō.
60.vt superius allegatū est.vbi hʒ:ꝙ compositū est aliqō
additum aliud a componentibus:ꝛ non tm̄ resultans. Et
exēplificat de syllaba que fit ex litteris. Dicit enī sic.syl/
laba enim nō est littere ex qbus fit:sed est aliqō additū
litteris. Et sic pʒ quomō totum nō est idem qō partes:sʒ
partes realiter distinguunt̄ a toto. Loquoꝛ eniʒ de toto
essentiali. Et sic pʒ ꝙ ista determinatio supradicta nō est
ꝯtra Cōmē.imo est de intētione eius.licet Sco.in.3.sen.
Sco.i.3° di.2.q.2. di.2.q.2.dicat.ꝙ Cōmē.errauit in ista mā:sic ꝛ in aliqs ꝛc̄.
¶ Scōm correlarium est. Persone diuine distinguunt̄
realiter in diuinis:que lʒ habeāt eandē existentiā absolu
tam:qꝛ tamen habent aliam ꝛ aliam existentiā relatiuā
ꝑpter hoc distinguunt̄ realiter. Nec obstat:ꝙ vna nō pos
sit esse sine reliqua:qꝛ hoc est ꝑpter vnitatē eētie singu
laris que includit̄ in ipsis:ꝛ etiā ꝑpter mutuam coexigē/
tiam in relationibus suppositalibus:qbus cōstituunt̄ in
esse personali. Unā dictuʒ est:ꝙ illa distinguunt̄ realiter
quoꝝ vnum ex natura sua intrinseca pōt eē sine alio:ꝛ in
nullo dependet a posteriori:seu coexigit ipʒ:modo pater
in diuinis coexigit filium coexigētia que requirit̄ ad na/
turaʒ correlatiuoꝝ. Et qō dixi de patre respectu filij:idē
dicendum est de patre ꝛ filio:respectu spūsci. ¶ Qꝛ si ar
guatur. Quecūqꝫ vni ꝛ eidem:sunt eadē:inter se sunt ea/
dem:sʒ ꝑsone diue sunt eedē essentie:igit̄ inter se sūt eedē
realiter. ¶ Rñdetur ꝙ quecūqꝫ sunt eadem aliq̄ identi
tate ꝛ vnitate alicui 3°.habenti cōsimilem vnitatē ꝛ iden
titatem:tali vnitate fm quā sunt vnum in 3°.sunt vnuʒ ꝛ
idem inter se. Jta ꝙ duo requirunt̄ ad hoc ꝙ possit ifer/
ri aliq̄ esse vnum ꝛ idem inter se. Primuʒ est:ꝙ illa que
sunt eadē habeant talem vnitatē fm quā sunt vnū ꝛ idē
in 3°. Scōm qō requiritur est:ꝙ illud tertium habeat cō/
similē vnitatem sibi cōpetentē:fm quā extrema sibi idē/
tificātur. Modo persone diuine habēt in se vnitatē per/
sonalem ꝛ suppositalem:que vnitas suppositalis non cō/
petit tertio:hoc est essentie diue.ergo nō possunt dici esse
vnū inter se tali vnitate reali ꝛ suppositali:ex vnitate eo/
rū in essentia. ¶ Uel pōt dici breuiter:ꝙ eo mō quo ali/
qua duo sunt idem tertio:sunt idem inter se:ꝛ tūc dicit̄:
ꝙ persone diue sunt eedeʒ realr̄ in essentia realitate eēn/
tiali:ꝛ nō subsistentie aut ꝑsonali:ꝛ ita sunt eedem iter se
vnitate ꝛ identitate essentiali:ꝛ tunc ꝯñs non plus impoꝛ
tat:nisi ꝙ persone diuine sunt eedem essentialiter:quod
conceditur:ꝛ sic est finis quarti articuli.

Quantum ad 5^m articulū qui est identi
tate ꝛ distōne essentiali ꝛc̄.

Pro declaratiōe quinti articu
li videndum
est de identitate ꝛ distōne eēntiali. Pro cui⁹
itelligētia nōn^m est:ꝙ oꝛdo eēntialis depēdētia.gdā ē oꝛ/
do eēntialis simplr̄:ꝛ est inter illa quoꝝ vnū sic depēdet
ab alio:ꝙ oppositum ipsi⁹ fieri implicat ꝯtradictionē per
quācūqꝫ potentiam oꝛdo. vero essentialis fm quid est il/
le cuius oppositum pōt fieri per aliquā potentiaʒ nālem
aut supernālem. Primo modo dependet creatura essen/
tialiter a deo:ꝛ totum essentialiter a suis partibus:qꝛ per
nullam potentiam pōt esse ꝙ creatura nō dependeat ab
eo:ꝛ non habeat in se respectū dependentie ad ipm:ꝛ sir
totuʒ a suis partibus. Jn scōo oꝛdine est oꝛdo essentialis
accñtis ad subʒ. ¶ Scōo notandū ꝙ identitas essentia/
lis est eoꝝ que identificantur vni nature singulari ꝛ exi/
stenti:ita ꝙ nō tm̄ habent eandē existiam ꝛ subsistentiā:
veruʒ etiā eandē nām ꝛ essentiā singularem ad quā ime
diate seqtur existentia. Unde distinctio vel idētitas eēn
tialis distinguit̄ ab identitate ꝛ distinctione reali:qꝛ illa
que est realis fundat̄ super existiam rei:hec vero eētia/
lis fundat̄ super nām existem. ¶ Tertio notandū:ꝙ eē
idem eēntialiter alicui:nō infert illud esse de eēntia eius/
dem. Sed bene ecōuerso. Nam subm ꝛ ꝑpria passio (fʒ
Scotistas) sunt idem essentialiter qꝛ habent eandē nāʒ
singularem existem:fm quā sunt inseparabilia:ꝛ tñ neu/
trum est de esse alterius:vt de se pʒ:qꝛ neutrum predicat̄
per se in ꝑmo modo de alio. Non enī passio predicat̄ per
se ꝑmo modo de subo:neqꝫ econtra:quum subm cadat in
diffōne passionis:vt additum ex.7.meta. ¶ Nōnulli tñ
Scotiste distinguunt de distinctione eēntiali ꝛ identita/
te:volentes:ꝙ vno modo aliqua sunt eadeʒ essentialiter

que habent eandem nãm singularẽ: vt dcm̃ est. Alio mõ: qñ vnũ est de esse alterius. Et per oppositũ dicẽdũ est de distinctione. Sed qm̃ distinctio eẽntialis est quedã spẽs distincta cõtra distõnem formalem: ꝛ esse de essentia alicuius est esse idẽ formalr̃ sibi: iõ distinctio ꝛ identitas 2° modo dicta, non est in isto articulo ponenda. ¶ Ultimo notandũ est ꝙ distinctio eẽntialis est semꝑ inter extrema positiua realia ꝛ actualiter existẽtia. Ex quo seqtur: ꝙ inter negationes ꝛ priuationes: seu inter entia positiua ꝛ priuatiua non potest fundari distinctio eẽntialis. Unde qd̃ dictum est de identitate ꝛ distinctiõe ex natura rei supius: dicatur hic de identitate ꝛ distinctione essentiali.

Quantum ad 6ᵐ articulũ qui ẽ de identitate ꝛ distinctione subiua. ¶ Notandũ est: ꝙ duplex est realitas: vna ẽ realitas obiectiua: ꝛ alia sbiectiua. Realitas obiectiua quantum spectat ad ꝓpositũ est quicquid ex nã rei põt esse obm̃ intellectus: ꝛ ex nã sui terminare actũ itelligẽdi. de qua realitate satis dcm̃ fuit superiꝰ. Realitas aũt subiectiua est quicquid est ex nã rei in supposito vel indiuiduo existẽte. ¶ Pro quo notãdũ: ꝙ cuilibet cõceptui cõmuni reali corñdet duplex realitas. vna in se. alia in suis singularibꝰ. Prima abstrahit ab oi existẽtia. ꝛ ab his que concernunt existẽtiam. Scda cõcernit existentiam actualem: ꝛ ea que cõsequunt̃ ipsam: queadmoduz supposita seu indiuidua. ¶ Scdo notãdũ est: ꝙ realitas obiectiua quedã est ɔtrahibilis per aliam realitatẽ ꝛ potentialis ad eã: ꝛ isto mõ oia genera habẽt tales realitates potẽtiales ꝛ ɔtrahibiles: siue sint genera gñalissima: siue sint genera subalterna: imo etiaz spẽs spãlissime habẽt realitates ɔtrahibiles per realitates idiuiduales: vt est de mẽte Doc. subti. in. 2ᵒ sen. di. 3. q. 6. ꝛ alibi frequẽter. Alia est realitas: extendendo nomẽ realitatis ad conceptum realem que non est ɔtrahibilis per realitatẽ: sed precise per modos itrinsecos qui non iportant distinctã realitatẽ a re cuiꝰ sunt modi: ꝛ isto modo oia trãscẽdẽtia cõia deo ꝛ creature sic ɔtrahunt̃ per modos intrinsecos.

Doc. sub. in. 2. di. 3. q. 6.

Quibus premissis: ponunt̃ duo modi identitatis ꝛ distõnis subiectiue. Primus est. ꝙ illa sũt eadẽ subtiue: que qditatiue ɔueniũt in aliq̃ realitate potẽtiali ꝛ ɔtibili per realitatẽ dr̃ie: ꝛ per oppoᵐ illa distinguunt̃ se totis subtiue q̃ i nulla tali reaˡᵉ qditaᵘᵉ ɔueniũt.

Et ex isto mõ dicẽdi eliciunt̃ tria correlaria. quorũ p̄mũ est: ꝙ quecũq̃ includũt idez genus qditatiue: sunt idez se totis subtiue. ¶ Scdm correlarium: ꝙ oia predicamenta silr̃ deus ꝛ creatura se totis subiectiue distinguunt̃. ¶ Et 3ᵐ correlariuz. persone diuine se totis subtiue distinguunt̃: Tũ q2 nõ sunt in genere. Tuz q2 realitas potẽtialis oĩno eis repugnat: quuz tales ꝑsone sint saltez identice ifinite: ꝛ rõne eẽntie quã includũt. ¶ Ex quo seqtur ꝙ idẽtitas subtiua est inferior ad identitatẽ obtiuaz: q2 quecũq̃ ɔueniunt qditatiue in aliq̃ realitate potentiali ꝛ ɔtrahibili: in aliquo cõi qditatiue ɔueniunt penes qd̃ dr̃ esse idem obtiue: s3 nõ econtra. q2 aliq̃ ɔueniunt in aliquo vno cõi qditatiue: in quo nulla est realitas cõis potẽtialis: ꝛ ɔtrahibilis per realitatem sicuti est ens: ꝛ oia transcendẽtia cõia: vt dictum est. ¶ Per idẽ seqtur: ꝙ distinctio se totis obtiue: que est eorũ que in nullo cõi reali quiditatiue ɔueniũt: est superior ad distõnem subiectiuã. Unde illa que in nullo cõmuni cõceptu reali quiditatiue cõueniunt etiã in realitate cõi potentiali ɔtrahibili nequaq̃ cõuenire possunt.

Alius modus dicendi est: ꝙ illa dr̃ idez subiectiue: quoꝝ realitates p̃nt esse in eadem re vel per identitatẽ sic ꝙ eidẽ rei idẽtificent̃ realiter vel per modũ informãtis: vel iformabilis. Et per oppositum: illa distinguunt̃ se totis subiectiue: quoꝝ realitates nõ possunt simul esse in eodẽ numero aliquo predictoꝝ modoꝝ. ¶ Ex hoc 2° modo dicẽdi seqtur p̄mũ correlariũ: qd̃ est. Oia que sunt in diuinis: sint idem subtiue. ¶ Aduertendũ tñ ꝙ aliqua ɔuenire in aliquo vno nũero: põt esse duobus modis: vno modo idiuidualiter. Alio modo suppositaliter. Indiuidualr̃ sũt in vno nũero quecũq̃ ɔueniunt in vno indiuiduo ꝛ singulari: aliquo illoꝝ modoꝝ premissoꝝ. Scdo mõ quecũq̃ cõueniunt in aliq̃ vno supposito: dr̃ esse idem subtiue suppositaliter: ꝛ sic 2ᵐ infert p̄mũ: q2 sicut oẽ suppositũ est indiuiduũ: ꝛ non ecõtra: ita quicqd est idem subtiue suppositaliter est idẽ idiuidualiter: ꝛ nõ ecõtra. ¶ Ex quo sequit̃: ꝙ (quuz oia in diuinis ɔueniant in vno indiuiduo singulari: qd̃ est hic deus: ꝛ ei idẽtificent̃ realr̃ oia sunt eadẽ sibi subtiue ꝛ indiuidualiter. S3 loquẽdo de identitate subiectiua suppositali: nõ ẽ verũ: ꝙ oia in diuinis sint idẽ subtiue: q2 aliqd est in vno supposito: qd̃ non est in alio. Sicut paternitas est in patre: ꝛ non in filio. ¶ Scdz correlariũ. oia in vno indiuiduo siue sint superiora: siue accñtia absoluta: sunt idem subtiue. ¶ Tertiũ correlariũ. duo indiuidua eiusdem speciei maxie de predicamento subẽ: ꝛ alterius spẽi cõplete eiusdem predicamẽti distinguunt̃ se totis subiectiue. ¶ Quartũ correlariũ. Duo ɔtraria presertim in eẽ intenso. duo relatiue opposita presertim de 2° modo relatiuoꝝ: silr̃ dr̃ie essentialr̃ diuidẽtes ipm̃ genꝰ: distinguuntur se totis subiectiue: sm̃ istum modum dicendi.

Quantum ad 7ᵐ articulũ. s. de identitate ꝛ distinctione obiectiua ꝛc̃. ¶ Pro quoꝝ intellectu aduertendũ ꝙ illa sunt idem obtiue de quibꝰ põt predicari aliqd̃ predicatũ quiditatiue: siue sit predicamẽtale: siue trãscẽdẽs: siue dicat realitatez potentialem siue tñ cõceptum realem: ꝛ nõ realitatẽ nisi extensiue capiendo realitatẽ. Et per oppositũ. illa distinguunt̃ se totis obiectiue: de qbus nõ põt tale predicatuz predicari quiditatiue. ¶ Ex hoc inferunt̃ aliqua correlaria. Priᵐ: deꝰ ꝛ creatura: silr̃. 10. ꝑdicamẽta sunt idẽ se totis obiectiue. Istud correᵐ p3: q2 oibus istis corñdet conceptus cõmunis realis entis: qui predicat̃ quiditatiue de oibꝰ istis. ¶ Scdm correlariũ. Passiones entis a seinuicẽ ꝛ ab ente distinguunt̃ se totis obiectiue. Istud correᵐ p3: q2 repugnat passionibꝰ entis aliquid predicari qditatiue de ipsis: q2 si ens non predicat̃: neq̃ aliqd aliud poterit predicari de eis quiditatiue. Et forte etiã passiones specifice sũt tales: ꝙ de ipsis nihil predicat̃ quiditatiue: ꝛ eque bene cõceptus earũ sunt simplr̃ simplices: sicẽ cõceptus passionũ transcendentiũ: ꝛ ita se totis distinguunt̃ obtiue. ¶ Tertiũ correlariũ est: ꝙ dr̃ie vltime: ꝛ breuiter oia illa q̃ sunt p̄mo diuersa: distinguunt̃ se totis obiectiue. Uñ dr̃ie vltime: quedã sunt vltime vltimitate specificationis: quedã sunt vltime vltimitate determinationis: Prime dr̃ie sũt vltime dr̃ie spẽrum spãlissimarũ: vel spẽrum subalternarum que vltimate specificant ꝛ determinãt nãz generis. Quedã sunt vltime vltimitate determinatiõis: ꝛ iste sũt differẽtie indiuiduales que vltimo determinãt nãm speciei spãlissime. De oibus istis est verũ ꝙ nihil predicatur de eis qditatiue: ꝛ ꝙ se totis obiectiue distinguunt̃: ꝛ vlterius ꝙ sint p̄mo diuerse. Uñ aliud est dicere: Aliqd dr̃isz ab aliquo: aliud qd̃ sit diuersuz ab illo: vt p3 per Ar. in 5° meta. capᵒ de eodem: ꝛ diuerso. Et. 10. meta. t. c. 12. p̄mo diuersa sunt illa que non sunt aliqd idez ens: hoc est in nullo cõueniunt quiditatiue. Licet in aliquo cõi possint conuenire identice ꝛ denominatiue: sic ꝙ illud cõmune põt

5° me. t. ã hũc 2ᵐ ꝛ 10. met. t. cõ. 12.

predicari de eis per identitatem seu identice. Simili͛ ēt
denominatiue eo modo: quo genus predicaꝛ de differen
tia qꝺ genus est extra conceptuz formalē differētie. Illa
aūt apud Ar. appellātur differētia que sunt aliqꝺ idem
ens: ⁊ in aliquo cōmuni qditatiue conueniunt: non tantū
identice ⁊ denominatiue: quēadmoduz sunt deus ⁊ crea
tura. ⁊ .10. predicamēta: vt dictū est: que ꝯueniunt in ente
quiditatiue. ¶ Ex quo sequiꝛ vnū correlariū: ꝙ ois dif
ferentia differentiū reduciꝛ ad aliqua pͥmo diuersa: qꝛ si
sor. ⁊ plato differunt: igitur aliqbus differūt que sunt pͥn
cipia differendi: illa vͦ per que differunt sint a. ⁊ b. aut a.
⁊ b. sunt pͥmo diuersa: aut differētia. Si pͥmū: habeꝛ ꝓpo
situm: si scdm: ꝓceditur in infinitum.

Quantum ad vltimū articulū: pro cō
plemento qōnis qui appel
latur illatiuus ⁊ inuestigatiuus identitatuz
⁊ distinctionum ⁊c. ¶ Notandum est ꝙ si
cut efficiens extra intellectuz ꝓducit aliqd
in esse reali: ita intellectus ⁊ quecūqꝫ potentia cognosciti
ua ꝓducit rem quā cognoscit in eē cognito: qꝺ esse cogni
tum nihil aliud est ꝙ̄ respectus rōnis derelictus in obto
a potētia cognoscēte. Et simili͛ voluntas ꝓducit rem quā
amat ⁊ diligit: in esse volito: qꝺ esse est etiā respcūs rōnis
penes qꝺ esse rōnis accipiꝛ distinctio rōnis. ¶ Ulterius
notādū est: ꝙ actus collatiuus itellcūs presupponit actū
rectū quo intellcūs cognoscit rem quam compat seu con
fert ad aliā rem: ⁊ nihil cōfert ignorās: aut nō cognoscen
do. Ex quo sequiꝛ ꝙ quelibꝫ res compata ad aliā reꝫ: fun
dat respectū rōnis: qui est esse cognitū ⁊ intellectū. Et si
compat vnam rem ad aliā rē vt eandē sibi aut diuersaꝫ:
intellcūs sic cōferendo causat identitatē aut distōneꝫ ra
tionis. Ex quo sequiꝛ ꝙ lꝫ intellcūs cōsideret aliquā reꝫ
vt est intellecta: ⁊ ēt cōsideret nō vt est intellcā: semp tm̄
ipsa res est intellcā: ⁊ hꝫ esse cognitū. Unde nō valet ista
ꝯña. Intellcūs cōsiderat lapidē nō sub ea rōne sub qua ē
intellcūs. ergo lapis nō est intellcūs. Unde cōmutatur h
modus in rem: ⁊ est fallacia accn̄tis: qꝛ licet res ꝯsidera
ta ab intellectu sit intellecta ⁊ cognita: tm̄ nō ꝯsideraꝛ sub
isto modo: ⁊ sub isto respcū cognitionis passiue. Et per h
pōt saluari illud qꝺ dicunt Scotiste ꝙ res intellecta pōt
compari ad rem nō intellectā. ¶ Ulterius notandū est
ꝙ modi ꝯcipiendi: siue grāmaticales siue logicales. (grā
maticales vt in recto: vel obliquo: logicales: vt in cōcre
to: vl͛ in abstracto: cū sint entia rōnis: ⁊ respcūs rōnis cau
sati per actū intelligēdi rectū ⁊ collatiuū) sunt fundamē
ta identitatis ⁊ distōnis rōnis: qꝛ non pōt esse maioris en
titatis fundatū ꝙ̄ fundamētū. ergo in quibuscūqꝫ respe
ctibꝰ rōnis non potest fundari respectus realis: aut ex na
tura rei: ⁊ ita neqꝫ identitas: neqꝫ distinctio ex natura rei.
¶ Ex quibus sequuntur aliqua correlaria.

Quod quotienscūqꝫ res realis ꝯpaꝛ ad reꝫ
realē vl͛ realitaꝫ ad rea
litatē (⁊ hoc vel ad seipsam: vel ad aliā in vno ⁊ eodē ob
iecto formali: vt qn̄ intellcūs compat colorē ⁊ disgregati
uitatē in albedie) quū oia ista ꝓsupponanꝛ hr̄e eē cogni
tū ⁊ itellcm̄ sunt fundamēta distōnis vl͛ idētitatis rōnis.

Similiter qn̄ res rōnis compaꝛ ad rem realem. s.
qn̄ intellcūs compat genus: hoc est istā
intentionē scdam: que est genus ad intentionē pͥmaꝫ que
est aial: ⁊ econuerso. Uel rem rōnis compat ad reꝫ ratio
nis: semp inter ista fundaꝛ distictio rōnis.

Similiter qn̄ ista compantur sub diuersis modis
cōcipiendi: distinguunꝛ distinctione rō
nis: qꝺ nō tm̄ ē de diuersis rebꝰ rōnis verū ēt de eadē re
siue reali: siue rōnis ꝯcepta sub diuersis modis ꝯcipiēdi.

Distinctio ex natura rei inuestigaꝛ per q̄tuor gnā
opponis. pͥ per opponēꝫ relatiuā. 2°
per opponēꝫ ꝯ͛riam. 3° per priuatiuā. 4° per ꝯdictoriā.
Exm̄ pͥmi. Impossibile est eideꝫ oino: ⁊ ex natura rei: ⁊ re
spectu eiusdem: ⁊ fm idem inesse opposita relatiue. Ex q̄
infertur: ꝙ (quuꝫ mouens ⁊ motū sint sic opposita: ⁊ ista
competāt intellectui agenti: aut possibili) intellcūs agēs
aut possibilis non sunt oino idē ex natura rei. ¶ Or si cō
tendatur: ꝙ intellectus possibilis est actiuus intellectio
nis. ex snia Doct. subti. in quolꝫ. q. 15. Et eadē potentia in *Doc. sub. i qlꝫ. q. 15.*
tellectus possibilis fundamētalis est passiua respectu in
tellectionis. igiꝛ idem oino respectu eiusdē est mouens ⁊
motū. ¶ Rn̄deꝛ ꝙ eadē potētia fundamentalis est mo
uens ⁊ mota: sed nō fm idem. Nam pro quāto est quedā
virtus illumi͛ata habēs ꝑfectionē causatiuā est mouēs: ⁊
in actu: pro quāto aūt est ꝑfectibilis per actū quē ꝓducit:
⁊ est capax istius: est mota ⁊ in potētia. Iste sunt distincte
ꝑfectiones in intellectu: qꝛ sunt distincte aptitudines na
turales: ⁊ distincti respectus fundamētales aut aptitudi
nales: ⁊ ita nō fm idē: ideꝫ tm̄ absolutū qꝺ est intellectus
possibilis est mouēs ⁊ motū in actu ⁊ in potētia. Est etiaꝫ
actu mouēs ⁊ agens: respcū motus ⁊ actionis quā elicit: ⁊
est motū ⁊ in potētia respectu termini actionis ⁊ motus.
¶ Or si tu diceres: agens recipit actionē: igiꝛ patitur fm
actionē. ¶ Rn̄detur: aliꝺ est formā inesse alicui mediā
te simplici inherētia: aliud est formā inesse mediāte rece
ptione ⁊ passione. Actio nō pōt inesse agēti per receptio
nē passionis seu que sit passio: qꝛ sic̄ ad motū nō est motꝰ: *T. c. 10.*
ita ad actionē nō est actio: neqꝫ passio. Ex 5°. phy. qꝺ etiaꝫ
ꝓbatur: qꝛ quuꝫ actio sit cā passionis: ⁊ passio effectꝰ eius:
nō pōt passio eē pͥmū ⁊ cā actionis. g͛ in eodē instāti in quo
actio inest agenti: nulla passio precedit: seu poniꝛ pͥmū eiꝰ.
Et ita si actio inest agēti: non recipiꝛ in agente receptione
passionis: lꝫ inhereat agēti. ¶ Et per hoc euadiꝛ difficul
tas: que solet fieri ꝯtra Scotistas: ꝙ si actio esset in agen
te omne agēs moueref. ¶ Pōt ⁊ aliter dici ꝙ quū actio
sit cā motus: ⁊ motus sit terminus eius causatꝰ per ipsam
vt distinguiꝛ a motu: sequiꝛ ꝙ agēs recipiēdo actionē: nō
moueꝛ: qꝛ illud tm̄ moueꝛ in quo est motus: sꝫ motus re
cipitur in passo: prout motus accipiꝛ pro forma fluente: ⁊
etiā pro fluxu forme. g͛ agens actionē recipiens nō moue
tur: sꝫ tm̄ est illud per qꝺ aliud moueꝛ: ⁊ ita est motiuum
vel mouens. ¶ Sed ꝯtra: qꝛ saltē agens recipiens actio
nē mutabitur: qꝛ transit de priuatione ad formaꝫ. ¶ Ad
hoc pōt dici: ꝙ sic̄ respcūs nō est forma ad se: sꝫ ad alterū:
ita quicqd recipit respectū realē: mutaꝛ nō ad se: sꝫ ad al
terū: ⁊ hoc ꝯcedit. Simplicius sup predicamenta. Nega
uit aūt Ar. ad relationē esse motū aut mutationē: prout
motus ⁊ mutatio est ad se. Sꝫ loquēdo de mutatione ad
alterū: nō est incōueniens: ꝙ subm recipiēs formā respe
ctiuam realē mutetur ad alterū. hoc est: qꝛ alterū mutaꝛ
ad se: vnde nūqꝫ respectꝰ alicui acquiriꝛ: nisi qꝛ aliqꝺ ab
solutū acquiriꝛ alicui alteri. ⁊ ita recipiens respectū mu
tatur ad alterū: qꝛ illud alterū ad se mutaꝛ. Ista rn̄sio est
Doc. subti. in. 2. sen. di. 1. q. 5. ⁊ simplicꝫ super predicamen *Doc. sub.*
ta. ¶ Uel aliter pōt dici fm Franciscū in pͥ sent. di. 29. q. *1° di. 2. q.*
2. mutatio est duplex. Quedā est physica: quedam meta *5. ⁊ simpli*
physica. Prima mutatio cōcernit: situm: locū: ⁊ alia acci *ciꝰ sr̄ pdi camenta.*
dentia sensibilia: que insequunꝛ agens: ⁊ patiēs: ⁊ formā
inductā ab agēte: in passo. ¶ Actio metaphysica abstra
hit ab ol situ: loco: distātia: ⁊ ab oibus accn̄tibus sensibili
bus. Et isto modo nos dicimus: ꝙ si deus crearet vnū an
geluꝫ qui postmodū seipm̄ itelligeret: mutareꝛ de priua
tione intellectionis: ad talē intellectionē mutatione me
taphysica: qꝛ hic nulla mā: nulla qualitas: aut accn̄s sen

sibile concurreret: loquēdo de ista mutatione metaphysica. Omne recipiens formā realē absolutā siue respectiuā: mutat̄ s̄m talē formā mutatiōe metaphysica: vel physica: s3 si mutet̄ solum ad formā respectiuā: mutat̄ mutatione metaphysica: Quū igit̄ actio sit respectus de predicamēto actionis: agens recipiēs actionē mutat̄ mutatione metaphysica: ⁊ hoc non est incōueniens: imo necēium ꝙ omne agens citra p̄mū qd̄ non recipit aliquā formam realem in se: de nouo mutetur tali mutatione.

¶ Exemplū de oppōne contradictoria ⁊c̄. vt in tex.

Distinctio formalis quadruplici via inuestigat̄. ¶ Primo per viā exclusionis ⁊c̄. ¶ Circa qd̄ sciendū ꝙ hec p̄ma via intelligēda est capiendo distinctionē formalē ꝓprie: de quo sufficienter habitū3 est superius: q2 si caperet̄ distinctio formalis improprie: tūc ista ꝯn̄a non esset bona. A. non est de conceptu formali b. ergo a. ⁊ b. distiguunt̄ in formalitate ⁊ quiditate: sic̄ appa ret de duobus indiuiduis eiusdē speciei sp̄aiissime.

¶ Scd̄o per viā diffōnis. Quecūq3 eni habent distinctas diffōnes quaru3 vna non includit̄ in alia: illa formalr̄ distinguunt̄. Notanter dicit̄: quaꝝ vna nō includit̄ in alia: q2 certum est: ꝙ homo ⁊ aīal sunt idem formalr̄: licet nō mutuo ⁊ adequate: ⁊ tamē habent distinctas diffōnes: q2 ista diffinitio: substātia animata sensitiua nō est ista diffinitio: substantia animata rōnalis. Ex quo sequit̄: ꝙ illa q̄ habēt sic distinctas diffōnes: quarū vna nō cōpetit alteri: neq3 partialr̄: neq3 adequate: illa distinguunt̄ formalr̄.

¶ Tertio per viā descriptiōis sic: quoꝝ descriptiōes sunt diuerse: illa formalr̄ distinguunt̄ itelligēdo per d̄scriptionē manifestationē constitutā ex genere: ⁊ ꝓpria passione: q2 quoꝝ passiōes sunt diuerse ⁊ opposite: rōnes formales etiā sunt diuerse: quu3 passio fluat a rōne formali subiecti.

¶ Quarto per viam demonstrationis sic: quādocūq3 aliquid est demonstrabile de aliquo: ⁊ de alio nō: illa distinguunt̄ formalr̄. Nā quū passio sit effectus subiecti ⁊ habeat cām intrinsecā in subiecto: que est ꝓpria rō formalis subiecti: si effectus sunt oppositi ⁊ incompossibiles: rōnes formales subiectoꝝ erūt opposite: ⁊ incōpossibiles: nō simplr̄: quin tales passiones ꝯn̄tes ꝓpria subiecta possint esse in vno ⁊ eodē supposito: s3 intelligo ipsas esse oppositas s̄m se: ⁊ quo ad rōnes formales subiectoꝝ: ꝙ illud qd̄ est per se cā ⁊ ꝓpter quid vnius passionis: nō poterit assignari pro per se cā respectu alterius: ⁊ isto modo habebunt oppōnem.

¶ Pōt ēt addi 5ª via reduplicationis s3 Franciscū sic: qn̄ aliqd̄ ꝯpetit alicui iq̄3m taie: ⁊ nō alij: sic̄ viuere ⁊c̄. vt i tex.

Distinctio vō realis poterit inuestigari q̄druplr̄. ¶ Prio per viā gn̄ōnis sic: quoꝝ vnū generatur reliquo non genito: illa distinguunt̄ realiter.

¶ Secundo per viam corruptionis ⁊c̄.

¶ Tertio per viā originis. Q2 inter originans ⁊ originatū semꝑ est distinctio realis: q2 originās prehabet nām quā cōicat originato: qua via vtitur Aug. p̄ de trini. cap° p̄. assignans rōne3 q̄re nulla res est que seipsa3 gignat: vt sic: q2 vt igt ip̄e idē eēt p̄° ⁊ posteri° seipō: ⁊ p̄hēret nā3 an̄q3 eēt.

¶ Quarto inuestigat̄ per viā sepate exn̄tie: vel subsistētie.

Distinctio etiam essentialis quadruplici via inuestigatur.

¶ Primo per viam gn̄ātionis in istis inferioribus.

¶ Secundo per viam corruptionis.

¶ Tertio per viam separationis.

¶ Quarto per viam dependentie: ⁊ etiam per viam generum ⁊ specierum sic: que sunt in distinctis generib°: ⁊ speciebus: illa distinguuntur essentialiter.

Distinctio tamē se totis subiectiue: per viam actualis sepatōis poterit inuestigari isto mō: qn̄ aliq̄ actualr̄ s3 esse exn̄tie: vel subsistētie ⁊c̄. vt in tex.

¶ Sed distinctio se totis obiectiue sic inuestigatur: que in nullo quiditatiue cōueniunt: illa sunt se totis ⁊c̄.

¶ Ex quibus sequitur ꝙ identitas istorum per oppositū eorum que dicta sunt ⁊c̄. vt in tex.

Quantum ad scd̄am partē hui° articuli. Primo inuestigemus modu3 inferēdi vnā identitatē ex alia ⁊c̄. ¶ Aduertendū est de idētitate formali de qua iste compositor dicit. ꝙ ipsa infert identitatē realem in his que nō sunt cōposita ex re ⁊ re: sed nō in cōpositis ex re ⁊ re. Q2 certu3 est ꝙ mā ⁊ forma sunt de esse cōpositi nālis: cū sint ptes diffiniētes ip̄m s̄m ph̄m. 7. met. tex. cō. 35. ⁊ tn̄ materia ⁊ forma non sunt idem realr̄ com posito. ¶ Cōtra quē arguit̄. Q2 aut est ordo essentialis ⁊ per se istarū identitatū: aut accn̄talis. Si p̄mo modo: iste ordo est simplr̄ necīus: ⁊ necīo ꝯn̄s extrema s3 rōnes formales istoꝝ extremoꝝ: ⁊ ita positis rōnibus formalibus istarū identitatū de necessitate vna erit prior: ⁊ alia posterior. ⁊ ita identitas formalis infert identitatē realem sic̄ inferius: ⁊ minus cōmune infert superius: ⁊ magis cōmune: vel saltē sicut posterius infert p̄us p̄oritate cōitatis: ⁊ nō ecōtra. Si vero est ordo accn̄talis. ergo identitas que ponit̄ p̄or indr̄īter poterit esse posterior: ⁊ ecōtra. ¶ Dicendū est igit̄: saluo semꝑ meliori iudicio: ꝙ idētitas formalis est maior ⁊ prior in essendo: licet nō in cōsequendo identitate reali. loquēdo de idētitate formali ꝓprie. Nec est verū ꝙ semꝑ prius in essendo: sit prius in ꝯsequendo: sic̄ nō sequit̄. a. est calidū. g̃ ignis: s3 bene econtrario: ⁊ tn̄ ignis est prior in essendo: q̄3 calidū. Identitas aūt formalis ꝓprie est eoꝝ que nō sunt separabilia s̄m cōceptu3 distinctū. Modo que sunt sic inseparabilia: sunt iseparabilia s̄m rem. maior eni iseparabilitas est s̄m itellcm̄: q̄3 s3 rem: q2 que nō sunt separata s̄m re3 pōt intellcūs separe ⁊ diuidere. g̃ que intellcūs nō pōt separe ⁊ diuidere: non pn̄t separi s̄m rē. Igit̄ que sunt eadē formalr̄ isto modo: sunt eadē realiter. ¶ Ex quo r̄ndetur ad instātiā de mā ⁊ forma: ꝙ lic3 mā ⁊ forma in abstracto: ⁊ sumpte per modū partis: distinguant̄ realr̄ a toto cōposito per se: ⁊ nāli: nō tn̄ in ꝯcreto: ⁊ vt sumunt̄ per modū totius. Unde ista est falsa: homo est aīa: in predicatione formali: ⁊ per identitatē. Ista tn̄ est vera in p̄dicatione formali ⁊ per identitatē realē p̄dicati ad subm̄: hō est aīatus. Q2 lic3 aīatū significet ptē: nō tn̄ significat ipsa3 per modū ptis: s3 cōnotādo totū cui° est pars: penes quā cōnotationē p̄dicatu3 idētificat̄ toti: q2 idē ē aīatu3 qd̄ p̄dicat̄ de hoīe: ⁊ ipse hō. Pho 7° met.t.c.35

Identitas etiam realis infert identitatē essentialē. Notanda est huius ratio que est ista: q2 identitas realis attendit̄ penes vnitatē existentie vel subsistentie. Identitas essentialis attenditur penes vnitatem nature ⁊ essentie: cuius exīstētia vel subsistētia est modus intrinsecus. Sed stante vnitate in posteriori non pōt esse pluralitas in priore: s3 bene ecōtra. Igit̄. si est vnitas in exn̄tia ⁊ subsistētia: sic ꝙ s̄m talem exn̄tiā: talia nō possinꝫ separi: aut actualr̄ nō sint sepata: seqtur: ꝙ erit ēt vnitas in nā ad quā ꝯsequit̄ exn̄tia respcū c° est ista isepabilitas: ⁊ ita q̄cūq3 sunt ide3 realr̄ penes exn̄tiā ⁊ subsistentiā: sunt ēt idē essentialr̄ penes nām ⁊ vnitatē eius.

Identitas etiā eēntialis infert identitatē subiectiuam s̄m 2m modu3: ꝓpterea q2 illa sūt eadem essentialr̄: que ꝯueniunt in aliqua vna natura singulari: aut identice (sic ꝙ idētificent̄ tali nature) aut per modū informātis ⁊ informabilis. Sed illa que cōueniūt identice in aliqua natura singulari sunt ide3 se totis subiectiue. igit̄ ⁊c̄. Identitas tn̄ eēntialis nō infert identita-

tem subiectiuam fm pmū modum:vt patet intuenti.

Identitas subiectiua nō infert identitatē obiectiuam:nec fm pmū modum.s.quādo cōueniunt quiditatiue in aliquo limitato. Neqꝫ etiā penes zm modū qñ.vꝫ.aliqua plura conueniunt in aliquo vno transcendenti:vt pꝫ de potentys anime:ac etiam passionibus entis:que sunt eedem realiter inter se essentialr ac etiam subiectiue:ꝛ tñ distinguunꝰ se totis obiectiue:quū in nullo quiditatiue cōueniant. ¶ Et si diceretur ꝙ cōueniunt in aliquo quiditatiue:saltem deueniēdū est ad aliqua in ipis inclusa:pmo diuersa:que in nullo quiditatiue cōueniunt. ¶ Ex quo sequtur:ꝙ si est ordo essentialis inter istas identitates:est tantū ordo eēntialis quantū ad identitatem rōnis ex natura rei formalem:realem:essentialem:ꝛ subiectiuam:ꝗtum ad zm modum positū superius. Sed non erit ordo essentialis inter identitatē subiectiuam ꝛ obtiuam. ¶ Pōt etiā pbabiliter dici:ꝙ identitas subiectiua infert identitatem obiectiuā. ¶ Pro quo est notandum:ꝙ identitas obiectiua potest esse duobus modis:vno modo:quādo vnum extremum istius identitatis ptinet alterū quiditatiue:vel aliquid alterius. Alio modo:quādo vnū cōtinet aliud in existendo:ꝛ per identitatē:eo modo quo loquiꝰ Scotus de pmo diuersis in z. sen. di.z.q.5. Rñdendo ad zm argumentū. Si capiaꝰ identitas obiectiua scdo modo:ꝛ nō pmo modo:illa que sunt idem identitate subiectiua:sunt ideꝫ etiā obiectiue realiter ꝛ identice:sed nō pmo modo. Et ita apparet rñsio ad instantiā de passionibus entis:ꝛ potentys anime.

Sco.2° sen.di.2. q.5.

Quantum ad zm de mō inferendi vnā distinctionem ex alia:ponitur ista cōclusio. Maior distinctio infert minorem ꝛc. ¶ Pro quoꝝ notitia est sciendū ꝙ minima distinctio est distinctio rationis: quia ab omnibus infertur:ꝛ non econtra. Maxima autē distinctio videtur distinctio se totis obiectiue:qꝛ ista oēs alias infert:ꝛ ipsa a nulla alia infertur.

Licet aliqui dicant.ꝙ distinctio ista nō infert alias: vt pꝫ per exemplum adductū de potentys anime:ꝛ passionibus entis que distinguūtur se totis obiectiue:ꝛ non subiectiue:neqꝫ essentialiter.

Sed siquis bene ɔsiderauerit que sunt dicta superius paulo ante:facile soluet instantiā: negando ꝙ tales passiones entis:ꝛ potentie anime distinguantur se totis obiectiue oīo.s.ꝗtum ad rōnes formales:ꝛ ꝗtuꝫ ad vnitatem identicam. Unde licet sint pmo diuerse quiditatiue:nō tñ identice:ꝛ vt sic nō distinguuntur se totis obiectiue. Uñ quecunqꝫ distinguunꝰ obiectiue:vtroqꝫ modo.s.quiditatiue ꝛ identice (sic ꝙ in existēdo vnum non ɔtineat alterū per identitatem) illa distinguuntur se totis subiectiue. Nam sicut pmo diuersa fm Docto.subti.sunt duobꝰ modis. Uno modo:quādo vnuꝫ non cōtinet alterū.quiditatiue:neqꝫ aliquid alteriꝰ. Alio modo:quādo vnuꝫ non cōtinet alterū in existendo:ꝛ per identitatē:ita distinctio obiectiua pōt intelligi penes pmo diuersa:vel altero istoꝝ modoꝝ duorū tm:vel vtroqꝫ modo. Si scdo modo:pꝫ ꝙ quelibet talia pmo diuersa distinguunꝰ se totis subiectiue:sicut sunt due differentie idiuiduales indiuiduoꝝ de pdicamēto substātie:queadmoduꝫ est sorteitas ꝛ platoneitas. ¶ Et si dicaꝰ:accipio duas differētias indiuiduales:duoꝝ accititium in aliquo supposito de predicamēto substātie.s.becheitatem albedinis in lacte:ꝛ becheitatem dulcedinis: Nam certuꝫ est ꝙ vna becheitas non continet alteraꝫ quiditatiue:neqꝫ aliquid alterius:neqꝫ vna cōtinet alteram in existendo:ꝛ tñ ista duo nō distinguunꝰ se totis subiectiue. ¶ Ad hoc potest dici:ꝙ licet vna istarū non cōtineat alteram identice rōne sui:tñ rōne entis qđ identice includit:vna continet alteram per identitateꝫ:ꝛ ita sunt idem realiter ens. quare ꝛc. ¶ Uel dicendū ꝙ non est ordo essentialis iter distinctionem obiectiuā ꝛ subiectiuā:sed bene ꝗtum ad alias. Et ꝙ aliqui arguāt de mā ꝛ forma:ꝙ.vꝫ.ista distinguantur essentialr:ꝛ realiter a cōposito essentiali:respon sum est superius. ¶ Uel dicendū est fm aliquos formalicantes:ꝛ fm Burleū:ꝙ non est ordo essentialis iter distinctioneꝫ:realem:essentialem:ꝛ formalem:ppterea qꝛ fm ipm Burleum homo predicaꝰ per se:ꝛ in pmo modo de soz.ꝛ est de ɔceptu formali ipsius:ꝛ tñ non est de essentia eius:fm ipsuꝫ.(hoc est:ideꝫ sibi essentialr ꝛ realiter): qꝛ effectus particularis pncipia constitutiua debent esse particularia. ergo illa que distinguuntur essentialr ꝛ realiter:possunt esse idem formaliter. Sed negandus est:ꝙ homo distinguatur realiter ꝛ essentialr a soz.qui est ideꝫ formaliter sibi:ꝛ in primo modo:ꝛ de materia ꝛ forma sic dictum est superius.

Ad argumenta pncipalia. Ad pmū quū dicit. Ille formalitates vel sunt aliquę res ꝛc. ¶ Rñdetur ꝙ sunt res essentie:sed non exñtie vel subsistētie:sed penes rem essentie non attendiꝰ distinctio realis:sed solūmodo penes rem exñtie:vel subsistentie:vt dictū est:ꝛ ita nō sequiꝰ ꝙ distinguanꝰ realiter:pro ut distinctio realis est quedā species cōdistincta cōtra distinctionē ex natura rei:seu formalē:ꝛ ita capiendo rem proprie ꝛ stricte:iste due formalitates nō sunt pprie res: sꝫ magis aliquid rei. ¶ Et si arguas. distinctio que est p istas formalitates est distictio secluso omni opere intellectus.ergo est realis. ¶ Rñdetur ꝙ distinctio realis:ꝛ similiter distinctio ex natura rei. Uno mō pōt capi prout ē quoddā genus ad omnes spēs distinctionum que nō dependent ab actu collatiuo intellectus. Alio modo potest capi vtraqꝫ distinctio pdicta vt est species quedaꝫ despe rata ꝛ condistincta ɔtra alias spēs distinctionū. Si pmo modo capiatur distinctio realis ꝛ ex natura rei:sic distinctio per formalitates ꝛ quelibet alia que habet esse secluso opere itellectus:est realis:ꝛ ex natura rei. Si scdo modo:sic distinctio per formalitates non est realis:sed soluꝫ formalis:aut ex natura rei. Unde vt dictum est in corpore questionis:ab alio accipiꝰ distinctio realis:ab alio formalis:ꝛ ab alio ex natura rei.

¶ Et per hoc apparet rñsio ad zm:quum dicit:que distinguuntur ex natura rei distinguunꝰ realiter ꝛc.

¶ Ad 3m:quum dicitur:sicut se habet res subiecti ꝛc. cōceditur similitudo ꝗtuꝫ ad hoc ꝙ sicut res subiecti est eadem cum re pprie passionis:ita consimili identitate formalitas subiecti est eadē formalitati passionis:ita ꝙ cōceditur ista. Sicut homo est identice ꝛ realiter idem risibilitati:ita formalitas hominis est identice ꝛ realiter formalitas risibilitatis. Non tñ ppter hoc conceditur:ꝙ sicͭ homo est risibilis:sic formalitas hominis sit formalitas risibilitatis:qꝛ in ista scda ppositione que est in abstracto (que abstractio est per nomina secundaruꝫ intentionū) denotatur:ꝙ vnuꝫ est idē formaliter alteri:qđ non fit in alia ppositione. ¶ Unde est regula:ꝙ quotienscūqꝫ abstractū predicatur de abstracto abstractione vltimata:ꝛ per nomina secundarū intentionū affirmatur:quēadmodum est formalitas:ratio formalis:quiditas:semper denotatur formalis identitas coꝝ que sic predicantur. Sꝫ in concretis aut in abstractis per nomina primaruꝫ intētionum denotatur identitas realis:quādo vnuꝫ affirmatur de reliquo:ꝛ ita cōceditur ista. humanitas est entitas

per identitatem:⁊ negatur ista.ratio formalis humanita
tis est ratio formalis entitatis.⸿ Aduertendū tamē:ꝙ
non semper abstractū predicat̃ de abstracto abstractiōe
per nomina primarū intentionū:licet concretū predicet̃
de concreto:q꞉ hoc tm̄ verū est in transcendētibus:vt di
ctum est aliqualiter superius.In alijs aūt non est verū:
q꞉ talia abstracta abstrahunt a tertio qd̄ est causa identi
ficationis extremorū. Sic̃ ista est falsa:rōnalitas est aīa
litas:⁊ tm̄ conceditur.Rōnale est aīal:q꞉ quodlibet isto
rum concernit tertiū in quo identificant̃.Similr̃ conce
ditur ista.Homo est risibilis:⁊ negat̃ ista humanitas est
risibilitas:q꞉ abstracta abstrahantur a tertio rōne cuius
liter se identificant̃.Si tm̄ diceretur humanitas est id qd̄
risibilitas:vel humanitas est eadem identice risibilitati:
ista esset cōcedenda cū ista additione predicta:q꞉ hic spe
cificatur idētitas realis extremoꝝ:que est rōne tertij:in
quo cōueniunt. Sed vbi diceret̃.humanitas est risibili
tas:denotaret̃:ꝙ humanitas ē formalr̄ risibilitas:⁊ vnū
includeret alterū formaliter:qd̄ est falsum:q꞉ abstrahun
tur a tertio qd̄ est causa identificationis ipsoꝝ. Applican
do ad ꝓpositum:concedo ꝙ formalitas subiecti est id qd̄
formalitas passionis:⁊ nego ꝙ formalitas subiecti sit for
malitas passionis.Concedo ergo argumētū:a cōmutata
ꝓportione:capiendo vniformiter identitatē vtrobiq̧.

⸿ Ad 4m:quū dicit̃ formalitas substantie est vera res ⁊c̃.
Dico ꝙ omnis talis est vera res si sit substantia in recto:
Unde eo modo quo talis formalitas est substātia:est res
sed non omnis formalitas substantie est substantia:⁊ ita
non est vera res in recto:sʒ aliqua in recto:⁊ aliqua in ob
liquo.⸿ Aduertendū tm̄ ꝙ formalitas:quedā est totalis
⁊ adequata:qua aliquid habet totaliter ⁊ adequate suū
esse formale:eo modo quo hūanitas est illud quo homo
habet adequate esse quiditatiuū formale hominis:⁊ est
ei ratio essendi in tali esse adequate:⁊ ꝯplete.Alia est for
malitas partialis que est ꝑncipium ⁊ ratio formalis qua
aliquid habet esse quiditatiuum partialiter.Formalitas
ꝑmo modo dicta:que est ꝑncipiū essendi alicui adequa
te in suo esse quiditatiuo:est vera substātia ⁊ res.Sʒ for
malitas partialis non dicit̃ ꝓprie substantia:sed substan
tie:⁊ ita non dicit̃ res ꝓprie sed aliquid rei.Extendendo
tm̄ predicationem substātie(ad qd̄libet qd̄ est aliquid po
sitiuum extra nihil:de predicamento substātie:vel etiā
extra tale predicamentū substantie:cui possit competere
ratio substantie:aliquo modo)ꝯcedit̃ ꝙ quelibʒ forma
litas substantialis est substātia.Et ita concedit̃ ꝙ est res.
extendendo nomen rei.Sed penes talē substantiā aut
rem extensiue acceptā non attendit̃ distinctio realis:sʒ
solū formalis:aut ex natura rei:⁊ ita non sequit̃ ꝯtra in
tentum.⸿ Pōt etiā dici:ꝙ sicut res que est fundamen
tum distinctionis realis est res exñtie vel subsistētie:ita
substantia que est fundamētū distinctionis realis:est exi
stens vel subsistēs. Et ita formalitas abstrahens ab exi
stentia vel subsistētia:siue sit partialis siue sit totalis:nō
est substātia aut res:penes quā attenditur distinctio rea
lis.Sed bene est aliqd substātie aut rei.

⸿ Ad 5m conceditur:ꝙ quecūq̧ haberēt diuersas diffini
tiones ⁊c̃.Si habeant diuersas diffōnes quiditatiuas cō
stitutas ex genere ⁊ differentia. Non aūt si habeant solū
diuersas rōnes formales ab intellectu ex natura rei for
maliter cōceptibiles sic intelligendo ꝙ vna diffinitio nō
includat reliquā:neq̧ sit pars alterius.Sed vbi solū ha
bent diuersas rōnes formales ab intellectu ex nā rei con
ceptibiles:nō est verū ꝙ distinguantur realiter.Ratio
enim formalis in plus se hʒ q̄ diffinitio:q꞉ qcqd est per se
cōceptibile ab intellectu:ex nā rei:est rō formalis:siue sit
simplex siue cōpositū:⁊ ad tales rōnes formales simpli
ces deueniendū est in diffinitionibus:vt vult Ar.8.met.
tex.cō.9.Alioquin daretur processus in infinitū in diffi
nientibus ⁊ diffinibilibus.

⸿ Ad 6m quū dicit̃:ꝙ tunc ab vno ⁊ eodē ⁊c̃.vt in tex.

⸿ Ad 7m quū dicit̃.accipio formā ⁊c̃.vt in tex.

⸿ Ad 8m quum dicit̃.Quecūq̧ distinguunt̃ qditatiue ⁊c̃.
vt in tex.⸿ Pōt etiā dici ꝙ quiditas ⁊ res essentie sunt
idē:sʒ nō quiditas ⁊ res exñtie ⁊ subsistētie:q꞉ inter qdi
tatem ⁊ talem rem est distinctio ex natura rei.

⸿ Ad 9m quū dicit̃ nulla ꝓpria passio ⁊c̃.Cōcedit̃ maior:
⁊ ad minorē dr̄:ꝙ distinctio nō est passio vnica ⁊ simplex
entis:q꞉ ens ad qd̄libet ens comparatū non est semper di
stinctū sed est idem aut distinctū.Et hoc est qd̄ vult Ar. Ar.10.
10.meta.tex.cō.12.Tm̄ dato ꝙ distinctio esset passio ꝯuer me.t.c.12
tibilis cū ente:cōceditur totus ꝓcessus vsq̧ ad minorem
pro syllō in qua dicit̃:omne ens est reale vel rōnis. Dico
ꝙ omne ens est reale.i.secluso opere itellectus vel rōnis.
idest dependens ab opere intellectus:Postea quū infer
tur.ergo omnis distinctio est realis vl' rōnis.Dico ꝙ oīs
distinctio est realis.i.non dependens ab opere intellcūs.
Uel rationis:hoc est dependens ab opere itellectus:⁊ sic
concedo distinctionē non dependentem ab opere intel
lectus esse realē:⁊ ex natura rei vt distinctio talis est qd̄
dam genus ad omnes species distinctionum non depen
dentiū ab intellectu causante ipsas.Sed si distinctio rea
lis:aut ex natura rei sumitur vt spēs disperata ⁊ cōdistin
cta contra alias spēs distinctionum:negatur ꝙ omnis di
stinctio non dependēs ab opere intellectus sit distinctio
realis:aut ex natura rei:vt dictum est superius.

⸿ Ad 10m rñdetur ad maiorem negando ipsam ponendo
ꝙ vnicuiq̧ vniuersali correspondeat suum proprium in
diuiduū:quo posito.Sicut vniuersale identificatur in
feriori:⁊ minus vniuersali:(quemadmodū animal ho
mini:)ita indiuiduū animalis identificatur indiuiduo
hominis:⁊ ita hic homo:⁊ hoc animal:licet sint distincta
numero:⁊ indiuidualiter:non tamen sunt distincta reali
ter.Et ad minorem posset cōcedi ꝙ quecūq̧ distinguun
tur formaliter distinguunt̃ numeraliter:⁊ ꝙ quecūq̧ di
stinguuntur formalr̄:distinguunt̃ quiditatiue.ista posset
admitti:lʒ habeat instantiā de ꝓprietate idiuiduali ⁊ nā
quā cōtrahit.tenendo ꝙ hecheitas habeat propriam for
malitatem:quēadmodū tenet Anto.An.in.4.metaph. Antoni⁹
Et quum tu dicis:quecūq̧ distinguunt̃ formaliter ⁊ qui And.4⁹
ditatiue:distinguuntur specifice.Uerū est:si quiditas q̄ metaph.
est ratio distinguendi est in genere:sed vbi esset extra ge
nus:non sequeret̃.Et quū infertur:distinguitur specie.g̃
distinguitur numero.Ista posset negari sm̄ aduersarios:
q꞉ actio ⁊ passio distinguunt̃ specie:⁊ tm̄ sunt vnus motus
numero:vt ipsi dicunt. ipsa tamen admissa:non sequit̃.
distinguunt̃ numero.ergo realiter:vt dictū est.

⸿ Ad 11m quū arguebat Franciscus de marchia. Illa que
habēt realiter ⁊ eēntialiter diuersas formas ⁊c̃.vt in tex.
Et hec dicta sufficiant pro declaratione formalitatū.

Laus oīpotētissimo enti ⁊ quicqd est omni laude digni⁹.

⸿ Eximij Doct.M.Antonij trombete patauini ordinis
minoꝝ ministri.Pro.San.Anto.sentētia in recentiores
Scoticas formalitates finit. Et eiusdē q̄stio de futuris
cōtingētib⁹.ac q̄ōnes metaphysicales ab eodē disputate.

¶ Mauritius de Portu Hybernus ordinis minorum. Reverendo. d. Antonio Pizamani Patritio Veneto: ac sancte romane ecclesie protonotario: artiū et theologie interpreti sapientissimo. S. p. D.

Cum superiorib⁹ dieb⁹ in Forū Iulij me cōtulissem invisendi gr̄a D̄ni Dñici Grimani Car^lis^ dignissimi: atq Aquilegien. Patriarche ibi tūc moram trahētis: viri et igenio: et phie studijs maxie admirandi. Cui⁹ vt sūme: ac cumulatissime fortunam augēt: tollūtq dignitates: ita varie: multiplicesq eius exornāt cumulātq disciplie. Accedit singularis humanitas: morūq māsuetudo: ac pbitas admixta gravitate q̄nta et maximas dignitates deceat: et neminē a ꝯsortio alloquioq dēterreat: aut abigat: s3 alliciat poti⁹: et q̄si irritet. Nō. n. accersita: aut a reb⁹ sūpta: s3 nativa: ac ppa. Cū igr̄ et tu illic adesses: qppe q nunq̄ ob admistratiōe: curaq rerū dn̄i: vel momēto divelli patiare: nō abre tūc esse existimavi illos ipsos dies: q̄s vobiscū agerē studijs impēdi: vt vel ederē aliqd: vel colligerē: vel certe emēdarē: qd p impressorie artis viros pdiret in lucē: qn̄ qcqd boni appellatiōe cēseat: q̄ten⁹ tale sit cōe sese offerre ac pbere oib⁹ scirez q̄ ad fieri posset. Quare agitāti hec mihi occurrit forte fortuna libellus formalitatū iscript⁹ Antonij sirecti summi ac pclari Parisien. theologi ex Scoti snia atq opinione ꝯposit⁹: quē passi3 lectitāt hac tēpestate fere oēs. Cum aūt aiadverterē mēdosissima eē exēplaria ac depravatissimos codices decrevi ita p̄rsus emēdare atq emaclare oia diligēter: vt in p̄stinā dignitatez: ītegritatēq liber restitueret: qd spero me assecutū. Qm̄ vo ille subti. doct. in oib⁹ maxie imitari studuit: adhibui hāc q̄q curā ac diligētiā: vt qcqd in mediū afferret Scoti dcis ac rōnib⁹ niteret: q̄ nos sparsa: disiectaq in ei⁹ libris in vnū ꝯtulim⁹ atq in marginib⁹ adnotavim⁹ vbi ea sūpta sint: atq vbi hēant. Quin et q̄s dicūt istātias: ꝯtroversiasq brevib⁹ signavim⁹. Opiones ēt atq authoritates ꝯtulim⁹ cū veterib⁹ formalitatū scriptorib⁹. Multa demū ab eo pposita tutari ac defendere p virili conati sum⁹. Premisim⁹ pterea nōnulla q̄ toti⁹ opis istituto nō parꝝ collatura videbant: atq hec oia brevib⁹ tū ne libellus modū excederet: aut plixitate fastidiū pareret: tū qr an̄ nos Antonius trōbeta copiosissime oia hec est ꝯplex⁹: cui nimiꝝ i huiuscemodi reb⁹ ꝯtēplādis p̄mas ptea cēseo esse deferēdas. Addidi huic libello opusculū aliud theologi nō ignobil: ac Scoti pcipue imitatoris Stephani Burlifer. q cū pleraq adversus formalitatū auctores: potissimū Antoniū Sirectū disserat: haud facile ifirmāda: diluēdave q̄ntū3 attinet. s. ad multitudinē idētitatū ac distictionū: placuit h q̄q loco illi⁹ occurrere argumētatōib⁹: ppugnareq ac defensare coia placita q̄q pluriū ꝯsensu niterent: idq verisimili q̄dā3 ac pbabili argumētādi gñe. Nā veteres ac maiores oēs pcl dubio sūt: vt laude in p̄mis ita reverētia q̄dā ac veneratōe p̄seq̄ndi: vbi res ipse nō refragent aut veritas reclamet. Vtrūq vo op⁹ pari castigatōis atq ānotatiōis mūere illustravim⁹. Quas ego lucubratiunculas tue potissimū reverēde. d. iscribere ac dicare ꝯstitui: maiore aliqn̄ ausurus. Cui. n. poti⁹ dicent l̄raria monimēta: q̄ his q a teneris ānis: ita l̄ris ac bōis artib⁹ sint inutriti: vt eo tātū alimēto ac cibo (si dici pōt) crevisse videant: q3 eo v̄tutis ac doctrie iā pvenerit: vbi stare cogant et q̄si receptui canere: cū vlteri⁹ pgredi nō valeat hūan⁹ aius. Accedit q et op⁹ ips3 tā tibi ꝯvēire vr: q̄ Minerue Mercurioq igenij dotes: qd aiūt poete. Quippe q eo ai acumine ea pspicacitate mētis excellas: vt qd de aqlarū pullis dici solet: lucē sol nō reformidātib⁹ si veri: legitimiq sint ei⁹ volucris filij: alūniq. id tibi potissimu3 accomodet: q et divinā ipsa3 vi3 (si fas dictu est) mētis oculis ita itro pspicias: vt pene ea videas: q̄ nullis fortasse alijs humanis animis appeāt: vt nemini dubiū eē possit celestis aure ac divini ignis iesse tibi nō mīmā pticulā: scitillāq. Quapp formalitatū subtilissim⁹ liber meo qdē iudicio vnice tibi debet: qn̄ (vt ingt Homer⁹) ac veteri pverbio vsurpatū frequēter est: Semp qdē sile agit de⁹ ad sile. Accipe igit hilari q̄so ac leto vultu vt soles cetera hos quoq3 Maurity tui p̄mitias ex Scoti penetralib⁹: atq3 adytis deprōptas: collectasq3: ac si qn̄ ocium supererit: vacabitq3 a familiarib⁹ negocijs: ceterisq3 curis: quibus nōnunq̄ occupatissimus distineris: perleges elementa hec: sine quib⁹ (si veru3 fateri velimus) nemo in speculativis disceptationibus facilis vnq̄ aut expeditus esse poterit.

¶ Vale: Me vero tue. d. deditissimū atq3 iampridē addictum ama ac protege.

Pro ampliori declaratōe terminorū in seq̄nti tractatu formalitatū hec pauca q̄ sequūt ad cōem vtilitatē legētiū stimulo charitatis ipulsus cōicare decrevi. Oēs. n. formalizātes cōiter tm̄ in cōcreto ꝯsueverūt notificare idētitates et distictiōes: et l3 possint ex doctria Ar. excusari: q ēt plerūq3 sic exp̄mit relatiōes: et h pp earꝝ minimā entitatē et facilitatē docēdi: igeniosi nihilomin⁹ est ivestigare pfundi⁹ quo pōt rerū qditates et essentialē intellectū: quare descriptiōes notabiles identitatum et distinctionū in abstracto acceptarꝝ vt potero explicabo: et multiplicitatē earum brevibus notabo.

¶ Nota igit p̄ q distictio ē duplex. vna cōis: et est alietas seu diversitas extremorꝝ sive ꝯveniētiu3 i aliq̄ qditatiue sive nō: et hec pdicat de oi distinctiōe. Alia ē ppa de q̄ loquunt formaliste cōiter et ē alietas sive nō idētitas extremorꝝ in aliq̄ ꝯveniētiū ex nā rei vel p actū collativū itellect⁹ vl alteri⁹ potētie sibynvicē ꝯparatorꝝ: et hec dividit in realē et rōnis: extēsive acciplēdo distictionē realē: que vlterius dividit in distinctionem ex nā rei et formalē etc. Distictio rōnis ē alietas seu diversitas extremorꝝ p operationē collativā itellect⁹ vel alteri⁹ potētie sibynvicez cōparatorꝝ et in aliquo cōveniētiū. Ita q circūscripto vel posito actu tali tollit vel ponitur talis distinctio.

¶ Identitas rōnis est duplex. vna que psupponit distinctioni rōnis: in qua. s. cōveniūt extrema distincta fm rationē: et est nō alietas extremorꝝ in aliquo ꝯveniētiū per actum collativū rōnis invicez cōparatorum.

¶ Idētitas vo rōnis q̄ opponit distictiōi rōnis: de qua loquunt formaliste cōiter: est nō alietas alicui⁹ quiditatis aut formalitatis vel entitatis a seipsa ꝯcepte per actū rōnis: cui⁹ extrema nō sunt duo nisi per ꝯsideratōez rōnis. Solet igit dici q idētitas rōnis est absolutissima et habs fundamentū pximu3 et remotum: et est simplr idētitas et fm qd diversitas: que oia declarabit ingeniosus lector: et qūo ad ipsam requirit alietas: et salua compossibilitatez identitatis et distinctionis rōnis vt nosti.

¶ Distictio ex nā rei tm̄ ē alietas seu diversitas extremorū in aliquo cōvenientiū ex nā rei sibynvicē cōparatorū origiata ex pprijs rōnib⁹ formalib⁹ extremorꝝ et nō actu collativo alicui⁹ potētie. Vel alr pōt sic notificari.

¶ Distictio ex nā rei cū pcisiōe: est alietas inter cui⁹ extrema disticta pōt fundari ꝯdictio seclusa q̄cūq3 opōne itellect⁹. Unde adverte q est duplex distictio ex nā rei: vna tanq̄ gen⁹ ad oēs sequētes: alia tanq̄ spēs ab alijs distincta. Iō in sua notificatiōe adiungi ly tm̄ vel cū pcisiōe.

¶ Idētitas ex nā rei: alia est psupposita distictōi tali in q̄ . s. ꝯveniūt extrema disticta ex nā rei: et ē nō alietas extre-

moꝝ in aliquo ꝯuenietiũ ex nã rei de qbus sub rõne qua cõueniũt nulloꝰ pdicata ꝯdictoria pñt formari: originata ex ꝓprijs rõnibꝰ formalibꝰ extremoꝝ ꝛ nõ actu collatiuo alicuiꝰ potẽtie. Alia est opposita distictioni ex nã rei ꝛ est nõ alietas alicuiꝰ qditatis vel entitatis a seipsa ex nã rei de q̃ absolute accepta nulloꝰ pñt predicata ꝯdictoria formari. Cõsidera qũo distiguit ab idẽtitate rõnis. Quidam.n. dicũt ꝙ talis idẽtitas est rõnis. Sȝ aduerte tunc qũo esset opposita distictiõi ex nã rei. Jõ dic altiꝰ. Dicũt nãqȝ qdã ꝛ apparẽter ꝙ oĩs identitas eiusdẽ ad se est tm̃ rõnis. Jõ refert dicere aliqd esse idẽ ex nã rei vel realr: ꝛ dicere identitatẽ esse talẽ: maxĩe ad seipm. Quere Sco. notanter sup. 5. meta. c. de relatiõe. Pro cõitate distictionis ex nã rei alijs ꝛ ipsiꝰ pcisiõe ab eis: vide in sili Sco. in logicalibus. c. de diffĩa. ꝛ c. de q̃litate. Alia pl̃a addat h̃ igeniosus lector his breuibus dũtaxat expergefactus.

¶ Distictio modalis est alietas vel diuersitas q̃ oriẗ inter qditatẽ ꝛ modũ itrinsecũ: vel iter modũ ꝛ alterũ moduȝ eiusdẽ vel alteriꝰ qditatis: cũ alijs cõditiõibꝰ additis supra in descriptione distinctionis ex natura rei.

¶ Idẽtitas modalis alia est p̃supposita distictiõi tali: ꝛ est nõ alietas modoꝝ in aliquo ꝯueniẽtiũ ex nã rei sibjnuicem cõparatoꝝ. Alia v̓o opposita distictiõi modali: ꝛ est nõ alietas alicuius modi a seipso: ꝛ fm aliquos est rõnis tm̃: sed tu oĩa bñ põderabis. Et dicta dñt itelligi de modis realibꝰ ꝛ nõ itentiõalibꝰ. vt pȝ. Aduerte ꝙ lȝ ab oĩbꝰ modis possit abstrahi conceptus q̃litatiuus modi in cõi: non tñ sequiẗ ꝙ non sint primo diuersi quiditatiue: q2 sicut est status in cõceptibilibus quiditatiuis. Ita in q̃litatiuis vt habet Sco. in Theorematibus. Unde cõsequenter q̃liter differũt distictio modalis ꝛ ex natura rei. Quere formalistas antiquores ꝛ semper Scotũ imitare.

¶ Distictio formalis ẽ alietas seu diuersitas qditatũ i aliquo ꝯueniẽtiũ ex nã rei sibjnuicẽ cõparatoꝝ quaꝝ neutra icludit aliã qditatiue ꝛ per se p̃mo mõ. Unde aduerte ꝙ hic describiẗ distinctio formalis dicta a formalitate 3ꝰ modo de qua infra parte 2ª secundi articuli principalis. Si igiẗ vis accipere ipsam a formalitate secũdo modo adde vt scis ad ꝓpositum. Est etiam descr. ptio distinctionis formalis mutue seu adequate. vt ps. et.

¶ Identitas formalis vno modo sic describiẗ. Est nõ alietas alicuius quiditatis ex natura rei a seipsa: que a qbusdam dicitur rõnis. sed considera vt prius.

¶ Idẽtitas formal̃ quã distictio tal̃ p̃supponit: est nõ alietas qditatũ ex nã rei ꝯueniẽtiũ in aliquo qditatiue.

¶ Idẽtitas formal̃ quã distictio tal̃ ꝺ̃struit: est nõ alietas qditatũ: q̃rũ vna ex nã rei aliã icludit qditatiue. Ubi pȝ ꝙ formalitas semꝑ accipiẗ in 3ª acceptiõe isra vbi p̃us.

¶ Distinctio realis est alietas vel diuersitas entiũ hñtiũ aliã ꝛ aliã realitatẽ formalr positiuã actu existẽtem vnica extñ seu diuersa. vbi sumiẗ realitas pro realitate existẽtie vel subsistentie. nõ aũt essentie: qđ bene cõsidera. Diciẗ aũt in descriptiõe habẽtiũ aliã ꝛ aliã realitateȝ ꝓp subm ꝛ ꝓpriaȝ passionẽ formalr positiuaȝ. dr̃ ꝓpter p̃uationes ꝛ hõ. actu existentẽ. dr̃ ꝓpter qditates diuersas: vnica existens ꝛc. dr̃ ꝓpter ꝑsonas in diuinis. vñ põderabit curiosus lector diuersitatẽ realitatis ꝛ existẽtie: ꝛ qũo põt accipi vt qđ vel vt modus vel denoĩatiue ꝛ quiditatiue vt alij modi ꝛ passiões ꝛ oĩe ꝛ hõ. Et q̃liter vno mõ icludit ens qditatiue: ꝛ alio mõ non: ꝛ ita de alijs. vide Sco. singularissime. 4. meta. ꝛ alibi ꝛ applica vbiqȝ. Instãtias v̓o consequẽter adducat ꝛ soluat igeniosus lector. Nota etiã ꝙ alia est distictio realis mutua ꝛ adeq̃ta vt iter mãȝ ꝛ formaȝ: vel duo idiuidua eiusdẽ spẽi: alia nõ mutua nec adequata vt inter totũ essentiale ꝛ partes, vt isra tangeẗ. Sȝ ponderabis instantias pro ꝛ econtra de hac mutuitate.

¶ Identitas realis quã distictio talis presupponit est nõ alietas extremorũ existentiũ in aliquo cõmuni: ꝛ hec est realis ꝛ non rationis.

¶ Idẽtitas realis opposita distictiõi tali vno mõ sic notificaẗ. Est nõ alietas alicuiꝰ entitatis actualr existẽtis ad seipsaȝ actualr existẽteȝ: ꝛ diciẗ eẽ rõnis. Alio mõ sic describaẗ. Est nõ alietas extremoꝝ ex nã rei habẽtiũ vnam ꝛ eandẽ realitatẽ formaliter positiuã actu existentẽ vnica existẽtia seu diuersis: ꝛ ista est realis: vt pȝ speculanti.

¶ Distinctio eẽntialis est alietas vel diuersitas extremorũ ex natura rei actu separatorũ vel saltim actu separabilium ꝛ separatim cõseruabiliũ in aliquo cõuenientiũ. Et est duplex. s. mutua vt inter sortem ꝛ Platoneȝ. alia non mutua vt inter totum ꝛ partes: fm quosdã. Sed tu considera instantias ꝛ adde ꝛ restringe vt nosti.

¶ Identitas essentialis p̃supposita distinctiõi tali: est nõ alietas extremoꝝ ex natura rei actu non separatoꝝ: nec separabilium: nec separatim cõseruabiliuȝ in aliquo conuenientiũ: vbi pondera differentiã huius a reali. Quere vbiqȝ. p. t. ꝛ. G. ꝛ alios quos nosti pro ꝛ contra.

¶ Identitas vero essentialis opposita distinctiõi tali alia est rõnis fm quosdã. Et est nõ alietas alicuius entitatis ad seipsam ex natura rei ab alia actu separate vel separabilis ꝛ separatim conseruabilis. Alia est realis ꝛ est non alietas extremorũ ex natura rei actu non separatorũ nec separabilium nec separatim conseruabilium.

¶ Distinctio se totis subiectiue est alietas cuius extrema ex natura rei in nullo indiuiduo: aut subiecto: aut supposito reperiuntur: ꝛ alia est indiuidualis: vt in creaturis: alia personalis vel suppositalis vt in diuinis ꝛ in aliquibꝰ creaturis. Hec descriptio est intelligenda fm scdm modum assignandi distinctioneȝ se totis subiectiue vt infra habetur. si p̃muȝ modũ sustinere volueris faciliter alio modo describere eam poteris.

¶ Identitas se totis subiectiue p̃supposita distinctiõi tali est non alietas cuius extrema ꝛ si in aliquo cõueniant: in nullo tamen subiecto vel indiuiduo aut supposito reperiuntur: que omnia bene masticando cõsidera.

¶ Identitas vero opposita distinctioni tali alia est rõnis fm quosdam. Et est non alietas eiusdeȝ extremi ad se in aliquo idiuiduo aut subiecto aut supposito ex natura rei reperiri. Alia est realis. Et est non alietas extremoꝝ que ex natura rei sunt in eodẽ existente vel subsistente. Que omnia vt dixi intelliguntẗ fm cõem assignationem.

¶ Distinctio se totis obiectiue est alietas extremorum in nullo cõi quiditatiuo ex natura rei cõuenientiũ.

¶ Identitas presupposita distinctioni tali: est nõ alietas extremorũ ex natura rei ꝯuenientiũ aut quiditatiue aut denoĩatiue aut vniuoce aut saltem in vniuoco.

¶ Identitas vero opposita alia est rationis fm aliquos: ꝛ est non alietas alicuius extremi ad seipsum cui nihil est ex natura rei cõmune illi conueniens quiditatiue. Alia est realis: ꝛ est non alietas extremorum conuenientium in aliquo vno conceptu quiditatiuo. Adde tu ad hec plura castigando ꝛ limitando ad mentem Scoti omnia dirigendo. Nam he descriptiones cõmunes sunt ad plures vias formalizantium. inferius iuxta litteram notabo limitationes ꝛ loca doctrine scotice.

¶ Formalitates moderniores de mēte clarissimi doctoris subtilis Scoti in florētissimo Parisiensi gymnasio cōpilate per excellētem sacre Theologie professorem magistrū Antoniū Sirecti prouincie Turonie ordinis minorum feliciter. Incipiunt.

Pōderabit ꝉ ꝑmis h̄ lector: q̄d ꝑsupponit̄ q̄d q̄rit qō: ꝛ ꝑꝑ quid mouet̄. ꝛ ēmios expo- nat ex his q̄ īfra sequū tur. ꝛ ex dcis Frā. may. ꝛ Petri thōe ꝛ alioꝝ forālizātiū ꝛ precipue Sco. ꝛ tāgat op. ātiq̄ rū .1. ph̄i. q̄ cogit̄ negare distōnē entiū. s; existiā. ꝛ quō ista .4. se hn̄t ꝑ mōꝫ mai⁹ ꝛ mi- n⁹ cōīs. s. distō vel dfīa. diuersitas vel alietas. sepatio vel disio. ꝛ nō idētitas. ꝛ q̄ h̄ ē s̄m̄o de distōne ꝑpe tn̄ cōīter accepta. vt. s̄. notaui. que tn̄ ꝛ idētitas ei opposita ꝑt accipi vel stricte vt sꝫ sol⁹ subē vel extensiue vt sꝫ ōīs entis sub disiūctiōe vt 19. di. ꝑ. ꝛ .6. di. 4. ꝛ .5. me. ꝛ alibi sepe hꝫ sco. declarari ēt potꝫ titu lus tracta. ꝛ .4. ei⁹ cāe nōīs. ꝛ q̄ h̄ cōia sꝫ o- mitto ea. subtīl. n. eius ꝑt poni hoc disiūctū. idē vel distictū. vel ēe ī ordie ad ista vel forā litas vl̄ aliō h⁹ vt nosti Quare ēt noiāt poti⁹ forālitates q̄ realitates vl̄ hi⁹. poterit lcōꝛ curiosus tāgere ꝛ alia plura ꝑ introductiōe iunioꝝ. Noiari ēt poterūt scriptores famosiores forālitatū ꝛ an Ar. ꝛ aliū ph̄i fecerint mētiōēꝫ de eis ꝛ vbi. ꝛ q̄ualr ꝛc.

Circa formalitates doc. sub. Sco. Querit̄ vtꝝ illa q̄ distiguūtur formalr distiguāt̄ realr. Et argr̄ q̄ sic. Et accipio duas formalitates: ꝛ sint a. ꝛ. b. vel igit̄ a. ꝛ. b. sūt aliq̄ res vel nulle res. Si sint alique res. igit̄ que formalr distiguūt̄ realr distiguunt̄. Si sint nulle res. igit̄ erūt nihil. q̄ qō oīo nulla res ē nihil est. ꝑ btm̄ Aug. de doctria xp̄iana. Et ēt ꝑbat̄ rōe: q̄ res ꝛ ens ꝯuertūt̄. vt pꝫ .4. meta. q̄re qō nulla res ē nullū ens est. ꝛ sic erit nihil. igit̄ ꝛc. ¶ P̄. illa q̄ distiguūt̄ ex nā rei sūt disticta realr. pꝫ de v̄tute vocabuli. Nihil. n. aliō v̄r eē distictio ex nā rei q̄ distictio realis nec ēꝫ. sed illa q̄ distiguunt̄ formalr distiguūt̄ ex nā rei. igit̄ ꝛc. ꝑbatio minoris: q̄ distictio ꝑ formalitates: vel ē ex actū itellect⁹: vel nō. sed ex ꝯparatiōe itellect⁹. pꝫ ꝑ oēs q̄ ponūt istas formalitates. Si zᵐ. vꝫ. q̄ distō ꝑ formalitates sit opus siue ꝑ opōnē itellc̄s: tūc erit distictio rōis. qō est ꝯ formalizātes. Si est ex actū itellc̄s. igit̄ erit ex nā rei. ꝛ ꝑ ꝯn̄s realis. qō ē ꝑpositū. ¶ P̄. sic se hꝫ res subiecti ad formalitatē subiecti. ita se hꝫ res ꝑprie passiōis ad formalitatē ꝑpe passiōis. q̄ ꝑ locū a trāsmutata ꝑportōe. Sicut se hꝫ res subti ad rē ꝑpe passiōis. ita formalitas subti ad formalitatē ꝑpe passiōis: sed res subti est eadē cū re ꝑpe passiōis. vt pꝫ ꝑ te: q̄ dicis: q̄ sūt idē eēntialr ꝛ realr. q̄ formalitas subti est eadē cū formalitate ꝑpe passiōis: ꝛ sic nō distiguunt̄. ꝛ ꝑ ꝯn̄s nō distiguunt̄ formalr. q̄re ꝛc. ¶ P̄. qō est suba ē v̄a res. sed formalitas sube ē suba. igit̄ formalitas sube ē v̄a res. Maior pꝫ de se. q̄ est ꝑdicatio supioris de iferiori. Minor pꝫ. q̄ formalitas sube ē q̄ gd est sube. vt pꝫ ꝑ istos. sed q̄ gd est ē idē cū re cui⁹ est. pꝫ .7. meta. igit̄ q̄ gd est sube ē suba. Et vltra q̄cūq̄ ꝑ verā rē distiguunt̄ realr distiguunt̄: sed que formalr distiguunt̄ ꝑ verā reꝫ distiguunt̄. ergo q̄cūq̄ formalr distiguunt̄ realr distiguunt̄. ¶ P̄. q̄cunq̄ hn̄t diuersas diffōnes distiguunt̄ realr vel rōne. pꝫ. q̄ diffōnes diuerse siue dr̄ie in eisdē posite vident̄ sufficere ad distictionē realē vel rōnis: sed illa q̄ distiguunt̄ ꝑ formalitates hn̄t diuersas diffōnes. vt pꝫ per istos. igit̄ ꝛc. ¶ P̄. si illa q̄ distiguunt̄ formalr eēnt idē realr. tūc ab vno ꝛ eodē sumerent̄ vnitas ꝛ plitas: qō v̄r icōueniēs. Assumptū tn̄ ꝑbat̄. q̄ ꝑ te ab vno ꝛ eodē in quo est vnitas rei ꝛ esse sumit̄ plitas formalitatū: ꝛ sic ab vno ꝛ eodē sumet̄ vnitas ꝛ plitas: sed h̄ est falsuꝫ vt dcm̄ est. ꝛ vt pꝫ .2. de gn̄atiōe. idē in q̄tū idē nō ē natū facere nisi idē. ¶ P̄. accipio forālitatē subti ꝛ sit a. ꝛ accipio forālitatē passiōis ꝛ sit b. tūc q̄ro vel a. ꝛ. b. hn̄t aliq̄d cōe vl̄ nihil cōe. Si nihil cōe. q̄ a. ꝛ. b. se totis distiguunt̄: sed q̄ se totis distiguunt̄ realr distiguūt̄. q̄ a. ꝛ b. realr distiguunt̄: sꝫ ꝑ istos illa sūt eadē realr. q̄ illa q̄ in nullo sūt eadē realr vel nō sūt eadē realr erūt eadē realr qō manifestā icludit ꝯdictionē. Si det̄ q̄ a. ꝛ. b. hn̄t aliq̄d cōe. vel ē reale vel rōnis. si sit ens reale. q̄ illa sunt entia realr. ꝛ sic faciēt distigui realr illa quoꝝ sunt formalitates. s. subm ꝛ ꝑpriā passionē. Si aūt sit ens rōnis. igit̄ ille formalitates erūt entia rōnis. ꝛ sic facient illa quoꝝ sunt formalitates distigui tm̄ s̄m rōnē: qō est ꝯ eos: q̄ dicūt q̄ distinctio per formalitates est maior q̄ distictio rōnis. ¶ P̄. q̄cūq̄ distiguunt̄ q̄ditatiue distiguunt̄ realr ꝛ eēntialr. pꝫ. q̄ q̄ditas res ꝛ essentia idē sunt: sed que distiguunt̄ formalr distinguunt̄ q̄ditatiue. pꝫ. q̄ per istos: formalitas nihil aliud est q̄ rei q̄ditas. q̄ que distiguunt̄ formalr distiguunt̄ realr ꝛ eēntialr: qō est ꝑpositū. ¶ P̄. arguit Herueus brito ordis ꝑdicatorū ꝛ dicit has rōnes demr̄are. nulla ꝑpria passio ꝑtedit̄ vltra suū ꝑpriū ꝛ adeq̄tū subm: sed distictio est passio entis. q̄ nō ꝑtedit̄ vltra ens: sed oē ens vel ē reale vel rōnis. vt pꝫ .5. meta. igit̄ ois distictio vel est realis vel rōnis: ꝛ sic nulla erit distictio media iter distictionē realē ꝛ rōnis: ꝛ ita nō erit dare distictionē formalitatū vel ꝑ formalitates. nec distictionē ex nā rei nisi ꝯtineant̄ sub aliquo istoꝝ modoꝝ. ꝛ sic habeo ꝑpositū q̄ distictio formalr ifert distōneꝫ realē. ¶ P̄. q̄cūq̄ distiguunt̄ nūero distiguunt̄ realr. pꝫ. q̄ q̄ sunt nūeralr disticta nō includit ꝯdictionē vnū eē sine alio. ꝛ per ꝯn̄s realr distiguunt̄: sed q̄ distiguunt̄ formalr distiguūt̄ nūeraliter. ꝑbatio. q̄ q̄ distiguunt̄ formalr distinguunt̄ q̄ditatiue. vt pꝫ per istos. ꝛ q̄ distinguunt̄ q̄ditatiue distiguunt̄ specifice. pꝫ. q̄ q̄ditas ponit rē in esse specifico; sed q̄ distiguunt̄ spē distinguunt̄ nūero. vt pꝫ ꝑ thop. ꝛ .5. meta. ꝛ ēt q̄ distictio specifica est maior q̄ distō numeralis: ꝛ maior distictio arguit minorē s̄m oēs: sed q̄cūq̄ nūero distiguunt̄ realr distiguuntur. igit̄ de ꝑ ad vltimū. que formalr distiguūt̄ realr distinguunt̄: qō est ꝑpositūꝫ. ¶ P̄. arguit sic Fran. de marchia ad idē. Illa q̄ hn̄t realr ꝛ eēntialr diuersas formas realr ꝛ eēntialiter distiguunt̄. pꝫ clare ex intentiōe ph̄i. 9. meta. Forma distiguit ꝛ sepat: sed que distiguunt̄ formalr distiguunt̄ per formā: vt pꝫ de v̄tute vocabuli. ergo q̄ distinguunt̄ formalr realiter distiguunt̄ ꝛ eēntialr. ¶ P̄. nisi illa que formalr distiguunt̄ distiguerent̄ realr: tūc formalitas nō esset ꝑn⁹ sufficiēs distiguēdi aliq̄ realr. pꝫ de se. sed h̄ est falsuꝫ. pꝫ. q̄ ꝑ ꝑ̄nitatē in diuinis q̄ est q̄dā forālitas. pr̄ i diuinis distiguitur ab eēntia forālr ꝛ a filio in diuinis realr. q̄ realr ꝛ eēntialr. Et ꝯfirmāt̄ oēs iste rōnes sic. Ois dr̄ia rōnis fac̄ ꝯpōnē rōnis. q̄ ois distō seu dr̄ia ex nā rei facit ꝯpōnē ex nā rei: sꝫ in diuinis p̄r̄ in simplr simplici. nulla ē ꝯpō. q̄ ibi nulla ē distō

1. 1. c. 1. 2. c. 3. ꝛ. 4. ꝛ h̄

T. c. 20. 21. ꝛ. 41.

Nota q̄ q̄daꝫ thōiste moderniōes coacti sꝫ ponere q̄tuor gn̄a distictionū. vꝫ. rōnis formalis: realis: ꝛ eēntialis q̄ q̄tiēs dicāt̄ rāqlco sint. q̄re in Herueo ꝛ Capriolo ꝛ alijs vt nosti. Nā cū oia ꝑo ꝯsonāt ex .1. ethi. nec ē erat vt v̄itati scotice ēt ipsius aduersarij ꝯuicti consentiant.

T. cō. 56. de ge. A. l. realia.

4. 3. ꝛ. 10. meta. T. cō. 14. sed expssius h̄r ad finem. 6. metaphy.

c. 5. ꝛ ide. T. c. 12. ꝛ ide

T. c. 11. ꝛ inde. sꝫ expssius in. 7. t. c. 49. h̄r.

Ad hec videat̄ Sco. 2. 26. ꝛ. 33. di. vtriusq̄ ꝑmi. ꝛ alibi.

sequit ipm:sed inest ei contingenter ⁊ sic sumit quãdo dicit q accñs est qd adest ⁊ abest ⁊c. ¶ Cõsequẽter dico q res aliqñ venit de rat⁹ ta.tũ.qd est firm⁹ a.um.⁊ ista est semp cũ exñtia actuali. Alio mõ dr res a reor ris.⁊c.qd est opinor ris. Et sic oẽ qd est tã in eẽ obiectiuo:sicut oẽs res mũdi ab eterno fuerũt:qz in eẽ imaginabili:põt dici res. Et isto 2⁰ mõ accipiẽdo rez põt dici q oia creata ⁊ oia creabilia añ mũdi ↄstitutionẽ eẽnt res:⁊ q sor.⁊ plo distinguebãtur realr ⁊ sic de alijs. Predictã diuisionẽ ponit Sco.35.di.pmi sen. ¶ Cõsequenter dico q ens diuidit in ens simplr ⁊ in ens fm qd:siue in ens in potẽtia subiua ⁊ in ens in potẽtia obiua:⁊ ista diuisio est eadẽ cũ pcedẽte.dẽpto eo qd addebat in 2⁰ mẽbro:qz in eẽ imaginabili.⁊ nõ capio hic ens fm qd vt sub se ↄtinet entia rõnis siue relatiõis rõnis ⁊ ficticia.sed vt ↄtinet sub se pcise illud cui nõ repugnat vez eẽ exñtie. Et sic dico q ens vt est subm meta⁹⁹ ⁊ adeqtuz obm itellect⁹ nři.dr vniuoce de ente simplr ⁊ de ente fm qd. saltẽ ad illa est vniuocũ pdicatũ. ¶ Pro quo notãdũ q fm Sco.di.7.p.sen.qd.3.⁊ di.3.eiusdẽ. qd.3. Dña est inter eẽ vniuocũ pdicatũ ⁊ vniuoce pdicari. Uniuocũ eñi pdicat vlr qñ cõceptus illius qd pdicat ẽ in se vnus ex nã rei.si sit res pme intẽtiõis. Et hoc mõ albũ dcm de ligno ⁊ lapide est predicatũ vniuocũ:⁊ vlr ois pdicatio accñtis de subo. Et per opp^m illud dr equocũ qd pdicat non fm vnitatẽ cõcept⁹. Et sic inter vniuocũ ⁊ equocũ nõ est mediũ. pz clare ex rõnib⁹ ipsoruz. Uniuoca eñi dñr quoz nomẽ est cõe ⁊ rõ subẽ est eadẽ. Equoca vo quoz nomen est cõe ⁊ rõ subẽ nõ est eadẽ.mõ hre eandẽ rõnez ⁊ nõ habere eadẽ rõnẽ.cũ sint ↄdictoria. nullo mõ pñt cõpati mediũ. Ex quo isero q oẽ analogũ vel est equocũ vel vniuocũ. Uniuoce vo pdicari ẽ qñ rõ seu diffõ pdicati icludit in rõne seu diffõne subti:⁊ hoc qditatiue:sic q nõ pdicat vt albũ de lapide:nec vlr vt qdcũqz accñs de subo:siue ppriũ:siue cõe: nec vt iferi⁹ de superiori: nec vt gen⁹ de dña:nec vt dña de gñe:nec vt modus itrinsec⁹ de eo cui⁹ est modus itrinsec⁹: sed vt solus cõcept⁹ qditatiuus ⁊ qlitatiu⁹ ptinẽtes ad pmũ modũ dicẽdi per se pdicantur. ¶ Ulteri⁹ aduertẽduz q duplex est vniuocatio:vt ad pñs spectat.s. vniuocatio trãscẽdẽs ⁊ vniuocatio limitata. Uniuocatio limitata est respectu alic⁹ pdicati potẽtis pdicari de multis fm habitudinẽ alic⁹ vniuersaliũ a porphirio assignatoz:⁊ isto mõ ens nõ pdicat vniuoce de entib⁹ sicut dic porphyri⁹. Siqs.n.oia entia vocet equoce inqt nũcupabit ⁊ nõ vniuoce. ¶ Uniuocatio trãscẽdẽs est vnitas alic⁹ ↄcept⁹ ex nã rei potẽtis de multis gñibus gnãlissimis pdicari:vel de vno gnã^m:⁊ de aliq qd nõ ẽ in pdicamẽto. Ex^m pmi vt ens:bonũ:vez:relatio:absolutũ ⁊c.dñr vniuoca vniuocatiõe trãscẽdẽti. Ex^m scdi:vt iustitia:sapia:dñr vniuoca vniuocatiõe trãscẽdẽti:nec reqrit ad h q aliqd pdicatũ sit trãscẽdẽs q predicet de oib⁹ pdicamẽtis:sed sufficit q de aliq predicamẽto vel de aliq repõibili:⁊ q nõ sit p se in gñe:sic est sapia:iustitia:⁊ sic de alijs.sic Sco.8.di:p.sen. qd.3⁰. ¶ Aduertẽdũ vlteri⁹ q ens capitur duplr. vno mõ trãscẽdẽter:alio mõ trãscẽdẽtissime. Ens trãscendẽtissime captũ est equocũ qcũqz equocatiõe.qz vt sic capit ens:est cõe ad ens reale:⁊ ens rõnis: ⁊ clarũ est q vt sic nõ dicit aliquẽ ↄceptũ vnũ:qz vel ille ↄcept⁹ eẽt secluso ope itellect⁹ vel nõ. si sic.ergo aliqd qd eẽt preter opus itellect⁹ icluderet qditatiue in illo qd nõ esset preter op⁹ itells:cuiusmodi ẽ ens rõnis. Si nõ eẽt preter op⁹ itells:sed per op⁹ itellect⁹.g aliqd qd est p op⁹ itells icluderet qditatiue in illo qd eẽt pter op⁹ itells:qd vr falsuz.⁊ sic relinqt q ens vt sic tactũ nõ est vniuocũ. ¶ Predicta rõ facit mihi fidẽ ⁊ credo illã eẽ isolubilẽ:lz Fran. de mayronis nitat eaz soluere:sed iudicio meo nõ soluit. ¶ Ens vo transcẽdẽter captũ est ens cõe ad deũ ⁊ creaturam qd assignat pmũ obm nři itellect⁹ ex nã potẽtie.⁊ pmũ obm volũtatis.⁊ p^m subm metaphyce.⁊ vt sic est vniuocũ ad oẽ illud qd est secluso ope itells collatiuo. ⁊ sic est vniuocũ ad dñas vltimas ⁊ ad pprias passiões ⁊ breuiter ad oia positiua.vt dcm ẽ. ¶ Uez est tñ q nõ predicat vniuoce de vltimis differẽtijs ⁊ pprijs passionibus suis:sed tñ de deo ⁊ decẽ pdicamentis. Et de mã ⁊ forma fm Scotũ in 3⁰ dist.pmi snia z. qd.3. Et posset addi etiã q predicatur vniuoce de illis que directe mediant inter ipm ⁊ decez predicamẽta:cuiusmodi sũt absolutum relatio ⁊c. Et fm has diuisiones tu potes saluare oẽs auctoritates militantes cõtra vniuocationem entis. ¶ Notandum vlterius q ens diuidit in ens simplex ⁊ compositum. Simplex autez dicit multis modis. Primo mõ dicit simplex qd nõ est cõpositũ nec cõponibile.⁊ isto modo solus deus dicit simplex:qz est sũme simplex. Sũme enim simplex dicit qd non est compositũ nec cõponibile. Et isto modo omne aliud a deo diceret compositum vt cõpositio opponit simplicitati isto modo sumpte. Scdo modo dicit simplex qd non habet conceptũ quiditatiuũ ⁊ qualitatiuũ:⁊ isto modo dicit simplex qd hz conceptum simpliciter simplicem:sicut sunt ens ⁊ passiones entis:modi intrinseci ⁊ oẽs differentie vltime: qz habẽt cõceptũ simpliciter simplicẽ. ¶ Cõceptus aũt simpliciter simplex est ille qui non est resolubilis in alios cõceptus simplices quoz quilibet posset actu simplici disticte cognosci.qui fm Scotũ vel totaliter scitur vel totaliter ignorat.qz nõ habet aliquid fz qd posset cõcipi ⁊ aliquid fm q possit ignorari. Et isti simplicitati opponit cõstitutio rei ex conceptu determinabili ⁊ determinatiuo:⁊ loquor semp de ↄceptu obtiuo ⁊ nõ qlitatiuo: quoz dña alias patebit. Tertio mõ aliqd dr simplex:qz non est cõpositũ ex re ⁊ re.cuiusmodi sunt oia accñtia.mã pma.forma subalis.angelus vel aia. lz tñ aliq dicant angelũ ⁊ aiam hre mãm ⁊ formã:qd nõ credo vez loquẽdo de mã ⁊ forma phicali.sed bñ cõponunt ex gñe ⁊ dña siue ex realitate potẽtiali ⁊ realitate actuali:que cõpõ nõ dz dici ppe cõpõ rei ⁊ rei:sed magis realitatis ⁊ realitatis fm Sco.in 3⁰ di.⁊ in 8⁰ di.p.sen. Et isti simplicitati oppõit ↄpõ mãe ⁊ forme.

In porphi⁹.⁊.s.thop. Põdera ly sp ⁊ iunge istã.ad hoiez.s.ar.4.⁊.pncipalis ⁊ dic ↄñr. Uide in sco.3.di.p.q.5.arti.3.⁊ alibi ibidẽ.

Ut ens imagiabile.s. cui pdicatiõe ẽ ipose ⁊ id ñ ẽ ipiobõ obma n⁹ subttuarbi plura adõ Que copiose r^a i scot. 7.di.p.⁊ vbi.3.⁊.7.6.⁊.⁊.12.di.2.q.4.⁊i.q.9. meta.⁊alibi plerũqz ⁊ spãlit ss.5.me.c. d ẽte ⁊.c. de po^a ⁊ alibi in pho ⁊ ↄmẽtatore.

Qr g pha posuit denoiatia a^o ab vniuocis ⁊ equocis. Dic q ↄsiderat r^a logice i pdicamẽt ⁊.s.i habitudĩe ad sba eẽ vniuocũ vniuoce dcm ⁊ suo⁹ denoiatiue lz me⁹⁹ extrẽa absolute ↄsiderare sit: lz diffõ data ibi ad ho^m itells posset applicari ad denoiatia nõ pp h⁹ fuit supfluua Ar.alia plura adde põderã⁹.

Extẽde vlterius hanc vniuocationẽ vt nosti

.s.⁊ de aliquo q sit extra pdicamentum.

Uide bonetũ ⁊ alios imaginãtes ens eẽ vniuocũ ẽti reali ⁊ rõis.⁊ põdera dcã sco.3.q.qlibeti.ar.1.⁊ in.1.repõtationũ.di.14.⁊.29.

Tãge h pla de obo itellect⁹ ⁊ equocatiõe ens vt nosti. vide.q.4.añpntoz.⁊.q.15.li.electoz sco.⁊.3.di.p.⁊.14 q.qlibeti. ⁊ sup lib de aia. ⁊ in.q.metaphysicc.⁊ alibi plerũqz.

Quaer g valz ar^m ei⁹ ↄ alios de fberẽtia.7.me.q.1.vbi isert q eẽt gen⁹ ad.o.gnã^{ma} si icluderet eẽnt alit i eis stra dea h ad relõnẽ si ẽ me^m. Dic q arguit ad hoiez ⁊ cũ forte vel aliter nosti bñ põdrã⁹

Ubi supra.

Que Ar.9.meta.ad finẽ.⁊.3.de aia.t.c.26. ⁊ Aui. ↄ dẽ de qditate sub ↄcipi ⁊ nõ de actu ↄcipiẽdi.qre sco.i theorematibus ⁊ alibi de multiplici acceptione ↄcept⁹. Uide sco.ss li.de aia de imãlitate intellect⁹.qre Bonauenturã ⁊ alios stiqs ss.2.scn.di.3.⁊ alibi.

Ens tñ ratã duplr solet accipi.vide vbi.s.⁊ 36.di.p.⁊vbi ibi nõui. Tãge nista circa hãc diõnẽ.⁊an mẽbra coicidũt.⁊an sit distractiua.⁊an diuĩ pdicat de diuidẽtib⁹ ⁊a^a multa vt scis ⁊qd corrĩdeat cõceptui ent i re:⁊a^a sub tilia meditare.

Cõtra illi qd ẽ fm qd valet illi qd ẽ simplr ⁊ 29.di.p.dic ↄñr disputãdo de fm qd.

Que i añpnt sco.⁊ali bi sepe in logicalib⁹ ⁊ meta^{ca}. Hoc mõ dnominatiuoz nõ ẽ me^m vt hz doc. vbi i lra nõr.

Tãge istã.h argue⁹ p loca a casib⁹ vt nosti ⁊ dic ↄñr pla addẽ⁹ ↄtrã

Tãge istãm ex.1.ele. sco.9.q.soluẽdo.1.pncipale.⁊ dic ↄñter hec ac ponderando.

Que ca q nõui ss.4.q.añpntoz sco.⁊ ifz.3 di.p.q.3. ⁊ ss.4.meta. ⁊ sup.li.de aia ad hec c.de specie.

.s.vel de aliq alic⁹ gnã lissimi.vt pz de sapia ⁊ sic de alia.

Põdera tñ istã.vbiqz Ex^m de gnã^{mo} ⁊ reqsit ad rõnẽ ei⁹ ⁊ nõ reqsit

.s.istata ⁊ trãscẽdẽti.vt logica phyca ⁊ meta. ⁊ nõ excludit pp hoc analogia vt supi⁹ dixit

Tãge istã. de actu itelligẽdi ⁊ lapide i ente ⁊ dic ↄñr disp.hope ite⁹ Que.di.42.p.ↄflat⁹. fz i plogo eiusdẽ.q.10 hoc ar^m fere hz.F.

Tãge istã.ex.12.di.2.ↄ hoc qd dic d mã ⁊ for⁹ q.1.⁊ dic ↄñter.

Tãge plura ↄtrã circa r^a media q ponit iter ens ⁊.10.gna vel deũ creaturã forte ⁊ ens.

Uide.2.3.⁊.8.dis.p.⁊ 3.di.2.ptc.s. ⁊ in theorematibus sco. ⁊ alibi ad ppositũ copiose.

Cõsidẽra an de⁹ sit simplex isto⁹ ⁊ alie pfcõnes simplr ⁊ si sic qre g pdicat poti⁹ in qd ens ↄ dcõz de dñtijs vltis. si nõ ⁊ g aliqd aliud simplici⁹ do. ⁊ dic ↄñr plura hñ masticãdo.

Instãtia.7.⁊.8.meta. in scoto dic ↄñr.

Cõn⁹

Quarto mõ aliquid dr̃ simplex: q2 nõ est mixtũ: ⁊ sic celũ: ſm veritatẽ: ⁊ q̃ttuoꝛ elta: lz sint cõ
posita ex mã ⁊ forma: sunt tñ simplicia. i. nõ mixta: ⁊ isti simplicitati oppõit mixtũ. Ex ꝑdcis
pz ꝙ ex q̃tuoꝛ modis iã dictis põt aliqd dici cõpositũ vel ꝯstitutũ: vt pz ꝯsiderãti. ¶ Aduer
te tñ ꝙ duplex est cõpõ. s. cũ his ⁊ ex his. vñ sola ꝯstituta dñr cõposita ꝯpõne ex his: lz consti
tuentia possint dici cõposita ꝯpõne cũ his: sicut mã ⁊ forma: subm ⁊ accñs: ⁊ accipio ꝯstitutio
nẽ limitatã: ⁊ sic dico ꝙ oẽ ens mũdi creatũ est cõpositũ ex re ⁊ re vel cõpõne ex his vel ꝯpo
sitiõe cũ his. extẽdẽdo ẽt ꝯpõnẽ ad ꝯpõnẽ eẽntialẽ que est mãe cũ forma ⁊ ad ꝯpõnẽ accñta
lez que est accñtis cũ subto. vñ lz angelus: accñtia: mã pma: ⁊ forma subalis. nõ sint cõposita
cõpõne ex his: pñt tñ dici cõposita ꝯpõne cũ his. Remanet g̃ solus de⁹ nõ cõposit⁹ nec ꝯpo
nibilis aliq̃ ꝯpõne. ¶ Rursus ens diuidit̃ in ens neciũ ⁊ in ens cõtingẽs. Vñ illud dr̃ neces
sariũ qd̃ nõ põt nõ esse. Cõtingẽs vo qd̃ põt eẽ vel nõ esse. Inuenio tñ duplex neciũ ⁊ duplex
cõtingẽs. s. cõplexũ ⁊ incõplexũ. Necessariũ cõplexũ est qd̃ nõ põt nõ eẽ verũ: sicut sunt ꝓpõ
nes pmi modi ⁊ scdi: ⁊ sic de alijs. Cõtingẽs vero ꝯplexũ est qd̃ põt esse q̃nq3 verũ ⁊ q̃nq3 fal
suz: sicut sunt ꝓpõnes de mã ꝯtingẽti. Necessariũ aũt icõplexũ est qd̃ nõ põt nõ eẽ. ⁊ h̃ duplr
vel quãtũ ad esse simplr: ⁊ sic solus de⁹ dicit̃ neciũ q2 est a se: ⁊ per oppositũ illud dicit̃ ꝯtin
gens simplr loquẽdo: qd̃ est ab alio ⁊ põt esse ⁊ nõ eẽ. Neciũ vero ſm qd est illud qd̃ nõ põt
nõ esse q̃ntũ ad esse ſm qd. sicut sunt oẽs res mũdi que sunt possibiles. habuerũt eni ab eter
no esse cognitũ: ⁊ in aliquo pori nãe ante determinationẽ diue volũtatis: ⁊ per ꝯñs necessario
sunt in tali esse: q2 qd̃ pcedit determinationẽ diue volũtatis est neciũ: nec aliqd dr̃ cõtingẽs
vt opponit̃ isti necessitati. ¶ Ens vlteri⁹ diuidit̃ in ens indepẽdẽs ⁊ in ens depẽdẽs. Ens in
depẽdẽs est de⁹. q2 a nullo est: nec in gñe cãe efficiẽtis: nec mãlis: nec formalis: nec finalis: vt
igentiose multũ deducit Sco. z. di. pmi sniaꝝ. q. 8. eiusdẽ. Ens vero depẽdẽs est qd̃ ab alio est
in aliquo gñe cãe. Cũ igit̃ oĩa alia a deo sint in gñe cãe efficiẽtis. sequit̃ ꝙ depẽdẽt. Sz dices
si oĩa depẽdẽt vt tu dicis: cũ depẽdẽtia sit relatio: seq̃ret̃ ꝙ saltẽ oĩa alia a deo eẽnt ad aliqd:
qd̃ vr̃ incõueniẽs ⁊ ꝯ phm 4⁰ meta. ¶ Rñdet̃ ꝙ arg^m cõcludit ꝙ oĩa alia a deo sunt ad ali
quid denoiatiue: q2 in oĩ ente fundat̃ respect⁹ effectiuitatis seu dpẽdẽtie: ⁊ illud ꝯcedo. Nec
h̃ negaret phs: sed nõ ꝓbat ꝙ oĩa sunt ad aliqd formalr ⁊ qditatiue: sic voluit negare phus
oĩa esse ad aliqd. Sed tu dices: iste respect⁹ fundat⁹ in creatura ad deũ terminat⁹: vel est res
districta a creatura: vel nõ. si nõ. g̃ oĩa sunt ad aliqd eẽntialr ⁊ qditatiue: vt vr̃. si sic. g̃ creatu
ra: puta hõ vel angelus poterit eẽ sine tali respectu: ⁊ sic nõ depẽdebit ad deũ. ꝓbat̃ z^a ꝯña.
q2 lz posterius distinctũ realr aliqñ nõ possit eẽ sine suo pori: tñ vr̃ est pus sic distictũ põt eẽ
sine suo posteriori. z^a ꝯña ꝓbat̃. q2 effect⁹ formalis nõ põt eẽ sine sua cã formali ẽt per diuaz
potentiã: q2 cãlitas cause mãlis ⁊ formalis dicũt iperfectionẽ: ⁊ sic semꝑ tali depẽdẽtia crea
tura nõ esset depẽdẽs. Dico breuiter ꝯformiter ad Sco. pma di. scdi sniaꝝ. Q2 talis depẽdẽ
tia est eadẽ realr cũ creatura: ⁊ vlr oĩa relatio sine qua vel sine cui⁹ termio fundamẽtuz non
põt esse: talis relatio idẽtificat̃ realiter cũ suo fundamẽto. Clarũ est ꝙ creatura nõ põt eẽ ni
si dependeat ⁊ nisi deus sit. g̃ creatura est realiter sua depẽdẽtia. Et silr dico de depẽdentia
totius cõpositi essentialis ad suas partes: ⁊ de depẽdẽtia qua relatio depẽdet a fundamẽto.
Ex hoc infero ꝙ capiendo hoc modo depẽdẽtiã nulla creatura absoluta depẽdet ab alia. cũ
etiã in genere cause efficiẽtis creaturã absolutã possit deus seipso creare ⁊ cõseruare. ¶ De
inde notandũ ꝙ ſm Bonetũ in pdicamẽtis: ens diuidit̃ in vnũ ⁊ multa. ⁊ etiã ſm phs vnũ:
vt in pdicto loco dicit Bonet⁹. dr̃ q̃nq3 modis. ¶ Primo mõ dr̃ vnuz vnitate trãscendẽti. ⁊
sic oĩa de q̃bus ens trãscẽdẽter dr̃ vniuoce sunt vnũ ista vnitate. ¶ z⁰ mõ dr̃ vnũ vnitate ge
nerica gñalissima: ⁊ sic oĩa vnius pdicamenti sunt vnũ ista vnitate. ¶ 3⁰ mõ dr̃ vnũ vnitate
spẽi subalterne: ⁊ sic oĩa dñr vnũ ista vnitate que sub eadẽ specie subalterna ꝯtinent̃. ¶ 4⁰
mõ dicit̃ vnũ vnitate spẽi spãlissime: ⁊ sic oĩa indiuidua eiusdẽ spẽi spãlissime sunt vnuz ista
vnitate. ¶ 5⁰ mõ dr̃ vnũ vnitate nũerali. vnde q̃to vnitas est superioꝛ tãto est minoꝛ ſm do
ctrinã Sco. in multis locis. vñ maioꝛ vnitas per bonã ꝯñaz infert minorẽ: sed nõ minoꝛ ma
iorem: lz stet cũ ea. multa vo capit̃ tot modis quot vnũ: vt clare pz practicanti: q2 tot modis
dicit̃ vnũ oppositoꝝ quot modis dicit̃ ⁊ reliquum: ⁊ hec de pmo articulo.

Quantum ad scdm articulum sunt septem partiales articuli declarandi.
¶ In pmo videbit̃ quid est identitas rõnis ⁊ eius distinctio.
¶ In scdo quid est idẽtitas ex natura rei ⁊ eius distinctio. ¶ In tertio quid est
identitas formalis ⁊ eius distinctio. ¶ In quarto quid est idẽtitas realis ⁊ eius
distinctio. ¶ In q̃nto quid est identitas essentialis ⁊ eius distictio. ¶ In sexto
quid est idẽtitas subiectiua ⁊ ei⁹ distictio. ¶ In 7⁰ q̃d est idẽtitas obiua ⁊ eius distictio.

Iuxta primuz articulũ sunt aliqua notanda. ¶ Primo notãdũ est ꝙ intellectus
est duplex. s. agens cuius est oĩa facere: ⁊ intellectus passiu⁹ seu pos
sibilis cuius est oĩa fieri. vt ait Aristo. 3⁰ de anima. ⁊ dico ꝙ isti duo intellectus sunt due for
malitates in anima que ex natura rei distinguunt̃: lz cum aĩa sint idez realiter. ¶ Notãdũ
z⁰ ꝙ duplex est actus intellectus. s. rectus ⁊ collatiuus. actus rectus appellat̃ quo intellect⁹
fert̃ super aliquã rẽ absolute. vt qñ intellect⁹ intelligit rosam. Actus vo collatiuus appellat̃
quo intellectus rem intellectã cõparat ad seipsam vel ad aliaz. ¶ Notandũ 3⁰ ꝙ rõ capitur
multis modis. Primo modo pro diffinitione sicut in diffinitiõe vniuocoꝝ ⁊ equiuocoꝝ ca
pitur. Et dicit̃ diffinitio ratio: q2 est indicatiua obiecti itellect⁹ vel rõnis. Scdo mõ ꝓ ipsa vi

Quere. 1. thopi. c. 12. Tãge q̃druplicẽ dñã harũ cõpõnũ vt nosti. Vid Io. cano. ⁊ alios ⁊ ollit istã. q̃. j. nõui d ꝯsideratõe ꝑsõaꝝ ⁊ sic de alijs ⁊ ibi msta adõ

Vide. 5. ⁊. 26. diſ. pmi in sco. ⁊ alibi sepe. Quere sup li. ꝑiarme nias ⁊ poꝝ ⁊ alibi.

Quere i sco. z. ꝑ. ⁊. 39. di. ꝑ. ⁊. j. ⁊. z. q. di. pme z. ⁊ in Auic. ⁊ alibi. Vide ẽt. 35. ⁊. 36. di. ꝑ. ⁊ vbi ibi notaui. Cõtra. quot mõis dr̃ vnũ oppoitoꝝ. dic ꝯñr

Idez hẽt in. 1. de pmo pncipio copiose.

T. cõ. 26. ⁊ inde. Vide sco. i. z. di. 1. q. 5. soluendo pncipalia. ⁊. 3. di. ꝑ. q. 5.

pma ꝯña.

z.

3.

Vide sco. z. dist. ꝑ. q. 1. ar. 1. ꝑ. pncipal ꝯ⁰. z. ⁊. 1. di. z. q. 5. i argumto post oppositũ. ⁊ in. 1. de pmo pncipio. Idẽ hẽt. j. dist. 3. q. 1. ⁊ q. 13. quolibeti.

. s. ꝑ depẽdẽ^a a causis extrinsecis. Põdera ly absoluta. . 5. ⁊. 10. metaphysice. Possent h̃ applicari distinctõẽs vni⁹ copiose ex. 5. metaph.

. 5. meta. t. c. 12. Instãtia d mõis idẽti tatis. dic ꝯñr vt. j. nõbo Aliq̃ ponũt distõnem modalẽ. S. iter di. sofa lẽ ⁊ realẽ. ⁊ h⁹ capiẽ⁰ distõnẽ cõẽ: s3 ꝓpe ca piẽdo illã ponũt tm̃. 6 omittẽdo distõnẽ mo dalẽ ⁊ se totis obuiũt. Aliq ponũt. 4. Aliq po nũt tm̃. z. mõs distõnũ q̃re ꝑ ⁊ꝯ. sed ꝓ nũc su stineat iste modus di cendi q̃ cõĩ oẽ. a T. c. 18. Quẽ in sco. i q̃l. q. 15. ꝑ̃s ad ꝑpo^m ⁊ i. q. collõnũ ꝯ li. d aia

Quẽ plures ꝯsidera tiões ꝑ̃hoꝝ h vt nosti Vide i de ce. ⁊. m. ⁊ in de subã orbis ⁊. 12. me taphyce copiose.

Instãtia de ꝑsona ꝯsti tuta ex eẽn^a ⁊ ꝓpetate dic ꝯñr ꝙ loq̃t de limi tata cõstitutiõe.

Tãge multa h̃ de vo lũtate dei ⁊ ei⁹ dẽmĩa tiõe vel rez ꝯtigentia vt alibi notaui vt scio. q. 1. z. ⁊ vltimã.

Cõ. 5.

Tãge h̃ de sũdamẽ⁹ vl̃ subo radicali haꝝ vni tati ⁊ varietate earuz ab idẽtitatib⁹ correspõdẽ tib⁹ ⁊ an sint reales an rõnis vt nosti. j.

1. thopicoꝝ. c. 12.

b

quicq̃d dicat ille bo⁹ vir q̃ dilatauit mirabi lr̃ fimbrias nouit dur liser sofalitatet glosa⁹ alios fatuos appellãs videat ne ⁊ ipse stult⁹ eẽ mereatr̃ ꝯscia ficta. Vel absolut⁹ poti⁹ ꝯsi dera. Vide. 5. me. q. z. ꝯclone. z. Tãge h̃ plura de mõ rõsia actuũ itellect⁹. Capit scot. plerunq3 actũ reflexũ ꝓ collatis Vide. j. ⁊. 6. thop. ⁊. 4 ⁊. 5. ⁊. 7. me. q̃re hoc i ꝯm. c. d equoc. opti ne. s3 istãtia tange ex dictis sco. ibidẽ. ⁊ dic ꝯñr logice ⁊ meta.

Uide sco.i quol.q.17.z in pmo.di.45.z in.4.di.1. Querr i topicis in distõne arg.apud Boetiũ z alibi. Tex.cõ.69.

Caute hic pcedat lector ne videatur pcesso scõa repugnare pme.est difficultas passus. Uide sco.i.di.2.q.4.z alibi sepe.

Uide ea q̃ notatur sr.3.q.6 dicabilia sco.z alibi de multiplici acceptione rõnis. z quid sit.

Aue.2.phy.z.5.meta.ca. de causis.z alibi.

Jõ solet dici q̃ ẽ absolute forma:sz qualitr.psidera. vide scotũ.5.metaphy.q.12.

vel potẽtia rõcinatiua:siue sit itellcũs:siue volũtas:q̃ amat creaturã pp deũ:siue sit vtus imaginatiua:que discurrit circa pticularia. 3.o mõ capit pro discursu rõnis a pmissis ad pnez:qui dr act⁹ collatiuus. 4.o mõ fora dr rõ:qz est rõ cognoscẽdi ppositũ z mãz.cognoscit nãqz mã p analogiã ad formã.p phy.De multiplici acceptiõe hui⁹ nois fora videbit in seqntib⁹. ⸿ Jstis psuppositis pono duas pnes. Pria est q̃ illa sunt idẽ vel eadẽ rõne que hñt eũdẽ cõceptũ oio idistinctũ a pte rei.z ẽt idistinctũ ex pte itellcũs. vt hõ est idẽ sibiipsi.z oia entia tertij modi p seitatis:z sic de alijs. Scõa p.illa distinguunt rõne q̃ distinguunt per actũ collatiuũz itellcũs pcise. Ex quo sequit p q̃ in oi ppõne mũdi in q̃ ẽt pdicat idẽ de seipso.subm z pdicatũ:distinguunt rõne:qz sic pdictio fundata in entib⁹ ex nã rei pcludit distõnẽ ex nã rei.ita pdictio fundata in entib⁹ rõnis pcludit distõnẽ rõnis. ⸿ 2.o seqtur q̃ iter entia realia z rõnis vt iter aial z gen⁹.silr iter entia rõnis iter se vt iter gen⁹ z spẽm est distõ rõnis:qz nõ fit nisi ex solo collatione itellcũs:z accipio distõnẽ rõnis que est a põ rõcinãte z nõ p distõne rõnis que est a nã rõcinabili. Ex h pz q̃ distõ rõnis est respect⁹ rõnis per actũ collatiuũ a põ rõcinãte causat⁹. Silr pz q̃ illi qui rñdẽt ad istud argm:eẽntia diua est cõicabilis.pñitas est incõicabilis.g eẽntia diuina z pñitas distinguunt alr q̃z rõne.rñdet nãqz q̃ argm pcludit q̃ distinguunt plusq̃z rõne rõcinãte:sz nõ plus q̃z rõne rõcinabili:pz inq̃z q̃ nõ est disputatio nisi ad vocẽ:qz nec itelligũt vim vocabuli distõnis ex nã rei:qz qd illi vocãt distõnẽ rõnis rei rõcinabilis formaliçãtes vocant distõnẽ ex nã rei. z sic nõ capio in pne mea distõnẽ rõnis q̃ est pcise z solũ a põ rõcinãte.

.Cin esse cognito psidera z nõ in esse materiali vl eẽntie vt scis pone latitudinez in di.entium rationis.

Quid sit vtraqz rõ ponderã vt scis z pz et multiplicitate rõnis supra dicte.

Tege hic pla de idẽtitate z vnitate an dicant positiue an certe negatiue si idẽtitas dicat pcise nõ alietatẽ fact h⁹ eruedito hic pla dubia.si vero aliqd pter hoc ponas difficili⁹ soluunt. vide ẽ in determinatiõib⁹ in abstractis assignatis pla adhuc igenio si lector.

Cõtradictio alia realis alia rationis.

Cõsidera an distõ rerũ in esse cognito sit rõnis. q̃re i fili sco.i quol.q.13.artic.2. z applica hic q̃re Okaz in quol. z alibi vt nosti. z alias noiales nõ timẽdo tñ qz delirant sed si sophiste. Uide sco.di.35.z 36.di.2. p illo dubio d distõne rerũ in esse cognito pla adde de p z pcra.vt nosti igenio se

⸿ Sz q̃ ista distõ rõnis sit ficticia pbat ab aduersarijs nr̃is duplr.pmo sic. Ois distõ nõ vana sortit robur z esse ex aliq̃ re.g ista distõ rõnis vel sortit robur a re:z sic est realis:z nõ rõnis tñ:vt vsus es isto vocabulo rõnis. vel si nõ:sortit robur a re.g est ficticia. 2.o arguit ad idẽ sic. z est q̃si pfirmatio argumẽti:qz itellcũs itelligẽs rẽ aliter q̃z sit est falsus:qz si itelligat rẽ distinctã vel rẽ eẽ distinctaz z nõ sit distõ a pte rei itellcũs false itelligit.igit zc. ⸿ Rñdeo ad ista q̃ distõ rõnis sortit robur a re.i.a nõ repugnãtia rei ad sic vel sic pcipi. Ex hoc seqtur q̃ talis distinctio nõ est pura fictio. ⸿ Ad 2m.q̃ est pfirmatio.dico q̃ itelligere rẽ aliter q̃z sit capit dupliciter. ⸿ Uno⁹ itelligẽdo ipsaz nõ eo mõ quo est:nõ tñ q̃ itelligat sub mõ sibi repugnãte:vt itelligẽdo lineã q̃ vnit mãe sensibili nõ itelligẽdo hui⁹ mãm:nõ repugnat linee. ⸿ Alio⁹ itelligẽdo rẽ mõ repugnãti sue nãe:vt itelligẽdo deũ eẽ corporeũ. Dico g q̃ ille qui itelligit rẽ aliter q̃z est 2.o mõ fallit:nõ aũt p mõ:sic in pposito qñ itelligunt distincta sm rõnẽ absqz hitudine ad aliq̃ sm rẽ distincta nõ erit talis alietas. ⸿ Forte dicet aliqs negãdo istã distõnez esse aliã a distõne ex nã rei:qz illa que distinguunt rõne distinguunt ex nã rei. Cõtra h arguit sic: si hoc esset verũ seq̃ret tũc q̃ illa que eẽnt eadẽ ex nã rei eẽnt distincta ex nã rei.pz:qz formo istã ppõnẽ:eadẽ ex nã rei sunt eadẽ ex nã rei.ibi est distõ rõnis.vt pus dcm est.qz idẽ positũ in subo distinguit a seipso posito in predicato rõne. Sz seqtur per te q̃ ista distinguunt ex natura rei.ergo illa que sunt eadem ex nã rei sunt disticta ex natura rei:qd claudit pdictionez.z hec de pmo partiali articulo huius scdi articuli pncipalis.

.s.sz capio distõnẽ rõnis.

Cõsidera an alio mõ accipet robur a re vt scis. vide an sit sup porphyrio.ca.de accidente z alibi.

Uide sco.in.3.di.3.z.14.z in.4.di 50.q.8.

Pz 2 phy.tex.cõ.18.

Aug⁹.83.q.q.32. idẽz dicit ex pñti.cap.de sba z.4.meta.t.c.27.z.5.meta.z.p pyar. z alibi plu sepe.

Hic applica illã famosam distõnez de duplici abstractione.vz.pcisiua z dilũna.

Applica ad hoiem hoc argumentũ de distõne rõis. Et vide priorẽ ponderãdo.

Quantum ad 2m arti.m qui est de identitate ex nã rei:z eius distõne sunt aliqua notãda. ⸿ Primo est notandũ q̃ res z ens q̃tũ ad pñs spectat psiderat duplr.p mõ pro q̃ positiuo q̃ ex nã rei est ex nihil. z isto mõ modi itrinseci z drie vltime dicunt ens vel res. Alio⁹ magis stricte pro illo qd est precise ens vel res q̃ditatiue. z sic ens vel res dr pcise de deo vel creatura de absoluto z respectiuo:z de illis que sunt in recta linea pdicamẽtali.z de mã z forma:vt dictũ est supi⁹ ex intẽtiõe Sco. z isto mõ nec passiones entis:nec modi itrinseci:nec drie vltime dicunt res vel ens:sz solũ dr̃r aliqd rei z nõ res:2.o mõ capiẽdo rẽ. Pro istis assignat vna regula gnãlis.s.qñcũqz aliq̃ ita se hñt q̃ vnũ est ens vel res ppe accipiẽdo rẽ:z aliud est aliqd rei ei⁹ pcise.nõ sũt oib⁹ modis idẽ. Jsta regula pz per istud pnm cõe:qñ aliq̃ sic se hñt q̃ aliqd pcetit vni ex nã rei q̃ nõ cõpetit alteri:talia distinguunt z si nõ realr saltẽ aliq̃ alia distõne. z sic nõ sunt oib⁹ modis idẽ. ⸿ 2.o nõndũ q̃ in diuinis q̃drupla est dña nõ identitatis. ⸿ Prima est inter quiditatem seu essentiã z modũ intrinsecum:z etiã inter ipsos modos intrinsecos. ⸿ Scõa est inter attributa.s.inter sciam z sapiam.similr inter intellectum z volũtatem si fas est attributa nominari:qz.26.di.pmi sniarum. Dicit doctor q̃ intellectus z voluntas non sunt pprie attributa sicut bonitas z iustitia. Similr inter volitionẽ z intellectionẽ. ⸿ Tertia est inter notiones .s.inter spirare z dicere:qz dicere est respectus patris ad filiũ:z spirare pris z filij ad spm scm. ⸿ Quarta est inter essentiam z relationes:z etiã inter essentiaz z attributa. Et posset addi 5a que est inter cõstitutiua z cõstituentia. ⸿ Tertio notandũ est q̃ accipiendo ista pprie.s.substantiã nãm essentiã quiditatem seu formalitatẽ:habent ordinẽ iter se.nã ois essentia est q̃ditas seu formalitas:sed non ecõtra:vt pz in diuis. z ois nã est essentia z non ecõuerso:qz multe sunt spẽs que sunt essentie cum diffiniantur:z tamen non sunt natura cum non sint pncipiuz pductiuũ alicuius forme absolute:vt sunt respectus:z omnis substantia est nã sed non econuerso:qz qualitas est natura:z tñ non est suba pprie accipiendo subam. Circa qd est nõndũ q̃ q̃ditas sumpta cũ modo dr pprie eẽntia:denudata a modo dr q̃ditas. ⸿ Quarto est nõnm q̃ formalitas capit trib⁹ modis.p mõ large:z tc sic diffinit. Formalitas est aliqd repertũ in re: ex nã rei:qd nõ oz semp itellcũ mouere:dũmõ possit termiare.dr:repertũ in re:pp figmẽta.dr:ex nã rei:pp relõnes rõnis.dr:q̃ nõ sp oz mouere itellcũ dũmõ possit termiare:pp relõnes reales que dñr formalitates:tñ intellcũ mouere nõ pñt,cũ idẽ sit mouere itellcũ z cãre pcialr itelle

Quẽ honestũ.3.meta.nõ hĩ inter ad ppositũ hic per totum.z ipsũ de hac distõne ex nã rei cũ pcise.16 p.z.z alios formalitas vt nosti.

Quẽ, copiose sco.i quol.q.1 art.1.hic distõnẽ in sili de re tractatam.

Tege hic qd ẽ ei i aliqd ex natura rei z qd sorali pp pcisiõe sco.q̃re notãter i sco.di.45 p.repositionũ.q.2 pdicta et hic q̃ totũ q̃ duplex est distõ ex natura rei. simplr.vz.z sz qd.de qb⁹ z exp pdmiẽtib⁹ q̃re i.re. positionũ sco.di.33.sing laterissime.

Adde et.1.q.pio.repositionũ plura hic.

Addite hic qd sit attributũ z q̃nda accipit q̃re sco.26.di.1.z.1.q. z.1.pria.s.di.8 q̃ s.optie. Sitr hiq̃ qd notio z quot z q̃re sco.i.repositionũ di.28.q.3.optime.z.1.q.quolibe.

Uide i sco.1.q.quol.z.55 di p.repositionũ aliqua ad idem.

Pondera ly pprie.

Tege hic pla de abstractionibus vitijs.

Tege infinitã hic ex dictis doc.i quol.q.16.art.3.vbi vult q̃ ois eẽntia z natura sz pz solo q̃ logice eẽntie de natura.vt pz in fili 1.q.p.lo.totũdo idẽs phĩ.

Uide.s.in.1.cõfla.di.8.q.4.ad hoc.

Cõsidera an logi pcise de eẽntia an idrhẽ de oi mõ i trinseco.si pmo mõ vt in Scota di.4.mtr⁹ pncipali cõsidera.

Si q̃ditas fit mõ ẽ eẽntia ei dis fũt plures q̃ditates sub proprio modo in via sco.igitur plures essentie.fi

ctionē p spēz sui.mō dictū est nūc q relatiōes nō sūt pductie alic⁹ forme absolute. q̄re ⁊c̄. Et isto⁹.capiēdo forālitatē oē illud qd̄ est ē ex nihil dr̄ forālitas:cui⁹ sūt modi itrin^c:drie vltime. ⁊ sic de alijs ⁊ sic formalitas est cōis ad realitatē ⁊ q̄ditatē. Scd̄o⁹ capit̄ formalitas pp̄e:⁊ sic forālitas dr̄ de oi eo qd̄ est ens q̄ditatiue.⁊ de oi eo qd̄ est aliqd entis p̄ter q̄ de modis itrinsecis.⁊ isto⁹.formalitas ɔuertit̄ cū realitate obiua.nec cōior ē ea s3 realitas obtiua ⁊ formalitas isto⁹.sunt cōiores q̄ditate.⁊ sic accipiem⁹ formalitatē cū loq̄mur de distōne formali. Tertio⁹. capit̄ formalitas strictissime pro illo qd̄ p̄dicat̄ q̄ditatiue de aliquo vel de quo aliqd q̄ditatiue p̄dicat̄.⁊ isto⁹.formalitas est min⁹ cōis q̄ realitas:s3 ɔuertit̄ cū q̄ditate.Et l3 drie idiuiduales dicant̄ formalitates capiēdo formalitatē duob⁹ p̄mis modis:nō tn̄ sūt formalitates capiēdo 3⁹mō.⁊ ista disto est nec̄ia cuilib3 formalitati. ¶ Et q2 ibi tactū est de q̄ditate.iccirco nōndū q q̄ditatiuū dr̄ sex modis. ¶ Primo⁹.eēntiatiue.⁊ sic illud dr̄ q̄ditatiuū qd̄ dic̄ totā eēn^{tiam} alicui⁹.⁊ sic spēs spālissima dr̄ esse q̄ditatiuū.cū s̄m Porphyriū dicat totā essentiā indiuiduorū. Nolo tn̄ dicere q̄n indiuiduū includat intrinsece drīam idiuidualē vltra nām specificā:s3 volo sic itelligere q spēs dicit totā essentiā idiuiduo⁊:ita q indiuidua nullū predicatū q̄ditatiuū addunt vltra p̄dicata cōia nāe specifice q̄ditatiue ⁊ eēntialr̄ in ea inclusa. ¶ 2⁹.mō aliquid dr̄ q̄ditatiuū ɔstitutiue.⁊ sic illud dr̄ q̄ditatiuū qd̄ itrinsece ɔstituit aliquā rem vt materia ⁊ forma physicalr̄:genus ⁊ drīa metaphysicalr̄ loquēdo. ¶ 3⁹.mō dr̄ aliqd q̄ditatiuū specificatiue:⁊ sic illud dr̄ q̄ditatiuū:s3 qd̄ vltimo ponit rem in esse specifico.sicut est drīa specifica. ¶ 4⁹.mō dr̄ quiditatiuū rep̄ntatiue:⁊ sic illud qd̄ est rep̄ntatiuū alicui⁹ essentie:siue sit actus intelligēdi siue spēs intelligibilis dr̄ quiditatiuū isto mō. ¶ 5⁹.dr̄ quiditatiuū indicatiue.⁊ sic illud dr̄ quiditatiuū q eēntiā indicat vt diffinitio. ¶ 6⁹.mō dr̄ quiditatiuū p̄dicatiue.⁊ appropriate:⁊ sic illud p̄cise qd̄ p̄dicat̄ in q̄d dr̄ q̄ditatiuū.Et posset addi septim⁹ modus.l3 iproprī⁹. q aliqd dr̄ quiditatiuū ɔsecutiue.⁊ isto mō pp̄rie passiones ɔites eēntiā possent dici q̄ditatiue. ¶ His notatis pono duas ɔ̄nes. ¶ Pria est ista:illa sunt idē ex nā rei.de q̄bus duo p̄dicata opposita secluso opere intellcūs collatiuo v̄ificari nō p̄nt:vt hō est hō.sor.est sor. ¶ 2⁹ ɔ̄.illa distinguunt̄ ex nā rei siue modalr̄ de quib⁹ seu inter quo⁊ extrema duo ɔ̄dictoria secluso opere itellcūs v̄ificari p̄nt:sic se h̄nt diffō ⁊ diffinitū:q2 secluso opere itellcūs diffō est saltē cōstitutiua:diffinitū v̄o nō.totū ēt ⁊ p̄tes loquendo de toto metaphysico ⁊ de toto ph̄yco:q2 certū ēst q s̄m viā doctoris totū physicū ⁊ sue p̄tes distinguunt̄ realr̄ ⁊ plusq̄ ex nā rei. Totum aūt metaphysicū qd̄ nō cōponit̄ ex re ⁊ re:s3 ex realitate ⁊ realitate distinguit̄ ex nā rei precise a suis p̄tib⁹ sic q nō realr̄.Totū eni secluso opere itellcūs dr̄ constitutū.p̄tes nō. Cōstitutū aūt ⁊ nō ɔstitutū ɔ̄dicunt.Silr̄ superi⁹ p̄ter opus itellcūs est multiplicabile in plura.inferius v̄o nō.multiplicabile ⁊ nō multiplicabile ɔ̄dicūt . Sic ēt in dinis distinguunt̄ eēntia diuina ⁊ relatio puta paternitas:qd̄ p̄bat Sco.2⁹ di.p̄.sniaꝝ.q2 eēntia dina est cōicabilis trib⁹ p̄sonis. p̄rnitas nō.pr̄ cōicat essentiā filio per gnōnem.⁊ tn̄ nō cōicat sibi p̄rnitatē.ḡ o3 q sit aliq̄ distō ante oē3 actū intellcūs collatiuū inter essentiā dinoꝝ ⁊ paternitatē. Silr̄ argueret̄ q pr̄ ⁊ fili⁹ cōicant essentiā spūi scō:⁊ tn̄ nō cōicāt sibi suas notiones.s.p̄rnitatē ⁊ filiationē. Nolo tn̄ dicere q eēntia dina nō distinguit̄ plusq̄ ex nā rei a relōnib⁹ in dinis:q2 ēt distinguuntur formaliter vt dicet̄ postea. Hac etiam distinctione distinguitur modus intrinsecus ab eo cuius est modus sicut finitas ab humanitate:infinitas a diuinitate.

Est autem modus itrinsec⁹ s̄m Sco.8.di.p̄.q.4.fen.qui addit̄⁹ alteri nō variat rōnez formalē ɔstituti per ip̄m vel remot⁹ ab illo.i.qui de se nullā rōnē forālē dicit. Modus.n.intrinsecus est incōceptibilis per se:q2 nō concipit̄ nisi cum illo cui⁹ est mod⁹. Et dicunt aliqui q dr̄ modus intrinsecus ex eo q2 nō intrat rōnem formalem illius cuius est modus intrinsec⁹.nec d3 pp̄rie ɔcedi q distinguit̄ a tali re formalr̄. Modi intrinseci in diuinis s̄m aliquos sunt infinitas.necessitas.eternitas ⁊ exn̄tia.l3 esse existere videat̄ esse de ɔceptu formali dei ⁊ quiditatiue.in p̄io mō dicēdi per se de deo p̄dicet̄ s̄m doctorē in scd̄a di.p̄. In creaturis sunt modi intrinseci act⁹ ⁊ potētia ɔtingentia.intensio ⁊ remissio.exn̄tia.⁊ sic de alijs. Isti modi opponunt̄ iter se:q2 vn⁹ alteri sicut infinitū finito.ɔtingēs necessario. ⁊ sic de alijs. ¶ Oēs isti modi intriseci nec itrāt q̄ditatē nec differūt ab ea formalr̄ positiue:s3 bn̄ negatiue:h̄ est q nō sunt de rōne formali ipsi⁹ q̄ditatis quoꝝ sunt modi intriseci.⁊ tales modi reducunt̄ ad illd̄ gen⁹ in creaturis cui⁹ est sua quiditas. Lādulph⁹ tn̄ in suo p̄io in p̄logo tenet oppositū cū quo multi tenēt q modus intrisecus est idē formalr̄ cū illo cui⁹ est modus intrisecus.v3.ɔstituti p ip̄3.⁊ exēplificat de ifinitate q̄ est mod⁹ intrinsec⁹ dei ⁊ est de q̄ditate seu de rōne q̄ditatiua ipi⁹ dei.h̄ ēt vr̄ tenere doctor in quali.q2 ex eo q nā diuina ē infinita est nā diuina cū nā diuidat̄:q2 alia est finita.⁊ ista ē creaturaꝝ.Alia āt ifinita ⁊ ista est nā dina. ¶ S3 querendū est:q̄ ergo est drīa iter modū intrinsecū ⁊ drīam cu3 vtrūq3 sit de rōne quiditatiua sui ɔstituti.Dico q maxia est drīa. ¶ Primo q2 drīa dicit realitatē actualē q̄litatiuam q̄ p̄supponit realitatē potētialē quā ɔtrahat.⁊ sic vbicūq3 est drīa pp̄rie accipiēdo drīa3 ibi ē ɔpō realitatis potētialis ⁊ realitatis actualis:q̄ ɔpō sufficit ad h̄ q aliqd sit p se reponibile:i p̄dicamēto:n̄ sic ē āt ō mō itriseco s3 Sco.di.8.p.imagiat̄.n.Sco.⁊ subtilr̄ q ens dic̄ ɔceptū q̄ditatiuum dictū de deo ⁊ creatura in q̄d qui contrahit̄ p aliquos ɔceptus dicentes quale : sed nec iste conceptus dicēs quid dicitur conceptus generis:nec illi ɔceptus dicentes quale sunt ɔceptus drīaꝝ:q2 iste ɔceptus quiditatiu⁹ est cōis ad finitū ⁊ infinitū:qualis cōitas nō pōt eē i cōceptu generis:cū talis ɔcept⁹ sit nec̄io limitat⁹. Isti āt ɔcept⁹ ɔ̄bētes dicūt modū itrisecū ipi⁹

loquit̄ ō mō q̄ ē exn̄^a. facilis ē solō q2 vnica est h̄oitas sic ⁊ eēn^a. si ōo itelligat idrit̄. dic q vna ē eēn^a radicalr̄ s3 sōte p̄les forālea.vl̄ negā^m ē q sint q̄ditates s3 tn̄ formalitates eiusde3 quiditatis.vel dic aliter si scis.

Af ḡ q modus itrisecus nō ē realitas obiua. Silr̄ nō mouet n3 ēminat actū intellcūs. q̄re male deñ ē q est formalitas p̄^{oo}. Dic q cū alio ēmiat s3 n̄ p se. vel q p⁹ saltē i cognitiōe abstractia.⁊ tē nec dā realitas s3 ēt forālitas vt ab ea p̄scindit ēminat.ɔsidera.

Hoc mō fora vel drīa max⁹ finalis dr̄ rei s̄bal̄ eēn^a vl̄ q q̄d ē seu q̄ditas.vid̄ sco.7.me.⁊ 22.d.3.⁊.i.di.4.⁊ ali. Eēntiale l̄ q̄dita^m ē i plusq̄ deñ in q̄d. q̄re i theorematib⁹ ⁊ i.q.ɔ̄ drīa s̄ porphyr^m ⁊ ad de p̄la bn̄ pōderādo.

A.l.⁊ n̄ ō toto ph̄ico: s3 assir^a p̄t sane itellī.

Introducat̄ h̄ dispntatio seq̄ns magri Stephāi burlyfer ⁊ cui volucrīt lcōr adhereat. s3 q2 vt dixi iste nder⁹ distōnū famose apō scotistas acceptat̄ ōfēdat̄ ⁊ soluāt motia illi⁹ p̄clari viri vt.ī nōbo in margine eiusdē disputatōis hr̄ vib⁹. ssfluas glosas q̄ꝫdā i deiz disputalōez ɔ ⁊ ɔ̄ ip̄a ⁊ cartā ianit̄ ɔsumētiū ɔ̄ ɔsciaꝫ:tanq̄ inutiles omittāt ⁊ ad sōtē scotici vbiq3 recurrat.vt p̄sūptuosi ypocrite cū sathana p̄e suo rescindantur.

Magis sapit q capiatur positie q̄ negatie. Nō lr̄ ɔp̄ci s3 tāge istā tn̄ ex.6.q.q̄libe.sco.⁊ dic ɔ̄iter.

Aliq̄ enūerāt heccei tatē s3 nō de mēte sco. vt v̄r.ex.3.di.2.q 6.s3 tu bn̄ oia pondera.

Op̄.landulphi:s3 a^a via magis vr̄ de mēte sco.vbiq3 ⁊ spāl̄r.q.6. q̄li.⁊.31.di.p̄. reportationu3.q.2. q̄re tō ista disgressio l3 sit subtilis non tn̄ nec̄ia:s3 oia bn̄ ponderabis q: vtraq3 via secure teneri pōt. Que Bonetu.3.metaph.ad oppo^m.⁊ p. posita ⁊ alios ai nostri

De h^o.3.di.p̄.q.3.notanter doc.tangit.

Quere Anto.and.4.meta.q.b formalitate negōnis. ⁊ Bonetu3 ⁊ Francis.⁊ alios.

Tāge h̄ p̄la ō obo itellectus. vide sco.3.di.2 q.finali.

Cōsidera an modi itrīseci sint forālitates isto p̄^{oo}.q̄re.8.di.p̄.⁊.6.q. q̄libeti Sco.

Foralitas 3^{oo} ē rō obaliai re ex nā rei potēs tmiare itē^m l3 n̄ nec̄io moueat iclusa i aliq̄ q̄ditatie.vel icludēs aliq̄d q̄ditatie. Et ē ides q rō foralis ent̄ realr̄ disi i deū ⁊ creaturā. Aiō ea q̄ nōūt s̄.9.q. p̄dicabiliū sco.copiose ad p̄po^m. ⁊ vid̄ sco. 3.di.2.q.6.⁊ alibi.

sic falsa q ē eadē eēn^a lit subō ⁊ alrē vt nosti.

Prima ɔclusio.

Secūda ɔclusio.

Tāge h̄ de distōne diffinitionis a diffinito plura.q̄re sco.2.di.p̄. q.2.⁊ i s lr̄.poste. vt nosti.⁊ alibi.⁊ vbiq3 ɔtēne garulosos noiales ⁊ obstiatos thomistas. de m̄ltiplici acceptiōe diffōnis ⁊ diffiniti ⁊ q̄ mō h̄ sumit̄ tāge.

Parte.2.q.t.

Tāge nūerū ordinē ⁊ sufficiētiā modoꝝ itrisecoꝝ h̄.q̄re i scot.q.t.ɔlo.reportatio^m. ⁊ in Frā.di.8.p̄.ɔsla.⁊ alibi.⁊ i boneto ⁊ foralistis q̄s nosti.

Tāge iustitias de existentia si in diuinis ē de essentiali conceptu adducēdo ea q̄ nōni.i.q.q.ex illis regulis. q̄lis ē ordo.⁊c̄.⁊ q̄cq̄d natū ē eē de essen^a ⁊c̄. dic q nō ē eiusdē rōis q̄ ad p̄^m ⁊ q tn̄ i diuis ōe i ē.q̄ ad 1^m.vel aliter cogitando.

.s.tūc posita ypothesi.

Aide.q.3.c.⁊.6.⁊ alibi.vt icis:sed caute tn̄ q2 hoc n̄ vr̄ asserē:sed o^m pott⁹. s̄ tn̄ aliā viā cū lādulpho tenebis. dic q manet infinitas foralr̄ q2 nō est eade3 foralr̄ eēn^a s3 eā eēn^a sit foralr̄ eadē sibi s3 an resultat ɔcept⁹ p se vn⁹ ex vtroq3 ɔsidera sic ifiniti de persona ⁊ proprietate.

ↄtracti.ꝛ nō aliquā realitatē pficientē illā. dr̄ie aūt nō dicūt modū itrin^m realitatis alic⁹ gn̄is: q: in quocūq; gradu itelligat aialitas nō pp̄ h̄ īueniꝭ rōnalitas vel irrōnalitas eē modus intrinsec⁹ aialitatis: ſꝫ adhuc itellr̄ aialitas in tali gradu pfectibilis a rōnalitate ꝛ irrōnalitate. Sꝫ q̄res quō pōt ↄcept⁹ cōis deo ꝛ creature realis accipi nisi ab aliq̄ realitate eiusdē gn̄is: ꝛ tūc vr̄ q̄ sit pōlis ad istā realitatē a qua accipiꝭ ↄcept⁹ distinguēs: ꝛ tūc vr̄ eē idē iudiciū de ente ꝛ modis itrinsecis ipm ↄbētib⁹ sic de ↄceptu gn̄is ꝛ dr̄iarū. ḡ si ↄcept⁹ gn̄is ꝛ dr̄ie nec̄io faciāt ↄpōnē aliquā in isto in quo sunt. Silr̄ videbiꝭ dicēdū de ente ꝛ de suis modis itrinsecis ipm ↄbētib⁹. Cōfirmaꝭ q: sic due spēs ↄueniūt i realitate gn̄is ꝛ differūt per dr̄ias: ita ēt de⁹ ꝛ creatura ↄueniūt q̄ditatiue in ente ꝛ differūt per modos itrinsecos. ℭ Rn̄deo bn̄ fm doctorē p̄dictū. q̄n itellr̄ aliq̄ realitas cū suo mō itrinseco ille ↄcept⁹ nō est ita simplr̄ simplex q̄n possit ↄcipi illa realitas absq; mō isto: ſꝫ tūc est ↄcept⁹ iperfect⁹ illi⁹ rei. pōt ēt ↄcipi cū illo mō: ꝛ tūc est pfect⁹ ↄceptus illi⁹ rei. Ex^m si eēt albedo in. 8. gradu intēsionis. quātūcūq; eēt simplex oio in re. posset tn̄ ↄcipi sub rōne albedinis tante: ꝛ tūc pfecte ↄciperet cōceptu adequato ipsi rei: vel posset ↄcipi pcise sub rōne albedis: ꝛ tūc ↄciperet ↄceptu ipfecto ꝛ deficiēte a pfectiōe rei. Cōcept⁹ aūt iperfect⁹ posset eē cōis albedini illi ꝛ aliȷ. ꝛ ↄcept⁹ pfect⁹ ppri⁹ eēt. reqriꝭ ḡ distinctio iter illud a quo ↄcipiꝭ ↄcept⁹ cōis ꝛ iter illud a quo ↄcipiꝭ ↄcept⁹ ppri⁹ in deo ꝛ creatura: nō q̄dē distinctio realitatis ꝛ realitatis: ſꝫ distinctio realitatis ꝛ modi ppriȷ itrinseci eiusdē. q̄ distinctio sufficit ad h̄ndū ↄceptū pfectū ꝛ ipfectuꝫ de eodē. quoꝝ iperfect⁹ sit cōis ꝛ pfect⁹ sit ppri⁹: ſꝫ ↄcept⁹ gn̄is ꝛ dr̄ie reqrūt nec̄io distōnē realitatū nō tn̄ eiusdē realitatis pfecte ꝛ ipfecte ↄcepte. Istud pōt declarari sic: si ponamus aliquē itellcm̄ pfecte moueri a colore ad itelligēdū realitatē coloris ꝛ realitatē dr̄ie: quātūcūq; h̄eat pfectū ↄceptū adequatū p⁹ realitatis a qua accipiꝭ ↄcept⁹ gn̄is. nō tn̄ hꝫ in h̄ ↄceptū realitatis a quo accipiꝭ dr̄ia nec ē°. ſꝫ hꝫ ibi duo obā formalia que nata sunt terminare distinctos ↄcept⁹ ppos. Si autē eēt tn̄ distinctio in re sic realitatis: ꝛ sui modi itrinseci: nō posset itellc̄us ↄceptū ppriū h̄re illi⁹ modi itrinseci ꝛ nō rei: ſꝫ in illo ↄceptu pfecto h̄ret vnū obm̄ adeq̄tū illi. s. rē sub mō. Et si dicas: saltē ↄceptus cōis est ideterminat⁹ ꝛ pōlis ad spālē ↄceptū. vt realitas ad realitatē: vel saltē ↄceptus entis cōis nō erit ifinitus: q: nullum ifinitum est pōle ad aliqd. Concedo q̄ ↄceptus ille cōis deo ꝛ creature. nec de se est finit⁹ nec ifinit⁹: q: si eēt ifinit⁹ de se: nō eēt de se cōis deo ꝛ creature. finito ꝛ ifinito. Si ēt eēt de se finit⁹: ita q̄ de se icluderet finitatē: tūc nō ↄpeteret infinito. ꝛ ratio istoꝝ duoꝝ dictoꝝ est: q: qd̄ ↄuenit alicui supiori de se: vt est idifferēs ad oīa sua iferiora ↄuenit oīb⁹ suis iferiorib⁹. itelligēdo q̄ illud p̄dicatū ↄueniat supiori sic idifferēti h̄nti suppōneꝫ personalē: ſꝫ dꝫ iste ↄcept⁹ dici idifferēs ad finitū ꝛ ifinitū. ꝛ iō pōt ↄcedi q̄ est finit⁹ negatiue .i. nō ponēs ifinitatē. ꝛ vt sic est determiabilis p istos modos itrinsecos. q̄ sunt finitas ꝛ ifinitas. Sꝫ si arguas: ḡ realitas a q̄ accipiꝭ ē finita nō sequiꝭ. nō. n. accipiꝭ ab aliq̄ realitate: vt cōceptus adeq̄tus realitati siue vt pfect⁹ ↄceptus illi realitati adeq̄tus. ſꝫ dimūit⁹ vel impfect⁹. in tn̄ ēt q̄ si ista realitas a q̄ accipiꝭ videreꝭ pfecte ꝛ ituitiue: intuēs ibi nō h̄ret disticte disticta obā formalia. s. realitatē ꝛ modū: ſꝫ idē obm̄ formale. tn̄ itelligēs itellectiōe abstractiua pp̄ter impfectionē illi⁹ itellectiōis pōt h̄re vnū p obo formali: ſꝫ nō h̄eat alteꝝ. hec Scot⁹ vbi supra. ꝛ sic pꝫ q̄ lꝫ mod⁹ itrinsec⁹ ſꝫ istū modū dicēdi ptineat ad rōnē q̄dditatiuā sicut ꝛ dr̄ia: tn̄ valde differūt: vt dcm̄ est. Scdo differūt mod⁹ itrinsec⁹ ꝛ dr̄ia: q: mod⁹ intrisec⁹ variat solū rōnē q̄ditatiuā. accipiēdo rōnē q̄ditatiuā p ↄceptu q̄ditatiuo illi⁹ cui addiꝭ siue ↄcti p ipꝫ. Dr̄ia vo variat rōnē q̄ditatiuā ꝛ formalē: ꝛ sic itelligiꝭ dcm̄ Scoti: q̄ modus intrisec⁹ ē q̄ addit⁹ alteri nō variat rōnē formalē. Nō. n. dicit q̄ nō variat rōnē q̄ditatiuā ſꝫ formaleꝫ: q: q̄ditatiuā bn̄ pōt variare: vt pꝫ de finitate ꝛ ifinitate q̄ variāt rōnē seu ↄceptū q̄ditatiuū ipsi⁹ entis. Que dr̄ia sit iter rōnē q̄ditatiuā solū ꝛ q̄ditatiuā ꝛ formalē sil: forte alias diceꝭ. solū istud dico p nūc q̄ rō q̄ditatiua ꝛ formal' ↄuenit solū spēi siue spālissime siue subalterne: ꝛ oīs ꝛ sola talis rō dꝫ h̄re gen⁹ ꝛ dr̄iaꝫ ipa ↄstituētia. vt pꝫ p porphiriū i p̄dicabilib⁹. Rō vo q̄ditatiua pōt ↄuenire oīb⁹ aliȷs h̄ntib⁹ ↄceptū cōem q̄ditatiuū ꝛ ppriū q̄litatiuꝫ. Et sic rō q̄ditatiua ꝛ formalis ē q̄ daꝭ p p̄ora q̄ sunt de eēntia diffiniti: ꝛ sic pꝫ 2ª dr̄ia iter modū intrisecū ꝛ dr̄iam. ℭ Ex p̄dictis isero q̄ q̄ditas ꝛ ei⁹ modus intrisec⁹ ꝛ modi intrinseci adinuicē: ꝛ oīa q̄ sunt i recta linea p̄dicamtali distiguunꭉ ex nā rei abinuicē. Et silr̄ ens a deo ꝛ creatura ꝛ breuiter q̄libꝫ ↄstitutū a suo ↄstitutiuo. oīa. n. ista distiguunꭉ secluso ope itellectus ꝛ nō distictione reali pprie capiēdo distictionē realē. ḡ aliq̄ distōne media iter distōnē rōnis ꝛ realē isto mō sūptā. Hanc distōnē mediā voco ex nā rei. q̄ vt pꝫ ex vi vocabuli nisi a ptervo negari non pōt. lꝫ distōnē iter modū ꝛ q̄ditatē Frāciscus modalē appellauerit tāq; a denoiatione iperfectiori ꝛ ignobiliori. ℭ Sꝫ ↄtra istā distōnē ab aduersarȷs nr̄is arguiꭉ sic. Uel distō ex nā rei est pter opus intellc̄s vel p opus itellc̄s. si solū p opus itellc̄s ḡ est distictio rōnis solū p vos: q̄ sic diffinitis distōnē rōnis. Si est pter itellcm̄. ḡ est distictio realis: quoꝝ vtrūq; negastis. ℭ Dico q̄ distinctio realis pōt capi duplr̄. vno⁹ large pro oi distictiōe q̄ est secluso ope intellc̄s. Et sic iter distōnē rōnis ꝛ distōnē realem nō est distinctio media. ꝛ sic dico q̄ distinctio ex nā rei est realis isto modo capiendo distinctionē realem. Alio modo capitur distinctio realis proprie que est inter rem ꝛ rem. ꝛ sic dico q̄ inter distinctionem realem ꝛ distinctionem rōnis est distictio ex natura rei media ꝛ formalis. ex h̄ pꝫ q̄ distinctio ex natura rei est respectus qui oritur ex pprȷs rationibus formalibus terminorum secluso quocūq; actu potentie collatiue. ꝛ hec de secundo articulo huius secundi articuli principalis.

S. di. p. vbi. ↄ. solu̇ēdo ſ. pncipale. vide idē. 2. di. p. q. 2. hic seq̄ꭉ q̄ cōcept⁹ diuitas nō sit sim plicit simplex.

Cōtra mod⁹ ē formalitas h⁹ mō dcā dic ↄn̄e pōderādo vt nōui hic ꝛ alibi plura.

Caste decla ly determiabilis. vide notanter in theorematib⁹ scoti.

Cōsidera an idrnter vtrūq; an pci⁹ q̄ditatē

Pōdera h̄ p totuꝫ an dei pcessos i ifi^m i his distōnib⁹. q: q̄ro d̄ illa distōe q̄ aliq̄ distiguūtur cū sit i re ex nā rei. ipsa ḡ distinguiꭉ ex nā rei vel ab aª distōe vł ab aliq̄ aª saltꝫ. igꭉ aª distōne ꝛ sic in ifi^m. Uide sco. i. 2. di. i. q. 5. i sosoe. q. ptē. i. ad. finē i sili. ꝛ. 5. meta. q. de relatiōe ꝛ alibi sepe. Q̄ualiꭉ accipit h̄ res pōdera ex sepe dcis. summiꭉ enī p re subsistē⁹ vel scoꝫiuꝫ exn̄te.

Quere plā ad ppo^m i theorematib⁹ sco. ꝛ ex q. 7. meta. eiusdē ꝛ alibi sepe.
Cōsidera an mod⁹ ita pficiat quiditatem.
Cōsidera multiplicitatē formalitatū supi⁹ assignatam ꝛ ↄª ponēdo vel negando modum aliā formalitatē ab eo c⁹ est imponare.

Ergo modus pficit vt dr̄ia. Cōsidera bn̄ pōderādo plura p ꝛ ↄ.

Caste declara ly. realitat. ꝛ hoꝝ iunioꝝ i hac digressiōe. s. ↄcept⁹ realitas determiabilitas ꝛ pfcibilitas ꝛ h⁹ varietatē pōderabis bn̄.
Tāge h̄ plā de realitatib⁹ dr̄ie ꝛ gn̄is ꝛ dr̄ia cap. q̄re i. q. 7. meta. ꝛ in theorematib⁹. ꝛ i. q. logicalibus sco.
Tāge ēt istātiā h̄ q: h⁹ dixit q̄ mod⁹ dic cōceptū q̄litatiuū. ꝛ. s. peꝝ p⁹ h⁹. iō vr̄ dicē. vr̄ igꭉ male dicere i ista ꝛ ↄdicere. dic ↄn̄e recurrendo ad obꝫ adeq̄tū ꝛ in adeq̄tū p̄orat iū ꝛ sc̄dariū p se p⁹ p'ū p⁹. ꝛ silr̄. ex pte act⁹ ad reflexū rectum ꝛ discursiuū ꝛ h⁹. ſꝫ oīa bn̄ ↄsideralodꭉ ēt forte d̄ cogniti one perfcā ꝛ ituitiua. Adde plora in sili de modis intelligendi vt alibi hꝫ ꝛ notasti.

Tāge h̄ plura ꝛ an sint volūtarie dcā an certe rōni ↄsona examina.

Ca. de specie ꝛ dr̄ia.

Quere in formalitatib⁹ suis ꝛ. 8. di. p. ↄn̄a.

Ut ex dcis h̄ q̄ distō ista sit relo realis ꝛ h⁹ ondit frāc̄isc⁹. ſꝫ extrema eō sit distincta realiter. q̄ vr̄ ↄ sco. di. 3i. p. i. q. 6. q̄dlibe. dic ↄn̄e

Quantum ad 3^m arti^m in quo videndū est de idētitate & distōne formali sūt aliq̄ notāda. ¶ Primo nōn^m ē q̄ formalitas venit de formali & formale de forma. forma aūt dr̄ multiplr̄. ¶ Uno^o dr̄ forma put est altera ps ꝯpositi & h̄ appellat̄ forma ptis. ¶ Alio^o pōt accipi p̄ forma toti^o. vz. p̄ tota ipsa nā abstractiue sumpta sic̄ hūanitas dr̄ forma toti^o nō p̄ iformationē mā̄e: sz q̄ suppo^m est qditatiue hō. forma p̄ mō dcā est termin^o p̄ se p̄m^o & adeq̄t^o ipsiusmet gnōnis: sz forma z^o mō dcā est termin^o p̄ se p̄m^o & adeq̄t^o ipsiusmet gnōnis. ¶ Alio^o dr̄ forma de oī suba imālī eo mō q̄ de^o & itellā̄ dr̄r forme. ¶ Alio^o accipit̄ p̄ forma accn̄tali. ¶ Alio^o accipit̄ p̄ q̄cūqꝫ rōne sub q̄ ex nā rei aliqd p̄t ꝯcipi. Et ab ista forma vltimo^o sumit̄ formalitas de q̄ h̄ itēdimus. vñ lz ab vtraqꝫ forma pportionalr̄ noiet̄ formalitas nō tñ sic itēdimus h̄ de ea. iō formalitas h̄ itēta nihil aliō ē q̄ȝ rō obālis sub q̄ vnaq̄qꝫ res cōcipi pōt ex nā rei: & dr̄ formalitas a forma isto^o pp̄ silitudinē quā hȝ cū forma p̄ mō & z^o mō dcā: q̄z sic̄ forma illis duob^o modis capta ē rō cognoscēdi rez cui^o est: ita ēt forma vel formalitas h̄ vltimo^o dcā. ¶ z^o ē nōn^m q̄ h̄ dictio formalr̄ ē modalis dictio aduerbialis & determiatiua. & sumit̄ gnqꝫ modis: vt ait Frācis. in p̄. di. 8. ¶ Primis trib^o modis sumit̄: vt dic̄ determiationē copule ppōnū p̄mi modi dicēdi p̄ se. vt cuz dr̄. p̄ mō hō formalr̄ ē aial. z^o mō hō formalr̄ ē rōnalis. 3° mō hō formalr̄ ē aial rōnale. ¶ 4° mō sumit̄ formalr̄ vt notat formā vel determiationē alic^o p̄ denominationē itrinsecā ip̄m denoiantē vt hō formalr̄ ē risibilis. hō formalr̄ ē alb^o. & sic de alijs. ¶ 5° notat actū vel opōnē q̄ vel q̄ q̄s agit vel patit̄ vel opat̄. vt cū dr̄. petrus itellcōne formalr̄ itelligit: visiōe formalr̄ videt: & sic de alijs. ¶ 3° nōn^m q̄ q̄druplex ē p̄dicatio. p^a est qditatiua & formalis vt est p̄m^o mod^o dicēdi p̄ se. & hec hȝ 4^{or} gradus. p̄m^o gradus est qn̄ p̄ se supi^o in qd p̄dicabile p̄dicat̄ de suo p̄ se iferiori: vt qn̄ ens p̄dicat̄ de deo & creatura. vel gen^o de sua ppa spē. vt spēs de suo ppo idiuiduo. z^o gradus qn̄ p̄dicatū itrin^m dicēs q̄le p̄dicat̄ de illo cui ꝯuenit itrinsece: vt dr̄ia de diffinito: vel modus itrinsec^o de ꝯstituto p̄ ip̄m: s̄m illā opionē quā supi^o recitaui p̄cedēti ar^lo. Ex^m p̄mi mēbri h^o scdi gradus. vt hō ē rōnalis. Ex^m scdi. vt de^o ē ifinitus: vel eēntia diua est ifinita. ¶ Nōn^m tñ ē q̄ rōnale sumit̄ duplr̄. vno^o vt ꝯstituit tāq̄ȝ ps formalis: nec isto^o dic̄ aptitudinē: sz ē dr̄ia vel tenēs moduz dr̄ie. Alio^o vt dic̄ aptitudinē rōcinādi: & sic ē ppa passio: nec isto^o fac̄ p̄dicationē qditatiuā: q̄z nulla aptitudo ptinet ad p̄^m moduz dicēdi p̄ se. Predictā distōnē ponit Franci. sup por. ca. de dr̄ia. 3° gradus est qn̄ tota rō itrin^{ca} p̄dicat̄ de suo ꝯstituto: vt qn̄ diffō p̄dicat̄ de diffinito. vt hō ē aial rōnale. 4° gradus ē qn̄ idē p̄dicat̄ de seipso. vt hō est hō. Et capit̄ h̄ p̄dicatio qditatiua vt distinguit̄ ꝯ̄ p̄dicationē in q̄ p̄dicat̄ aliqd extneū: q̄z vt dicit Bonet^o hec ppō: hō est hō: nō est ppe qditatiua p̄dicatio: q̄z nihil idē oīmode est de qditate suipsi^o: sz large est qditatiua put distinguit̄ ꝯ̄ denoiatiuā: & isti 4^{or} grad^o faciunt p̄^m modū dicendi per se. Assignant̄ ēt alij tres ab Ar. p̄ poste. Et sic z^o modus dicendi p̄ se est qn̄ ppria passio p̄dicat̄ de suo subo. & iste modus hȝ duos gradus. p̄m^o ē qn̄ adeq̄ta passio p̄dicat̄ de suo adeq̄to subo. p̄ vt hō est risibilis. z^o gradus est qn̄ passio adeq̄ta supiori de p̄ se iferiori ad subm p̄dicat̄: vt sor. est risibilis. 3° modus nō est p̄dicādi sz essendi. & isto mō oia p̄ se sunt que per se & nō in alio existūt sic̄ de^o & oēs p^e sube: q̄z nullo mō sunt in. 4° modus dicendi p̄ se est qn̄ effect^o formalis p̄dicat̄ de aliq̄ mediāte sua cā formali. vel qn̄ act^o pfluēs. i. p̄grediēs a cā formali dr̄ de effectu formali mediāte cā formali: vel qn̄ effectus p̄dicat̄ de suo imediato p̄n^o pductiuo. Ex^m p̄mi. vt hō albedine est alb^o. Ex^m scdi. vt albus albedine disgregat: calidū calore calefacit. Ex^m tertij. intellcūs itelligit: volūtas vult. & sic de alijs. ¶ Sed h̄ insurgūt due difficultates. p̄ma est in quo mō dicēdi per se sunt ppōnes in q̄bus p̄dicant̄ per se iferiora de suis supiorib^o. vel passio iferioris de superiori ad subm talis passionis. Dico breuiter ꝯtra multos q̄ tales predicationes nullo modo sunt p̄ se: lz eni tales idiffinite vel particulares sint nec̄ie nō tñ sunt per se. pbat̄ duplr̄ ex itētiōe phi. p̄ q̄z dicit ph̄s q̄ ppōnes p̄ se nō ꝯuertunt̄: qd̄ nō dȝ itelligi q̄ nō ꝯuertunt̄ absolute: cū cōuersio sit adeq̄ta passio ppōnis saltem cathegorice. sz dȝ intelligi q̄ nō ꝯuertunt̄ in alias ppositiones per se. sz ista est per se: hō est aial. ḡ ista nō erit per se: aial est hō. & idē est iudiciuz de oībus alijs talibus. Scdo pbat̄. q̄z dicit ph̄s q̄ per se infert de oī. ita q̄ a ppōne per se ad ppositionez de oī est bona ꝯña. ḡ si ista esset per se: aial est hō: ista esset bona ꝯña: aial est hō. ḡ oē aial est hō. ꝯña falsuz. ḡ illud ex quo sequit̄. vz. q̄ ista sit per se: aial est hō: & idē dico de ista: aial est risibile & de oībus talib^o. Scda difficultas: in quo mō dicendi per se sūt iste ppōnes. hō albus est hō albus. hō alb^o est hō. hō est hō albus & silr̄es. Rñdeo breuiter q̄ nullo mō sunt per se. Pro cui^o declaratione ampliori noto tres regulas optimas que habent̄ a Scoto in p̄. di. z. in mā de ppōne per se nota. & in 3° di. 7. & zz. ¶ Prima regula est q̄ de rōne in se falsa nihil ve & affirmatiue p̄dicat̄. nec ipsa de aliquo p̄dicat̄. imo nec ipsa de seipsamet. Ista enim nō est va: hō est hō irrōnalis. hō irrōnalis est aial. hō irrōnalis est hō irrōnalis. nulla illaz est va: & silr̄ est iudiciū de oīb^o alijs. ¶ Scda regula est q̄ de illo qd̄ est in se ens per accn̄s nihil per se predicat̄ nec de aliquo ip̄z per se predicat̄. imo nec idē de seipo. Nulla eni istarū est per se. hō q̄tus est hō. sor. est hō q̄tus. hō q̄t^o est homo q̄tus. ¶ 3^a regula ē. q̄ de ꝯceptu per accn̄s siue ꝯtingēti nihil nec̄io p̄dicat̄. nec ipse de aliq̄ nec idē de seipso. ¶ Ex^m h^o regule ē: cū hō niger dicat ꝯceptū ꝯtigēter vnū: nulla istarū ē nec̄ia. hō niger ē hō. hō ē hō niger. hō niger ē hō niger. ¶ Pria re^la sic possz p̄suaderi. & hr̄: q̄z si ista eēt va: hō irrōnalis ē hō irrōnalis. de q̄ magis vr̄: tūc ex vo seq̄ret̄ falsuz. pbat̄ sic: q̄z hr̄ sequit̄: hō irrōnalis est hō irrōnalis. ḡ hō irrōnalis est hō. a pte in mō ad suū totū. Et vltra ḡ hō ē hō irrōnalis p̄ ꝯuersionē. & vltra. ḡ hō ē irrōnal̄. & irrōnale ē hō. sz oia ista sūt f̄lsa. ḡ & ista

pōderādo. q̄re. 3. di. h̄. & 16. eiusdez & vbi. h̄. & z. di. z. q. 10. & z5. eiusd. ea q̄ notaui & alibi sepe ad hec.

Quere i theorematib^o scō. plura ad ppositū.

Uide scō. i. 3. di. z. & 7 & 8. meta. de hac forma toti^o vt scis & terminis gnātionis.

Uide sup̄ i descriptione formalitatis.

Ideo transferētes &c. 6. topicoz. c. z.

Q̄z sic̄ vnaq̄qꝫ se hȝ ad eē &c. z. meta. t. c. 4

Quelibꝫ ps diffōnis ē formalis forme: tota dō toti^o. 7. meta. t. c. 35.

Tūc vr̄ eē determinatio q̄rti modi p̄cirat̄.

Quere Bonetū. 3. meta. & expositōes coīt sr̄ libros poste. ad ppo^m h̄. & max^e i. incōuen.

Tāge ex^m de p̄ctico & speculatio vt. q. 4. plo. & z. meta. atqꝫ nōui: & sic de plib^o alijs.

Tāge h̄ pla p̄ & ꝯ̄ ō p̄dicatiōe diffōnis & ipius distōne a diffinito & ō mō p̄ndi ipsi^o &c.

Pōdera h̄ q̄d sit p̄dicari & q̄tiēs fiūt & ō vitate ppōnis & cā ipsi^o & multa alia.

Uide expositores & q̄onistas sr̄. i. poste. q̄ disputāt. an. 3. & 4. modus sint modi ihere͡dt vel ne. Cōsidera ēt an maiori demr̄atiōe potissima sit i. 4. mō. Et si sic. q̄lr̄ isert z^m. si est maior p̄cisas i z^o q̄ȝ in 4° & alia p̄la curiose. In plus ē nec̄iuz q̄ȝ p̄ se p^o posterioz.

Hec pbō p̄cedit q̄ ad p̄mā p̄tē dubij sz seq̄ns ad vtrūqꝫ vt pȝ p^o poste. c. de p̄ se. & alibi.

Tāge instātiā hic.

Nō q̄ doc. nō hȝ hoc tertium.

Uide sr̄. 7. meta. scot. q. 7. aliq̄ ad hec p̄ & ꝯ̄.

Cōsidera an seq̄t ꝯña p̄mc ꝯītr̄e: q̄z est determinatio distrahens.

Tāge interp̄tatiōem seu ethimolo^{am} vocabuli h^o forma h̄ pōderādo

Quere plonē pculum hoc^m & auctorē. 6. p̄ncipioz & alios vt nosti adhoc.

Ergo mo^o itrisec^o est formalitas ꝯsidera.

Pōdera qn̄ ē dr̄ntia^o iherētis: & qn̄ iherētis

Uide. 5. meta. t. cō. z3. ad ppo^m applicādo.

Uide. z. di. 3. q. 3. i solutione p̄ncipali.

Pōdera lr̄ idiffinite vl̄ ptictares. p^o poste. c^o de statu p̄ncipioz.

Tāge istātiā h̄ ex scot. d. z. p̄. q. z. vbi dic̄ doc. q̄ pa^o iferiorꝫ demr̄at̄ ō supiori. dic̄ q̄ loq̄t̄ ō demr̄atiōe ptictari: vt. i. q. plo. tāgit. & copiose alibi tetigi sr̄ q̄dā. q. ci^o in porphirium.

Cōsidera an dr̄ent cōcept^o p̄ accn̄s & ꝯtigēs h̄ 3^m tacuit doc. vt pȝ

A pte i mō ad suū to^m

ppositio ex qua oīa ista illata sequunt̄.s.hō irrōnalis est hō irrōnalis.est falsa:qḋ est ppositum. ¶ 2ª 3ª regula sil' pbant̄ per pbationē 3ᵉ:qꝛ si ista eēt neĉia vel per se.hō niger est hō niger.ex neĉio seq̄ret ɔtingēs:qḋ est falsum:vt pbatū est in ɔ̄rītys. pbat̄ tñ ɔ̄ña:qꝛ bñ sequit̄.hō niger ē hō niger.ḡ hō niger est hō.a pte in mō ad suū totū.ꝛ vltra ɔuertēdo.ḡ hō est hō niger:ꝛ vltra.ḡ hō est niger.a pte in mō ēt ad suū totū.oēs iste ppōnes illate sunt ɔtingentes.ḡ ꝛ ista .hō niger est hō niger:est ɔtingens.ꝛ per ɔ̄ñs nō neĉia nec per se.ꝛ itelligo per se p̄ mō vl' 2ᵒ mō dicēdi p se.ꝛ sic manēt regule infallibilr ve. ¶ Et si arguat q̄ in istis.hō niger est hō niger.hō albus est hō alb⁹.est p̄dicatio eiusdē de seipso.ḡ tales ppōnes sunt per se neĉie. Dico hr̄ q̄ qñ dicimus q̄ p̄dicatio eiusdē de seipso est per se ꝛ neĉia.itelligēdū est de p̄dicatiōe in qua nō p̄dicat̄ ens p acci dens vel nō subycit̄:ꝛ sic pꝫ rñsio ad difficultatē. ¶ 2ª p̄dicatio est formalis p̄dicatio denoīati ua.ꝛ hec hꝫ q̄tuor gradus.p̄mus est qñ dr̄ia p̄dicat̄ de genere ɔ̄hibili per eā:vt aīal est rōnale.ꝛ qñ modus intrinsecus p̄dicat̄ de suo ɔ̄cto vel ɔ̄hibili:vt cū dr̄.ens est infinituꝫ:ꝛ sic de alys.Et si dicas q̄ hic videt̄ ɔ̄dictio:qꝛ supius dictū est sustinēdo opinionē Landulphi:q̄ qñ modus p̄dicat̄ de eo cui⁹ est modus est predicatio q̄ditatiua.hic dr̄ q̄ est predicatio denoīatiua.igit̄ ꝛc̄. ¶ Rñdeo ꝛ dico q̄ nō est ɔ̄dictio:qꝛ supius dr̄ q̄ talis p̄dicatio est q̄ditatiua si modus p̄dicat̄ de ɔstituto per ipm̄ cū sit de eēntia ipsi⁹ fm̄ Landulphū.hic dico q̄ est p̄dicatio denoīatiua:qꝛ p̄dicat̄ nō de ɔstituto sꝫ de ɔ̄hibili per ipm̄:sic̄ refert dicere. hō est rōnalis.ꝛ aīal est rōnale.cuꝫ p̄ª sit q̄ditatiua ꝛ 2ª sit denoīatiua.ita ēt refert dicere:de⁹ est infinit⁹:vel eēntia dīna est ifinita.ꝛ ens est ifinitū.qꝛ dico ɔ̄ñr q̄ due p̄ᵉ sunt q̄ditatiue.2ª aūt nō sed denoīatiua tm̄. Scd̄s gradus denoīatiue p̄dicatiōis est qñ ppria passio p̄dicatur de suo subō. Et iste gradus est scd̄s modus dicēdi per se. ¶ Et est sciēdū q̄ ppria passio cū sit eadē res cū suo subō fm̄ Scotū ꝛ suos sequaces est reductiue i illo genere seu p̄dicamēto in quo est suū subꝫ per se. Terti⁹ gradus p̄dicationis denoīatiue ꝛ formalis est qñ effect⁹ formalis denoīatiue p̄dicat̄ de aliquo mediāte sua causa formali:vt hō nigredine est niger:vel qñ actus profluens a cā formali dr̄ de effectu mediāte cā formali:vel qñ effectus dicit̄ de suo imediato p̄ncipio p̄ductiuo.ꝛ iste gradus est q̄rtus modus dicēdi per se.Quartus gradus p̄dicationis denoīatiue formalis est qñ accn̄s p̄dicat̄ de suo subō:ꝛ pōt fieri nouē modis:posito q̄ petrus sit subm̄ in oīb⁹ his.dicēdo petrus est bicubit⁹.albus.pr̄.agens.patiēs.calciatus.ꝛ sic de alys.ꝛ iste gradus est de per accn̄s. Tertia p̄dicatio est idētice identica.ꝛ hec est qñ vtrūq̄ extremū est formalr̄ infinitū.vel alterū tm̄ est formalr̄ infinitū.vel p̄missiue. ¶ Exᵐ p̄mi.vt essentia dīna est bonitas:eēntia dīna est iustitia:ꝛ sic de alys. Exᵐ scd̄i.eēntia dīna est filiatio.eēntia dīna est paternitas:ꝛ sic de alys.Exᵐ tertij.vt paternitas est entitas.humanitas est entitas;ꝛ sic de alys.Pro quo nōnᵐ est q̄ iste p̄dicatiōes si sunt ve debent p̄dicare ɔcretū de ɔcreto:vel abstractū de abstracto ꝛ nō ɔcretū de abstracto nec abstractū de ɔcreto.Maxime si talia ɔcreta sint adiectiua. Ista eniꝫ ɔcedit̄ . essentia diuina est generatio.tñ ista non ɔ̄cedit̄ . essentia diuina generat vel gn̄at̄ur fm̄ magr̄m sniaruꝫ.5.di.p̄mi.Super quo verbo datur a Scoto pulcherrima regula.q̄ qñ subm̄ est vltima abstractione abstractū ꝛ predicatū ex sua rōne formali non est aptū natuꝫ p̄dicari nisi formalr̄:ppositio non est vera nisi sit in p̄ mō dicēdi per se:rō est qꝛ subm̄ ꝛ p̄dicatū modos dicēdi oppositos dicūt sibi icōpossibiles.vñ de tali subō sic vltimate abstracto nihil pōt vere p̄dicari nisi per se p̄ mō vel idētice. hāc ppōnē declarat Scotus sic. Uidemus eni q̄ in subys siue in p̄dicamēto subē ē vna abstractio tm̄.s.q̄ditatꝭ a supposito ppe nāe:qꝛ subē nō sūt nate ɔcernere aliq̄d alteri⁹ nāe.iō p̄ª ibi abstractio maxia est abstrahēdo nāꝫ hūanā a suppositis q̄ ve sūt illi⁹ nāe sic abstrahit̄ cū cōcipit̄ hūanitas:nō remanet vlteri⁹ aliq̄ abstractio.ꝛ iō istud vt sic ɔceptū est p̄cise ipsūmet:qꝛ cuilibꝫ aly extnēū est.sic dic̄ Aui.5.meta.q̄ eq̄nitas est tm̄ eq̄nitas ꝛ nihil aliud. In accn̄tib⁹ aūt quāto plura p̄nt ɔcernere tāto plures p̄nt fieri abstractiōes.vñ qꝛ accn̄tia absoluta ɔcernūt duo.s.supposita alterius nāe ꝛ idiuidua nāe ppe:lꝫ a suppositis alteri⁹ nāe abstrahant̄ tñ cōcernūt idiuidua ppe nāe sic albū ɔcernit lignū ꝛ h̄ albū siue hāc albedinē ꝛ illā:ꝛ iō p̄nt ibi fieri due abstractiōes.s.accn̄tis a subō.puta albedis a ligno ꝛ vltra aīa.s.q̄ditatis a supposito vel singulari.puta albedis ab hac albedie ꝛ illa q̄ sunt indiuidua sua.Et hāc circūloq̄mur per albedineitatem:vel per hoc qḋ dicimus q̄ditas albedinis:ꝛ ista non ɔcernit aliqḋ subm̄ nec suppositū eiusdem nāe nec alterius:in relonib⁹ etiā:que plura ɔcernunt:adhuc plures p̄nt fieri abstractiōes. Concernit eni relatio suū ppriū indiuiduū:fundamētū ꝛ subm̄:ꝛ fm̄ h̄ p̄nt ibi fieri tres abstractiones.vna relatiōis a subō.2ª relatiōis a fundamēto.3ª q̄ditatis a supposito:ꝛ iste abstractiōes sic se hñt q̄ iꝫ abstractio fiat a posteriori ꝛ extrinseco nō tñ a p̄ori ꝛ itrinseco. Exᵐ.hoc cōcretū qḋ est cā dr̄ de igne qꝛ gn̄āt calorē in ligno:sꝫ abstrahēdo a subō remanet adhuc cōcretio ad fundamētū.puta si dicat̄ pō cāndi calorē.Calor eniꝫ est pō causandi calorē:non tñ ignis est potentia causandi.Adhuc pōt fieri abstractio vlterior ad ppriū genus.puta si dicatur cālitas:ꝛ tūc nec ignis nec calor recipit p̄dicationē ipsi⁹:tñ hec cālitas est cālitas . Ultima abstractio: q̄lis est in subys:est per h̄ qḋ dicimus:q̄ditas cālitatis:ꝛ hec de nullo alio p̄dicat̄.Ex p̄dcis apparet q̄d sit vltima abstractio cuiuslibꝫ rei:qꝛ quiditatis absolutissime sūpte ab oī eo qḋ est q̄cūq̄ mō extra rationē q̄ditatis:in qua q̄dē abstractiōe nihil aliud inuenit̄ seu itelligit̄ p̄cise re vel rōne nisi qḋ ē ipsi⁹ q̄ditatis.Et dicūt q̄dā q̄ termin⁹ vltimate abstract⁹ in ppōne subiect⁹ icludit vnū sincathegoreuma.puta inq̄tū vel formalr̄.p̄ mō:vel quiditatiue vel idētice:ꝛ sic de alys . Circa aliū terminū ppōnis doctoris.s.q̄ p̄dicaᵐ de quocūq̄ p̄dicat̄ nō pōt p̄dicari nisi formalr̄. ¶ Nōnᵐ est q̄ substātiua noīa p̄nt duplr̄ p̄dicari i dīnis.q̄nꝫ formalr̄:vt deitas ē deitas.q̄nꝫ p identi^{ce} vt

Uid̄ p hīs ɔ̄rīt̄ꝫ sco. tū.2.di.1.q.2.i solone p̄ncipali ad finē q̄lit̄ tenēt ꝛ rōe eu⁹ optime ponderando.

Possꝫ obyci ɔ̄ dcā h̄ ex sco.3.di.2.q.6.vbi dic̄ doc.q̄ h̄ ē p se p⁹ mō.suꝑficies alba est alba. Dic q̄ alit̄ sētit 2.di.4.q.2.ꝛ.7.di.3. sꝫ ɔcōdabis ibꝫ vt alibi nōui. Duo.n.req̄rūt̄ ad p̄citatē ppōnis.s. iclusio p̄dicati i subō ꝛ vnitas p⁹ extremoꝝ ꝛ sic iª.suꝑficies alba ē albatē icōplete p⁹: qꝛ rōe p⁹ ɔditiōis tm̄. q̄re doc.nō ɔ̄dicit.

Cōsidera etiā an ista deus est hō.vel hūꝫ est hō.sit formalis ꝛ q̄liter.vide sco.7.di.

Ut nigrum nigredine congregat.

Ut voluntas vult.

Pondera q̄ ɔgrue dr̄ idētice identica.ꝛ tāge dr̄īaꝫ idētitatē i dīnis ꝛ in creaturis.

Tāge h̄ diuīsos modos dicēdi d̄ hac entitate q̄ sic predicat̄ ꝛ sp̄ālitē ētitate p̄hicat ꝛ metaphysica ꝛ sic de alys.

Di.5.p̄.q.1.

A.i.significandi.

An de vltiate abstracti aliq̄d p se ꝛ fo͠ralit̄ possit p̄dicari cōsiderabis h̄.ꝛ q̄re noīales ꝛ varias opi.doctoꝝ ꝛ addevi scis plura hic pro ꝛ ɔtra.

Nō q̄ ista reg⁹ scotica limitat̄ ꝛ ipugnat̄ a diuersis ꝛ max⁹ ab ockaꝫ.5.di.1.ꝛ.5.di.ē q̄ hꝫ.in.exceptiones: q̄s enūerat.5.di.1.cōtra.Sꝫ tu dic hr̄ q̄ tꝫ i p̄dcis positiuo aliā fo͠ralitatē ex nā rei a subō iportātib⁹ ꝛ de supposit̄ p⁹ dificabilib⁹.qḋ bñ masticabis ꝛ neminē timebis.

Uid̄ sco.i.q.9. metaphysice singuᵐᵉ.

Tāge istātiā ex declaratiōe sco.i Aui.vbi.s. ꝛ dic ɔ̄ñr.i iᵒ pon stādo adhuc dant̄ ligna nāe ꝛ ita alie abstractiōes vt scis.

Adde h̄ plā ex mōis significandi:vt nosti ige mōis lector.

Possꝫ pōderari h̄ ... lb p̄.ptar.oē qḋ ē q... ē ꝛc̄.ꝛ distigui d nec... tate simplr̄ vel sꝫ q̄d vt scis.

Hoc dicit ad dūā quartū modi.

Possꝫ argui q̄ nll... p̄dica⁹ ē fo͠ralis nisi p̄mi mōi q: i oi p̄dica... tiōe fo͠rali p̄dicatū i... cludit̄ fo͠ralit̄ i sbō ... h⁹ ɔuenit tm̄ i p̄ᵒᵒ: ... pꝫ.ex sco.8.di.1.q.3.i... solo ac p̄nci.vbi dcla... tur q̄d sit fo͠ralit̄ iclu... di dic ɔ̄ñter.

Possꝫ.n.dici q̄ sufficit fo͠ralis ̄ibeño p̄dicati:ꝛ nō semp req̄ritur talis eı⁹ iclusio. 3.q.1.ꝛ alibi.

Quere Boneti.3. metaph.ꝛ sco.8.di.1. ꝛ.q.5.quolibeti.

Cōsidera an rōne talis p̄missiōis an potius rōne trāscēden⁹ ꝛ maxie cōitat:vt vult.S. p̄dicat̄ entitas tali p̄dicatiōe. Et pōdera arguᵐ p locū a mioꝝ si rōne ifinitat̄ p̄missiue p̄dicat̄ entitas de hūanitate.igr̄ ꝛ dīnitas rōne positiue ꝛ formalis.Sꝫ p̄roici q̄ n seq̄t:qꝛ iᵒ st ɔpolīa ꝛ ista nō nālit̄ ꝛ fo͠ralit̄ vel ɔ̄sidera altius.

Id ē vnu⁹ rōnū ia q̄ dant̄ grad⁹ fm̄ q̄sdā. Uide ca q̄ nōui sr̄.13. q.sco.in porphyriuꝫ. ca.1.ꝛ.2.

Quere sco.i.2.dis.3. q.1.vbi nōnē dclat illud dictū Auicē.

Tāge dr̄iā singlaris seu idiidui ꝛ suppositi atq̄ psone ꝛ dr̄iā abstractionū hic inde.

Pōdera plā h̄ d ab stractionib⁹ relonū ꝛ max⁹ a fūdamēto ꝛ q̄d ppiq⁹ relonis an sbꝫ an certe fūdamētū.ꝛ an possꝫ abstrahi a t̄mio sic a fūdamēto.ꝛ si ñ quō igr̄ a fūdamēto cū sit hītudo vnı⁹ ad aliud:ꝛ ad quē artificē spectat cōsidera⁹ relonis i vltia abstractiōe ꝛ plura alia curiosa.q̄ ñ sīt p pane lucrādo vt glīa capiti h⁹ vēr idiotis ypocri

deitas est sapia: sꝫ adiectiua si pdicant̃ de necitate formalr̃ ꝛ denominatiue predicant̃: ꝛ h̄ qꝛ sūt adiectia. nā ex h̄ ꝙ adiectia sūt signant formam ꝑ modū iformātis. Et iō de nullo ṽe dr̄r nisi qd̄ se hꝫ ꝑ modū iformati de quo. vꝫ. formalr̃ dr̄r. talia sunt non tm̄ adiectiua noīa: sꝫ oīa ꝑticipia ꝛ ṽba. Sēp. n. in suo mō signandi icludūt adiacentiā ꝛ modū formalē re alic⁹ talis suppositi: ꝛ iō pdicant̃ q̄si fm 2ᵐ modū dicēdi ꝑ se: qd̄ ḡ pdicentur identice: est ipsa pdicari mō opposito suo ꝑprio mō dicēdi vel pdicandi. Dis intellectis pꝫ maior ista assūpta: qꝛ subm ē abstractū vltimate: itaq̄ est abstractū ab oī qd̄ est ex̄ rōnez eius. ꝛ pdicatū nō pōt pdicari ex rōne formali nisi formalr̃ ꝛ mō iherētis siue q̄si inherentis. istud pdicatū nō pōt ṽe dici de illo subo nisi ꝑ se ꝑ mō: qꝛ istud pdicatū pcise natuꝫ est formalr̃ pdicari. iō nō pōt saluari ṽitas ꝑꝑ identitatē tm̄: qꝛ subꝫ ē vltima ꝛ sūma abstractiōe abstractuꝫ: iō nō pōt stare pro aliq̄ q̄litercūq̄ alio a se: sꝫ pcise pro se formalr̃. Et iō oporteret ꝙ sua rō pcise formalr̃ eēt ideꝫ illi pdicato: qd̄ nō posset eē nisi illa rō pcise icluderet pdicaᵐ. pꝫ ḡ ꝓpositio. ¶ Et si fiāt sylli expositoꝝ vel aliq̄ aliȷ: debēt solui per artē datā in ꝑ poꝝ. vꝫ. ꝙ maior vł minor reducant̃ ad ꝓpōnē de oī: si sint affirmatiui: vel dē nullo: si sint negatiui. ¶ 4ᵃ pdicatio est tm̄ essentialis. ꝛ ista est tm̄ in diuinis quā ponit Hilari⁹ de trinitate. ꝛ est ista in qua denotat̃ consubalitas ꝛ origo: vt filius est de essentia pr̄is: per ly. essentia. vł suba dnotat̃ subalitas ꝛ per ly pr̄is. origo. Si q̄ras an ista sit eēntialis filius est de eēntia: vł fili⁹ est eēntie. Ad ꝑmā rn̄det̃ fm Scotuꝫ dist. 5. q. 2. ꝑ. sniaꝝ. ꝙ non ꝓprie dr̄ aliq̄ ꝑsona eē de eēntia absolute sed addendo cū suba ꝑsonā aliquā originantē: bn̄ dr̄ ꝙ aliq̄ ꝑsona originata est de suba illius ꝑsone. ita ꝙ hec: fili⁹ est de suba diuina: non est ita cōcedenda sic̄ hec: filius est de suba pr̄is: qꝛ per scdaꝫ exprimit̃ ꝯsubalitas ꝛ origo ꝑꝑ genitiuū ꝯstructū cum casuali ꝓpōnis. per ꝑmā aūt nō notat̃ aliquid originans. Ad aliam dōm: ꝙ lꝫ Aug. dicat filiū eē filiū eēntie pr̄is. 15. de trini. c. 18. Et doctor q̄dā dicat illā esse ꝓpriā: tm̄ videt̃ ꝓbabili⁹ dōm: ꝙ q̄ncunq̄ relatiū ꝯstruit̃ cū aliquo in tali hītudine casuali in qua natū ē aliq̄d terminare illā relōnē vt correlatiuū: tūc ꝯstruitur cū illo pcise vt cū correlatiuo. Exᵐ. pater construit̃ cū relatiuo in hītudine genitiui. silr̃ in habitudine datiui. ꝛ minus in hitudine ablatiui: ꝛ fm cōem ſmonez videt̃ ꝙ cū quocūq̄ ꝯstruat̃ tale relatiū expsse in tali hītudine casuali illud notat̃ esse correlatiuū hui⁹ relatiui. Nō eniꝫ dicimus: iste canis est filius hoīs: qꝛ est filius ꝛē hominis: vt dr̄i canis. ita ꝙ ly hoīs cōstruit̃ cū ly canis ex vi possessionis vel possessoris: sꝫ videt̃ signare ꝙ cōstruat̃ cuꝫ ly canis. in rōne relatiui: vt patris. ita igit̃ in ista: fili⁹ eēntie: videt̃ ly essentie: accipi vt correlatiuū illi⁹ relatiui cū quo cōstruit̃: ꝛ tūc ad Augᵐ qui videt̃ huic ꝯdicere dicēdo filius est essentie. dico ꝙ dꝫ intelligi ꝙ sit cōstructio intrāsitiua vt filius est essentie. i. filius est essentia. nō aūt debet intelligi ꝙ sit constructio trāsitiua: qꝛ alias esset falsa: vt dictū est. Et si dicat̃ ꝙ ad istā. filius est de suba patris. videt̃ sequi ista. filius est eēntie patris. nego sequelā. qꝛ ꝯñs notat relationē inter filiū ꝛ essentiā sicut suuꝫ correlatiuū qd̄ non notat añs: sed tm̄ notat consubalitatē in eēntia cū originatione notata in illo qd̄ ꝯstruit̃ cū essentia. Sic ergo. pꝫ. ꝙ ad vnitatē ꝓpōnis essentialis: vt hic capit̃: requirit̃ ꝙ sit consubalitas ꝛ origo. ¶ Ulterius notandū est ꝙ possum⁹ iuenire multos gradus in vnitate. in ꝑ gradu est vnitas aggregationis q̄ est minima vt in aceruo lapidū. in 2ᵒ est vnitas ordinis: q̄ aliq̄d addit supra aggregationē. 3ᵒ est vnitas per accn̄s: vbi vltra ordinē est informatio lꝫ accn̄talis vni⁹ ab altero eoꝝ que sunt sic vnū. in 4ᵒ est per se vnitas ex ꝑncipiȷs eēntialib⁹ ex ꝑ se actu ꝛ ex per se pō. in 5ᵒ est per se vnitas simplicitatis que est vera idētitas. q̄cq̄d eni est ibi est realr̃ idē cuilibꝫ ꝛ nō tm̄ est vnū illi vnitate vniuocatiōis sic in aliȷs modis. ¶ Ultra autē oēs istas identitates est identitas formalis: vt dicit Scot⁹. 2. dis. q. 4. ꝑ. sniaꝝ. ¶ Istis notatis pono duas ꝯnes. quaꝝ ꝑmā accipio in passu ꝑallegato que est diffō identitatis formalis data a Sco. di. 2. q. 4. ꝑmi. ¶ Uoco aūt ingt identitatē formalē: vbi illud qd̄ dr̄ sic idē includit illud cui sic est idē in rōne sua formali ꝛ per se ꝑ mō: Uide bn̄ hāc diffōnē ꝛ videbis ꝙ de intētiōe doctoris fuit ꝙ iferius est idē formalr̃ supꝰiori: qꝛ dicit doctor: ꝙ illud qd̄ sic est idē. s. formalr̃: icludit illd̄ cui sic est idē. Clarū est ꝙ supꝰius nō icludit iferius in rōne sua formali ꝛ per se ꝑ mō: sꝫ poti⁹ ecōtra: nisi dicas ꝙ ponit̃ actiuū pro passiuo ita ꝙ sit sensus: illud dr̄ eē idē formalr̃ alicui ꝙ includit̃ in sua diffōne seu rōne sua formali ꝛ per se ꝑ mō. Sꝫ ista expō videt̃ extorquere textū. Non eni videt̃ verisile ꝙ iste doctor. qui fuit ita subtilis: ꝛ qui ēt ꝑmus ample locut⁹ est de formalitatibus posuisset suā diffōnez sic obscurā. Ex quo inferunt̃ duo correlaria. ꝑᵐ est ꝙ oīa pdicata q̄ditatiua supꝰiora ꝛ oēs drīe essentiales ꝛ modi itrinseci nō sunt idē formalr̃ suis ꝯstitutis siue inferioribus: sed bn̄ econtra. Aliqui tamen ampliant identitatem formalem ꝛ dicunt ꝙ omnia ista dr̄r eē idē formalr̃ q̄b⁹ ꝯuenit tm̄ vna rō formalis ꝛ q̄ditatiua sic̄ sunt oīa idiuidua eiusdē spēi: sꝫ hoc est iꝓprie ꝛ abusiue vti identitate formali. ¶ Scdꝫ correlariū ꝙ nullū subm est ideꝫ formalr̃ suo accn̄ti nec ecōtra: qꝛ lꝫ accn̄s includat subm in diffōne additamētali: nō tm̄ in rōne sua formali ꝛ per se ꝑ mō. Essentie eni pdicamētoꝝ sunt ipermixte fm Themistiū: qd̄ dꝫ intelligi formalr̃. ¶ Scda ꝯ istius articuli est ꝙ illa distinguunt̃ formalr̃ q̄ habēt aliā ꝛ aliaꝫ formalitatem quaꝝ neutra alteram includit in rōne sua formali ꝛ per se ꝑmo modo: sicut dicimus ꝙ subm ꝛ ꝓpria passio distinguunt̃ formalr̃. ¶ Ex ista ꝯne inferunt̃ duo correlaria. ¶ Primum est ꝙ essentia diuina a relationibus distinguit̃ formalr̃: qꝛ cōceptus absoluti nō includit quiditatiue cōceptū relatiui nec ecōtra. Scdm correlariū: ꝙ oīa attributa in diuinis: vt sunt intellectus ꝛ voluntas: si fas est attributa noīari: sapientia: bonitas: ꝛ iustitia: ab essentia diuina ꝛ a se inuicem: ꝛ essentia a relationibus formalr̃ distinguunt̃. ¶ Sed dices videt̃ ꝙ in diuinis non sunt plures formalitates: qꝛ formalitas dicit̃ a forma: sed in diuinis nō sunt plures forme. ergo

tio q̄ꝝ scire vł scia est scire ꝯtētē ꝛ scientes ꝑseq. Cōsiderare eni vitiate abstracta pōt itelli vł icōplexe ꝛ sic ē nulli⁹ scie cū scia sit effect⁹ demrātiōis sꝫ ē bn̄ posis apd̄ iteᵐ. s. ꝯplexe ꝛ sic si ē respectu passionū trāscendētal dr̄tarat ptinet ad metaphyᵐ. ꝙ itelligo veꝝ d̄ iferiorib⁹ ad eꝰ loqn⁹. si ṽo respcū ꝓpriū passionū ꝛ oluꝫ n̄ ꝑt ꝯsiderari reꝰo ꝑscidēdo ab habitudie ad fūdamētū. vbi aduerte ꝙ ꝑꝑ illā iherētia actual relatōis: q̄ forte ē forā / lit illa: dr̄ eaꝰ accn̄ti ꝛspectio: tm̄ ꝑꝑ sbꝫ tꝯᵐ tale: vbi pl̄s addat igeniosꝰ lector.

Quere henricum ꝛ alios antiquos.

Diuisio ad ꝯiuncta raro valꝫ argumētū.

Tāgat curiosus lcōr pl̄a h̄ ꝛ d̄ nā relatiuorū ꝛ gn̄ib⁹ atq̄ spēb⁹ ꝯstructionū vt voluerit.

A. l. ad veritatez predicationis.

Tāge pl̄a d̄ hac idētitate ꝛ ꝑma ꝑcōne ꝛ an sit ꝑcōr formali. ꝛ aᵃ plura vt nosti h̄. Hic vł d̄ mēte sco. ꝙ idētitas ex nā rei nō sit aᵃ ab ista formali. Sꝫ tu oīa bn̄ pōdera. Tāge pl̄a h̄ ꝛ varias imagiatiōes diuersorū i ꝺclaratiōe h⁹ diffōnis vt nosti. ꝛ q̄lr idētitas ex nā rei rcē infert istaꝫ. ꝯsidera bn̄ pōderādo. ꝛ an ista idētitas sit realis relatio ꝯsidera ꝛ aᵃ pl̄a. Instātia possꝫ tāgi h̄ ex his q̄ hēnt ꝭ. art. 3. pte. 2. sed ibi notabo q̄liter nō ꝯcludit. Uid̄ sco. l. 2. di. 3. q. 6 i solōne ꝑncipali ad finē vbi expsse hꝫ ad ꝓpositum. 2ᵃ ꝯᵒ Quere. 5. phy. ꝛ me. i Ar. ꝛ i sco. d̄ distōne pdicamētoꝝ. ꝛ inp. 2. ꝛ alibi. Tāge h̄ q̄lr ista dr̄. ꝛ ꝑcedēs possit esse in diuinȷs. cū qꝛ n̄ distictio realis extremoꝝ. tuꝫ qꝛ oīs rela⁹ ibi vł aut cōīs: aut ypostatica: h̄ dic ꝯñr bn̄ pōderā⁹

. s. adiectiua. sec⁹ ē de ṽbis substātiis. ꝙ ꝯsidera bn̄ ponderādo. pōdera ly q̄si fm 2ᵐ moᵐ ꝛc. pl̄a addēdo. pōdera ly q̄si iherētꝭ i diuinis ꝛ i creaturis suo⁹

Uide vbi. ꝯ. scotū in pdicabilibus. ꝛ ea q̄ ibi notant ad hec.

Quere. 2. 4. ꝛ. 5. di. 1. sco. ꝛ alios ꝛ maxime fratrē ad ꝭ pro huius modi ꝑalogismis.

Pōdera ly tm̄ essentialis.

Quere scot. l. 3. di. 7. q. 1.

Hic pr̄ gnāt. h̄ eēn⁹ ē pr̄. ꝛgt h̄ eēnᵃ gnāt. Nō seq̄t qꝛ ex identica ꝑ nisi a nō seq̄t formalis ꝯ⁹. Silr̃ miore reducta ad dici de oī sic. Oē q̄ ē h̄ eēntia gnāt pꝫ ei⁹ ꝑitas. q̄re pisiēses sꝑ h⁹ hoꝝ ꝛ ñ curabis d̄ auerroy nꝫ Joāne grāmatico ꝛ aliȷs balbutientibus.

Hec oia fm scot. vbi . ꝭ. notatur.

Considera an coīncidat cū. 6. ꝭ. vide. ꝭ. ar. 3. ꝛ alibi ꝛ sic ii staⁿtias fuge.

Prima ꝯclusio.

Facili⁹ pt saluari hāc idētitatē eē relōnem realeꝫ q̄ꝫ ꝑcedentē lꝫ min⁹ ꝙ seqn eꝫ vt pꝫ speculanti. vbi plura cōsidera.

Uid̄ sco. 1. q. q̄li. ar. 1. pte. 2. rōne. 2. vbi vł velle: ꝙ ꝯstitutiuū sit idē ꝯstituto formalr̃ vt pꝫ de itellectualitate ꝛspcū eēn⁹ lꝫ dic ꝯñr. Uide. F. ꝛ bonetum vbi supra.

Uid̄ sco. i. repōtatioᵐ dist. 33. q. 2. vbi expsse hꝫ h⁹ ꝙ lꝫ i⁹ doc. Nisi eni vidissem illū locū nūq̄ fuissez secur⁹ in hac difficultate. Et si argueret̃ ex nā idētitat̃ cū sit relatio ꝑmi modi ꝛ ꝑ ꝯñs mutua. 5. meta. t. c. 10. q̄ seq̄t̃ ꝙ si hō ē idē aiali ꝙ ēt eꝯ ꝛ vltra. Oē ꝙ seq̄t̃ ad aliꝺ absolute seq̄t̃ ad ipꝫ ēt eodem vtriq̄ addito ꝙ ñ demōstrabit nec diminuit. seq̄tur ḡ. hō ē idē formalr̃ aiali igit̃ ꝛ eꝯ.

Pōt dici ꝙ ly foꝛalr ē tm ꝗ vistrahēs ī ſubi ſpedict. vide ſco. 2. vi. ꝓ. ꝑte. 2. q. 2. ſolue̅do. i. ꝑnci. ⁊ alibi ſepe. Quē. ſ. 8. vi. ꝓ. cōſla. nota bnr. vn̄ tāge ꝯr ꝑle hec ꝺ idētitate ⁊ vistōne adeq̄ta ⁊ nō adeq̄ta mutua ⁊ ñ mutua ꝯpleta ⁊ ñ ꝯpleta. ſꝫ ſi volūis ſaluare ꝯñaꝫ dic ꝙ aliter i aſīte ⁊ ꝯñte accipit idētitas foꝛal. qꝛ in aſīte fūdamētale ⁊ i ꝯñte finale vt noſti ⁊ īferi⁹ magis explicabo. hec. n. ſolūt multi ſcotiſtarū i declaratiōe h⁹ diſtinctiōis: vt vidērūt coīe lo q̄ndū ē i arduis. ſt̄e. 5. me. ad hec. c. 10. ⁊ q̄ꝫ. 35. vi. ꝓ. opꝫ ad ꝑpoſitū bn̄ pōde⁹

nec plures foꝛalitates. Rn̄deo ꝙ arg^m nihil valꝫ. ſupponit. n. qd̄ ſupi⁹ negatū eſt. ſ. ꝙ foꝛalitas dicat a foꝛa: ſic capim⁹ formā. ⁊ lꝫ admittat ꝙ foꝛalitas a foꝛa dicat: adhuc tn̄ arg^m nō valet: qꝛ ſilr arguerē: eētiale dr̄ ab eētia: ſꝫ in diuis ſūt multa eētialia: ſꝫ Diony. ꝗ ſūt multe eētie: ſi iſtud arg^m nō valꝫ nec tuū: ꝙ iſtō nō valeat pꝫ: qꝛ ꝯcludit ꝯnē hereticā. Et iō pro me ⁊ pro te dico ad ꝯñaꝫ ꝙ nunq̄ bn̄ arguit a plurificatiōe ꝯñtis ad plurificationē añtis: maxie in diuis: imo nec ēt in creaturis: vn̄ lꝫ iſta ꝯña ſit bona. iſte hō eſt ſciēs vel q̄lis. ꝗ hꝫ ſciaꝫ vl q̄litatē. tn̄ nō ſequit: iſte hō hꝫ plures ſcias vel q̄litates. ꝗ eſt plures ſciētes vel plures q̄les. Dices ꝙ nihil eſt ponēdum in diuis niſi qd̄ habet a rōne nāli: vel a fide: vl a ſacra ſcriptura: vel ab aliquo doctoꝛe auctētico. ſꝫ iſte foꝛalitates nō hn̄tur ab aliq̄ iſtoꝝ ꝙ debeāt poni in diuis. ꝗ nō ſūt ponēde. Rn̄ dico ꝙ ſic ex vna de neceō ⁊ vna de ꝯtingēti. īfert vna de ꝯtingēti. ex ꝑ poꝝ. ita ꝙ ibi eſt bona ꝯña. ita dico ꝙ ex vna credita ⁊ ex alia nālr cognita per bonā ꝯñaꝫ pōt īferri vna credita. mō ſic eſt ꝙ credim⁹ ⁊ catholice cōfitemur ꝙ eētia diuīa ē cōicabilis ⁊ de facto cōicat trib⁹ ꝑſonis ⁊ ē abſolutiſſima. ꝑnitas nec eſt cōicabilis nec cōicat nec ē ens abſolutū. Iſti ꝓpōni addo vnā aliā nāliter euidētē. ꝙ q̄ñcūq̄ aliq̄ ſic ſe hn̄t ꝙ aliqd ꝯuenit vni ex nā rei ſecluſo ope itellēs qd̄ ñ ꝯuenit alteri: ē ibi diſtō ex nā rei. Et qn̄ vnū eſt abſolutū a ꝑte rei foꝛalr ⁊ q̄dītatiue ⁊ aliō nō. imo ē foꝛalr relatiū illa dicūt diſtictes foꝛmalitates. iſti vltie ꝓpōni adde ꝓcedētē ⁊ realr ꝯcludes ꝙ in diuis ſunt plures foꝛalitates. Et ꝯfirmat ꝑ hꝫm Aug. dicētē ꝙ alio pr̄ eſt ⁊ alio pr̄ eſt pr̄. qꝛ pr̄ eſt eētia diuīa ſꝫ eſt pr̄ ꝑnitate. Ex h̄ clarū ē ꝙ ē diſtō īter eētiā diuīā ⁊ ꝑnitatē: ⁊ ſilr de alijs dicēdū ē. Itē Hilari⁹ de trinitate dic. ꝙ nō efficit creaturā volūtas: ſꝫ ꝑtās ⁊c. Itē gen⁹ ⁊ dr̄ia gn̄e diſtiguunt ⁊ pluſq̄ gn̄e: qꝛ ſꝫ phꝫ. 4. topic. dr̄ia nō ꝑticipat gen⁹ nec ecō. ⁊ tn̄ nō realr diſtinguunt. igr̄ ⁊c. ꝓbat ēt rōne: qꝛ in diffōne eēt nugatio.

7. tri. c. h.

Hinc arg. ꝑ pō̄ ꝯtentiua. Uide in. 2. ſco. vi. 3. hec. Adde plēs auctēs ſcriptoꝝ ⁊ ſcōꝝ h̄ ſi voluīs. v. ꝗ.

Et ſi arguat in 3ª figura ſic: hō foꝛalr eſt aīal oīs hō ē foꝛaliter rōnalis. ꝗ rōnale ē foꝛalr aīal. Rn̄r hn̄ ꝙ lꝫ ex necijs nūq̄ ſeq̄t niſi neciū: tn̄ ex ꝓpōnib⁹ ꝑ ſe nō ſequunt ꝓpōnes ꝑ ſe: nec ex ꝓpōnib⁹ foꝛalib⁹ ⁊ q̄ditatiuis ſequunt ꝓpōnes foꝛmales ⁊ q̄ditatiue. Et ſi ꝯ ꝓdcā arguat iterū negādo diſtōnē foꝛalē in diuis ſic: nulla eēn⁹ diuīa diſtiguit foꝛalr ab eēn⁹ diuīa: ꝑnitas ē eētia diuīa. ⁊ ſilr filiatio. bonitas: ſapia: ⁊ ſic de alijs. igit ꝑnitas nō diſtiguit formalr ab eētia diuīa: ꝯña ē formalis in 4° ꝑme. Maioꝛ eſt iſtoꝝ formalizātiū: qꝛ nihil a ſe diſtiguit ex nā rei ⁊ foꝛalr. minoꝛ eſt catholica. ꝗ ꝯ vā: ꝙ ē ꝓpoſitū. ꝯña nō peccat nec in mā nec in forma. Rn̄r ꝙ nec iſte ſillᷣs nec oēs tales ſilᷣes valent ex eo ꝙ nō regulant per dici de oī vel dici de nullo. ita ꝙ fiat diſtributio in termino vel ex terminū: in nūero vel ex nūerū: ⁊ tūc maioꝛ erit falſa in ꝓpoſito ⁊ a nobis negata ⁊ nō ꝯceſſa. vꝫ. iſta: nihil ꝙ eſt eētia diuīa diſtiguit formalr ⁊ ex nā rei ab eētia diuīa. Et hn̄ in oīb⁹ talib⁹ ſillᷣs in ꝓpōne q̄ eſt de nullo dꝫ poni nihil qd̄ eſt. ⁊ in ꝓpōne q̄ eſt de oī dꝫ poni oē qd̄ eſt.

Diſtribuēdo i ſmo vt. o. h. currit. ergo iſte. h. currit. ex ſimili vt. o. h. currit. igit ſocrates currit. i nūo vt. o. h. currit igit iſti. o. currūt ex numerū vt. o. h. currūt igit iſte. h. currit.

Uide in ꝑuis logicalib⁹ ⁊ ſup li. poꝝ ꝑhēnſes hic.

Adbuc circa ꝓdcā icidūt due difficultates. ꝑrū ꝑ° eſt ꝙ ex eo ꝙ dcm̄ eſt ꝙ attributa in diuinis diſtinguunt a ſeinuicē ⁊ ab eētia diuīa formaliter. ideo querit vtrū qd̄libꝫ attributum habeat ꝓpriā infinitatē formaliter diſtinctā ab infinitate diuine eētie. cū ꝓdicatio vni⁹ de altero ſit vera per idētitatē vt dictū eſt. Rn̄deo breuiter ꝙ oīa abſoluta cōia tribus ꝑſonis hn̄t ꝓpriā ifinitatē formaliter diſtictā ab ifinitate diuīe eētie. verū eſt tn̄ ꝙ oīa ſūt ifinita radicalr ab eētia diuīa: ſꝫ nō foꝛaliter vt dcm̄ ē. 2ª difficultas eſt vtrū ꝯcretū ⁊ abſtractū diſtiguunt foꝛaliter ſiue ex nā rei. vbi gr̄a. hō ⁊ hūanitas. Dico ꝙ nō. imo ſola rōne diſtiguunt: qd̄ pꝫ ꝑ per Scotū dicētē ꝙ pr̄ ꝑnitas ꝯnātio gnāt gnāre: nō diſtiguūt niſi ꝑ modos ſigñandi grāmaticales q ſūt in voce ab itellcū. Et ſi dicas ꝙ ꝯcedim⁹ iſtā. hō ē riſibil: ⁊ negamus iſtā. hūanitas ē riſibil: qꝛ hūanitas ē vltiate abſtractū. ꝗ oꝫ ꝙ ſit aliq̄ diſtō īter hoīeꝫ ⁊ hūanitatē. Rn̄° ꝙ vna nō dr̄ vā plus ꝙ alia niſi ꝑꝑ modos ſigñandi grāma^les q ſūt in voce ab itellectu ⁊ nō re ipſa. ⁊ ſic pꝫ ꝙ tn̄ diſtiguunt rōne. Si. n. ꝓciſe ſtem⁹ in re dico ꝙ q̄cquid ineſt hoī ineſt hūanitati: qꝛ nulla ē ibi penit⁹ diſtō. ⁊ hec de 3° arti. minus ꝑncipali.

Uid. 16. di. 1. reponationū. ⁊ in. 28. vtriuſq̄ꝫ. ꝓ. ⁊. 4. q. q̄ſti. Quē Ockā ⁊ alios nominales garuliātes hic.

Quantum ad 4^m articulū in quo vidēdū eſt de idētitate ⁊ diſtōne reali. Notādū ē ꝑ ꝙ multiplex ē ꝓoritas. Prima ē ꝑfectōis: ⁊ ſic dicim⁹ ꝙ in vnoq̄q̄ gn̄e eſt vnū ꝑ^m. i. ꝑfectiſſimū. Alia ē ꝓoritas gnātiōis: ⁊ ſic illa q̄ ſūt ꝓoꝛa gnātiōe ſunt poſterioꝛa ꝑfectiōe: ſaltē ſi ꝓus ꝯcurrat itrinſece ad eē poſterioꝛis. Alia eſt ꝓoritas nāe ⁊ ē qn̄ ꝓus ꝯcrētū ē de ſe nō hꝫ repugnātiam ꝙ ſit ſine poſterioꝛi. lꝫ h̄ ſibi repugnet aliqn̄ ꝑꝑ identitatē realem cū poſterioꝛi. vel ꝑꝑ aliquid aliud extrinſecū ꝓoꝛi. Aliq̄ tn̄ ſcotiſte dicūt ꝙ ꝓoritas nature vel eſſe ꝓus natura nō eſt eſſe in aliquo ꝓoꝛi ſimplr loquēdo in quo nō ſit poſterius ſed ē ꝑſuppoſitio h⁹ ab hoc. Et iſtud cōfirmat Frāciſcus in ꝑmo. Aliqn̄ etiā ꝓoritas nature dicit illa que eſt inter nāꝫ ⁊ naturale. Aliqn̄ dicit que eſt inter formalitatē ⁊ foꝛalitatē in eadē nā. ⁊ hoc eſt tā in diuis q̄ in creaturis. vt dicit Petrus de aquila lib. ꝑ. di. 12. Dicit enim ꝙ ꝓoritas duo dicit. ꝑmū eſt ꝓgreſſus de nō eſſe ad eſſe in altero. ⁊ ſic dicit iperfectionē: qꝛ ſtat cū alietate naturarū. 2^m qd̄ dicit: eſt ꝑſuppoſitio huius ab hoc. ⁊ iſto mō nō dicit iperfectionē: qꝛ pōt ſtare cum identitate nature. Et ſic in deo eſt ꝓoritas nature iſto ſcdo mō remota imperfectiōe ꝑmi modi. Et per iſtam diſtinctioneꝫ vel declarationē poſſunt ſolui oēs auctēs dicētes in diuinis nō eſſe ꝓus nec poſterius. Alia ꝓoritas ē duratiōis. Pro quo notādū ꝙ triplex ē duratio. Prima ē reſpcū dei: ⁊ ſic eternitas ē ei⁹ duratio. ⁊ iō ſic nihil ē ꝓus in duratiōe in diuis. 2ª ē reſpectu angeli ⁊ aliaꝝ reꝝ ꝑmanētiū: ⁊ talis duratio vocat euū. 3ª ē reſpcū entiū ſucceſſiuoꝝ vel q̄ſtū ad ſuū fieri ⁊ talis duratio ē tp̄s. Alia ꝓoritas ē ꝓoritas originis de qua ait

Tāge hic plā de ordib⁹ ⁊ ꝓoritatib⁹ diuiſio. vt alibi ſepe nōui. Tāge iſtā ex. 8. phy. t. c. 75. ⁊. 9. me. vbi. ā. Uide ſco in. 2. di. 1. q. 1. ⁊. 5. Quere. ſ. ⁊ Jo. canonicū.

Aleapio.

An plēs foꝛe ſint in diuis accipiēdo foꝛam vltimo mō conſidera.

Hic poſſꝫ imaginari diſtō de eētiali ſilīs illa ſupius poſita de q̄ditatiuo. iō diligēter in omnib⁹ vigila.

Uide ſco. in 3. di. 6 ⁊ 8. ⁊ 1. di. 19. ⁊. 35. ⁊. 11. q. q̄ſtio. ſed māſtēta vl in. 3. di. 1. q. 1. fundamētū cruſte ignorātum ⁊ ypocritarum.

Tenet ꝯtra nide alii ſcotiſtarum: q̄ſi. 1. ꝯſte diſtinguit in oīnibus.

Poſſꝫ argui ſic q̄ diſtiguit in ſupioꝛi diſtiguit in iferioꝛi. ergo q̄ diſtiguit foꝛalr diſtiguit eētialr ⁊ realr. Sꝫ alij captūt añs per oppoſitū. Cōſidera bn̄ vt noſti. vide. ſ. 8. diſ. ꝓ. ꝯſla. q. 5. ⁊ alibi. ⁊ P. de agla. 8. di. 1. q. 4. ⁊. ſ. 8. di. 1. vbi concuit ⁊ alios ſummoluſtas. Et aduerte ꝙ aliud ē eē ſupi⁹ ⁊ aliud cōmo ſeu in plus ſe hñre ⁊ ſilr aliud eē q̄ditatē ⁊ aliud aliq̄d q̄ditatiuo vt ſupra notaui.

Uide ſco. 5. metaphy. ⁊ alibi ad ꝓpoſitum.

Aduerte hic ꝙ ſic res ſumit multiplr: vt ā. pꝫ. ita ⁊ realitas. iō q̄ndo ſi dī res totalr ⁊ realitate ⁊ cetera. ſilr dꝫ ē ꝺ foꝛa ⁊ foꝛalitate. iō vbi plēs realitates ⁊ foꝛalitates ibi plēs res ⁊ foꝛe ꝓpoꝛtionabilr loquēdo. Sꝫ qꝛ res ⁊ foꝛa ſumūt ꝑ mōſtamo ſiemb⁹ iō vni tali ꝯcedit ꝑlaritas eē. vide tamē ſco. in. 4. di. 11. q. 1.

Uide ſco. 8 di. ꝓ. q. 3 ⁊. 5. q. q̄ſti. ⁊. 13 di. 4. q. 1. epiſe. Sꝫ tāge inſtātiā ex dcis et⁹ 3. q. ꝓlo. ⁊. 3. q. q̄ſti. ⁊. 3 di. 3 q. 1. ⁊. 3. Silr ā ⁊ nō ita ē ꝺ criſtia ⁊ neceſſitate. Et dic ꝗr plura hn̄ meditando.

Tāge iſtātiā ad hoīeꝫ. ſte ſco. in: ſupſitis. q. 8. ⁊ ea q̄ ibi notaui copioſe ad hec.

10. meta. c. 2. ⁊ inde. 8. phy t. c. 58. ⁊. 9. metaꝑ. tex. c. 15. 8. phi. t. c. 58. ⁊. 5. me. t. c. 18.

Tāge hic ꝺ ordine nāe poſitiuo ⁊ negatiuo. vide ſco. 1. di. 2. ⁊. 3. di. 3. ⁊ alibi. Quere ſco. in q̄ſti. q. 4. ar. 4.

Quere eū alibi. 1. di. q. di. ꝓ. videt dicē oppoſitū h⁹.

Quere Boe ſ ꝯſo. ꝑſa. 6. ⁊ ſco. 6. q. quolī. ⁊ ar. 4. Quere Sco. in. 2. di. 9. ꝑte 1. copioſe.

Aug. p̄ de tri. ꝙ nihil gignit seip̄m: ⁊ ista ē tā in diuinis q̄ȝ in creaturis. ⁊ sꝫ opȝ ꝙ sit distō realis īter origināſ ⁊ originatū: siue īter ꝓducēs ⁊ ꝓductū ſꝫ Scotū. Prioritas origīs est q̄ qs sic itelligit eē a se. posterioritas origīs est q̄ qs dr̄ vel itelligit eē ab alio. vn̄ Frācis. in ꝓlogo. q. i. in fi. dicit ꝙ p̄m signū origīs ē eē a se. ⁊ zm̄ est eē ab alio. verūtn̄ prius ⁊ posterius origīe accipiunt ꝓ priori ⁊ posteriori nā. sic exponebat Petr⁹ de aquila in z° mēbro: ⁊ sic dicim⁹ ꝙ pr̄ prius origie est beat⁹ q̄ȝ generet: qđ nō ē itelligendū: vt clarȝ est: ꝙ sit beat⁹ a se ⁊ ꝙ gn̄et ab alio: sꝫ qꝛ oꝛ dinis q̄ȝ gn̄et prexigit eē beat⁹. ¶ z° notādū ꝙ realitas dr̄ a reali: reale vō a re: Res āt vt ad ꝓpositū spectat sumit a rat⁹ re. tn̄. ⁊ talis est z°. q̄dā ē eēntie sic est ipsa q̄ditas absolute ꝯsiderata. q̄dā existētie: ⁊ talis est in oi p̄dicamēto. q̄dā vō subsistētie. ⁊ talis ē in p̄dicamēto subē solū. in ꝓposito aūt reale sumit a re scđo vel z° mō dicta. nō aūt a re essentie qꝛ in diuis est distō realis: ⁊ tn̄ vna essentia. nec sumit a re dicta a reor ris. q̄ est cōis ad oia entia imaginabilia: qꝛ tūc īter chimerā ⁊ aliđ fictitiū esset distō realis. ¶ z° itelligēdū ꝙ in diuis res pōt sumi z. vno° essentialr̄: ⁊ sic est tn̄ vna res: qꝛ vna eēntia ⁊ vna existētia. alio° ꝑsonalr̄ ⁊ sic in diuis sūt tres subsistētes. ¶ Istis p̄suppositis pono duas ꝯnes de idētitate reali. Quaꝝ p̄ma ē ista. illa sūt idē realr̄ que sic se hn̄t ꝙ vnū nō pōt eē sine alio seu vnū īposse separi ab alio absq̄ ꝯdictiōe. Et cū h̄ ꝙ īpossibilitas separatiōis nō ꝓueniat a cā extrinseca: ⁊ ꝙ vnū respectu alteri⁹ nō sit origināſ ⁊ aliud originatuꝫ: ꝙ nō sint in plib⁹ reb⁹ realr̄ distinctis. Oēs iste tres ꝑticule sunt accipiēde copulatiue ita ꝙ vna ꝯditio nō sufficit sine alia: vn̄ nō valꝫ ꝯn̄tia: h̄ nō pōt eē sine illo. ergo ē idē realr̄ illi: qꝛ tc̄ q̄libet relatio que iest eēntie diuie per actū itellect⁹ diuini esset realis: qꝛ q̄cq̄d est idē rei est reale: ꝯn̄s est falsuꝫ. vt pꝫ ex. xxx. di. p̄mi. aūt ꝙ talis eēt eadē illi essentie: qꝛ impossibile est illi essentie eē sine ea: qꝛ si talis relatio possꝫ esse noua tūc intellect⁹ diuinus possꝫ mutari. ꝯsequens est falsuꝫ. sed talis impossibilitas ꝓuenit a causa extrinseca qꝛ ab itellectu diuino. Silr̄ s̄m ph̄m ꝯdictio est celū eē sine motu nō quidē ex cā itrinseca in celo sed ex cā extrīseca mouēte: nō tn̄ seq̄t ꝙ celū sit mot⁹ realr̄ lꝫ nō possit eē sine eo. ¶ Ista p̄ma ꝯditio ꝓbat a doctore in z° di. p̄ma. sic ꝯdictio dicta de aliq̄b⁹ est via ꝯcludendi distōnē ita īpossibilitas recipiendi p̄dicationē ꝯdictorioꝝ pertinētiū ad eē ē via ꝯcludēdi idētitatē in eē: ⁊ hoc vbi nō est depēdētia eēntialis que reqrit distōnē māifestā. ¶ Scđa cōditio pꝫ qꝛ nihil seip̄m ꝓducit. ¶ zm̄ vō ꝯditionē nōnter posui ꝓꝑ rēlones q̄ lꝫ nō sic se habeant ꝙ vna possit eē sine alia vel ꝙ vna sit ꝓducens ⁊ alia ꝓducta: qꝛ tn̄ nō sic se habent ꝙ fundant in p̄ūbus rebus realr̄ distinctis sicut pꝫ de p̄ritate ⁊ filiatiōe: de duabus silitudinibus eq̄litatib⁹: iō realr̄ distiguunt. ¶ Ex quo īfero aliq̄ correlaria. p̄m ꝙ oia eēntialia ⁊ notionalia eēntie diuie vnica realitate reant. Silr̄ oia attributa sunt eadē realr̄ ⁊ cū essentia ⁊ cū se īuicē ⁊ cū ꝑsonis diuis: ⁊ ꝑsone diue cū eēntia diuia. ¶ zm̄ corre^m ꝙ oēs dr̄ie eēntiales: modi itriseci in eodē supposito vnica realitatē reant. ¶ Tertiū corre^m ꝙ oē superi⁹ est idē realr̄ cū suo iferiori. ¶ Et si dicas ꝙ distinguunt realr̄. Dico ꝙ iste due sunt ꝯcedēde: hō est idē realr̄ cū sor. ⁊ hō distiguit realr̄ a sorte. ¶ 4m̄ correlariū ꝙ illa q̄ sūt in pō obiectiua nec distinguunt realr̄ nec sunt idē realr̄: qꝛ ad idētitatē realē ⁊ distictionē requirit ꝙ vtrūq̄ extremū sit aliq̄d positiuū exn̄s. ¶ Et ex h̄ pꝫ ꝙ distō realis est illa c⁹ extrema hn̄t aliā ⁊ aliaꝫ rea^{res} formalr̄ positiuā actualis existētie vl̄ saltē subsistētie: dr̄ nōnter: aliā ⁊ aliā realitatē: ꝓꝑ sbꝫ ⁊ ꝓꝑaꝫ passionē qꝛ realr̄ distiguunt qꝛ nō hn̄t nisi vnā realitatē existētie. Dr̄ realr̄ positiuā ꝓꝑ negatōes ⁊ ꝓuatiōes. dr̄ actualr̄ existētie: ꝓꝑ q̄ditates diuersoꝝ spēꝝ qꝛ q̄ditas vt q̄ditas nō hꝫ existētiā ꝑ se. dr̄ vl̄ saltē subsistētie: qꝛ in diuis ē tn̄ vna existētia lꝫ sint tres subsistētie. ¶ zª ꝯ h⁹ arti. ē ista. ꝙ illa sīt disticta realr̄ que sic se hn̄t disiūctiue: ꝙ vnū pōt esse sine alio: vel ꝙ vnum est ꝓducens ⁊ aliud ꝓductū: vl̄ q̄ sīt i plib⁹ rebus realr̄ distictis: ⁊ dixi disiūctiue: qꝛ ad iferēdū distōnē realē sufficit hr̄e aliq̄ȝ istaꝝ ꝯditionū. p̄ª pꝫ ꝓbat ꝑ doctorē in z° di. p°. Nihil ē idē realr̄. a. sine q̄. a. pōt eē realr̄ sine ꝯdictiōe: qꝛ alr̄ idē sil eēt ⁊ nō eēt: ꝙ vr̄ eē oppo^m p̄mi p̄ncipij: ex q̄ p̄n° vr̄ stati ꝯcludi diuersitas entiū: qꝛ si ō aliq̄b⁹ duob⁹ dicāt ꝯdictoīa eodē mō q̄ dicūt ō eis: videnť eē n̄ idē. ⁊ ita si ꝯdictoria: eē ⁊ nō eē dicāt ō eis videt eē nō idē i eē siue nō idē ens. Et ꝯfirmat rō qꝛ si istā ꝓpōnē: illa sīt disticta realr̄ q̄ꝝ vnū pōt mānere sine altero: negaret ꝓteru⁹: nō vr̄ relinq vn̄ possit distō entiū ꝓbari. diceret. n. ꝓteru⁹ ꝙ nō tn̄ p̄ies nāe vt sba ⁊ accn̄tia cōia sīt eadē sꝫ ꝙ sor. ⁊ plato vel sor. ⁊ lapis nō differūt realr̄. ⁊ si arguas ꝯ sor. pōt eē sor. n̄ existēte platōe ḡ distiguūt realr̄: negabit tibi ꝯn̄tia: qꝛ ꝓteru⁹ negabit tibi ꝓpōnē cui īniteris: q̄ negata ꝑit tota doctria ph̄i 7° topi. q̄ docꝫ ꝙ ꝓblema facilr̄ destruit ꝑ ꝯdictionē iuentaꝫ sꝫ difficilr̄ ꝯstruit. Si aūt negeť ꝓpō ista nō vr̄ posse destrui: qꝛ nō destruit ꝑ ꝯdictionē nec per aliq̄ȝ aliā oppōnē: aut saltē nō facilr̄. ¶ Ex quo īfero ꝙ totū distiguit realr̄ a suis ꝑtib⁹ loq̄ndo de toto essentiali itegrali ⁊ q̄ntitatiuo. ¶ Scđm correlariū ꝙ res generū actualiter existentes. similiter ⁊ indiuidua tā eiusdeꝫ spēi q̄ȝ diuersaꝝ spēꝝ eiusdē p̄dicamēti actualr̄ existētia realiter distinguunt: etiaꝫ mā ⁊ forma realiter distingunt. ¶ Tertiū correlariū. ꝙ tres ꝑsone diuie distiguūt realr̄ a se īuicē ⁊ nō sunt idē realr̄ nō obstāte ꝙ vna nō possit eē sine alia: qꝛ h̄ nō ē nisi ꝓꝑ vnitatē eēntie. Dices arguēdo ꝯ: q̄cūq̄ vni ⁊ eideꝫ simplr̄ sīt eadē simplr̄ illa iter se sīt simplr̄ eadē. p̄ p̄oꝝ ⁊ p̄ phisicoꝝ: sed ꝑsone diuie sūt idē realr̄ eēntie. ḡ iter se sīt eedē realr̄. Dico breuiter obmissis mltis solonib⁹: ꝙ illa regula dꝫ itelligi ꝙ si aliqua vniantur vel identificent realr̄ vni z° ꝙ sit hoc aliq̄d. i. incōicabile. illa etiam identificabunť iter se. Si vō illud zm̄ se habeat vt q̄le q̄d ⁊ vt cōicabile. nō opꝫ ꝙ illa idētificata in vno idētificent inter se. Et hec de 4° articulo min⁹ p̄ncipali.

Quere. 4. phi. vt scis. c. 8. [illegible] y. de anima. t. c. 47. Uide. y. e. z. dist. p. e alibi plerūq̄ idem. Hre. p. di. y. e alibi plerūq̄

Lēge hic plā erunt incredēdo. vide. f. in p̄mo ꝯtra. di. z. e Ockā in p̄mo. di. i. q. 4. soluēdo motiua scoti vide Scotū in p̄mo di. z. q. y [illegible] ꝯtra [illegible] posteriore ō q̄ d[illegible] in ista ꝙ pr̄ est prius [illegible] q̄ȝ generet cū ista gn̄atōe actiua sit p̄mo pr̄. Et hic ꝯtra bn̄ ponderādo. vide sco. i. di. y. q. i. ⁊ 14. q. q̄libeti. e alibi sepe. e ea q̄ ibi notaui ad hec recurre ad hūc decimū vl̄ ad ordinē p̄dictoꝝ [illegible] e ad subiectū p̄suppositū [illegible] subiecto.

Uide sco. in. y. di. z. q. 4. e vbi infra. e ea q̄ ibi notaui copiose ad hoc e p̄cipue ō [illegible] rationes e fūdamēti e aliorum e addē plā pro e contra.

Primū inconueniēs. Uide sco. in quolibeto. q. z. ad finem.

Secūdū inconueniēs. Quere. 8. physico. c. y. ct. e. m. c. q. atq̄. 12. meta. t. c. y de ge. e alibi sepe.

z. tri. t. c. y. ō anima. t. c. 4. 75. 47. Adde ꝙ insurgunt ex natura rei vt scis.

Lēge instātiā de notiōalibus, vt scis. Sꝫ hic ꝯtra.

Ut ē in platōe distinguit a socrate e econtra: sed cōsidera caste. Notificat hic distōnem in abstracto ꝙ ō aliqs n̄ fecit. Lēge instātiaꝫ ex. 45. dist. z. q. z. Tange hic plā de subo e passione vt nosti in via scoti q̄re sup. q. sco. in porphyrium ea que notaui.

q. z.

Uerū ē de distōne forme ac [illegible] q̄re ibidē. Cōsidera hn̄ hic de distōne toti⁹ a ꝑtib⁹ an. s. sit mutua an terminatiua vl̄ subiectiua vt infra magis notabo. Pōdera lꝫ actualr̄ existēs. Lēge plā hic ō distōne ꝑsonaꝝ īnť se e ab eēntia e ꝓprietatib⁹ vt nosti. L. c. 17. Quē sco. y. di. i. par. z. q. i. soluēdo. i. p̄ncipale copiose e alios vtrinsq̄. [illegible] exposuit illa ꝓpō a diuersis ꝙ exemis oia hn̄t eq̄lia y ō toto e ꝑtib⁹ hic ꝯtra.

Lēge h̄ plā ꝯtra [illegible] negātes hic prioritatē e posteriorē ordinē originis ignorātes ꝓpriā vocē. Hre. f. e alios [illegible] e vbi scis. Pōdera distā īnť ordinem originis e originationum e īnť originē simplr̄ e sꝫ q̄d. Uide expositā auctoritatē aug. in li. de triplici habitaculo cōtra [illegible] obstinatos. Lēge plā hic. vide sco. y. di. i. par. y. q. i. soluendo. i. p̄ncipale. e. 8. dist. eiusdē e alibi. vide. z. di. p. q. 5. e. z6 di. i. vt q̄ notaui ad hoc e lēge instā. ad hominez hic qꝛ imperitus dixit ꝙ q̄ditas sꝫ mō vocat eēntia. Et hic ꝯtra pōderādo an āt eius ratio extēdat se ad res eēntie. ꝯsidera plā addēdo ex dictis supra articulo. vt scis. Cōsidera an identitas ista realis sit rōe realis vl̄ nōmis. vide sco. optime. 5. me. q. y de rōne. vide ph̄m 4. meta. t. c. z. vbi definit idētitatē vl̄ eadē realr̄. Hic seq̄t ꝙ respect⁹ eēntie hn̄t eē īnbumā ꝯtra alios. Quere magrm̄ e scotū e alios ibidem. q. 8. A. i. illam essentiā. q. 5.

Uidet ergo ꝙ eiusdē simpliciter ad seip̄m nō sit idētitas realis ꝯsidera hn̄. silr̄ pōt dici ꝙ nō distinguunt ꝓprie loq̄ndo nec ex natura rei entis in esse eētiuo vl̄ si sic realiter suo mō. q̄ omnia bene ponderabis. Secunda cōclusio. Lēge instātiā ō sbo e passione q̄ dr̄ plerūq̄ in doctrina sco. cōtra efficaciter a sbo e q̄re ea que notaui sup. q. sco. in porphyriū e alibi.

c. 8. e. 9. Facile est destruere ea.

Exēplū in diuis ō gn̄ōne e spiratōe i p̄re sꝫ pōdera istā. e i creaturis sūt exēpla sica.

Addit q̄ diuīā solū inter sola essentialia...

Quantum ad 5m arti. q̄ ē de idētitate ꝛ distōne eēntiali noto aliq̄. ¶ Prio q̄ duplex ē ordo eēntial': vt ad p̄ns suffic: vn° ē s3 qd ꝛ ē q̄n posteri° ōpēdet sic a p̄ori q̄ l3 n̄ possit eē sine illo p̄ pōz nālē pōt tn̄ p̄ pōz diuinā sic ē de accñte respcū sbe: saltē de aliq̄: ꝛ de sba respcū eā₂ scdar₂ extrīsecar₂. Ali° ē ordo eēntial' simplr ꝛ ē īter illa q̄ sic se hn̄t q̄ iplicāt ɔ̄dictionē ēt p̄ q̄ātūcūq₃ pōz posteri° eē sine p̄ori: ꝛ accipio ibi ordinē eēntialē p̄ depēdētia eēntiali. ꝛ sic dico q̄ q̄ncūq₃ aliqd h3 ordinē eēntialē isto 2° mō ad aliud in rōne depēdētis ad idepedēs tali ōpēdētia: idētificāt realr cū sua depēdētia: sic dicim° de creatura ꝛ sua depēdētia quā h3 ad deū ꝛ de toto respcū suar₂ ptiū. Scdo nōndū q̄ identitas eēntial' capit' duplr: vno° p̄ illa idētitate q̄ aliq̄ idētificant' vni eēntie singl'ari ꝛ sic īter idētitatē eēntialez ꝛ realē nō ē dr̄ia p̄terq̄₃ ī diuīs q₂ l3 tres p̄sone diuie sint eedē realr vni eēntie singularissime: ꝛ p̄ ɔ̄ñs dnr̄ eē idem eēntialr: nō tn̄ dnr̄ eē idē realr. In creaturis vō nō ē istātia: qm̄ oia eadē eēntialr sūt eadē realr. ¶ 2°: capit' idētitas eēntial' p̄ illa idētitate q̄ aliq̄ dnr̄ eē d eēntia alic° siue ɔcurrūt itrīsece ad eēntiā alic°. ¶ Istis nōt' pono duas ɔ̄nes. ¶ Pria q̄ oia illa dnr̄ eē idē eēntialr q̄ idētificāt' realr vni eēntie singl'arissime: capiēdo p̄ mō identitatē eēntialē vel q̄ sit de eēntia itrīseca alic°: capiēdo idētitatē eēntialē 2°. ¶ Ex q̄ īfero q̄ q̄cūq₃ idētificant' cuicūq₃ singl'ari mūdi siue in diui°: siue supposito illa sit idē eēntialr. ¶ 2° ɔ̄ q̄ illa distiguūt' eēntialr q̄ hn̄t diuersas nās siue eēntias realr distictas. vl' q̄ n̄ ɔcurrūt ad rōnē itrīsecā ꝛ eēntialē alic° s3 duo mbra posita ī p̄dcā diuisiōe de idētitate eēntiali: ad quā ɔformiter posset dari vna alia diuisio de distōne eēntiali. Intellige tn̄ q̄ ad distōnē l' idētitatē eēntialē. ꝛ silr ad q̄cūq₃ idētitatē l' distōnē q̄ ē secl'o ope itellect° igrūt' extrēa eē positiua ꝛ exntia: q₂ acēña n̄ p̄t hr̄e nobili° eē ꝛviua q̄₃ suū sb3 l' fūdamētū. Et si q̄ras: q̄ cū ego n̄ si3 realr idē cū antixp̄o vt clar₂ ē. Nūgd hn̄ seq̄t' q̄ sum falr distict° ab eo. Dico q̄ n̄ s3 hn̄ seq̄t' q̄ sū3 sibi n̄ idē. ꝛ sic d alijs. Et h̄ d 5° ar. min° p̄ncipali.

Quantū ad 6m arti. q̄ ē de idētitate subiua ꝛ ei° distōne ē duplex modus dicendi. ¶ Primus q̄ illa dicuntur eē idem se totis sbiue que q̄ditatiue ɔueniūt in aliq̄ realitate pōli ꝛ ɔ̄dibili p̄ realitatē dr̄ie. Et p̄ opp̄m illa distiguunt' se toti' sbiue q̄ in nulla tali realitate q̄ditatiue ɔueniūt. Et ex isto° dicēdi eliciunt' tria correlaria. ¶ Prmū q̄ q̄cūq₃ icludūt idē gen° q̄ditatiue sunt idez se totis sbiue. ¶ Scdz corre°. q̄ oia p̄dicamēta a seiuicē: de° ēt ꝛ creature: se totis sbiue distingunt'. ¶ 3m corre°. q̄ p̄sone diuie se totis sbiue distiguūt'. ꝛ sic s3 istū modū dicēdi idētitas sbiua ē īferi° ad idētitatē obiuā. ꝛ distō obiua ē īferi° ad distōnē sbiuā. Quecūq₃. n. sunt idē se totis sbiue sunt idē se totis obiue ꝛ nō eɔ̄: ꝛ q̄cūq₃ distiguūt' se totis obiue distiguūt' se totis sbiue ꝛ nō eɔ̄ s̄m istū modū dicēdi: q̄re ꝛc. ¶ Ali° modus dicēdi est q̄ illa dnr̄ idē sbiue q̄r₂ reali¹ᵗᵉʳ p̄nt sil' eē in eadē re vel p̄ idētitatē realē: vl' p̄ mōz isofantis vel isofabil'. Et p̄ opp̄m illa distiguūt' se totis sbiue q̄r₂ realitates n̄ p̄nt sil' eē ī eodē nuō altero p̄dcōr₂ mōr₂. s. vl' p̄ mōz isofantis vl' p̄ mōz isofabil': vel p̄ idētitatē realē. ¶ Ex h̄ īferūt' aliq̄ corre°. ¶ Primu q̄ oia q̄ sit ī diuis sit idē sbiue. ¶ Scdz q̄ oia ī vno iduiduo siue sint supiora siue accñtia absoluta siue r̄spectiua sunt idē sbiue. ¶ 3m corre°. q̄ duo iduidua eiusdē spēi: max° de p̄dicamēto sbe ꝛ ēt alteri° spēi ɔplete eiusdē p̄dicamēti distiguūt' se totis sbiue. ¶ 4m corre°. q̄ duo ɔ̄ria ꝛ duo relatiua opposita max° de 2°: relr₂uor₂: silr dr̄ie eēntialr diuidētes gen° distinguunt' se totis subiue s3 istū mōz dicēdi. Et si q̄ras q̄s istor₂ mōr₂ ē p̄babilior. Dico q̄ vterq₃ est p̄babilis: nec est dr̄ia inter eos nisi in modo vtendi vocabulo. ꝛ ideo qui voluerit tenere alterum illorum: dicat consequenter. ꝛ hoc de 6° arti. min° p̄ncipali.

Quantū ad 7. s. de identitate obiua ꝛ ei° distōne: dico breuiter q̄ illa sit idez obiue de q̄b° p̄t p̄dicari aliq̄d p̄dicamētū q̄ditatiue: siue illd̄ sit limitatū: siue trāscēdēs: siue dicat realitatē pōlē: siue nō. Et illa distiguūt' se totis obiue de q̄b° nō potest p̄dicari tale p̄dicamētum q̄ditatiue. ¶ Ex h̄ īferunt' aliq̄ corre°. Primū q̄ de° ꝛ creatura sit idē se totis obiue. ꝛ ēt decē p̄dicamēta. 2m q̄ passiōes entis a seiuicē ꝛ ab ente distiguunt' s3 totis obiue. 3m corr°. q̄ dr̄ie vltie: ꝛ breuiter oia illa q̄ sit p̄ diuersa distiguunt' se totis obiue. ¶ Pro q̄ nōndū q̄ aliḋ ē dicer' aliq̄ eē diuersa: l' dr̄ia. nā dr̄ia sit alicui idē entia: h̄ ē dcm̄: ī aliq̄ q̄ditatiue ɔueniūt: ꝛ ī aliq̄ q̄ditatiue differūt. diuersa sit q̄ in nl'lo q̄ditatiue ɔueniūt: iuxta qḋ dic' Scot° q̄ oia dr̄ia differentiū reducit' ad aliq̄ p̄ diuersa aliogn nō eēt stat° in differentib°. h̄ notato p̄bat' sic p̄po^m rōne Scoti. gr̄a exēpli accipiāt' duo dr̄ia ꝛ si sint. ꝛ pla. sor. ꝛ pla. ī aliq̄ ɔueniūt ꝛ p̄ aliqd differūt. vt p3 ex supposito. accipiant' q̄ illa p̄ q̄ differūt ꝛ sint. a. ꝛ. b. vl' g. a. ꝛ. b. sit diuersa vl' dr̄ia: si sunt diuersa: hēo p̄positū. s. q̄ iste distinguūt' se totis obiue: si sit dr̄ia q̄rā sic p̄us. vl' g̃ erit p̄cessus ī ifim qḋ ē icōueniēs: vl' stabit' ad aliq̄ q̄ se toti' obiue distiguunt'. ꝛ h̄ de 7° arti. min° p̄ncipali.

Quantū ad vltimū arti. p̄ncipalem p̄ ɔplemēto h° q̄ōnis q̄ ē illatiu° ꝛ inestigatiu° idētitatū ꝛ distōnū. p̄ diuidēdo in duas p̄tes p̄ncipales: sic p̄cedā. in p̄° p̄te dabit' modus venādi distōnes ꝛ idētitates. in 2° p̄te dabit' mod° īferēdi vnā distōnē ꝛ idētitatē ex alia. ¶ Q̄tū ad p̄ᵐ p̄tē p̄ icipiā a distōne rōnis. ꝛ pro ampliori declaratiōe notandū q̄ distinctio rōnis inestigat' p̄pter diuersas relatiōes rōnis attributas per actū rectū vel collatiuū itellect° eidē obto vel diuersis h̄ mō q₂ vel res realis cōpat' ad rem realē: vel realitas ad realitatē: ꝛ h̄ vel ad seipsaz vel ad aliaz in vno ꝛ eodē obo formali. vt q̄n itellcūs ɔparat colorē ꝛ disgregatiuū in albedie: vl' res rōnis ad rē realē: vt q̄n itellect° ɔparat gen° ad aial ꝛ eɔ̄: vl' res rōnis ad rē rōnis. vt q̄n itellcūs

Marginal notes (left):

Addit q̄ diuīā sola inter sola essentialia ... ꝛ sic de alijs appropriate ponit ...

Vide sco. l. di. q. e. alibi ad propositum.

Prima p̄clo.

Scda p̄clo.

Instātia q̄ distōne ex natura rei. s3 p̄sidera. ... distinctione tuta.

Prima ɔclusio.

Scda p̄clo.

Prima ɔclusio.
Secūda ɔclusio.

Pōdera istitūt q̄ p̄stis ex discriptiōe hap vt ā. notauit. Nota hz ɔplete signātē.

Pōdera istātiā de mēde ... ꝛ moto ꝛ dic ɔfiter.

Prima ɔclusio;

Secunda conclusio;

Lege ibi. ad holem hic ꝛ dic ɔ̄ñs pōderādo hz ... hic.
3. di. l. q. ij.

Marginal notes (right):

Desiz dicī vt ī de q̄ditate nature decretū est.

Ordo eēntial' ē in plus q̄ depēdētia talis vt p3 in ordine p̄ori ꝛ sp̄e ꝛ entiū.
Pēdera ēt q̄ alr ē loquēdū de hijs q̄ p̄uētūt ꝛ distiguunt: ꝛ ali de hijs in q̄ sic vel sic.
Lege ali° p̄ls hic.

Considera de toto ꝛ ptib' instātiā vt ītra notabo.

Ergo materia ꝛ forma sit idē eēntialr. vnd̄ alias ad opp̄m. l. distinctione.
Nota q̄ ad distōnē eēntialē regrit' alietas q̄ditati ꝛ essentiar₂ vl' subsistētiar₂: iō distiguit' ꝛ reali ꝛ formali. Vide. h. di. j. in sco. q. 4. ꝛ alibi. ꝛ i. f. vt noski.

Prima via.

Hoc modo pōt saluari q̄ materia ꝛ forma sūt p̄mo diuersa ꝛ sic de multis alijs.

Videt' q̄ posi° diuisa q̄ distincta talis deberēt dicere in sensib' ꝛ vtraq₃ auctorū vbi apparētie fiunt.
Secūda via.
Hic mō describūt' cōīt' ab auctorib° ... notant descriptiōes. ... modis tenere volueris alr describere potes.

Scdo mod° cōiter h3 p° subactōes eius instrēabil ꝛ ... ad ... hos modos ... cōsidera.
Dic ... q̄ ... ɔueniētia q̄ditatiua ... p̄dicabilia ... reale vl' ... vl' ... ꝛ ... de potentijs aie ꝛ p̄mo ... idētitatib° ꝛ distinctionibus ... bis bene.
Aduūt hic pro ... fundamētor₂ ꝛ ... idētitates ꝛ distinctiones ... reduci ad vnā vl' duas ... ꝛ fūdamētalr. Exēplū ... ꝛ sic de alijs. Deuctiuo igit' ꝛ variatio hap distōnū ... ad extrema ... idētitatū ꝛ distōnū ... modernor₂ hic hn̄ examinando ꝛ ... Dy bernal.

Quē alios formalitas hic vt noski.

ꝯparat gen⁹ ad spēz ⁊ eꝯ̄ si p̄ mō: vl̄ res realis ꝯpat̄ ad seipaȝ vl̄ ad aliā. si ad ipaȝ: vl̄ ꝯpat̄ ipa vt itellecta ad seipaȝ nō itellectā: vl̄ ad seipsaȝ vt itellectā. Si z⁹ mō: vl̄ igit̄ ꝯpat̄ ipsa res cōcepta sub vno mō ꝯcipiēdi ad seipaȝ: vl̄ ad aliā: vl̄ sub alio mō ꝯcipiēdi. si p̄ mō: vl̄ igr̄ sb mō ꝯcipiēdi grāmaticalr̄: vt significādo aliq̄d i recto vl̄ in obliq̄: vl̄ logicalr̄: puta in ꝯcreto vl̄ in abstracto. ⁊ sic ꝫ diuersas ꝯpatiōes itellcūs ad res easdē vel diuersas sortit̄ distō rōnis. Distictio vō ex nā rei iuestigat̄ p̄ q̄tuor gnā oppōnis. ℂ P2io p̄ oppōnē rlatiuā. ℂ z⁹ p̄ oppōnē ꝯrioꝝ. ℂ 3⁹ p̄ oppōnē p̄uatiuā. ℂ Et 4⁹ p̄ oppōnē ꝯdictōioꝝ. sic: q2 ipoīe ē duo opposita siue relatiue siue p̄uatiue siue ꝯrie siue ꝯdictorie sil̄ eidē respectu eiusdē ꝯuenire ⁊ differre: iō ⁊c̄. Exēplū de oppōne relatiua: vt q2 itellcūs agēs mouet itellectū possibilē: ⁊ itellcūs polis mouet̄ ab itellcū agēte. ꝯcludim⁹ ibidē eē distōnē ex nā rei. Ex̄ᵐ ō oppōne ꝯdictoria: vt q2 supp⁹ est cōicabile plib⁹: iferi⁹ vō nō. iō ⁊c̄. Exēplū de oppōne p̄uatiua vl̄ q̄si p̄uatiua: vt q2 essentia diua ē cōicabilis plib⁹ p̄sonis: p̄nitas vō icōicabilis. iō ⁊c̄. Ex̄ᵐ de ꝯria oppōne: capiēdo large ꝯrietatē: vt q2 bō formalr̄ ē ad se: depēdētia q̄ depēdet ad deū formalr̄ ē ad aliō. iō ⁊c̄. ℂ Distinctio aūt for̄alis facilis ē ad iuestigādū: dūmō extrema sint positiua. Tn̄ q̄druplici via p̄t iuestigari. ℂ Prio p̄ viā exclusiōis. Ola. n. q̄ sic se h̄nt q̄ vnū nō ē de ꝯceptu q̄ditatiuo alteri⁹: illa for̄alr̄ distiguunt̄. ℂ z⁹ p̄ viā diffōnis sic. q̄cūq3. n. h̄nt distictas diffōnes q̄ꝝ vna non icludit̄ in alia illa formalr̄ distiguunt̄. ℂ 3⁹ p̄ viā descriptiōis sic: q̄ꝝ descriptiōes sūt diuerse: illa formalr̄ distiguunt̄: itelligēdo p̄ descriptionē manifestationē ꝯstitutam ex gn̄e ⁊ p̄pa passiōe. ℂ 4⁹ p̄ viā demōstratōis sic: q̄ñcūq3 aliq̄d ē demr̄abile de aliq̄ ⁊ ō alio nō: illa sūt distincta for̄alr̄. ℂ Pōt tn̄ addi 5⁹ via reduplicatōis ꝫ Frā. sic: q̄ñ aliq̄d ꝯpetit alicui iq̄ntū tale ⁊ nō alij: sic viuere ꝯpetit hoī inq̄ntū hō ⁊ nō lapidi: illa formalr̄ distiguūt̄. ℂ Distō vō realis q̄druplr̄ poterit iuestigari. ℂ Prio p̄ viā gnātionis sic: q̄ꝝ vnū gnāt̄ alio nō gnāto illa distinguūt̄ realr̄. ℂ z⁹ p̄ viā corruptōis. ℂ 3⁹ p̄ viā origīs. ℂ 4⁹ p̄ viā sepate exn̄tie vl̄ subsistētie. ℂ Distinctio ēt eēntialis q̄druplici via iuestigat̄. ℂ Prio p̄ viā gnōnis. ℂ z⁹ p̄ viā corruptiōis. ℂ 3⁹ p̄ viā sepatiōis. ℂ 4⁹ p̄ viā depēdētie. ℂ Distictio tn̄ se totis subiue p̄ viā actualis sepatiōis poterit iuestigari isto mō: q̄ñ aliq̄ actualr̄ ꝫ eē exn̄tie vl̄ subsistentie sepant̄ ab inuicē illa se totis subiue distiguunt̄. ℂ Sȝ distō se totis obiue sic iuestigatur: q̄ in nullo q̄ditatiue ꝯueniūt illa sunt se totis obiectiue distincta. ℂ Ex q̄bus sequit̄ q̄ idētitas istoꝝ per oppositū eoꝝ que dicta sunt de distōnib⁹ poterit inuestigari.

Quantū ad scōaȝ p̄tē hui⁹ articuli. Pzio iuestigem⁹ modū iferēdi vnā idētitatē ex alia. ℂ Scōario vnā distōnē ex alia. ℂ Quātū ad p̄ᵐ pono duas ꝯnes. q̄ꝝ p̄ᵃ ē ista: q̄ mīma idētitas ē idētitas se totis obiue. q2 ab oīb⁹ ifertur ⁊ ipsa nullā aliā ifert. ℂ z⁹ ꝯ̄ q̄ maxīa idētitas ē idētitas rōnis: q2 oēs alias ifert ⁊ nō eꝯ̄. post istā ē idētitas ex nā rei q̄ oēs alias seq̄ntes ifert ⁊ nō eꝯ̄. Silr̄ dico de idētitate formali in reb⁹ nō ꝯpositis ex re ⁊ re: capiēdo p̄pe idētitatē for̄alē: ita q̄ sp̄ maior idētitas ifert miorē i talib⁹ reb⁹: i reb⁹ aūt ꝯpositi ex re ⁊ re: idētitas for̄alis n̄ ifert alias idētitates. Mā. n. ⁊ for⁹ sūt eedē for̄alr̄ ꝯposito: cū sint de sua diffōne ꝫ ph̄z 7⁹ meta. ⁊ tn̄ distiguūt̄ realr̄ ab eodē. Idētitas aūt realis ifert idētitatē eēntialē: ⁊ ēt idētitatez subiuā: ꝫ z̄ᵐ modū dicēdi. de idētitate subiua: nō tn̄ ꝫ p̄ᵐ. nec ifert ēt idētitatē obiuā: nec ꝫ p̄ᵐ: nec ꝫ z̄ᵐ modū dicēdi poᵗ. n. aīe seu passiōes entis sīt eedē realr̄ iter se ⁊ eēntialr̄: ⁊ tn̄ distiguunt̄ se totis obiue: cū in nullo q̄ditatiue ꝯueniāt. ℂ Et si dic̄ q̄ ꝯueniāt: saltē ego veniā ad p̄ diuersa p̄ q̄ iste pōe aīe dr̄nt: ⁊ ista erūt disticta se totis obiue ⁊ nō realr̄. Et breuiter nō possunt videre quō vna idētitas p̄ bonā ꝯn̄tiaȝ posset iferre oēs alias identitates: lȝ aliq̄ aliq̄s iferāt: vt dictū ē. ℂ Cētuȝ ad z̄ᵐ de mō iferēdi vnā distōnē ex alia: pono istā ꝯnem: q̄ maior distō ifert miorē: tn̄ nō video iudicio meo q̄lr̄ vna distō p̄ bonā ꝯn̄tiaȝ posset oēs alias distōnes iferre: lȝ aliq̄ aliq̄s iferāt. Mima tn̄ vr̄ eē distō rōnis: q2 ab oīb⁹ ifert̄: q̄ declaro sic. due pōe aīe distiguunt̄ se totis obiue: eodē mō q̄ dcm̄ ē: ⁊ tn̄ nō distinguunt̄ se toti subiue: ꝫ scōā opinionē supi⁹ recitatā de distōne subiua. nec ēt ifert distōnez realē: ꝫ oēs for̄alizātes. nec eēntialez. mā ēt ⁊ for̄a distiguūt̄ realr̄ a ꝯposito: ⁊ tn̄ nō for̄alr̄: vt iaȝ dcm̄ ē. ista mihi vident̄ vā: lȝ multi for̄aliȝātes dicāt oppoᵐ. soluāt tn̄ difficltates ibi tactas. vȝ. de potentijs aīe se totis obiue distictis: ⁊ tn̄ nō realr̄ nec eēntialr̄ q̄ ēt sūt eedē realr̄ nō tn̄ obiue: ēt de mā ⁊ for̄a q̄ sūt eedē for̄alr̄ cū ꝯposito ⁊ tn̄ nō realr̄: imo distiguūt̄ realr̄: nec vnq̄ Scot⁹ ordiauit illas ꝯn̄tias siue illatiōes: nec ēt h̄nt aliq̄ rōnē ꝯuenietē: iō eadē facilitate q̄ sic affirmant̄ ⁊ ordinant̄: ⁊ destruunt̄. Et hec de corpore questionis.

Ad argumenta p̄ncipalia. Ad p̄ᵐ cū dr̄: ille iōᵗᵉˢ vel sīt aliq̄ res ⁊c̄. dico q̄ sīt aliq̄e resᵗᵉˢ ⁊ nō p̄prie aliq̄ res ꝫ magis aliq̄d rei. ⁊ cuȝ ifert̄. ḡ distinguunt̄ realr̄. veꝝ ē accipiēdo distōnē realē large p̄ oī distōne q̄ ē secluso ope itellcūs: nō tn̄ distinguunt̄ realr̄ accipiēdo p̄pe distōnē realē p̄ illa q̄ ē iter rē ⁊ rē. ℂ Ad z̄ᵐ cū dr̄. q̄ distiguūtur ex nā rei distiguūt̄ realr̄. dico q̄ veꝝ ē realr̄. i. p̄ realitates ⁊ ex nā rei. n̄ tn̄ sic̄ res ⁊ res: q2 alia ē distō rei ⁊ alia ex nā rei vt dcm̄ ē. ℂ Ad 3ᵐ cū dicebat̄ sic̄ se hȝ res sbi ⁊c̄. q̄ p̄pe n̄ ē hic locus a trāsmutata p̄portōe: q2 vbi ē p̄portio l̄ loc⁹ a trāsmutata p̄portōe oȝ q̄ sint disticte res q2 p̄portio ēt tm̄ reꝝ ⁊ p̄ ꝯn̄s tm̄ fūdat̄ i illis q̄ sīt res ⁊ res. cū igr̄ res subi n̄ sit alia res a re passiōis ꝫ eadē ⁊ idisticta: iō n̄ p̄nt fūdar̄ p̄portōem. nec p̄ ꝯn̄s erit loc⁹ a trāsmutata p̄portōe. ℂ Uel aliter dr̄ lȝ ista solutio sit bona q̄ similitudo argumēti non valȝ. est. n. silitudo ⁊ dissimilitudo. similitudo est ista q̄ sicut res subiecti non potest esse sine re passionis ita forma

Pōdera distītiam ꝯra ip̄ nō intellectū ⁊ dic ꝯn̄ter.

Uide sco. in. 1. di. 8. q. 4. ⁊ pōdera an ꝯcretū ⁊ abstractū sint grāmaticales mōi significādi vel logicales mōi intelligēdi vt alibi notatū.

Tange hic plura ex sco. de his motiuis.

Uel pone p̄ vno duo p̄ma mēbra. ⁊ p̄ quarto pōe viā generā ⁊ spēꝝ vt aliquib⁹ placet. Sed ois veniam, addē vt supra notatū.

Ueꝝ ē in his q̄b⁹ hec vel illo ꝯformitervel aliter cōsiderata h̄n pōderāda. 1. ꝯclo. 2. ꝯclo.

Poss̄ n̄ p̄babilr̄ dici q̄ ... ē idē for̄alr̄ ... realr̄ ... Cōtra hoc ... [illegible]

Quē bonā vbi. ā. ad hec

Uide sco. i p̄mo di. 36. ⁊ in 4. di. 43. q. 3. ⁊ alibi ⁊ alias ad propositum.

A. Lectur.

Hic logr̄ de distōne ex natura rei extendit. vt p3. ... vero restringit omnia.

Uel p̄ viā diffōis ꝫ aliosꝫ. Hec dicit p̄p supi⁹ ⁊ inferius in littera p̄dicamentali. Tolle istitutā. ꝫ ꝯsidera ad hoc ... passiōes. dic q̄ nō plā ... desperatam ...

Hic logr̄ fm̄ scōm modū ponendi aliam distōnem.

Ueꝝ ē ꝫ nō ... distributio accōmodatā ... vt. j. notabo

Sȝ pōt⁹ ...

T. c. q. c. 35.

Cōsiderari ē nōdū articlo 7. ij. p̄ncipal. ... [illegible]

Cōſidera hic plura. quere ſco.8.diſt.p̄ oꝛoñ. 7.45. diſt.p̄.partiali.

litas ſubi nō pōt eē ſine forma^{ri} paſſiōis.diſſilitudo aūt pp quā claudicat ē:qꝛ res ſubi trāſit i idētitatē realē cū re paſſiōis ꝛ eꝫ.foꝛalitas āt ſubi ñ trāſit i idētitatē formalē cū formalitate paſſiōis nec eꝫ.ꝗre ꝛc̄.℄ Ad 4.^{m} cū dr̄ ꝙ foꝛalitas ſube ē vā res.dico ꝙ oīs talis eſt vā res ſi ſit in ſuba in recto.vn̄ eo mō quo talis formalitas ē ſuba vel aliqd aliud: eſt res.modo nō oīs formalitas ſube eſt vā res in recto:ſed aliq̄ in recto ꝛ aliq̄ in obliquo: ꝗre ꝑꝑe nō dꝫ dici illa que eſt in obliq̄ ꝑꝑe ſuba:ſꝫ ſube:ꝛ iō nō opꝫ ꝙ illa q̄ ſūt diſtīcta ꝑ formalitates ſemꝑ diſtinguanꝛ ſicut res ꝛ res ſꝫ ſicꝛ rei ꝛ rei.℄ Ad 5^{m} dr̄ ꝙ q̄cūqꝫ hn̄t diuerſas diffōnes diſtinguantur realr̄.verꝫ ē ſi hēant diuerſas diffōnes qditatiuas ꝯſtitutas ex gnē ꝛ dr̄ia:nō oꝫ aūt ſi habeāt ſolū diuerſas rōnes formales ab ītellectu ex nā rei formalr̄ ꝯceptibiles.℄ Ad 6^{m} cū dr̄ ꝙ tūc ab vno ꝛ eodē ꝛc̄.Dico ꝙ ab vno ꝛ eodē nō pōt ſumi vnitas rez ꝛ ꝑlalitas rez reſpcū eiuſdē.dico tn̄ ꝙ ab vno ꝛ eodē pōt ſumi vnitas rei ꝛ ꝑlalitas formalitatū:q̄ nō opponunꝛ in eodē nec repugnāt.℄ Ad 7^{m} cū dr̄ accipio formalitates ſubi:ꝛ ꝑꝑe paſſiōis ꝛc̄.admitto totū Et cū poſt dr̄:vl̄ his formalitatib⁹ ſubi ꝛ paſſiōis ē aliqd cōe vl̄ nihil.dico ꝙ nihil ē cōe vniuocū vniuoce dcm̄.hn̄t tn̄ vnā cōez realitatē ſubiuā i q̄ realr̄ ꝯueniūt ꝛ differūt ſꝫ nō qditatiue. Et cū vltra dr̄:q̄cūqꝫ diſtiguūꝛ ſe totis obiue diſtiguunꝛ ſe totis obiue ꝛ realr̄.dico ꝙ arg^{m} ē bonū ꝯ illos q dicūt ꝙ diſtō ſe totis obiue īfert diſtōnem ſe totis ſubiue ꝛ oēs alias:ſꝫ ego nō dico ſic:iō dico ꝙ aliq̄ ſe totis eē diuerſa pōt eē dupl̄r.vno mō in realitate obiua:ꝛ ſic ille formalitates ſubi ꝛ ꝑꝑe paſſiōis ſūt ꝑ diuerſe:nec poſtea ſeqꝛ ꝙ diſtiguanꝛ realr̄.alio mō i realitate ſubiua:ꝛ ſic realitas ꝛ formalitas ſubi ꝛ paſſiōis nō ſūt ꝑ diuerſe:qꝛ ꝯueniūt i realitate ꝛ eēntia ſubi ꝛ paſſiōis ꝛ in ea idētificanꝛ realr̄.℄ Ad aliā ꝑbōnē cū dr̄ q̄rēdo de illo in quo ꝯueniūt:vl̄ ē ens reale vl̄ rōnis.Dico ꝙ in nullo ꝯueniūt qditatiue:iō illō nō ē ens reale nec ens rōnis.dico tn̄ ꝙ in aliq̄ ꝯueniūt denolatiue ꝛ illō ē ens vl̄ res trāſcēdēter.dico ēt ꝙ ꝯueniūt in realitate ſubiua:ſic dcm̄ ē.℄ Ad 8^{m} cū dr̄:q̄cūqꝫ diſtiguunꝛ qditatiue ꝛc̄. nego:ad ꝑbōnē:qꝛ qditas ꝛ res idē ſūt:verꝫ ē ſꝫ in adeq̄te:qꝛ cū vnitate rei pōt ſtare ꝑlalitas foꝛalitatū. ℄ Ad 9^{m} cū dr̄ ab herueo.nulla paſſio ꝛc̄.trāſeat ꝑ nūc.poſtea cū dr̄ i mioꝛi:ſꝫ diſtō ē pa⁹entis ꝯcedaꝛ tot⁹ ille ꝑceſſus vſqꝫ ad mioꝛē ꝑ ſilli i q̄ dr̄:oē ens ē reale vl̄ rōnis:vt pꝫ ſ^{e}.me.dico ꝙ oē ens ē reale.i.ſecluſo ope ītell's vl̄ rōis.i.ꝑ op⁹ ītell's.poſtea cū īferꝛ.ꝗ oīs diſtō ē real' vl̄ rōnis.dico ꝙ oīs diſtō ē realis.i.ſecluſo ope ītellect⁹:q̄ a nobis vocaꝛ diſtō ex nā rei: vl̄ rōnis.i. ꝑ op⁹ ītell's:tn̄ īter illas diſtōnes mediat diſtō ex nā rei ꝛ formalis.℄ Ad 10^{m} cū dr̄:q̄cūqꝫ diſtinguunꝛ nuō ꝛc̄.ꝯcedo illā maioꝛē ꝛ nego minoꝛē.i.ꝙ q̄cūqꝫ diſtiguunꝛ formalr̄ diſtiguūꝛ nuō.Et ad ꝑbōnē:qꝛ q̄cūqꝫ diſtiguūꝛ formalr̄ diſtiguūꝛ qditatiue:trāſeat.ſꝫ q̄cūqꝫ diſtiguūtur qditatiue diſtiguunꝛ ſpecifice:nego illaꝫ.ꝛ ſi adhuc ꝯcedereꝛ nō ſeq̄reꝛ vltra. diſtiguunꝛ ſpecifice ꝗ diſtiguunꝛ nuō:qꝛ ſꝫ eos actio ꝛ paſſio diſtiguunꝛ ſpē:ꝛ tn̄ ſūt vn⁹ mot⁹ nuō vt ipi dicūt.ꝗre ꝛc̄.℄ Ad 11^{m} cūꝫ arguebat Frā.de marchia illa q̄ hn̄t realr̄ ꝛ eēntialr̄ diuerſas formas ꝛc̄.ꝯcedo accipiēdo formā ꝑ ꝛ 2°.mō:nō aūt accipiēdo formā 5°.mō.Et ad mioꝛē cū dic: q̄cūqꝫ diſtiguunꝛ formalr̄ diſtiguunꝛ ꝑ formas:verꝫ ē ꝑ formas.i.qditates.ꝛ accipiendo formā 5°.mō:nō aūt accipiēdo formē ꝑ foꝛ^{a} accn̄tali vl̄ ſubali:iō totus ꝑceſſus ſeq̄ns nō vꝫ quia ꝑcedit ex falſo ītellectu.℄ Ad 12^{m} cū dicebaꝛ:niſi illa q̄ formalr̄ diſtiguūꝛ ꝛc̄.ꝯcedo reſpectu illoꝝ a qb⁹ facit differre vl̄ diſtigui realr̄.ꝛ dico hr̄ ꝙ eo mō quo formalitas ē ꝑn^{m} diſtīctiuū eo mō facit differre:ſi realr̄ realr̄:ſi formalr̄ formalr̄.℄ Ad ꝯfirmationeꝫ pōt dici ꝙ nō ē ſile:qꝛ in dr̄ia rōnis ē aliqd actuale:puta ipſa relatio rōnis:ꝛ aliqd potētiale puta ipm̄ ſubm vel fundamētū. Nō aūt oꝫ ꝙ ita ſit in omni diſtinctiōe ex nā rei.

℄ Explicuit formalitates moderniores de mēte doctoris ſubtilis Joānis Scoti.

℄ Excellentiſſimi theologi magiſtri Stephani Burliſer Epithomata in formalitates iuxta doctrinam Scoti Incipiunt feliciter.

Cum multa ꝑ ītroductiōe doctrine Scoti varia de diſtīctiōib⁹ ꝛ formalitatib⁹ eiuſdē doctoris ſubtilis:icōſona tn̄ ſuis dictis ſcripſerint:in qb⁹ ſcolaſtici falſo eruditi a veritate nō modice ſūt alienati:placuit ꝑ cōi ſtudere volētiū vtilitate mētē doctoris eiuſdē de ea re in h̄ opuſculo oſtēdere.Et ꝑ quoꝝdā modus dicēdi poneꝛ.2°.illi⁹ modi dicēdi falſitates redargueneꝛ:ꝛ poſtremo vitas:ſuccicte apieꝛ.℄ Quātū ad ꝑ^{m} aduertendū ꝙ ab aliqb⁹ formaliçātib⁹ doctorē ſubtilē:vt aſſerūt ſequētib⁹ ponunꝛ ſeptē modi diſtōnūꝫ.q̄ꝝ ꝑm⁹ ē diſtō rōnis. 2^{a} diſtō ex nā rei. 3^{a} ē diſtō formalis. 4^{a} diſtō realis. 5^{a} diſtō eēntial'. 6^{a} diſtō ſe totis ſubiue. 7^{a} ē diſtō ſe totis obiue:qb⁹ eꝯ corrn̄dēt ſeptem modi idētitatū:q̄ꝝ ꝑm⁹ ē idētitas rōis. 2^{a} ē idētitas ex nā rei. 3^{a} idētitas foꝛal'. 4^{a} idētitas real'. 5^{a} idētitas eſſentialis. 6^{a} idētitas ſe totis ſubiue. 7^{a} ē idētitas ſe totis obiue. Hi aūt modi idētitatū pn̄t cognſci ꝑ modos oppoſitos diſtōnū.℄ Quoꝝ ꝑm⁹ ē diſtō rōnis:q̄ diſtō ſm eos ē illa q̄ hꝫ fieri ꝑ actū ītell's ꝯpatiuū ſeu collatiuū vt ſortes ē ſortes.ſoꝛ.poſit⁹ a pte ꝑdicati diſtiguiꝛ a ſoꝛ.poſito a pte ſubi ſola rōne ꝛ ñ ex pte rei ſiue ex nā rei.℄ Diſtō aūt ex nā rei: ſm eoꝝ ē illa q̄ ē īter aliq̄ extrēa d qb⁹ ꝑdicata ꝯdictoria pn̄t vificari ꝑter op⁹ ītell's vt ſe hn̄t totū ꝛ ptes.ſupi⁹ ꝛ īferi⁹.abſtractū ꝛ ꝯcretū.Totū.n.hꝫ eē ꝯſtitutū:ptes aūt ñ ꝯſtitutū.Cōſtitutū aūt ꝛ ñ ꝯſtitutū ꝯdicūt.ſilr̄ ſupi⁹ ē ꝑter op⁹ ītell's mltiplicabile i plā.īferi⁹ āt ñ mltiplicabile: mltiplicabile vo ꝛ ñ mltiplicabile ſſ ꝯdcōria.℄ Diſtō āt foꝛal' ē illa q̄ ē īter aliq̄ duo q̄ꝝ vnū ñ icludit aliō i ꝑ mō dōi ꝑ ſe vt īter ſbꝫ ꝛ ſuā ꝑꝑaꝫ paſſionē.℄ Diſtō vo real' ē illa q̄ ē īter aliq̄ duo q̄ ſſ res ꝛ res. Illa vo ſſ res ꝛ res q̄ꝝ vnū pt corrūpi alio īmanēte ꝛ eꝯ vt ſoꝛ.ꝛ plato vl̄

Marginal notes:

R.i.ſube.

Lege Mauritiū ꝛ maxime nō tenendo diſtinctionem realeꝫ ꝑdicamentorum.

Cōſidera an ſit vl̄r verum ꝛ tange hic inſtantias. Cōſidera cuaſionē alio mō vl̄.ā.notam.ꝑl'a addendo.

Accipit idētitatē ſubiectiuam ſm ſcdm̄ modum.

.i.ꝑꝑe ſuppoſitas aūt non.

Lege Mauri ex deo.3.er. 2.q. ꝑncipal' vbi dicit ꝙ ē accepturus foꝛaliteſ ſcdo mō ꝯn aſſignatū in his locutionib:hoc dic ꝯclus hic ponderanda.

Quere ſco.13.diſt.4.ꝛ alibi vt noſti.

Vide ſupra parte.3.artic.2.principalis.

Cōſidera aliter. Hec locu ꝑ illa imaginatione qua ſupra nō al de ꝑ ſe diſtōne ꝛ ꝑ accn̄s identitate aliquoꝝ.i.in ſuo. vel rōe infinitatis extremoꝝ. cōſidera hn̄ totū ꝛ hic ꝑūr.

Primus articulus.

Modi identitatū ꝛ diſtīctionum ſunt ſe.7.

.c.i.

q̄ꝝ vnū pt p diuinā po9 eē siue alio vt pies ꝛ color ex̄ns i eo ꝛ oē accn̄s p accn̄s r̄spcū sui subi. Il la ēt s̄t res ꝛ res q̄ꝝ vnū ē p se cā efficiēs vl' final' ꝛ aliō p se effcs: q2 idē realr n̄ pt cāre seips. Ilia ēt q̄ꝝ vnū est gn̄ans ꝛ aliud genitū: q2 nulla res seipsaꝫ gignit s̄ꝫ Aug. li. p̄. de trini. vt in diuinis pr̄ ꝛ fili9. ¶ Distō ēentialis est illa q̄ est iter aliq̄ q̄ p aliquā potētiā pn̄t separi a se iui cē: vt sortes ꝛ plato paries ꝛ albedo sua: ꝛ sic differūt distictio realis ꝛ distō ēentialis s̄ꝫ istos in creaturis: q2 q̄cūq3 distiguunt' ēentialr in creaturis distiguunt' realr: ꝛ eꝯ q̄cūq3 distiguūt' realr ēt distiguunt' ēentialr in creaturis: repit' tn̄ in diuinis distictio realis psonaꝝ sine disti ctiōe ēentiali ipsaꝝ cū hēant eādē ēentiā. sic g̊ s̄ꝫ eos distō realis in plus se hꝫ q̄ꝫ distō ēential' ¶ Distictio se totis subiue: s̄ꝫ eos: est illa q̄ est iter aliq̄ duo extrema q̄ꝝ realitates sūt distin cte ꝛ abiuicē sepate in actuali exn̄tia: ita q̄ nō ꝯueniūt i aliq̄ realitate subiua seu actu exn̄di: vt duo idiuidua eiusdē spēi. Nec. n. coicidit ista distō cū distōne reali. nā ibi nō reqrit' de ne cessitate sepatio actualis: h̄ aūt reqrit'. vn̄ corp9 ꝛ aia vnita distiguūt' realr: q2 lꝫ nō sint sepa ta actu pn̄t tn̄ separi ꝛ vnū pōt corrūpi alio remanēte: ꝛ tn̄ nō distiguunt' se totis subiue: ꝯue niūt. n. in realitate subiua cū ex his ꝯstituat' vnū ens p se. ¶ Distictio se totis obiue est illa q̄ est iter aliq̄ duo extrema que in nullo ꝯceptu reali cōi ꝯueniūt q̄ditatiue vt sunt due vltime dr̄ie: ꝛ per istas septē distōnes facile patēt septē idētitates p oppm ad illas. Ex his iferūt' aliq̄ correlaria. ¶ Primū est q̄ vltia distictio arguit oēs alias ꝛ penultima arguit oēs alias p̄ter vltimā: ꝛ sic descēdēdo vsq3 ad pmā: nō aūt eꝯ sic se iferūt. p̄a. n. nō arguit 2am nec 2a 3am. ꝛ sic de singulis ascēdēdo vsq3 ad vltimā. ¶ 2m correlariū. idētitates nō sic se iferūt sic distictio nes opposite. vltia. n. idētitas nō arguit penultimā: ꝛ sic descēdēdo vsq3 ad p̄am. S3 opposito mō se hn̄t q2 p̄a arguit scdaꝫ: ꝛ scda tertiā. ꝛ sic ascēdēdo vsq3 ad vltimā. ¶ 3m correlariuꝫ. ma ior idētitas que pōt eē est idētitas rōnis: q2 ipsa oēs ifert alias. ¶ 4m correlariū. q̄ mior idē titas que possit eē est idētitas se totis obiue: q2 ipsa nullā aliā ifert. ¶ 5m correlariū. maior di stinctio que pōt eē est distictio se totis obiue: ꝛ mior ē distō rōnis. rō pmi ē: q2 distictio obiua oēs alias ifert. rō scdi est: q2 distictio rōnis nullā aliā ifert. ¶ 6m correlariuꝫ q̄ cū distinctiōe rōnis stat idētitas ex nā rei: ꝛ cū dispōne ex nā rei stat idētitas formalis: ꝛ sic de singulis ascē dēdo. vn̄ aial ꝛ hō distiguunt' ex nā rei: ꝛ tn̄ sūt idē formalr cū aial icludat' in hoie in p̄ mō di cēdi per se. ¶ 7m correlariū est. cū distinctione obiectiua nulla stat idētitas. ¶ 8m correlariū est. cuꝫ identitate reali stat distinctio formalis ꝛ ex nā rei: hec oia patent ex premissis.

Ps ex hac narratiōe q̄ nō solū dcā magri Anto. sire. ca. sed ꝛ alioꝝ antiq̄ꝝ formalizātiū itēdit ipugnare q2 plura ommittit q̄ ipse po. suit ꝛ plā addit q̄ nō dicit. Querit. p. t. ꝛ s. ꝛ formalita. tes dicunt q̄ attribuuntur aliqui9 scot. vt nostri. Uide in pncipio. p. phyſi. Item Nicolauꝫ de orbellis. Fuit enī an. sireti iunior hoc vt to. vti recoꝛ. discipulus eī9.

Sed ista opinio lꝫ sit multū cōis ꝛ famosa apud multos scotistas. videt' tn̄ ꝯtine re multa falsa: nec seq̄t' doctorē subtilē: imo manifeste asserit ali q̄ ꝯ ips. a Iō h̄ 2o loco arguo ꝯ eā pbādo p̄ q̄ nulla sit distictio ex nā rei minor distictione formali: ꝛ q̄ distictio ex nā rei nō pōt stare cū idētitate formali: q2 q̄cūq3 distiguunt' ex natu ra rei distinguunt' formaliter ꝛ eꝯ. g̊ distictio ex nā rei nō stat cū idētitate formali: nec est mi nor ipsa: ꝯn̄tia est manifesta: ꝛ añcedēs quo ad scdaꝫ sui ptē ꝯcedit' ab eis. Sed quo ad p̄maꝫ ptē pbat': q2 q̄cūq3 distinguunt' ex nā rei dicūt aliā ꝛ aliā rōnē formalē: s3 q̄cūq3 dicūt aliā ꝛ aliā rōnē formalē distiguunt' formalr. g̊ q̄cūq3 distiguunt' ex nā rei distinguunt' formalr: mi nor est euidēs: ꝛ maior pbat' discurrēdo per oia illa que ipsi ponūt distigui ex nā rei ꝛ nō for maliter. p̄ de superiori ꝛ iferiori. manifestū. n. est q̄ superius ꝛ iferi9 hn̄t aliā ꝛ aliā rōnem for malē: cū rō iferioris sit extra rōnē supioris. silr sicut ipsi dicunt: rō socratis est icōicabilis: rō aūt hois est cōicabilis. Sed eadē rō formalis nō pōt eē cōicabilis ꝛ incōicabilis. silr pꝫ de to to ꝛ ptib9: rō. n. formalis toti9 est alia a rōnib9 formalibꝫ ptiuꝫ: cū eadē rō formalis nō sit ꝯsti tuta: ꝛ nō ꝯstituta: cōstituēs ꝛ nō ꝯstituēs. Silr de mō itriseco ꝛ de re c9 ē modus: lꝫ. n. modus itrisecus sit ille q̄ additus alteri nō variat rōnē ei9 forālē; vt pꝫ de albedine ꝛ eius gradibus albedo eniꝫ intēsa ꝛ remissa sunt eiusdē rōnis formalis. nō est tn̄ talis modus cōueniens rei in p̄mo modo dicēdi per se. quare nō erit idem formaliter cū re cuius est modus: lꝫ forte p prie nō distinguatur formaliter a re cuius est modus: q2 ad distinctionē formaleꝫ requiritur fortassis q̄ sit quiditas ꝛ quiditas. Modus aūt itrinsecus nō est proprie formalitas vel q̄di tas: q2 quiditas addita alteri variat rōnem formaleꝫ eius seu cōstituti per illam: vt rōnale ꝛ irrationale si addant' aiali cōstituunt spēs habentes diuersas rōnes formales: nō sic modus intrinsecus. vnde nulla ratio quiditatiua potest addi alteri quin variet spēꝫ vel simpliciter: hoc est de vna spē aliam faciāt cōtrariā vel disparatā: vel s̄m quid: hoc est de nō tali spē facit talē spēꝫ: puta si addat' dr̄ia ptinēs ad esse q̄ditatiuū generi facit spēm spālissimaꝫ: ꝛ nō p̄fuit talis spēs specialissima: sed tn̄ prefuit species intermedia: patet quarto de diffinitione ꝛ dif finito. nam ratio formalis diffiniti est alia a ratione formali diffinitionis: ratio enim forma lis diffiniti est rō totius. ꝛ ratio formalis diffinitionis est ratio partium. naꝫ dictum est q̄ est alia ratio formalis totius ꝛ alia partiuꝫ. Item manifestuꝫ est q̄ alius est per se cōceptus dif finitionis alius diffiniti accipiendo p conceptibus significati. ergo aliā ꝛ aliaꝫ conceptibili tatem dicunt diffinitio ꝛ diffinitū. S3 tales cōceptibilitates nō sunt nisi rōnes formales seu obiecta formalia ꝯceptibilia. g̊ diffinitū ꝛ diffō dicūt aliā ꝛ aliā rōnem formalē: assūptuꝫ est doctoris subtilis in 2o di. p̄mi. vbi ex itētiōe pbat illō duob9 aut trib9 medijs. Et ꝯfirmat' to ta ista rō: q̄cūq3 iportāt aliā ꝛ aliā quiditatē: ista distinguunt' quiditatiue ꝛ formalr. Sed oia illa que distinguunt' ex natura rei iportant aliā ꝛ aliam quiditatem. g̊ oia que distiguunt' ex

a Quāuis in mag' venera tiōe hēo hūc excellētissimū viꝫ ꝛ sūmū scotistā ipsꝫ re puto: q̄ tn̄ ꝯclonē quā itē dit nō pōt sco. expsse i aliq̄ loco. Iō rōnes iste ꝯ eādem pōnē formalizātiū eē solubi les i via Sco. paucis nota bo. recitādo lectori igctosā ad ptē alia addēndo. Añs igit' h9 p̄me rōis p p̄ma sui pte negat'. Et ad pbōnē e9 negat maior. Et cū pbat' discurrēdo. p̄io de supiori ꝛ ife riori. dico q̄ expsse de mēte sco. iferi9 ē idē formalr supio ri: nō tn̄ econtra vt supe9 no tatur in notul' supa. sc̄dā ptē. 3. 2. ar. p̄ncipal. hoc pꝫ ex diffōne identitatis formal quā pōit. q di. p̄. pte. y. q. 1. ꝛ expsse. 33. di. p̄. reporta tionū. q. y. Et dixit ibi idē titas formal' nō mutua vt ē. nōtū. cū hoc tn̄ stat q̄ iferi us nō sit idē ex natura rei supiori pp̄ indicationes ꝯtra dctōꝝ de eis vt rē forma liꝫ res loquunt'. Silr dico ad illud q̄d iagit de toto ꝛ ptib9 vt p̄9 notaui pono. n. totū physicū metaphicū eē idē formalr creali ptib9: lꝫ n̄ econtra. Et q̄ dic' i sua ppōe fūdamētali q̄ eād rō formal nō ē cōicabil ꝛ n̄ cōicabil. ꝯstituta ꝛ n̄ ꝯstituta. verū ē loquēdo de eadē formalitate a se q̄a mutuo conuinct n̄ ē i pposito: ꝛ sic pbōnes iste tactē pdī. ex nā rei: ꝛ nō ad pposita arguūt]. Est .n. mutuitas distōnes ex nā rei nō tn̄ formal. q̄re formalis vbiq3 itert illā ꝛ n̄ eō. Re fert ēt dic': hoc nō eē ideꝫ formalr illi. ꝛ dic' ipꝫ sic di stigui ab illo vt expsse hēt doct. vbi. s̄. Qd sco addit de q̄ditate ꝛ mō intri9 vꝫ s doct. sco. q2 expresse dicit q̄ mō9 n̄ dicit alā formalitateꝫ ab eo c9 ē. 8. di. p̄. ꝛ alibi iꝫ 6. q q̄dl. ꝛ. 31 di. p̄. gnīfic̄ho. q. y. q̄d ād hō eius inuat oppoitūꝫ vt alō nōui. q̄re nūc rcē rō. nūc distictō forma lis' dr̄ie dicī. ꝛ hec maxie ve rē ē si distō formal ē ponēda distictas int' ꝯcept9 q̄ditatiuos. vt ēt vl' ibi ponē. Si vꝫ ig' deductio. n̄ ē rō formalr ig' distiguūt vt ēt in ipē fueris i pposito. cū hoc tn̄ ē diuidō ex nā rei: vl' modal' ꝯ necessitate. vn̄ pp q̄ditatē ꝛ modū illa eēt ponēda distictio ab alijs si nō eēt alia cā. Quādiu as ingt doc. 8. di. p̄. ꝛ mo9 nō sunt obiecta distictas formalis: ꝯpō distictē ꝛ gnāte ꝯcipit'. Que tn̄ oia cauī exponent vt in quodlibetis declarationib9 in doc. scoti sug simil' expone[...] ꝛ alibi [...]

Secundus articulus

Q5.sdo

nã rei distiguunt̃ gditatiue ꝛ foꝛalr̃.igit̃ distõ ex nã rei nõ põt stare cũ ydẽtitate foꝛali nec
est minoꝛ ipsa.maioꝛ ẽ mãifesta:ꝙ vbicũqꝫ ẽ alia ꝛ alia gditas ibi ẽ distõ gditatiua:sic̃ vbi ẽ
alia ꝛ alia res ibi ẽ distõ realis.mõ ꝯstat ꝙ oĩs distõ gditatiua ẽ foꝛmalis:mioꝛ ẽ sufficienter
ꝓbata per discursuꝫ fcm̃ in ꝓcedẽti rõne.pꝫ.n.ꝑ ipm̃ mãifeste ꝙ oĩa que ipsi ponũt distigui
ex nã rei ꝛ nõ foꝛmalr̃ hñt aliã ꝛ aliã gditatẽ vel saltẽ dicũt gditatẽ ꝛ modũ itrisecũ ei⁹.Si
dicat̃ ꝙ ꝯcretũ ꝛ abstractũ distinguũt̃ ex nã rei:ꝛ tñ nõ habẽt aliã ꝛ aliã gditatẽ.Dico ꝙ h̃
ẽ falsuꝫ:qꝛ q̃cũqꝫ distiguunt̃ solũ penes diuersos mõs ꝯcipiẽdi idẽ obm̃ foꝛale sola rõne di-
stinguunt̃ ꝛ nõ ex nã rei.Sꝫ ꝯcretũ ꝛ abstractũ solũ distiguũt̃ penes diuersos mõs ꝯcipiẽdi
idẽ obm̃ foꝛale.igit̃ solũ rõe distiguit̃ ꝛ nõ ex nã rei.maioꝛ ẽ mãifesta:qꝛ sola diuersitas ꝯci-
piẽdi idẽ obm̃ foꝛale in nuõ nõ arguit distõnẽ ex nã rei.mioꝛ ẽ doctoris subtil' in 2° di.p^a ꝛ in
plib⁹ aliis passib⁹ sue doctrine. b ¶ 2°.ꝑncipalr̃ arguit̃ ad idẽ supponẽdo ꝙ distõ vna i itel-
lectu ẽ penes diuersos mõs ꝯcipiẽdi idẽ obꝫ foꝛale ꝛ h̃ siue ꝯcipiẽdo grãmatice vt hõ ꝛ hõis
siue logice.vt hõ ꝛ hũanitas.Alia distõ ẽ maioꝛ in itellectu ꝯcipiẽdo duo oba foꝛalia duob⁹
actib⁹:ꝛ h̃ siue illis correñdeãt diuerse res vt itelligẽdo hoiem ꝛ asinũ:siue vna res ad ex̃:vt
itelligẽdo colorẽ ꝛ disgregatiuũ.ista suppositio ẽ in foꝛa ipsi⁹ doctoris subtilis in 2° di.ꝑ.vbi
inuestigat distõnẽ foꝛmalẽ iter rõnẽ eẽntie diuine ꝛ rõnẽ suppositi:isto supposito ꝓbo ꝙ supi-
us ꝛ inferi⁹ nõ solũ distiguũt̃ ex nã rei sꝫ ẽt foꝛalr̃:qꝛ itellect⁹ itelligẽs hoiẽꝫ ꝛ socratẽ aut itel-
ligit ipa vt diuersa oba foꝛalia.aut ꝑcise vt idẽ obꝫ foꝛmale sub alio ꝛ alio mõ ꝯcipiẽdi.nõ 2°
mõ:qꝛ tũc nõ eẽt maioꝛ dr̃ia q̃ꝫ ꝯcipiẽdo hoiẽꝫ ꝛ hũanitatẽ.ꝛ ita nõ ꝯcipet hoiẽꝫ seu hũanita-
teꝫ magis cõicabilẽ q̃ꝫ soꝛtẽ.nã hõ nõ ẽ icõicabilis si hũanitas ẽ cõicabilis ꝛ ecõuerso.Igit̃ si
hõ ꝛ soꝛtes nõ plus differũt q̃ꝫ hũanitas ꝛ hõ:hõ nõ esset cõicabilis si soꝛ.sit icõicabilis nec
ecõuerso.Si ꝑmo mõ cũ ista diuersa oba foꝛalia sint due rõnes in re ex nã rei repibiles ꝛ nõ
fabricate ꝑ actũ itellect⁹ negociãtis seu cõparantis:seqt̃ ꝙ iter ipsa erit distõ foꝛmal.nã vbi-
cũqꝫ ẽ alia ꝛ alia rõ foꝛmalis ibi est distõ foꝛmalis:qꝛ alietas in diuersis rõnib⁹ foꝛalib⁹ ar-
guit aliã ꝛ aliã foꝛmalitatẽ:ꝛ alia ꝛ alia foꝛalitas arguit distõnẽ foꝛmalẽ.Eodẽ mõ posset ar-
gui de diffinito ꝛ diffinitiõe ꝛ de toto ꝛ ꝑtib⁹.Ex his manifestũ est ꝙ nõ ẽ ponẽda aliq̃ distõ
ꝓcedẽs actũ itellect⁹ minoꝛ distõne foꝛmali que possit stare cũ idẽtitate foꝛmali. c ¶ Pre-
terea 3°.ꝑncipalr̃ ostẽdo ꝙ hoc est ꝯ̃ doctoꝛẽ exꝑsse in eadẽ di.2.ꝑ.in loco ꝑdicto.vbi ponit
distõnẽ foꝛmalẽ seu nõ ydẽptitatẽ iter eẽntiã diuinã ꝛ ꝓprietatem declãdo qualis sit dr̃ia
foꝛmalis seu nõ ydẽptitas q̃ ponit̃ ꝓcedere oẽꝫ actũ itellect⁹ sic in foꝛma dicens.¶ Dico ꝙ
tã in reb⁹ q̃ꝫ in itellectu dr̃ia aliq̃ maioꝛ manifesta magis est:ꝛ ex illa ꝯcludit̃ frequẽter dr̃ia
minoꝛ q̃ est imanifesta:in re ãt manifesta est distõ rex.ꝛ h̃ duplr̃.s.suppositoꝝ ꝛ nãꝝ:in itel-
lectu manifesta est dr̃ia duplex.s.modoꝝ ꝯcipiẽdi ꝛ oboꝝ foꝛaliũ.Ex his cõcludit̃ dr̃ia hic
intenta q̃ est manifesta:qꝛ mĩma in suo oꝛdine:h̃ ẽ iter oẽs q̃ ꝓcedũt itellectionẽ:hec ille.Ex
quo mãifeste pꝫ ꝙ doctoꝛ non solũ snĩalr̃:sed ẽt v̄balr̃ ponit distõnẽ foꝛalẽ seu nõ ydẽptita-
teꝫ eẽ mĩmã iter oẽs ꝓcedẽtes itellectionẽ.nulla g̃ est minoꝛ distõ ex nã rei distõne foꝛmali.
¶ Itẽ fm̃ ipm̃ Sco.ꝓbat̃ ꝙ supioꝛa distiguant̃ foꝛalr̃ a suis iferioꝛib⁹:qđ negãt isti sequa-
ces sui.ipse.n.in di.16.fi.rñdendo ex intentione ad qõnẽ quã foꝛmat ibi.s.Utrũ imago trini-
tatis ꝯsistat in trib⁹ potẽtiis aie ronalis realr̃ distictis:sic respõdet in foꝛa.Iõ dico alr̃ sic ꝫ
Dionysiũ.5°.cap°.de diuinis noib⁹.ꝯtinẽtia vnitiua nõ est eoꝝ q̃ oĩno sunt idẽ:qꝛ illa nõ vniũ-
tur:nec eoꝝ q̃ manẽt distincta ista distõne q̃ fuerũt disticta añ vnionẽ:sꝫ est eoꝝ q̃ sunt vnũ
realr̃.manẽt tñ disticta foꝛmalr̃ siue q̃ sũt idẽ ydẽptitate reali.distincta tñ foꝛmalr̃.hꝫ ãt cõ-
tenta sunt in duplici dr̃ia:qꝛ q̃dã sũt de nã ꝯtinẽtis.vt q̃cũqꝫ sunt supioꝛa ad ꝯtinẽs:vbi gr̃a:
ab eadẽ re accipit̃ rõ albedis coloris:q̃litatis sensibilis:ꝛ q̃litatis:ꝛ hec sunt supioꝛa ad hãc
albedinẽ.ꝛ iõ oĩa sunt de eẽntia ei⁹.alia sunt ꝯtenta in aliq̃ vnitiue q̃si iferioꝛa:qꝛ q̃si passio-
nes ꝯtinẽtis nec sũt res alie ab ipso ꝯtinẽte.isto mõ ens ꝯtinet mltas passiões q̃ nõ sunt res
alie ab ipo ente vt ꝓbat Ar.4°.meta.t.c.3.ꝛ alibi.distiguunt̃ tñ adiuicẽ foꝛalr̃ ꝛ gdi^{ue}:h̃ ille.
Pꝫ igit̃ clare ꝙ oĩa supioꝛa vnitiue ꝯtinent̃ in suis iferioꝛib⁹:ꝛ ꝙ ad talẽ ꝯtingentiã vnitiuã
reqrit̃ ꝙ ꝯtẽta distiguant̃ foꝛalr̃ a ꝯtinẽte.vñ breuiter isti scotiçãtes nõ dicũt ad doctrinaꝫ
Scoti ꝯformiter:qꝛ nusq̃ꝫ ponit distõnẽ ex nã rei distinctã ꝯ̃ distõnẽ foꝛmalẽ:imo oppositũ
exꝑsse ponit sicꝫ pꝫ ex istis ꝓallegatis ꝛ ex mltis aliis passib⁹ sue doctrĩe q̃s omitto cã breuita-
tis. d ¶ 4°.ꝑncipalr̃ argr̃ ex dictis eoꝝ:dicũt.n.ꝙ distõ foꝛal' ẽ illa q̃ ẽ iter aliq̃ duo q̃ꝝ vnũ
nõ icludit aliđ in ꝑ mõ dicẽdi ꝑ se:sꝫ si ista dscriptio sit sufficiẽs:seqt̃ ꝯ̃ ꝙ supi⁹ ꝛ iferi⁹ distin-
guant̃ foꝛalr̃:silr̃ totũ ꝛ sue ꝑtes diffinitũ ꝛ diffinitio ꝛ nõ solũ distinguunt̃ ex nã rei.¶ Pro-
bat̃:q̃cũqꝫ extrema sic se hñt ꝙ vnũ nõ icludit aliđ in ꝑ mõ dicẽdi ꝑ se illa distinguunt̃ foꝛalr̃
sꝫ supi⁹ ꝛ iferi⁹ totũ ꝛ ꝑtes diffinitũ ꝛ diffinitio sic se hñt ꝙ vnũ illoꝝ nõ icludit aliđ in ꝑ mõ
dicẽdi ꝑ se.igit̃ distiguũt̃ foꝛalr̃.maioꝛ ẽ euidẽs ex descriptõe distõnis foꝛmalis data ab eis:
mioꝛ ꝓbat̃:qꝛ supi⁹ nõ icludit iferi⁹ in ꝑ mõ cũ nullũ supi⁹ diffiniat̃ ꝑ suũ iferi⁹.imo oĩa iffe-
rioꝛa sunt ex̃ rõneꝫ ꝑ se supioꝝ:silr̃ diffinitio nõ icludit in ꝑ mõ dicẽdi ꝑ se diffinitũ.qꝛ ꝓpo-
sitiones per se nõ ꝯuertunt̃ ꝫ ꝑhm ꝑ posterioꝝ.c.de statu ꝑncipioꝝ.sic itelligẽdo ꝙ si ꝑdica-
tũ dicat̃ de subo per se nõ ecõtra dicet̃ subꝫ de ꝑdicato per se sꝫ ꝑ accñs.g̃ si ista ẽ ꝑ se ꝑ mõ.
hõ est aial rõnale.ista nõ erit per se ꝑ mõ.aial rõnale est hõ.sꝫ magis per accñs.Silr̃ ꝑtes nõ

ẽ verũ de mẽte sco.nec ẽ ꝯtra ant.sirecti. Sꝫ plerũqꝫ doc.vocat eadẽ foꝛalr̃ illa q̃ꝝ vnũ ẽ de rõne foꝛali alt̃⁹.ꝛ forte hoc mouit alios ad ponẽdũ mutuã idẽti-
tatẽ foꝛalẽ supioris ꝛ inferioris. Possꝫ ẽt saluari dcm̃ eoꝝ recurrẽdo ad illuđ qđ dixi supra de idẽtitate foꝛali sũtiua seu fundamẽtalr̃ ꝛ terminatiue acceptã.
vñ ꝙ vltimo concludit in fine rõnis pꝫ ꝙ non currit quatuoꝛ pedibus.

d Quarta rõ [illegible] ꝛ ꝑtes a toto.sꝫ de distõne ꝛ diffinito maioꝛ [illegible]

a [illegible] Cũ dixerim ꝑmo loco ꝓbat ꝓpositũ ex rõnib⁹ diffinitis ꝛ distõnis. pꝫ ꝙ non ꝓcedit qꝛ ibi est identitas foꝛalis mutua vt cõit̃ dr̃ [illegible] distõnẽ ad diffinitũ ex illa descriptõe idẽtitatis foꝛalis.[illegible].di.ꝑ. [illegible] diffinitũ ẽ idẽ diffinitioni foꝛalr̃.[illegible] ecõtra possꝫ ꝓbabilr̃ dici ꝙ sic:ꝛ hoc te[illegible] ꝙ distõ si dicat aliq̃ vnaꝫ foꝛalitatẽ resultãtẽ ex ꝑtib⁹ [illegible] diffinitũ.ꝛ sic [illegible] distõne eẽ [illegible] foꝛaliter diffinito.ꝛ [illegible] diffinitũ eẽ idẽ [illegible] ipsi foꝛalr̃. vñ [illegible] doc.1.q.9.[illegible] poꝛphy. ꝙ distõ si [illegible] a poꝛphi[illegible] [illegible] qꝛ si hꝫ ali[illegible] vnũ modũ [illegible].imo ꝑdicatũ [illegible] ꝯtra [illegible] copiose nõui.Est igit̃ ꝑcise ibi distõ ex natura rei.vel sola distõ rõis.vt ꝑlib⁹ vr̃. Quã [illegible] rõnes sco. [illegible].di.1.q [illegible].de diuisitate ho[illegible] [illegible] ex[illegible] pone. Sꝫ ꝑ nũc dico ꝙ il[illegible] diuisitas [illegible] penes ꝑncipia ꝯstõnis intrinsece ꝛ [illegible] nec [illegible] ꝯcomi[illegible].distõ ergo q̃ ẽ [illegible] secte seu diminute ꝯplex⁹ ꝛ incõplex⁹ ẽ alr̃⁹ a diffinito. qđ ẽ [illegible] simplr̃ icõplex⁹. rõne [illegible] sed plũs foꝛalr̃ a diffinito distincto [illegible] si ecõtra. Iõ distõ est [illegible] [illegible] foꝛalr̃ cõ[illegible] [illegible] idẽtificant̃ ꝑtes distõnis ꝛ [illegible] ex ꝑtib⁹ distõnis ẽ [illegible] in eẽ [illegible] in eẽ [illegible] ẽ nec'e absqꝫ [illegible] que oĩa [illegible]. Qui [illegible] poneret distõnẽ dicet̃ foꝛa[illegible] ex natura rei [illegible] foꝛali [illegible] distinctã a diffini[illegible] dicẽ.vt in ꝓcedenti [illegible] ꝙ ẽ idẽtitas foꝛalis nõ mutua [illegible] ad distõ[illegible] Que alibi [illegible] [illegible] distõ mu[illegible] ex natura rei ꝓp cõtra[illegible] inuentam.

b Scđa rõ ꝑncipalis hu⁹ doctissimi viri soluit̃ leuit̃ ex his q̃ dcã sũt. ꝯcedo.n.ꝙ maioꝛ distõ ẽ int̃ hoiem ꝛ socratẽ q̃ꝫ int̃ hoiẽꝫ ꝛ hũanitatẽ.ꝛ si [illegible] [illegible] ad [illegible] distõnis rõnis. [illegible] cõcedo ꝙ hõ distinguit̃ foꝛalr̃ a socrate ꝛ socratitate ꝛ hoc ponẽdo distõnẽ foꝛalẽ [illegible] [illegible] a foꝛalitate [illegible] modo [illegible] sꝫ scđo mõ [illegible].vt in ꝓcedẽti [illegible] ẽ. Ecõtra [illegible] sꝫ socratitas distinguit̃ foꝛmalr̃ ab hoie [illegible] tñ socrates vt ꝑ⁹ dixi de mẽte doc. Cũ distõne igit̃ mutua ex natura rei int̃ illa stat distõ foꝛmalis nõ mutua ꝛ ita idẽ[illegible] talis sꝫ si [illegible] neqꝫ mutua. Quã [illegible] [illegible] esse [illegible] doc.3.de [illegible]. [illegible] ẽ.ꝛ alibi notaui in logica. Sꝫ possꝫ ẽt ꝓpõderari quđ verꝫ sit ꝙ dicit.ille.vꝫ. eẽ diuisa oba foꝛalia.cũ in [illegible] si ꝑ se intelligatur nisi [illegible] rõne [illegible]. Sꝫ lectoꝛ studiosus addat ibi plã ex doc.vt alibi sepe notaui. Pauca pro nũc sapienti.

ꝑte.ĩj.q.1.idẽ.8.di.1.q.3.ꝛ alibi sepe.ꝯtra in antepꝛedicamentis q.8.ꝛ ea q̃ ibi notaui.

q.iiij.ꝯtra idẽ.8.di.1.[illegible]

c Tertia rõ ꝑncipalis tangit hõnẽ difficultatẽ.ex dcis sco.ij.di.ꝑ. Sꝫ põt dici eẽ foꝛmalr̃ [illegible] [illegible].q.[illegible] ad [illegible].ꝛ.7.di ꝑ.in [illegible].ꝛ.1.repoꝛta di.16.q.ij.ꝛ di.33. eiusdẽ.q.ij.ꝛ [illegible].7.meta.q.19.pla hñ põderãdo. Scđ [illegible] ꝛ [illegible] dici ꝙ [illegible] in distõne foꝛali infert distõ ex natura rei.ꝛ [illegible] nemine vnũ⁹ [illegible] [illegible] vnũ nõ sit foꝛalr̃ alte. Silr̃ possꝫ dici ꝙ ꝓpꝛetas de q̃ loquit̃ ibi doc.int̃ ex natura rei distinguit̃ ab eẽntia qꝛ si ẽ foꝛalitas ꝓpꝛe loquẽdo sꝫ ecõtra eẽntia distinguitur foꝛalr̃ ab ipa.hoc tñ nõ est [illegible]. Alit⁹ põt dici ꝙ de q̃ ꝑmo [illegible] inuestigat̃ [illegible] [illegible] [illegible] idẽtitate in oĩa moderate locut⁹ ẽ ꝓp simplicitatẽ diuinã saluãdã:ꝛ ꝓpter adũ[illegible] hẽreticos h⁹ᵍ distõnẽ nõ dicit ipaꝫ eẽ [illegible] [illegible] nõ audet eã appellare distõnẽ:i.sꝫ nõ idẽtitatẽ. E cõtrario [illegible] doc aliq̃ñ ꝓp aduẽ[illegible] vt notat̃ hꝫ in 1.di. 33.soluẽdo.1.ꝑnci.ꝛ ẽ solo bonauẽture. Possꝫ ẽt dici ꝙ ponit supioꝛitatẽ ꝑ posi[illegible] sicut plerũqꝫ ꝯtingit ꝛ ecõtra. Uel forte loqt̃ de his q̃ sic se hñt sꝫ op⁹ itelle ꝙ [illegible] ꝑ se ꝛ seorsũ ꝯceptibilia q̃ dñr nõ ꝓcedere oẽꝫ actũ intell'e ꝛ rectũ ꝛ reflexũ ꝛ absolutũ ꝛ collatiuũ. q̃rũ verũ si ẽ de rõne foꝛali seu intellcũ [illegible] neqꝫ [illegible] ꝛ sic verũ dicit ibi de eẽntia ꝛ relõne. ea ꝓꝫ q̃ distinguunt̃ solũ ex natura rei nõ sic se hñt. [illegible] scriptoꝝ [illegible] [illegible] ingeniosus lectoꝛ [illegible] addet vt voluerit hic. Quã postea addit de distõne foꝛali superioris ab inferioꝛi. teneo

ſtctiōs ē.ſʒ ſi hoc itelligi in ſolone.ı.rōnis deſcriptiō eē igit intelligant in ġñali vt extēdat ſe ad idētitatem ⁊ diſtīōē foꝛalē iꝫ ſbiuā ꝙ̄ ē vniuocationē vt p̄ notatū. Si volūtas pſīa alia hec addē. Hec diſ. narratiōnē cōtradēs ſtas Sermōtis ꝗ dilatant ſimbriās in ꝗbuſdā coſtis ⁊ oꝑoloġs ꝑtra hōc ſcla. rū verdōc' ſcripſi abhomi. nat' ſuꝑ ⁊ aſpice ꝯuēpſi:ꝗ de nūero modēnoꝝ ypocri tarū ſibiipſi vēdicat placē aut cū eiſ īdicat:nnc di. gnū recitaui oīa hui' hōis cornālā minimē argumēti ſolul.ſed ex ſcoto ipi ſcoto ſatiſ ſeci.

e Quīntas rō nō ꝑcedit cō tra eū ꝗ poneret diſtīōneʒ ⁊ idētitatē ſbiuā ſʒ ı.modū aſſignādi ipſas in tractatu ꝑcedēti ꝑte.6.art.ı ꝑincip. Sʒ ſuſtinēdo ij.modū ibi poſitū ꝯtra quē ꝑcedit hoc argumētū ⁊ quē recitauit ſiḃ.ſ.ſi dici facilr ꝙ non ſufficit ad ꝯſtōneʒ ſe totis ſbiuā: dūſ ſitas cōſiſte actua lis aliq̄rū ſʒ reqrit ꝙ hēant ſcoſū exſtēā vel ſepatā ſeu ꝙ ſi ſint in eodē ſuppoſito ſeu ſubō: ⁊ in hoc a reali ⁊ eēntiali diſtinguit.facilr ġ euadi poſt hoc argumētū qꝛ procedit ex falſa imagi. natiōe vt ꝑʒ.

f Sexta rō ñ ē ꝯtra ſʒn.ſi recte:vt pʒ ī art.ſō.ꝑte.ij. Sʒ ſi rōnis ſuſtinē illas ſi ſanōes eaſi ac vali. dic vt ibi in margīe notaui. De bonitas ēt ⁊ vnitas diſtō nō ⁊ idētitatē intellī dʒ vt ſingſorſſione.q.ꝗ ꝗ̄ ſu.ad ſi nē dʒ dici Nā diſtō realē ē maioꝛ idēſitae ꝑ acciſis diſtō ne ob̄iue. Sʒ diſtō obiue ē maioꝛ idētitae ꝑ ſe ꝓnali ſiliſ rōne cōtrario cxtreꝗ ⁊ ſcōʒ rōne formali: rōnis diſtōnis l ſe. Qđ dī ꝙ paſ. ſiōib' potentys aīe ⁊ dñys vltis.poſſʒ vno mō negari. ꝙ ſi ꝯueniāt in aliq̄ ꝗditatiue accipiēdo eas vt ꝗdī vt ſ.notaui.vel extenſiue acci piēdo diſtōnē ob̄iuā:poſſʒ negari ꝙ diſtīguāt ob̄iue hec oīa diſtiſ notaui.ſ. Ad q̄ ſoluere lectoꝛ attendat paſſionibus ſemetis.

g Septima rō nulli' mo. mēti ē vt pʒ ī.ex his q̄ no taui:qꝛ dū eſt ꝙ ꝑtes ſeu phyſice ſeu metaphyſice ſi ſt eedē toti foꝛalr:tñ ſunt ecōn tra. Nec valʒ argumētū.ſic de diſtōne ꝗditatiua. igit ſt idē foꝛalr niſi intelligat ter minatiue: ſic intellō doc. vbi aīl 1. Et ꝙ dicat de di ſtōne reali toti' a ꝑtib' Di co ꝙ vel dʒ intelli realr et. ſēſiue.i.ſi oꝑ' intellō.vl ſi ꝯpōe.dʒ intelli ſiuatiue.pſis alia addat hic ingenioſus lcōꝛ. Nā cū dirigle in mētib' ⁊ angelis vālēs' hec pauca ad mēcuā boni viri excitauimus. Alias tres rōnes eiſdē doc.attribuunt ſʒ ſi re ꝑ'ant eāſ. Sʒ ſunt ſint ſut ſi ſe alios ſi vix mihi eſſi. caci Nihilominus' vt videat ꝗ̄ ualēt ⁊ ꝗ̄ ſicas in. ſerē hic decreui:⁊ ꝯſil eis. vt ꝑcedētib' ſatiſfacere.

icludūt totū in p̊ mō dicēdi per ſe. Si dicaᷓ ad iſta ꝙ lʒ ſupi' nō icludat ſuū iſeri' i p̊ mō dicēdi per ſe.neq₃ diffinitio diffinitū:neq₃ ꝑtes totū.tñ ecōuerſo:inferi' icludit ſuū ſupi' in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe. Et diffinitū diffōnē: ⁊ totū ſuas ꝑtes ꝟ nihil valʒ:qꝛ lʒ ꝑ ꝟ ꝯcluderetᷓ ꝙ oē inferi' A.l.ſi
ē idē foꝛalr ſuo ſupiori.⁊ ſilr ꝙ diffinitū ſit idē formalr ſue diffinitioni:⁊ ſilr totū eſt idē formaliter ſuis ꝑtib':pp ꝟ.ſ.ꝙ qōlibet illoꝝ icludit reliquū in p̊ mō dicendi ꝑ ſe:tñ eodē mō cōcludiᷓ ꝙ ſupi' nō ē idē foꝛalr ſuo iferiori:qꝛ nō icludit ipſuʒ in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe.⁊ ꝙ diffō nō A.l.tunc.
eſt eadē formalr ſuo diffi'.⁊ ꝙ ꝑtes nō ſunt eedē foꝛalr ſuo toti qꝛ nlʒ illoꝝ icludit reliquū in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe.⁊ ꝯfirmaᷓ qꝛ in cauſis ꝓciſis ſi affirmatio eſt cā affirmatiōis ⁊ negatio negationis ꝑ pl'ʒ p̊poſte.ġ ſi icludere aliū in p̊ mō dicēdi ſit cā ꝓciſa q̄re icludēs eſt idē foꝛalr incluſo:nō includere aliū in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe erit cā q̄re nō icludēs ſit nō idē formalr nō icluſo.mō ꝯſtat:ſi deſcriptio diſtōnis foꝛalis data ab eis ſit ſufficiēs:ꝙ cā ꝓciſa q̄re aliqd eſt idē foꝛalr alteri ē: qꝛ icludit alteꝝ in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe. vl igiᷓ opoꝛtebit eos ꝯcedere iſta q̄ i iſtis iſtātys iſeruntᷓ: q̄ tñ fuerūt negata:vl oʒ eos dicere ꝙ deſcriptōes tā diſtōnis foꝛalis ꝙ̄ ydētitatis ſint ab eis iſufficiēter aſſignate. e ¶ ꝑ̄.5.' ꝓncipalr argr̄ ꝯ modū ponēdi ipſoꝝ diſtōnē ſe totis ſbiue:qꝛ ſi illa ſolū diſtiguerentᷓ ſe totis ſbiue q̄ꝝ reali'ᵗᵉʳ ſūt loco ⁊ ſitu actualr ſepate ⁊ in actuali exñtia vt duo idiuidua eiuſdē ſpēi ſeqᷓ ꝙ corp' ⁊ aīa ſil' vnita nō diſtiguerēᷓ tur ſe totis ſbiue:nec ēt hō ⁊ albedo ſua:neq₃ aīa itellectiua ⁊ ſcia ſua:ꝯñs ē falſum:ġ illō ex quo ſeq̄ᷓ.ꝯña eſt manifeſta.qꝛ oīa iſta nō hñt realitates loco ⁊ ſitu actu ſeparatas ⁊ in actuali exñtia:falſitas ꝯñtis pʒ.qꝛ ſi illa nō diſtinguerentᷓ ſe totis ſbiue ſeq̄reᷓ ꝙ ꝯuenirēt in aliqua realitate ſbiua ſeu in aliq̄ actu exñdi:qđ ē ſlʒ:qꝛ q̄cūq₃ due eēntie eēntialr ⁊ realr diſticte ad ſe inuicē hñt aliū ⁊ altū actū exñdi ſeu aliā ⁊ aliā realitatē ſbiuā. Sed corp' ⁊ aīa ſil' vnita.ſilr hō ⁊ albedo ſua:ſilr aīa ⁊ ſua ſcia ſe realr ⁊ eēntialr diſticta.ġ nō cōueniūt in aliq̄ actu exñdi ſeu realitate ſbiua.maioꝛ ꝓbaᷓ:qꝛ vnaq̄q₃ res ſeu eēntia hʒ ſuū ꝓpriū actū exñdi: cū eē exñtie ⁊ eē eēntie ydentificentᷓ realr:ſic igiᷓ corp' ⁊ aīa hñt aliā ⁊ aliā entitatē ita hñt aliā ⁊ aliā A.l.eſſentiam
exñtiaʒ actualē.vñ hr̄ nō video ꝙ aīa ⁊ corp':ſilr ꝙ accñs ⁊ ſubʒ ꝯueniāt magis in aliq̄ actu exñdi cōi amboḃ' ſeu in aliq̄ realitate ſbiua qñ vniuntᷓ ſil' ꝙ̄ qñ ſūt actualr ſepata. f ¶ Itē 6.' arguo ꝓbādo ꝙ diſtō ſe totis ob̄iue nō iſerat oēs alias:nec ſit maioꝛ oīb' alys:qꝛ riſibile ⁊ flebile diſtiguūtᷓ ſe totis ob̄iue.ſilr riſibile ⁊ hō:⁊ tñ nō diſtiguūtᷓ realr.ġ diſtō ſe totis ob̄iue nō iſert diſtōnē realē nec ē maioꝛ ea.aſſūptū ꝓbaᷓ:qꝛ in nullo ꝯceptu cōi reali ꝗditatiuo cōueniūt:cū illa hēant ꝯcept' ſimplr ſimplices:neq₃ icludūt ens ꝗditatiue. Oīs.n.ꝓpa paſſio cuiuſcūq₃ entis ē ſimplr ſimplex:nec aliqd icludit ꝗditatiue. ¶ Qđ ꝯfirmaᷓ ⁊ eſt q̄ſi idē:qꝛ vnitas ⁊ bonitas q̄ ſunt ꝓprie paſſiōes entis diſtiguūtᷓ ſe totis ob̄iue ⁊ tñ nō diſtinguūtᷓ realr.ġ diſtō ſe totis ob̄iue nō iſert diſtōnē realē nec oēs alias. Aſſūptū pʒ.qꝛ i nullo ꝯceptu cōi ꝗditatiue ꝯueniūt:cū nlʒ ſit ſupi' ad ipas. Dicūt.n.cōceptū ſimplr ſimplicē.irreſolubilē in aliō ꝑus:nec ens ꝗditatiue ꝓdicaᷓ de ipſis cū ſit ſubʒ ipſaꝝ.nlʒ.n.ſubʒ ꝓdicaᷓ ꝗditatiue de ſuis ꝓprys paſſionib':ꝙ āt oīa ꝓdcā ydentificentᷓ realr pʒ:qꝛ oīs ꝓpria paſſio ydentificaᷓ realr cū ſuo ſubō ⁊ oēs paſſiōes eiuſdē ſubēi ydentificantᷓ realr iter ſe. Cōfirmaᷓ 2.' due dñe vltie diſtiguūtᷓ ſe totis ob̄iue:⁊ tñ ſūt eē idē eēntialr ⁊ realr.ġ diſtō ſe totis ob̄iue nō ē maioꝛ oīb' alys neq₃ iſert oēs alias.añs ꝓbaᷓ:qꝛ vltia dña ſpecifica albedinis ⁊ dña idiuidualis hui' albedis diſtiguūtᷓ ſe totis ob̄iue ⁊ ſunt p̊ diuerſe cū ſumantᷓ ab vltima realitate ſpēi ⁊ vltia realitate idiuidui ⁊ dicāt ꝯcept' ſimplr ſimplices:⁊ tñ nō diſtinguūtᷓ eēntialr neq₃ realr cū oīs dña ſpēi realr ydentificeᷓ cū ꝑ ſe idiuiduo illi' ſpēi vel cū dña ei' idiuiduali: ⁊ iſta vltimate aſſūpta ſunt de mēte doctoꝛis ſubtilis in 3.' di.p̊.⁊ in 3.di.2.i mā de pn.° idiuiduatiōis ⁊ in multis alys paſſib':q̄s ꝑ nūc omitto:⁊ ſic pʒ quō formaliçātes mlta dicūt ꝯtra opīonē doctoꝛis ſubtilis. Pʒ ēt falſitas multoꝝ dictoꝝ ab eis.pʒ ēt quō cū diſtōne ſe totis ob̄iue ſtat ydentitas realis ⁊ eēntialis:pʒ ēt ꝙ nō eſt maioꝛ oīb' alys nec iſert oēs alias:q̄rū oppoſita aſſerebāt i ſuis coꝛelarys. g ¶ ꝑ̄.7.' ꝓncipalr ⁊ vltio ꝓbo ꝙ diſtō realis ⁊ eēntialᷓ nō iſerūt diſtōnē foꝛalē.imo cū ydentitate formali ſtat diſtō tā realis ꝙ̄ eēntialis:qꝛ aīa itellectiua ⁊ corp' ſtᷓ idē ꝗditatiue ⁊ foꝛalr hoī:⁊ tñ realr ⁊ eēntialr diſtinguūtᷓ ab hoīe.ġ diſtō realis ſeu eēntialis nō iſert diſtōnē foꝛalē.imo cū ydentitate foꝛali ſtat diſtō realis ⁊ eēntialis. Aſſūptū ꝑ p̊' ꝑte pʒ.qꝛ tā aīa itellectiua ꝙ̄ corp' icludūtᷓ ꝗditatiue ⁊ formalr in hoīe ⁊ hō icludit illa duo in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe.ġ ſunt idē formalr hoī.vel ſaltē hō ē idē formalr cum ipſis. ꝯña tenet ꝑ deſcriptionē ydētitatis foꝛalis datā ab ipis. Illa.n.ſtᷓ idē foꝛalr ſʒ eos q̄ꝝ vnū icludit aliū in p̊ mō dicēdi ꝑ ſe.añs ꝓbaᷓ:qꝛ de ꝗditate ſeu de diffōne ꝗditatiua cuiuſlibet rei nālis ē tā mā ꝙ̄ ꝓpria forma ſbalis ei'. Sʒ corp' ⁊ aīa itellectiua ſtᷓ hꝰ reſpectu hoīs.
ġ ⁊c. Et ita pōt argui de q̄libʒ re mālī ⁊ hoc ē de itentione doctoꝛis ſubtilis in 3.' in illa qōne Di.zz.
vtꝝ xp̄s fuerit hō in triduo. Scđa ꝑs aſſūpti ꝓncipalis.ſ.ꝙ aīa itellectiua ⁊ corpus realr diſtiguūtᷓ ab hoīe ⁊ q̄lʒ mā ⁊ foꝛa a toto ꝯpoſito pʒ ꝑ doc.in 3.' di.2.⁊ oēs ſcotiçātes. b ¶ ꝑ̄. 8.' ꝓncipalr arguo:⁊ ꝓbādo ꝙ ydentitas rōnis nō iſert oēs alias ydentitates:cui' oppoᵐ dicūt in ſuis coꝛrelarys:qꝛ pr̄ fili' ⁊ ſpūs ſanct' ſtᷓ idē rōne:ſeu hñt ydentitatē rōnis ⁊ tñ nō ſtᷓ idē realiter ſuppoſitalr ſeu perſonalr. Igiᷓ ydentitas rōnis nō infert omnes alias ydentitates.aſſūptū ꝑ 2.ſui ꝑte maniᶠ ē. Nā alia ē pſona pr̄is alia filij:⁊ alia ſpūs ſcī:⁊ diſtiguūtᷓ realiter ſuppoſitalr iter ſe:cū nulla rea ſit:q̄ ſeipaʒ ꝓducat ſeu ſpiret. Sʒ p̊' ꝑs aſſūpti ꝓbaᷓ. Nā de q̄buſcūq₃ dr̄ vn' atq₃ idē reſpect' rōnis nuō ſeu eadē relatio rōnis nuō illa ſūt eadē rōne: ⁊ hñt ydentitatē rōnis:ſʒ de pr̄e ⁊ filio ⁊ ſpū ſcō dr̄ vn' ⁊ idē reſpectus ſeu relatio rōnis nuō

Uide p'e pte.s.ol.q.4.5. c.6.c.ubi.

b Itē.3.rōnes ultime.l.8. q.⁊.10 q̄ ad eidē ꝑlones ꝓbādam adducuntur.ſ.ꝙ illarū aliarū ydentitatū ex ydentitate rationis nō recte ꝑcedit.nec ſq.vt pʒ in inſtātys ꝗ̄ introducit ꝯ trib' ꝑſonis in diuinis. ⁊ de .z.ꝓñtie.atq₃ fundamētis ꝗ̄libʒ ſacti ꝑ foꝛali ⁊ alio rū ſignoꝝ ꝓ̄ticōꝝ vl ſpecu latiuoꝝ.mai' valēt ꝙ̄ hec.

Diuerse forte pp hec omissa fuerut cōit in codicib⁹ correctis. ⁊ en illi⁹ fctari viri sunt satis dubios. pcedit. n. ex ignorātia idētitatis rōis q̄ ē abstractissima vt supͣ notaui. ⁊ nō ē pp ↄuenire aliq̄ in aliq̄ respcū rōnis fitue causat ab intellcu siue a volūtate. Est. n. idētitas rōnis eiusdē ad se cōparati ⁊ nō ad aliud: ⁊ ē simplr idē sicut ⁊ fm q̄ diuersitas vt supͣ notaui. Possz. n. a sili argui q̄ hō ⁊ asin⁹ eēnt idē realr q̄ ↄueniūt in eadem re saltem fm spēm p accūtalem applicatione vt pote in albedine vel huiusmōi. Posset ēt probabilr dici. q̄ tres psone dic. so predicamenta. ⁊ illa fundamēta in facto ⁊c. vt sō talib⁹ respectib⁹ ↄsiderātur nō distinguunt realr vl eēntialr. Imo sunt vnū ⁊ nō mō vnitate ppositiōis: vt cōit dr: sed ēt maioris: p cui⁹ viterio ri speculatiōe vide ea q̄ notaui sup. 12. q. sco. i pcipio p rōi soluēdo primū pncipale ⁊ alibi sepe. Alia plura hec addēt diligens lector ⁊ auctoritatib⁹ scripture ⁊ scōꝝ magis pꝓbāt oñdit de i mul tiplicē distōnū ⁊ idētitatū cōtra aduersarios. Grātur forsitā antiq̄ ⁊ moderni. Et sic defendatur cōis ⁊ antiqu⁹ modus dicēdi. hec oia pbabilr ⁊ saluo sp meliori iudicio. Expistimo enī fmonē verū: ēt cōfesse se hꝫe hꝫs q̄ apparēt vt recte iugē diuer. ⁊ de physico eadem. Et ingsitores veritatis os esse non inimicos vt ait ingeniosus Arist. 2. ce. ⁊ mundi.

igit̄ sunt idē rōne. Maior pꝫ. Nā sic illa distinguunt̄ rōne: de qb⁹ dicunt̄ diuerse relationes seu respect⁹ rōnis: ita illa dicunt̄ eadē rōne: de qb⁹ dr̄ vn⁹ ⁊ idez respectus seu relatio rōnis. Minor pbat̄: qꝛ pr̄ ⁊ fili⁹ ⁊ spūs scūs sunt vnus dñs respectu creature: vn⁹ creator: vn⁹ ↄseruator ⁊ rector: ⁊ sic de silib⁹. Mō cōstat: q̄ tale dñiuz ⁊ respcūs creatiōis actiue ⁊ ↄfuatiōis ⁊ gubernatiōis: ⁊ sic de silib⁹ iportāt solū relōnē seu respcm̄ rōnis. Igit̄ ⁊c̄. Cōfirmat̄ qꝛ ois respcūs seu relō dei ad creaturā est cōis trib⁹ psonis: pserti loq̄ndo de respcū cāe ad cātuz ⁊ creātis ad creatū: cuz opa trinitatis ad ex̄ sint idiuisa. Sz ois talis respcūs dei ad creaturā ē respcūs rōnis ⁊ nō realis: cū de⁹ nō possit referri hītudine reali ad creaturā seu ad aliqd aliud ex̄ se. Igit̄ in tali respcū cōi tres psone ↄueniūt siue sunt idē tanq̄ in aliq̄ eēntiali ad ex̄. ¶ Itē 9⁰ pncipalr̄ argr̄ ad idē. pdicamēta sūt idē rōne: ⁊ tñ nō sūt idē realr ⁊ eēntialr aut saltē foꝛalr. ğ idētitas rōis nō ifert oēs alias idētitates. assūptū p z⁰ sui pte pꝫ. Nā pdi^ta fz vnā opionē distiguunt̄ eēntialr ⁊ realr: aut ad min⁹ foꝛalr fz aliā: vel z⁰ fz vnā opionē aliq̄ pdi^ta fz aliq̄s suaꝝ spērū distiguunt̄ realr a seiuicē. Sz p⁰ ps assūpti pbat̄. Nā oia pdi^ta ↄueniūt in ista z^a itētiōe seu relōne rōnis: q̄ ē gen⁹ gnāli^m. suba. n. ē gen⁹ gnāli^m: ⁊ q̄titas ē gen⁹ gnāli^m: ⁊ q̄litas ē gen⁹ gnāli^m: ⁊ sic de alys. Cōfirmat̄: qꝛ hō ⁊ lapis in istis ppōnib⁹: hō currit: ⁊ lapis est in cētro terre idētificant̄ rōne: cū ↄueniāt in isto respcū rōnis seu z^a itētiōe q̄ dr̄ subz seu subyci i ppōne: ⁊ tñ ↄstat q̄ distiguunt̄ eēntialr̄ ⁊ realr. igit̄ idētitas rōnis nō ifert oēs alias idētitates. Nec valz si dicat̄: q̄ nō ē idē respcūs rōnis nuō seu z^a intētio: q̄ dicat̄ de. x. pdi^tis: fz solū spē: nec eadē z^a intētio nuō: q̄ dicat̄ de subo vni⁹ ppōnis ⁊ alteri⁹ fz solū spē: qꝛ tūc nulla entia creata vel paucissima possēt idētificari rōne: ⁊ h̄ loq̄ndo regulr: ⁊ fm q̄ logici cōiter loquunt̄ de scdis itētiōib⁹ seu respcib⁹ rōnis: qꝛ. vt cōiter dicūt. nulla entia creata realr ⁊ eēntialr distīcta totalr abiuicē sepata pñt ↄuenire i aliq̄ re^e rōnis vno nuō: q dicat̄ de ipis. Et notāter dixi. cōiter ⁊ reglr: qꝛ i aliqb⁹ entib⁹ oppo^m iuenit̄: vt patebit in rōne seq̄nti. Silr nullū ens reale creatū q̄tūcūq̧ sit sibiipi idē realr ⁊ penit⁹ ex nā rei pt ↄuenire cū seipso i vno re^e seu relōne rōnis nuō. Sortes. n. q̄uis sibiipi sit penit⁹ idē ex nā rei. In istis tñ duab⁹ ppōnib⁹: sortes legit: sortes disputat: nō ↄuenit sibiipsi nec idētificat̄ sibiipsi in vno re^e seu relōne rōnis nuō. Alia. n. ē z^a ite^e seu relō rōnis subei: vt dr̄ de ipo i p^a ppōne: ⁊ alia vt dr̄ de ipo in z^a ppōne. Sic igit̄ itellcs nō posset facere: q̄ idē ens creatū oīb⁹ modis idē ex nā rei: eēt sibipi idē rōne: si oporteret eūdē respcm̄ seu relōnē rōnis nuō dici de ysdē rōne: seu de eis q̄ idētificant̄ rōne. ¶ Ultio igit̄ et. io. pn^r arguo sic. Aq̄ pura ⁊ v̄ba ista: ego baptiço te in noie pris ⁊ fily ⁊ spūsci. sūt realr ⁊ eēntialr distīcta: ⁊ tñ ↄueniūt in vno re^e seu relatiōe rōnis nuō: i q̄ idētificāt̄. igit̄ distō realis ⁊ eēntialis stāt cū idētitate rōnis: c⁹ opp^m ipsi dicūt. Assūptū p p^a pte pbat̄. Nā aq̄ ē ens pmanēs: v̄ba illa sunt successiua. Silr ēt manet in actuali exītia aq̄ v̄bis trāseūtib⁹: igit̄ illa duo realiter ⁊ eēntialr̄ distiguunt̄. fz z^a pte assūpti pbo. Nā illa duo simul sūpta faciūt vnicū sacrm̄ baptmi: q̄ foꝛalr̄ nihil aliō ē nisi relatio signi ad signatuz que rela⁰ nō ē nisi respcūs rōnis: igr̄ ↄueniūt in vna ⁊ eadē relōne rōnis nuō: ⁊ in eadē idētificantur. Antecedēs pbat̄ p Aug^m sup Joā. omel. 8. ⁊ ponit̄. i. q. i. detrahe: accedit v̄bū ad elm̄: ⁊ fit sacrm̄. Cōfirmatur: qꝛ entia q̄tūcūq̧ diuersa in re pñt ↄcurrere ⁊ conuenire in fundamento vnius relōnis rōnis numero. igit̄ illa q̄tūcūq̧ diuersa in re possunt esse eadem ratione. igit̄ idētitas rōnis nō ifert idētitatē realē. Añs pbat̄: qꝛ h⁰ relōnis rōnis vnius numero: que est signare mustū bonū: hñ pt eē fundamētū totū istud. s. circulus coopt⁹ folys edere. Multe ēt orones ↄtexte vel vna oro ex multis syllabis q̄ nihil vnū p se faciūt sūt fūdamētū vni⁹ relōnis nuō. h⁹. s. q̄ ē signare deo iesse aliq̄ q̄ sibi itrisece isunt: cū tñ ↄstet q̄ illō signatū sit vnū ⁊ idē simplicissimū. Ex his oīb⁹ pꝫ q̄lr ista opio foꝛaliçātiū ↄtinet multa falsa: ⁊ q̄lr ois illa falsa sūt ↄ mētē Doc. subti. Pꝫ z⁰ q̄lr isti sūt turpiter decepti ex eo q̄ opinant̄ seq doctorē sub. sibi tñ in istis ⁊ i multis alys expsse ↄdicūt vt plixi⁹ declaui in diuersis passib⁹ doctrine pfati doc. subti. legēdo suos. 4. libros sen. in magnis scolis hui⁹ ↄuētus fratrū. s. minoꝝ.

Vide sco. disti. 30. q. ⁊. 8. q. quolibe. ⁊. i. q. 2. Aug. 2. ⁊. 4. de trinitate.

Vide sco. sup. 5. meta. q. 6. ⁊. p. i. ⁊ notales ⁊ alios antiquos de distōne pdicamētorum.

Alium sepe.

Vide sco. 4. di. 4. ⁊ alibi ad hec.

Tenēdo aliā viā dic vt supͣ notaui i margie. z. ptis ar. 3. pncipal. Anto. Andre.

Tertius articulus. 3. partis.

Pōt igitur alr dici q̄ iste distōnes nō ordinant̄ iter se per modū supioris ⁊ iferioris: nec silr hñt nec etiaz hītudinē adiuicē p modū iferentis ⁊ illati: qō pbat̄ p̄ qꝛ sic cū idētitate reali stat distō foꝛalis: ita cū identitate foꝛali stat distō realis ⁊ eēntialis. Primū pꝫ: qꝛ risibilitas ⁊ flebilitas silr ⁊ hūanitas sūt idē realr: ⁊ tñ distiguūt̄ foꝛalr cū sint diuerse foꝛalitates: q̄rū vna nō icludit aliā in p̄ mō dicēdi p se. Scōz pbat̄: qꝛ hō ē idē foꝛalr aīe itellectiue ⁊ ēt corpori cū icludat ipsa in sua rōne q̄ditatiua seu in p̄ mō dicēdi p se: ⁊ tñ distinguitur realr ab ipsis ⁊ eēntialr sic mani^m ē. Probat̄ z⁰: q̄ distō se totis obtiue nō ifert distōnē realē vel eēntialē: nec eꝫ distō realis ifert distōnē se totis obtiue. ğ nō ordinant̄ iter se p modū supioris ⁊ iferioris nec p modū iferētis ⁊ illati. Pria ps añtis pbat̄: qꝛ vnitas ⁊ bonitas: silr risibilitas ⁊ flebilitas distiguunt̄ se totis obtiue. vt pbatū ē ↄ opionē pcedētē. ⁊ tñ sūt idē realr ⁊ eēntialr̄. Silr dr̄ia vltia spēi ⁊ dr̄ia vltia sui ppry idiuidui distiguunt̄ se totis obtiue: ⁊ tñ sūt idē realr vt ēt pba^m ē ↄ pdcāz opionē. ⁊ p̄t addi vna pua rō: qꝛ q̄cūq̧ sr̄ p̄ diuersa distiguunt̄ se totis obtiue. Sz oēs dr̄ie vltie sūt p̄ diuerse. ğ distiguūt̄ se totis obtiue. Maioꝛ pꝫ. qꝛ p̄ diuersa in nullo ↄceptu cōi ↄueniūt: aliogn nō eēnt p̄ diuersa imo dr̄ia. mioꝛ pbatur. qꝛ si dr̄ie vltie nō eēnt p̄ diuerse icluderēt aliō cōe dcm̄ de eis in q̄ ↄuenirēt ⁊ p ↄñs cum nō sint eedē. differrēt alys dr̄ys a seiuicē: ⁊ sic nō eēnt vltie dr̄ie fz i^e alie p q̄s differrēt a seiuicē vel eēt pcessus in ifi^m i dr̄ys ⁊ drītib⁹. scda ps añtis pbat̄: qꝛ hō ⁊ asin⁹ distiguunt̄ realiter ⁊ eēntialr, ⁊ tñ nō distiguunt̄ se totis obtiue cū ↄueniāt in aliq̄ ↄceptu cōi: illa ēt ps cō

Falsū est nisi itelligat̄ distinctiue vt supͣ notaui.

Hoc pōt negari cū dīcas idētitatē obtiuā vt. z. arti.

Dic q̄ sufficit ↄuenientia realis vīs vniuoca ⁊c.

Hoc pōt negari vt pꝫ ex dictis nisi accipiant̄ multum extēsiue: sic vꝫ ꝙ in forma. i. intelligat̄ ipsa distinctio, que est ex natura rei ꝛ in reali omnes loquētes vbi refert loquē ciꝫ precisione ꝛ sine precisione.

Gradus identitatis vel vnitatis ꝑhenr. ij. dist. ꝓ. in scō. vbi. ꝗ. in alio. i. notatū est.

cedit ab oib⁹ formalitatib⁹. ℂ Ulteri⁹ pōt dici ꝙ pter distōnē rōnis q̄ fit ꝑ actū collatiuū intellect⁹ seu volūtatis quā ēt suppo. cū ꝑdictis formalizātib⁹: nō sunt necē̄io ponēde nisi due distōnes ꝑcedētes oēm actū intellect⁹. s. distinctio formalis ꝛ distō realis: quaꝝ ꝓma est minor distō ꝛ lmanifesta. 2ª est maior ꝛ manifesta. ꝛ ad istas duas distōnes oēs alie hn̄t reduci nec ꝓprie cōdistinguunt̄ ꝯ istas. ℂ Pro declaratiōe ꝓme distōnis aduertēduꝫ ꝙ illa opponit̄ identitati formali seu vnitati. iō vidēdū est qd sit idētitas formalis. possum⁹. n. īuenire multos gradus in idētitate seu vnitate. in ꝓ gradu est vnitas seu identitas aggregatiōis: ꝛ illa est mīma vnitas. Jn 2º gradu est vnitas ordinis q̄ aliqd addit supra aggregationē. s. ordinē partiū adinuicē. Jn 3º est vnitas ꝑ accñs. vbi vltra ordinē est iformatio: lꝫ accñtalis vni⁹ ab altero: q̄ sic sūt vnū. Jn 4º est ꝑ se vnitas cōpositi ex ꝓncipijs eēntialib⁹ per se actu ꝛ ꝑ se potētia. Jn 5º vō est vnitas seu idētitas simplicitatis q̄ est vera idētitas. qcqd eni est ibi est realr idē cuilibꝫ ꝛ nō tn̄ est vnū illi vnitate vniōis sicut in alijs modis. Jn 6º adhuc vltra oēs est idētitas forālis. Uoco aūt idētitatē formalē vbi illud qd sic est idē includit illud cui sic est idē in rōne sua formali: ꝛ per se ꝓ mō. ꝛ per h̄ pꝫ qd sit distō forālis opposita tali idētitati formali. Uoco aūt distinctionē formalē vbi illud qd dr̄ sic distictū nō icludit illud a quo sic est distinctū in rōne sua forāli ꝛ per se ꝓ mō. Ex hoc pōt elici ꝙ oē iferi⁹ est idē formalr suo superiori: ꝛ oē diffinitū est idē formalr cū sua diffōne. pōt etiā dici ꝙ oē totū eēntiale est idēꝫ formaliter ꝛ qditatiue cū suis partib⁹. pꝫ. qꝛ oia ista icludūt illa in sua rōe formali ꝛ per se ꝓmo mō. ℂ 2º pōt elici ꝙ oē supius distiguit̄ formalr a suo inferiori: ꝛ silr ꝙ ois diffō distinguit̄ formalr ꝛ qditatiue a suo diffinito. Silr ꝙ oēs partes alicui⁹ toti⁹ eēntialis distinguunt̄ formaliter ꝛ qditatiue a suo toto. ꝓbat̄. qꝛ ista nō includūt illa in sua rōne formali ꝛ per se primo mō vt dictū est in iꝓbatiōe ꝑcedētis opionis. ℂ 3º pōt elici ꝙ distictio formalis est in re: ꝛ ex nā rei ꝑcedens oēm actū intellect⁹: qꝛ ista distictio est inter qditates ꝛ realitates: q̄ꝝ vna non icludit aliā qdditatiue. mō quiditas ꝛ realitas vere sunt in re ex nā rei: nec possūt dici scōe intētiōes vel entia rōnis fabricata per actū cōparatiuū seu negociatiuū intellect⁹.

Nā ola ista moderni dō pōt dici vt s. notaui ꝛ ꝓcipue ad hoc qd dicit de distōne diffōnis a diffinito vt icis.

ℂ 4º ꝓncipalr pōt dici ꝙ distictio ex nā rei non est minor distictio distōne formali: imo est ipsamet distictio forālis: ꝛ quecūqꝫ distiguunt̄ ex nā rei distinguunt̄ formalr ꝛ ecꝯ. ꝛ hoc 4ᵐ est ꝓlixe ꝓbatū ꝯ opionē ꝑcedētē arguēdo. ℂ Sed ꝯ istud arguit̄. qꝛ inferi⁹ distiguit̄ a suo superiori: ꝛ silr diffinitū a sua diffōne aliq̄ distōne ex nā rei ꝑcedente oēm actū itellect⁹: ꝛ nō sola distinctiōe rōnis fabricata per actū intellect⁹: sed iferius nō distinguit̄ a suo superiori: vel etiā diffinitū a sua diffōne distinctiōe formali cū qōlibet illoꝝ includit reliquū in ꝓmo mō dicēdi per se vt etiā mō dictū est: nec etiā distinguit̄ realr. vt pꝫ. nec aliqua alia distōne maiori q̄ꝫ sit distinctio formalis. g̊ distinguunt̄ aliq̄ distōne minori q̄ꝫ sit distō formalis: ꝑcedente etiā actū intellectus. illa aūt non videt̄ esse nisi distinctio ex nā rei. iō ponenda est distinctio ex natura rei extra intellectū minor distinctiōe formali.

M i. elicit.

Hoc negari potest vt ꝑus ostensū est solū de rationes ꝑatus.

ℂ Rn̄deo ꝙ distictio formalis est duplex. vna est que est iter duas aliq̄s qditates vel realitates seu formalitates: q̄rū vna nō cadit in rōne qditatiua alterius nec ecꝯ. ꝛ isto mō subm ꝛ ꝓpria passio: puta risibilitas ꝛ humanitas distinguunt̄ forālr: qꝛ in qditatiua rōne hūanitatis nō accipit̄ vel icludit̄ risibilitas nec ecꝯ. ꝛ isto mō nō dicunt̄ distingui formalr diffinitū ꝛ distictio supius ꝛ inferi⁹: qꝛ semꝑ alteꝝ illoꝝ cadit in rōne qditatiua alteri⁹ seu includit̄ qditatiue in alio. Jsto etiam mō nō distinguunt̄ formalr quiditas ꝛ suus modus intrinsec⁹: qꝛ nō dicūt duas formalitates seu realitates: sed tn̄ vnā cū modo eius itrinseco. Modus eni itrinsec⁹ nō addit formalitatē aliaꝫ vltra quiditatēꝫ cuius est modus vt patuit in ꝑsate opionis iꝓbatiōe. Jsto mō pōt etiā superius distingui a suo inferiori lꝫ nō ecꝯ. Silr diffō a diffinito lꝫ non ecꝯ. silr partes eēntiales a toto eēntiali lꝫ nō ecꝯ. sicut patuit in 2º elicito nuꝑ dicto.

Nō dicit de diffōne ꝛ distīctiōe dubiū ē vt ꝑus nō ut.

Alia est distō formalis q̄ est iter aliqua duo extrema: quoꝝ rō vni⁹ nō est ꝑcise neqꝫ adeq̄te rō alteri⁹ seu adequatiua alterius. verbi grā. rō aialitatis ꝛ rō humanitatis dicunt̄ distingui formalr. isto mō etiā fm viā doctoris subtilis. qꝛ rō humanitatis nō dicit adeq̄te rōnē aialitatis: quaꝓꝑ vnū non ꝑdicat̄ de alio in abstracto: loquēdo de vltimata abstractiōe: qꝛ hūanitas non est aialitas: ꝛ hoc est qꝛ vna nō est ꝑcise ꝛ adequate altera: ꝛ hoc nisi altera illarū esset formaliter infinita vel ambe ille rōnes essent formalr infinite: vt eēntia diuina ꝛ bonitas: lꝫ eni distiguant̄ formaliter: ꝛ vna nō sit ꝑcise alia: ꝑdicant̄ tn̄ de seiuicē in abstracto: loq̄ndo ēt de vltimata abstractiōe. lꝫ hoc est ꝓꝑ ifinitatē formalē inclusaꝫ in ipsis. Jsto ēt mō dico ꝙ oē inferi⁹ distinguit̄ forālr a suo supiori. rō eni iferioris nō est ꝑcise ꝛ adeq̄te rō supioris: nec iferi⁹ est idē suo superiori identitate adeq̄ta ita ꝙ iferi⁹ sit tn̄ suū supi⁹ forālr. silr diffinitū isto mō distinguit̄ forāliter a diffōne: qꝛ nō est ꝑcise ꝛ identitate adeq̄ta sua diffō: cū dicat qditatē aliā a diffōne sua ꝯstitutā ex ꝑtib⁹ diffōnis. ꝛ sic pꝫ q̄liter doctor subtī. diuersimode loquit̄ de esse idē formalr: distigui forāliter. ꝛ isti formalizātes semꝑ capiūt vno mō distōnē formalē. s. ꝓ mō: ꝛ iō nō hn̄t mentē doctoris sub. Per istā ēt distōneꝫ factā de distōne formali: si hn̄ notet̄ solunt̄. 7. rōnes Gregorij de arimino q̄s ipse adducit ꝯtra opionē Doc. subtī. ponēdo distōnē formalē: q̄s rōnes cā breuitatis omitto. in nullo eni arguit ꝯtra doctorē nr̄m: qꝛ semꝑ capit distōnē formalē vno mō ꝛ nō alio mō: ꝛ hec sufficiāt de distōne formali.

Debet posterius dici identitas formalis si adequata q̄ꝫ distinctio realis vel identitas formalis nō mutua vt sup̄ dixi iō secunda pars huius dl. nō currit bene. vbi plus notabit sagax lector vt expedire videbit̄.

H nō identitate tali ad distalē nō valet argu.

Hoc vt expresse nūc⁹ hn̄ dictisqꝫ si velueris [illegible] eum hic consequenter.

Est enīꝫ cōtra ꝯclūm ij. ꝓ sectiōꝝ vbi dicit ꝙ ꝛ si qlibet pars diffōnis sit in plus q̄ꝫ diffinitum tamē in eq̄ ꝛc.

Quere eū in ꝓmo sniarū sed aliter solue nō tenendo hanc sic bonam.

ℂ 2ª aūt distinctio que est realis ꝛ maior ꝛ manifesta: est distinctio rerū seu distō rei ꝛ rei. que aūt sint res ꝛ res videat̄ in opione ꝑcedēte: qꝛ satis hn̄ declarat̄. Jsta aūt distō realis ē duplex: qꝛ q̄dā est suppositoꝝ ꝛ alia est naturaꝝ. Pria est inter ꝑsonas diuas que sunt tria supposita realr distin-

Distinctio formalis.

Distinctio realis.

Tange hic plura ex fundamentis Doc. nostri.

Modi identitatum ꝛ distinctionum [illegible].

Eodē mō posset alia via distingui ꝙ eēnt tn̄ duo modi identitati ꝛ distōnū. s. realis ꝛ rōnis vt pꝫ supra.

Tange hic dr̄iam nature ⁊ eēntie ⁊ rei atq₃ realitatis diuersas acceptiones.

cta hr̄tia tñ eandē nām nūero indiuisibilē ⁊ indiuisibilr̄. Distinctio aūt nāruʒ est inter oēs
alias res quarū vna nō est alia: ⁊ ista vocat̄ distinctio eēntialis: quecūq₃ eni hn̄t aliā ⁊ aliaʒ
nām hn̄t aliā ⁊ aliā essentiā: cū nā ⁊ eēntia sint idē. Distinctio igit̄ realis nāruʒ est distinctio
essentiarū ⁊ per ↄ̄ns distinctio essentialis: sic igit̄ distinctio eēntialis nō cōdistinguit̄ ↄtra di
stinctionē realem s₃ est ipsa distinctio realis l₃ nō precise suppositoꝝ s₃ ēt nāruʒ. ⁊ quo ad h
bn̄ dicit p̄cedēs opio q̄ in diuinis inuenit̄ distinctio realis ⁊ nō distinctio eēntialis: q: ibi inue
nitur distinctio suppositoꝝ ⁊ nō distinctio nāruʒ. Aliter tñ dicit canonic⁹ ⁊ aliqui scoti;ātes
q̄ distinctio essentialis est illa que est inter aliq̄ duo quoꝝ vnū pōt existere sine alio: ⁊ sic h₃
euʒ totū eēntiale nō distinguit̄ essentialr̄ a suis ptibus l₃ bn̄ distinguat̄ realr̄: q: totuʒ essen
tiale nō pōt existere sine suis ptibus. S₃ tenēdo istū modū hui⁹ canonici diceret̄ q̄ paterni
tas nō distinguit̄ essentialr̄ a filiatione nec eↄ̄: nec q̄dcūq₃ relatiuū a suo correlatiuo: q: neu
trum illoꝝ pōt esse sine alio: ⁊ sic s̄m istū modū nō oēs spēs eēntialr̄ distincte essent: q: spēs
de genere re̅lonis nō distinguerent̄ a seinuicē. s. ille que opponunt̄ relatiue: q: vna nō pōt eē
sine alia. Silr̄ s̄m istū modū nulla creatura distingueret̄ essentialr̄ a deo: p₃ q: nulla creatu
ra pōt essentialr̄ esse sine deo. S₃ oīa ista sunt absurda. q̄re reputo p̄mā opionē ꝓbabilioreʒ
.s. q̄ distinctio eēntialis est distinctio realis nārum: ⁊ q̄cūq₃ distinguunt̄ distōne reali nāruʒ
distinguunt̄ ēt distinctione essentiali ⁊ eↄ̄: q̄₃q₃ aliq̄ distinguant̄ distōne reali suppositorū: q̄
nō distinguunt̄ essentialr̄. ⁊ hoc soluʒ in diuinis vt dictū est. Sic igit̄ p₃ qualr̄ distinctio eēn
tialis nō cōdistinguit̄ ↄtra distōnē realē. silr̄ p₃ q̄liter distinctio ex nā rei nō cōdistinguit̄ cō
tra distōneʒ formalē. Ulterius dico q̄ distinctio se totis subtiue: aut est distinctio formalis:
aut ēt aliqñ est distinctio realis nāruʒ seu suppositoꝝ. Unde illa dr̄ distingui se totis subti
ue que nō ↄueniūt in aliq̄ realitate potētionali ↄ̄bibili ad ipsa per alias realitates ↄ̄hētes vt
deus ⁊ creatura: cū eni de⁹ sit sūme simplex nō est in eo ordo realitatū quarū vna cōtrahat
aliā: de quo magis alias videbit̄. Isto mō ēt distinguunt̄ .x. p̄dicamēta. q: in nulla realitate
potētiali ↄ̄bibili ad ipsa per alias realitates ↄueniunt. supposito q̄ ens nō descēdit in ipsa p
dr̄ias formales: s₃ solū per modos itrinsecos qui nō dicūt aliq̄s realitates. Ex quo p₃ q̄ con
uenire in aliq̄ realitate subtiua nō est cōuenire in aliq̄ re seu in aliquo actu extra di vt dicebat
p̄cedēs opio. S₃ est ↄuenire in aliq̄ realitate potētiali ↄ̄bibili per dr̄ias formales īportātes
diuersas realitates: sic hō ⁊ asin⁹ cōueniūt in aīalitate que est realitas ↄ̄bibilis ad ipsas spēs
per realitates dr̄iales. P₃ vlterius q̄ distinctio se totis subtiue est aliqñ distinctio realis na
turarū sic̄ exēplificatū est de deo ⁊ creatura ⁊ .x. p̄dicamētis. Addit eni dūtaxat q̄ distincta
tali distōne nō hēant aliquā q̄ditatē cōeʒ potētialē ↄ̄bibilē ad ipsa per realitates. Aliqñ stat
ēt distinctio se totis subtiue cū distōne formali duntaxat sic̄ sapia ⁊ eēntia diua distinguunt̄ se
totis subtiue cū in nulla realitate ↄ̄bibili ↄueniant. q: in deo nulla ponit̄ realitas ↄ̄bibilis ⁊
ↄtrahens iō nulla est ibi realitas subtiua. ⁊ tñ mani⁹ est q̄ sapia diua ⁊ eēntia diua soluʒ for
maliter distinguunt̄. Silr̄ stat distō se totis subtiue cū distōne reali suppositoꝝ sic̄ pr̄ ⁊ fili⁹
⁊ spūscūs in diuis distinguunt̄ se totis subtiue cū in nulla realitate ↄ̄bibili cōueniāt ⁊ tñ di
stinguunt̄ distōne reali suppositoꝝ. Ex oībus igit̄ his euidēs est q̄ distinctio se totis subtiue
nō cōdistinguit̄ ↄtra distōneʒ realē seu ↄ̄ distōnē formalē s₃ aliqñ stat cū distōne reali nāꝝ.
aliqñ cuʒ distōne reali suppositoꝝ. aliqñ cū distōne formali solū. ⁊ q̄d addat seu cōnotet vl
tra illas distōnes dictū est nuper. Dicit̄ finaliter q̄ distinctio se totis obtiue aliqñ est distin
ctio realis nārū. aliqñ distinctio foꝛalis soluʒ: addit eni seu cōnotat vltra illas distōnes q̄ il
la q̄ sic distinguunt̄ in nullo ↄceptu q̄ditatiuo reali ↄueniūt. vñ vltie due dr̄ie duaꝝ diuersa
rū spērū distiguunt̄ realr̄. ⁊ silr̄ se totis obtie cū i nullo ↄceptu q̄ditatio cōi ↄueniāt. silr̄ vni
tas ⁊ bonitas: vt ꝓbatū ē ↄ̄ p̄cedētē opionē. ⁊ sic de multis alijs distiguūt̄ se totis obtie ⁊ tñ
solū distiguūt̄ foꝛalr̄. stat ḡ distō se totis obtie cū distōne foꝛali ⁊ cū distōne reali. Ex his oī
b⁹ euidēter notū ē q̄ cū p̄ralitas nō sit ponēda sine nec̄itate ⁊ nō appeat aliq̄ nec̄itas multi
plicādi distōnes q̄ sūt p̄cedētes itellc̄₃ nisi i distōnē foꝛalē ⁊ distōnē realē. seq̄t̄ q̄ nō sūt ne
cessario ponēde alie distōnes cōdistincte ꝓp̄ie ⁊ per se ⁊ alie ab istis duabus. p₃ enim mani
feste quō alie ↄtinent̄ sub istis ⁊ ad eas reducunt̄. Finis.

Opio Johānis canonici.

Impugnatio opi. Johānis canonici.

Contra op. f. sed vide ↄ̄tr.

Quare nō vocat̄ pōti⁹ p̄mo diuersitas ꝙ distō. Cōsidera et p̄notet ⁊ q̄ cū p̄cisiōe accepta ⁊ ꝑ additionem distinguitur ab alijs ⁊ contra.

Ad distōnē suppositoꝝ in creaturis seq̄t̄ distō naturarū q̄ se mūc. sec⁹ est in diuis. Pondera dr̄iam suppositi ꝓp̄ie accepti ⁊ indiuidui in ꝓpositore silr̄ realitatis indiuidual ⁊ nāe ⁊ alia p̄lu.

Qui vellet sustinē opi. Jo. canonici posset negare ea q̄ hic iferūt ⁊ ↄ̄tra dicit̄ q̄ intelligit ipse idētitatē eēntialē aliquoꝝ qñ vnū nō pōt eē sine alio: ⁊ hoc ꝑꝑ identitatē ipsi⁹ eēntialē i eo. vt p₃ de toto eēntiali ⁊ ꝑtib⁹. silr̄ dicat̄ de distōne eēntiali ꝑ oppositū suppositū essentialē varietate ⁊ in hoc oēs instātie cessant q: ↄcedunt de īpossibilitate separatiōis ꝑꝑ habitudinē ad extrinsecum. vt p₃.

Nō est illa formalr̄ sed hn̄ illatiue l₃ non conuersio.

Lege s̄m illū p̄mū modū dicendi sic̄ti supra q̄ tu pondera bene.

Si volueris ꝑꝑ alias dictiones aliqñ contēdas sustinere oppositū. dic ↄ̄tr. vt s̄m sic̄ti. ↄ̄ nō vt. S₃ si vtrāq₃ vis tibi posset velles tenē oportet ↄcesso cōcedere q̄ distincta se totis subtiue eēnt eadem se totis subtiue. vt patʒ de socrate ⁊ sua albedine. dic ↄ̄tra plura meditando.

Dic q̄ verū est extensiue loquēdo. sed cū p̄cisiōe secus est ⁊ per additionem.

Tange limitationes ⁊ similes vt supra notaui.

Adde q̄d ↄcludit ⁊ q̄d nō. et p̄habitis ⁊ īpug̃ retractatiōe ⁊ alia p̄lu ꝑꝑbolica il l⁹ chimerica de q̄ sup̄ feci mētionē ⁊ clare finalr̄ dirige in obseq̄z ꝑr̄ in q̄ oīa distōnū ⁊ idētitatum q̄līs p̄iit inueniri. vt p₃ spēcialit̄ qūt foꝛalitates p̄cepta feliciter itaret. Cui sit honor ⁊ gl̄a in sctā secula seculorum. Amen.

Explicīūt formalitates Doctoris subtilis Joānis scoti: necnō formalitates Stephani burlifer diligētissime castigate: ac nouis additionib⁹ ⁊ ↄcordātijs decorate: p R.ᵐ patrē frēm Mauriciū Hibernicū ordinis minoꝝ.

Quas Bonetus Locatellus Bergomensis p̄sbyter cura sua ac diligētissima sollicitudine impressione compleuit anno a partu virginali salutifero. 1502. 6. idus Aprilis. mandato ⁊ expensis hereduʒ. q. Nobilis Viri. D. Octauiani Scoti Modoetiensis.